

له وسلې سره مخه ښه
A FAREWELL
TO ARMS

Ketabton.com

يکوال: ارنيسټ همنگوي
ژباړن: رزاق راحل

آغلې مريم دراني، د خدېجة الكبرا فرهنگي او ټولنيزي ټولنې بنسټ اېښوونكې او مدني فعاله
چي د همدوی په مالي مرسته (له وسلې سره مخه بڼه) كتاب د چاپ په گانه وپسولل شو او
د كتاب د مينه والو د تندي خړوبولو لپاره تاسي د كتاب مينه والو ته وړاندي شو.

کتاب په اړه.

د کتاب نوم: له وسلې سره مخه بڼه.

لیکوال: ارنیسټ همینګوي.

ژباړن: رزاق راحل.

د ژباړې پای: ۱، ۱۲، ۱۳۹۳

د ژباړن برېښنالیک پته: anwerafghan147@gmail.com

خپرنډویه: مومند خپرونډویه ټولنه.

د پښتې ډیزاین: مصطفی درانی.

چاپ: لمړی چاپ.

د کتاب کرکټرونه.

د دې کتاب عمومي کرکټر یا راوي: فریدریک هنري. د پوځ د امبولانس د برخې کارکونکی.

کاترین بارکلي: بریتانوی نرسه ده. بارکلي او هنري یو له بل سره په مینه کې دي.

هیلن فرګوسن: سکاتلنډی نرسه ده. دا او کاترین یو ځای کار کوي.

رینالډي: فریدریک هنري او دی یو ځای کار کوي. رینالډي پوځي جراح دی.

پادري (کشیش): دوی ته مذهبي مشورې ورکوي.

فرعي کرکټرونه: تورن، جګړن، د روغتون چوپړوال او میرمن یې، بوډا میرز او میرمن یې او د هنري ځیني نور ایټالوي ملګري.

ڊالی.....

هغه ڇا ته، ڇي د پښتو ادب بډايه کولو لپاره يې لستونې رابډ و هلي، ڇي يا يې په تېر کي کار ورته کړی يا په حال کي يا هم په راتلونکي کي کار ورته کوي.

یادابنت!

د خدبجه الکبرا فرهنگي او ټولنيزه ټولنه له لسو کلو راپدېخوا په بنکلي او تاريخي ولايت، کندهار کي د آغلي مريم درانی تر مشرۍ لاندي فعاليت کوي. دا ټولنه وياړ لري، چي په دې موده کي يې د زده کړيزو او تعليمي پروگرامونو له لارې، په بنځينه قشر کي ظرفيت جوړونه رامنځته کړي او د هغوی د عامه پوهاوي سطحه يې لوړه کړي. د بنځينه شخصيتونو روزل، د هغوی د پوهي، کورني او اقتصادي، حالت لوړول نور هغه کارونه دي، چي ياده ټولنه يې سرلوري کړي ده.

الف: د زده کړي او تعليم په برخه کي:

په کورنۍ او ټولنه کي د يوې مسلماني مېرمني مسؤليتونه او د عامه پوهاوي د کچي لوړول د قرانکریم او د ديني مسایلو د وروښوولو له لارې. د کورنيو د اقتصادي کچي د لوړاوي لپاره د فني او حرفه يي ټولگيو په لاره اچول. لکه: خياطي، گلدوزي، غالی اوبدنه، گلسازي، بيک جوړول، څپلی گنډنه او ارايشگاه. د خویندو د پوهي د سطحې د غورېدا په برخه کي د دې ټولني مسؤلین د کورنيو له مشرانو سره په گډه په دې توانېدلي، چي د سواد زده کړي، انگليسي کمپيوټر، انټرنیټ، رسامي و خطاطي او لاسي کارو د ټولگيو له لارې د خپلو کندهاري خویندو په خدمت کي وه اوسي. نوموړې ټولنه همدا ډول وياړي، هغه خویندي چي له دې ټولني سره يې اړېکي لرلي او لري يې هم، نن ورځ د ښوونځيو په لوړو ټولگيو کي درس لولي او يا هم له دولسم ټولگيو فارغه سوي او په ټولنه کي په دنده بوختي دي. د خدبجه الکبرا فرهنگي او ټولنيزه ټولنه په ورته وخت کي په کندهار کي د معلولو او کڼو خویندو په خدمت کي ده. هغوی اوس دومره بريالی سوي، چي د ژبي زده کړي په ټولگيو کي له پښتو او دري ورهاخوا په انگليسي هم خبري کولای سي.

ب: د عامه پوهاوي په برخه کي:

د کندهاري خویندو د عامه پوهاوي د کچي لوړاوي لپاره د خبرو اترو د محافلو، سيمينارو او کنفرانسونو په لار اچول. د دې لپاره چي د پوهاوي لړۍ د کندهار تر ټولو کورنيو پوري

ورسپري او د کندهاري ولس په تېره بيا د بنځينه قشر په خدمت کي وه اوسي. دې ټولني په کال ۲۰۱۲ کي مېرمن راډيو پرانيسته. چي د پروگرامونو ۷۵٪ تمرکز يې پر بنځينه مسايلو او پاتي ۲۵٪ تمرکز يې پر عمومي مسايلو ورتول دی. د مېرمن راډيو نشراتو د کندهار له ۱۷ ولسواليو څخه ۱۴ ولسوالۍ تر پوښښ لاندې نيولي دي. خپروني يې عبارت دي له: ديني ټولنيزي، بنوونيزي، فرهنگي، اقتصادي، په خاص ډول د عامه پوهاوي خپروني. د يوې ترسره سوي سروې له مخي تر اتيا زره زيات خلک د دې راډيو له خپرونو گټمن سوي. مېرمن راډيو په کندهار کي د بنځينه قشر د ستونزو سپرونکي.

ج: د عدالت غوښتني په برخه کي:

د کندهار د بنځو د عدالت غوښتني شبکه د خدېجه الکبرا ټولني د خدماتو يوه بله بېلگه ده، چي په ۲۰۱۲ کال کي د بنځو له حقوقو څخه د دفاع په خاطر تاسيس سوه. هدف يې په کندهار کي د زيانمنو سويو مېرمنو سره د هغوی د حقوقو د لاسته راوړلو په لار کي همکاري او مرسته ده.

د: ملالی ميوندي انټرنیټ کيفي:

د دې لپاره، چي خویندي لا ډېر معلومات ترلاسه کړي او خپلي درسي ستونزي حل کړي. دغه کيفي رامنځته سوه، چاپېريال يې بشپړه بنځينه او وړيا دی. خویندي کولای سي، چي د اسلامي او پښتني اصولو په مراعتولو سره له دې اسانتيا ځانونه گټمن کړي.

ر: له بې وسه مېرمنو سره اقتصادي مرستي او په اضطراري حالاتو کي د کندهاري ولس په شمول د نورو هيوادوالو لاسنيوی.

س: د کندهار د ځوانو ليکوالو د کتابو د خپرولو په لړ کي له هغوی سره مرسته او همکاري.

لاسته راوړني:

څنگه چي هيڅ يوه کړنه د خدای او خلکو په وړاندې بې مزده نه پاتېږي، آغلي مريم درانی هم د دې د هغو ارزښتمندو هڅو په وړاندې، چي د جنوب غرب حوزې د بنځو له حقوقو څخه د دفاع په خاطر يې سرته رسولي؛ گڼې کورنۍ او بهرنۍ جايزې ترلاسه کړي. هغه جايزې او ستاينليکونه چي له هيواده بهر يې ترلاسه کړي:

لمړۍ: د امريکا د بهرنيو چارو وزارت له خوا د ۲۰۱۲ کال د زورري مېرمني جايزه.

دوهمه: د پنسلوانيا ايالت د بناروال له لوري د ۲۰۱۲ کال د مارچ ۵ نېټې د زورري مېرمني ستاينليک.

دريمه: د واشنګټن ډي سي د بنحو له طرفه د ۲۰۱۲ کال د مارچ ۶ د فعالې مېرمني ستاينليک.

څلورمه: د انډيانا ايالتي مجلس له لوري د فعالتريني مېرمني ستاينليک. ۲۰۱۲ د مارچ ۱۲.

پنځمه: د ټايم مجلې له لوري په کال ۲۰۱۲ کي د آغلي مريم دراني پېژندنه د نړۍ د سلو اغېزمنو شخصيتونو په جمله کي.

شپږمه: په کال ۲۰۱۲ کي د عراقي او افغان مېرمنو، د سولې په اړه په گډو خبرو اترو کي د گډون ستاينليک.

اومه: په ۲۰۱۳ کال کي د مريم دراني پېژندنه د ۳۰ ځوانو شخصيتونو د حقوق بشر د ځوانو فعالو په لړ کي.

اتممه: د هالنډ پادشاهي، د روزولت بنسټ له لوري د بيان ازادۍ په برخه کي د څلور ازادۍ مډال ترلاسه کول.

په وروستيو کي د خدېجه الکبرا فرهنگي او ټولنيزه ټولنه په دې وياړي، چي د دې کتاب په خپرولو سره د کتاب د مينه والو په خدمت کي ده. دغه کتاب چي اوس ستاسو په لاسو کي دی، په پنځه سوه ټوکه کي؛ زموږ د دوست او همکار، بناغلي عبدالرزاق راحل ژباړه ده. نوموړی کتاب د دې ټولني په مالي مرسته چاپ سوی او د هيوادوالو خدمت ته وړاندي سوی. په وروستيو کي په علمي او نورو برخو کي د بناغلي عبدالرزاق راحل او د هيواد د نورو ځوانانو د کاميابيو په هيله يو. د پرمختللي افغانستان په اميد.

خدېجه الکبرا فرهنگي او ټولنيزه ټولنه.

۱/۴/۱۳۹۴

لمری فصل

د هماغه کال د خزان په وروستيو شپو او ورځو کې مور په يوه کلي کې اړولې وه. د کلي په سر کې سيند بهېده. د سيند په هاغه اړخ کې يوه هواره منطقه او له هغې ورهاخوا د غرو لړۍ پيلېده. د سيند په بستر کې غټې او وړې ډبرې، پر دوی باندي د لمر وچي او ځليدونکي وړانگې او له پاسه پرې زلالي او تکی شني اوبه په شرهاړي روانې وې. د کور څنگ ته مو يو سرک غځېدلی وو، چې د پوځيانو د تگ راتگ لار وه او کله چې به دوی تېرېدل، د دوی د پنبو راولاړ شوی گرد به د ونو پر پاڼو باندي لوېده. د ونو تنې خو په دورو کې له سره تر پايه غرقې وې. هماغه کال بلگونه له وخته وړاندي ورژېدل. پر سرک باندي تېرېدونکو پوځيانو ته به مو کتل، دوی چې به هر قدم پر مخکې ايښوده، گرد به نور پسي ډيرېده. له دې خوا به بيا باد به د ونو په بلگو پسي راوهلې وه، له يوې څپې سره به يو خروار بلگونه کښته پر مخکې پراته ول. پوځيان چې به تېر شول، پر سرک به د پاڼو او بلگو پرته بل څه نه وه.

د سيند په گاونډ کې هواره سيمه ډيره آباډه وه. گڼ ميوه لرونکي باغونه او بنکلي سرسبزې يې لرل. خو تر دې ورهاخوا بيا پراته غرونه څر او سپېره بنکاريدل. په همدې غرو کې جگړه روانه وه. د شپې له خوا، چې کله به توپونه پر ډزو راغلل، لمبې به يې مور ليدلې. لمبې يې د دوبي لمر ته پاتېدې، خو دوبي نه وو. د شپې به ډير يخ وو، خو د باران يا واورې څرک نه لگېده.

ځيني وختونه به مو په تياره کې د پوځيانو د تگ راتگ او درنې توپخانې چې موټرونو به کښولې شورماشور اورېده. ماخستن به پر سرک باندي ازدحام زښت ډيرېده. بېشمېره غاړې، چې په خورجينو کې به يې وسلې او مهمات بار ول، څر څر موټرونه چې پوځيان به يې انتقالول او گڼ نور باربري موټرونه چې له پاسه به پرې ترپالونه هوار ول؛ پر سرک باندي ورو ورو روان ول. لوی او درانه توپونه به بيا د ورځې له خوا هم انتقالېدل، په لويو موټرانو پسي به يې تړلې ول، د غټو غټو سېرو له پاسه به يې زرغونې پاڼې او بناخلي پرې اچولې وې. په شمالي اړخ کې مو تر درې ورهاخوا د شابلوط ونو يو ځنگل او د سيند په دې څنگ کې يو غر وو، د دې غر پر سر هم جگړه روانه وه، خو چندانې په مزه کې نه بنکارېده. په مني کې چې کله باران وشو او بلگونه ټول پر مخکې راپرېوتل، ټولې زرغونې ونې په تشو تنو او سپېرو بناخلو بدلې شوې. د انگورو کروندې هم گرده سپرې او څرې ايسېدې. د سيند له پاسه يو ډول خوږ وو او د غره له پاسه وريځې راتوليدې. لوی موټرونه چې به کله پر سرک تيرېدل، د لارې په اوږدو کې پلي پوځيان به يې په خټو ولړل. دوی به

تر لنډو باراني کوټو لاندې لاندې ټوپکونه له ځبگر سره جوخت نيولي ول. د دوی پر ملاوستي به دوي چرمي غوتکي، چي ۵، ۶ ملي متره مرمی پکښې وي، ځورند وي. په دې څر رنگه غوتکيو کي مرمی شخي شخي راوتي وي. کوم پوځيان چي لاندې پر سرک به تېرېدل او دا ډول چانټې به يې ترلي وي، داسي به ښکارېدل لکه شپږ مياشتني ماشوم چي يې په نس وي.

يو ډول وړوکی څر رنگه موټرونه ول. ډير په بېره به پر لار تلل. يو افسر به له موټروان سره په مخکي سيټ او څو نور افسران به شا ته ناست ول. دغو موټرونو تر غټو موټرونو ډيري خټې پاشلي او که به يو کوتاه قده عسکر د دوو جنرالانو په مينځ کي ناست وو، ډير وړوکی به معلومېده. يوازي به يې خولی او ډنگرې اوږې ښکارېدې. او که به موټر يو څه ډير تيز روان وو، نو هغه بيا پادشاه وو، چي په يوډين کي هستېده او په ښار کي به د دې لپاره گرځېده، چي د ښار له حال و احوال نه ځان خبر کړي، خو حالات خراب ول.

د ژمي له پيل سره دايمي بارانونه له اسهال سره يو ځای راغلل، خو تداوي يې پيل شول. په پای کي معلومه شول، چي پوځ کي يوازي اوه زره نفره مړه شوي وه.

دوهم فصل

په راروان کال کي مو گن فتوحات وکړل. له درې ورهاخوا غر او د شابلوط ځنگله ډډه مو په خپل واک کي راوستل. د دې تر څنگ په جنوبي دښته کي هم پرمختگونه وشول. له دې سره مور هم تر سيند پورې او په گوريزيا کي مو په يوه کور کي واړول. ښکلي فواره، تک شين باغ او د انگورو په تاکانو پټ دېوالونه يې درلودل. جگره اوس په ځنگلوري غره کي چي له مور څخه ايله يو ميل لا ليري نه وو، په زور کي وه. ښار ډير ښکلی وو، زمونږ د زړه راکښونکي کور شا ته سيند بهېده البته ښار له ډيري ويجاړی او وړانی پرته فتح شوی وو. خو له مور څخه ښه ورهاخوا غر لا د دښمن په لاس کي وو. خوشاله وم. داسي ښکارېدل، چي اتريشيان د جگرې له پایته رسيدو وروسته ښار ته د راستنېدو هوډ لري، ځکه له ښاره د وتو په وخت کي يې سخت بمبار نه وو کړی. يوازي يې ځانته د اوږو پزه ايښي وه. په ښار کي اوس هم خلک اوسېدل. کافي شاپ او روغتونونه اوس هم فعال ول. د کوڅې په سر کي توپخاني سنگر نيولی وو. دوي کنجره خاني هم وي. يوه د عسکرو او يوه هم د افسرانو لپاره. د دوبي له ختمه سره يخو شپو، له ښاره ورهاخوا غرو کي جگرې، په توپ ويشتل شوي د اورگاډي پټلی، د سيند له پاسه مات پل چي د جگرې ډگر وو، د

څلورلاري پر دواړو اړخو ولاړو ونو؛ په بنار کي موجوده نجونو او هغه بادشاه چي په موټر کي به تېريده، ځيني وختونه به يې کوچني تنه او مخ چي خړه ريره يې هم پري ايښي وه بنکاريد، او بيا ناڅاپه د هغو کورونو د دننه منظره چي د توپ په مرمي لگيدلي ول، د کورو ماتو خښتو او کودرکو په باغ يا به هم ځيني وختونه دباندې په کوڅه کي په بنکاره معلوميدل، دغو ټولو شيانو د (کارسو) خزان له تېر خزان څخه چي مور په وطن کي وو، ډير متفاوت کړی وو. جگړې هم په عين حال کي تغير کړی وو.

له بناره سره نژدې د شابلوط ځنگل له خاورو سره برابر شوی وو. په دوبي کي، کله چي مور دلته راغلو، ځنگل زرغون او اباد وو، خو اوس د ونو د تشو تنو، گوگليو، ماتو بناخلو او په بمانو الوزول شوي محکي پرته بل څه نه وه. يوه ورځ د مني په پای کي دې ځنگله ته راغلم، همالته ولاړ وم چي د غره له پاسه رارواني وريځي ته مي پام شو، ډيره په بېره مخ په وړاندې راروانه وه، په ضرب د څو دقبقو کي ټوله شين اسمان او ژر لمر پټ شول. ورسره رنگينه نړۍ په توره و سپينه بدله شوه. په څو شيبو کي واوره پيل شوه. له واورې سره باد هم ملگري وو، تش تور ميدانونه، د ونو تنې، توپونه، او د توپخاني شاته وه ټټي ته تللي لار، ټول په واورو کي پټ شول.

گړی وروسته، په بنار کي د افسرانو په کنجره خانه کي ناست وم او د کړکۍ له لاري مي دباندې وه ورېدونکي واورې ته کتل. په همدې ننداره بوخت وم، چي يو ملگري مي هم راغلی. استي شراب مو راوغوښتل، دوه گيلاسونه مو ځيني ډک کړل او بيا د واورې غټو غټو غټيو ته چي ورو ورو محکي ته راکښته کېدل په سيل شوو. مور پوهېدو چي د سړ کال لپاره جگړه پر همدې ځای پایته ورسيدل. له سينده ورپورې غر فتح نه شو. البته د سيند ورهاخوا يو غر هم ونه نيول شو. د هغوی فتح کول راروان کال ته وځنډول شول. زما سره پر مېز ناست ملگري پادري وليد، چي د کوڅي په خټو او دم باراني اوبو کي خورا په احتياط روان وو. ده د پادري پام رارلو په خاطر کړکۍ وټکول. پادري لوړ وکتل، ويې ليدو او مسکي شو. ملگري مي د راتگ بلنه ورکړه، خو هغه سر وښوراوه او پر خپله لار رهي شو. هماغه شپه په خوړنځای کي، ټولو په بېره آس وخورل. په پنجو به مو راپورته کړل، هغه به نو په پنجه پسي ځرېدل، تر څو چي خولي ته به کښته شول يا به مو هم په شونډو کي ونيول او خولي ته دننه به مو راسر وهل. بيا به مو په وښو کي له پېچلي منگي نه څښناک پسي کاوه. په يوه گوته به مو هم پر گيلاس منگي راکور کړ او هم به مو په هماغه لاس گيلاس ورته نيولی وو. گيلاس ته به سره او رانه شراب ورتوی شول. له خوراک وروسته تورن د پادري چخولو ته وجو غېده.

پادري ځوان او شرمېدوکی وو. زمور ټولو په څېر، يونيفورم ده هم اغوسته، البته پر څره کورتي يې د سيني په چپ اړخ کي د جيب له پاسه يو سور بخملي صليب څرېده. تورن په ماته گوډه ايتالوي خبرې پيل کړې، تر څو زه هم پوه شم او کوم څه رانه پاتي نه شي.

تورن يو ځلي پادري او بيا ماته وکتل "پادري هم له نجونو سره لين بسته کړئ!" پادري له شرمه مسکي شو او سر يې وبنوراوه. دغه تورن به ډيري وختونه پادري ځوراوه.

تورن "څنگه رښتيا نه وایم؟ نن مي پادري له نجونو سره وليد."

پادري وويل "نه، داسي نه ده." نورو افسرانو به د پادري له ځورولو څخه خوند اخيست.

تورن "پادري له نجونو سره! داسي نه شي کيدای." مخ يې ماته رااړولی وو، تورن گيلاس راڅخه واخيست او ډک يې کړ. سترگې به يې تل زما له سترگو سره جنگولي، خو پادري يې هم له نظره نه غورځاوه.

"پادري، هره شپه يوازي له پنځو سره!" ناست خلک ټول په خندا شول. "پوهيری؟ پادري هره شپه يوازي وي او په وړاندي يې پنځه وي." تورن په لاسو د يوې اشارې سره په زوره زوره وخنډل. خو پادري دغه خبره نظر انداز کړه او دا يې يوه ټوکه وگڼل.

جگړن "پاپ د اتريشيانو ملاتړی دی. هغه په دې خوشاله دی، چي اتريشيان جگړه وگتي. فرانز جوزف يې په طبعه بڼه لگيري. پيسي هم له هغه ځايه ورته راځي. زه لامذهبه يم."

بريدمن "تورخرس کتاب دي کله لوستی؟ زه به يې يوه نسخه درکړم. همدا کتاب وو، چي زما عقیده يې راولرزول."

پادري ورته وويل "ډير ناولی او چټل کتاب دی. دغه کتاب اصلاً د ويلو نه دی."

بريدمن "هغه ډير گټور کتاب دی. د پادريانو په اړه معلومات پکښي دي، خوښ به دي شي. نه يې وايي؟" ماته يې وخنډل. زه پادري ته مسکي شوم د شمعي په رڼا کي راته مسکي شو بيا يې زه مخاطب کړم "دغه کتاب مه وايه."

بريدمن "زه به يې يو جلد درته راوړم."

جگړن "ټوله بافکره لامذهبه دي. خو زه بيا هم پرفري ماسون عقیده نه لرم."

بريدمن "زه خپله عقیده پرې لرم. بڼه ډله ده." يو څوک دننه راغلی، څنگه، چې دروازه خلاصه شول ومي ليدل چې واوړه اوري. ما ورته وويل "واوړه پيل شول فکر نه كوم، چې جگړه دي بيا پيل شي."

جگړن زه مخاطب کړم "تر قيامته خو به نه وي؟ ته بايد رخصتي واخلي او روم، ناپلز، سيسلي..... ته ولاړ شي."

بريدمن "امالفي ته هم ولاړ شه. زه خپلي کورنۍ ته ستا په اړه وایم. هغوی به د زوی په څير مينه درسره وکړي."

"پالرمو ته هم يو ځلي ولاړ شه."

"کاپري ته هم يو سر وربنکاره کړه."

پادري وويل "زما مشوره دا ده، چې په ابروزي کي وه کاپراکوتا ته ولاړ شي."

"دې د ابروزي طرفدار ته بيا وگوره! هلته تر دې ځاي ډيره واوړه اوري. دی نه غواړي چې د کروندگرو په منظره ولاړ شي. دی غواړي د فرهنگ او مدنيت مرکز ته ولاړ شي."

"همالته به بنکلي نجونې هم وي. گوره زه به بيا په ناپل کي د بنکلو ځايو ادرسونه درکړم. بنکلي نجونې، له خپلو ميندو سره. ها! ها! ها!". تورن خپل ورغوی و غوروی داسي چې بټه گوته يې لوړه او نوري گوته يې بېلې بېلې وي ونيولې د لاس سايه يې په رڼا کي پر ديوال باندي بنکاریده، دی بيا په ماته گوډه ايتالوي سر شو "ته داسي ځي" وه بټې گوته ته يې اشاره وکړل، "بيا داسي راځي". خمچۍ گوته ته يې لاس ونيو. ټولو وخنډل.

تورن "ورته وگوره" لاس يې بيا و غوروی او د شمعي په رڼا کي يې سايه پر ديوال باندي ولوبدل. د لاس گوته يې ټولي نامگذاري کړې، نامگذاري يې له بټې گوته څخه پيل کړل "سوتوتينيت) بټه گوته (تينيټ) شهادت گوته (کاپيتانو) منځنی گوته (ميگيوري) د خمچۍ گوته څنگه (تينيټ کولونيلو) خمچۍ گوته "ته (پادري) د سوتوتينيت وه خواته ځي اوبيرته د سوتو کولونيلو وه خواته راځي". پدي سره يو ناڅاپه د خندا انگازې په خورنځای کي پورته شوې. د تورن پدي لوبه خورا ساعت تير وو. پادري ته يې وکتل او چغه يې پرې وکړل "هره شپه يو د پنځو په وړاندي" يو ځلي بيا ټول په خندا شول.

جگړن "ته بايد ږر رخصتي واخلي."

بريدمن ”کاشکي زه او ته په گډه تللي وای او بڼه مسته مېله مو کړي وای.“

”هر وخت چي راستنېدي فونوگراف¹ بيا درسره راوړه.“

”گوره، خوندور او پير اډيسکونه هم راوړه.“

”کارسو هم درسره راوړه.“

”کارسو مه راوړه. دی بيا رماړې وهي.“

”ته ده په څېر د رماړو وهلو ارمان نه لري؟“

”دی رماړې وهي. وایم رماړې وهي.“

دوی ټول یو له بل سره په جر و بحث اخته ول، پادري زه مخاطب کړم ”که تاسي ابروزي ته ولاړ شئ، زه به ډېر خوشاله شم. بڼکلي بڼکار ځایونه پکښې شته. بڼه پاسته خلک یې دي او هوا یې که څه هم یخه ده، خو ډېره صافه او بڼکلی ده. هماغلته زموږ په کور کي اوسه. زما پلار نامتو بڼکاري دی.“

ټورن ”راځئ، بیره وکړئ، چي بيا کنجره خانه بنديري.“

پادري ته مي وويل ”د خدای په امان.“

پادري ”په مخه دي بڼه.“

دریم فصل

د رخصتی له پایته رسېدو وروسته، بیرته هغه خپل پخواني بڼار ته راستون شوم. د پسرلي له راتگ سره په سیمه کي پوځي تدارکات زیات شوي ول. کروندې زرغونې شوي وې. پر تاکانو نوي راټوکېدلي غوټی زړه راکښونکي وې. د ونو پاڼو هم خپله ځواني د کوچنیو پاڼو له لاري مور ته بڼول. کله کله به له سیند نه د شمال یوه نری څپه رالوته. بڼار ته مي وکتل، پر یوي ټپي مي سترگي وښتې، د همدې ټپي په سر کي یوه پخوانی کلا ودانه وه. شا

¹ هغه اله چي اواز او موسيقي ثبتوي او بیرته یې اوروي.

ته يې خر خر غرونه چي په ډډو کي يې لږ سرسبزي هم بنکارېدل، پراته ول. د پخوا په پرتله اوس پوځي تدارکات زيات ول، نوي روغتونونه هم جوړ شوي ول. په ښار کي راروان وم، چي څو ځله له نارينه او ښځينه بریتانو سره مخ شوم. له داسي کورو سره هم مخ شوم، چي زما په نه شتون کي په توپو ويجاړ شوي وه. هوا معتدله وه زه په يوه کوڅه کي چي دواړو اړخو ته يې ونې ولاړي وې روان وم. د لمر وړانگو، چي د کورو پر دېوالو لگېدې هوا گرمه کړې وه. پوه شوم چي په هماغه پخواني کور کي اوسيدو، هر څه د پخوا په څېر وه. دروازه خلاصه وه. يو عسکر پر ميز دباندې وه لمر ته ناست وو. له دېوال سره په خوا کي يو امبولانس تيارسي ولاړ وو. کور ته دننه ورغلم. د مرمر او روغتون بوی ترې راته. هر څه د پخوا په شان ول، پرته له دې چي اوس پسرلی وو. له دروازي څخه مي وه غټي کوتې ته وکتل. جگړن می وليد چي د ميز ترشا ناست وو. کړکی خلاصه وه لمر خپلي زرینې وړانگې دننه خپري کړي وي. زه يې ونه ليدم نه پوهيدم چي دننه ورشم، رپورټ ورکړم او که لوړ وڅېژم او ځان پاک کړم. فيصله مي وکړل چي لمړی به لوړ وڅېژم.

زه او بریدمن رینالدي په کوټه کي يو ځای اوسېدو. زموږ له کوټې څخه د سرای غولی ښه واضح ښکارېده. کړکی خلاصه وه. کټ مي ښه تيار، توس پرې هوار او شيان مي ټول پر چنگ خړول شوي ول. ضد گاز ماسک مي په يو اوږد فلزي بکس کي پروت وو. فولادي هلمټ مي پر کوټ بند باندي څرېده. بسته او ژمني بوټونه مي له کټ سره پراته ول، پالش شوي هم وه چي يو ډول ځلا يې کول. زما شين اتریشی سنپير چي کنډاغ يې د جوز له لرگي څخه جوړ شوی وو، د کټ له پاسه څرېده. د ټوپک دوربين مي ياد دی چي په بيک کي مي ايښی وو. بریدمن رینالدي پر يوه بل کټ بيده وو. کله چي يې زما ږغ واوريد راپاڅيد او کښېناست.

رینالدي ”سلام! اوه، رخصتي دي څنگه تيره کړه؟“

”دیره ښه تيره شول.“

يو له بل سره مو ستري مشي وکړل. په غير کي موسره ونيول او مچ يې کړم.

ورته وه مي ويل ”اوف!“

رینالدي ”خيرن يې. يو ځلي حمام وکړه. ښه داراته ووايه چي چيري ولاړي؟ څه دي وکړل؟“

توله کيسه په لنډو کي راته وکړه.“

“ټولو ځايوته ولاړم. ميلان، فلورانس، روم، ناپلز، ويلاسان گايواني، مسينا، تاورمينا².....”

“ته خو د تقسيم اوقات غوندي راته چالان شوي. خير، له کومې په زړه پوري خاطرې سره مخ شوي؟”

“هو.”

“چيري؟”

“ميلانو، فايرنز، روم، ناپولي.....”

“بنه بس همدومره کفايت کوي. ريښتيا ووايه، چيري دي ډېر سات تېر شو؟”

“ميلانو کي.”

“دا له دې امله چې هغه دي اولنی ځای وو. بنه نو له هغې سره دي چيري وليدل؟ په کوا³کي؟ چيري ولاړاست؟ څه ډول احساس دي کاوه؟ ټوله راته ووايه، ټوله شپه وينس واست؟”

“هو.”

“دا خو هيڅ نه دي. اوس مور تر هغوی ښکلي (نجوني) لرو. له دې وړاندي جبهې ته نه وي راغلي.”

“ډير اعلى.”

“ستا باور نه کيري؟ همدا نن غرمه به ولاړشو، ته به يې په خپلو سترگو وويني. ښار له ښکلو بریتانوي نجونو ډک دی. اوس له ميس بارکلي سره په اړيکه کي يم. وه ملاقات ته به يې ورځو. کيدای شي له هغې سره واده وکړم.”

“لمری بايد ولا مېم او بيا ريپورت ورکړم. تاسي لکه چي ټول بېکاره ياست؟”

“له کومه چي تاسي تللي ياست هيڅ کار نه لرو. پرته له يخه، ژري، د پښو او لاسو له چاودو، گونورهيا، قصدي زخمونو، سينه بغل، سخت او نرم چانکريس. لنډه دا چي هره

² په اروپا کي د ايټاليي هيواد د ولايتو نومونه دي.

³ دا هم د ايټاليا له ولاياتو څخه يو ولايت دی.

ورخ یو نفر د لویو گارو د ټوټو په وسیله زخمی کیري. هغه چي په ریښتیا زخمیان وي، د هغو شمېر ډیر کم دی. راروانه اونی جگره بیا پیلیري. اوازي خو همداسي دي. ستا په نظر ښه به نه وي چي له میس بارکلي سره واده وکړم — يعني د جگړې له پایته رسیدو وروسته؟”

ورته وه مي ويل ”بيخي ښه کوي”. له دې ویلو سره مي تالی له اوبو څخه ډکه کړل.

رینالدي ”مانښام به ټوله کیسه راته وکړي. زه اوس بیدېرم، چي بیا د میس بارکلي سره د ملاقات په وخت کي بیداره او پر حال يم.” کالي مي وکښل او په تالی کي په یخو اوبو ولمبېدم. په اتوال مي د ځان وچولو پرمهال د کوتې وه شاوخوا او رینالدي ته، چي سترگي یې پټي وي؛ وکتل. ښکلی ښکاریده، زما همزولی او د امالفي اوسیدونکی وو. له خپلي دندي نه، چي جراحي وه، خوښ وو. ښه ملگری وو. ما لا ده ته کتل، چي سترگي یې پرانیستي.

زه یې مخاطب کړم ”پيسي ميسي لري؟”

”هو”.

”پنځوس ليري خو په پور راکړه.”

لاسونه مي وچ کړل او له کورتي څخه مي، چي په چنگگ خريدل ټوټه راوايسته. رینالدي پيسي واخيستي، بيله دي چي له ځايه راولاړ شي په جيب کي یې واچولي او وي خندل. ”زه باید ځان وه میس بارکلي ته شتمن ښکاره کړم. ته زما ملگری او زما اقتصادي ملاتړی یې. ” ورته وه مي ويل ”څه ورک شه.”

هماغه شپه په خورنځای کي له پادري سره یو ځای کښېناستم. کله، چي خبر شو زه ابروزي ته نه يم تللی خواشینی شو. ده خپل کور ته یو خط لیږلی وو. په هغه کي یې لیکلي ول، چي زه ورځم، ځکه نو هغوی زما لپاره تیاری هم نیولی وو. زه هم د ده په څېر پریشانه شوم. په دې، چي ولي نه ولاړم. ما ریښتیا هم غوښتل چي ولاړ شم. ده ته مي قناعت ورکړ چي څنگه مي له یوه کار څخه فکر او توجه د یوه بل کار په لور واوښتل. په اخره کي دی هم قانع او پوه شو چي ما ریښتیا هم غوښتل ابروزي ته ولاړ شم. هرڅه بیرته د پخوا په شان عادي شول. ما نن بیا ډیر څښل وکړل له دې وروسته مي قهوه له هغه وروسته می بیا

ستريگا⁴ وځينبل. نشه يي کړم. پادري ته مي وويل چي څه ډول هغه کارونه چي مور يي د کولو نيت کړی وي هغه نه کيږي او بيا هيڅکله د هغه کار د کولو موقع نه پيدا کيږي.

مور په خپل مينځ کي ښه تود بانډار اچولی وو، خو ځنگلوري ملگري مو يو له بل سره په جنجال وه. ما ابروزي ته د تگ عزم کړی وو، خو نه ولاړم. زه وه داسي ښار يا سيمي ته، چي سرکونه يي يخی او داسي شوي وي لکه وسپنه، چي هوا يي يخه خو صافه او تازه، واوره يي وچه او داسي وي لکه گرد او غبار، چي پر واوره باندي يي د سويانو پلونه وي، په هغه ځای کي چيري چي بزگران خپلي خولی ستا لپاره له سره ايسته کړي او دا لفظ ووايي "مشره" او گڼ ښکار ځايونه وي، نه ولاړم. البته داسي ځای ته ولاړم، چيري چي د کافي شاپ دودونه ول، په شپه کي به خونه څرخيدل او د برقرار ساتلو لپاره اړ وي چي ديوال ته دې پاملرنه وي. په شپه کي د کت له پاسه نشه پروت. انسان فکر کوي چي هر څه همدا دي. او کله چي به راپاڅيدې نو يو ډول عجب او غريب احساس به وو. هغه دا چي ستا سره څوک درسره وه. په تياره کي به له يوې غير حقيقي نړۍ چي په يوه عجه احساس سره به دي يي د بيا لاسته راوړلو هڅه کول ورک شوي. او يقيني وه چي همدا ټوله، ټوله همدا وه او بيا له ځانه بيځانه. بيا ناڅاپه سړی پوه شي او ځان په خوب واچوي، بيا پاڅيږي او سهار شوی وي او هر څه تير شوي وي. بيا هرڅه تېز، سخت او څرگند وي، خو ځيني وختونه يي د بيبي پر سر اختلاف وي.

ځيني وختونه تر اوسه هر څه عادي وي. ښکلي ناشته او خوندوره غرمۍ وي. ځيني وختونه ټولي خوبۍ او خوشالی له منځه ولاړي شي او غواړي له تنگ ماحول او چاپيريال څخه ازادي فضا ته ولاړ شي؛ خو هر ځلي ورځ ختمه شي او يوه بله شپه پيل شي. هڅه مي وکړه، د شپې په اړه يو څه درته ووايم، همدا ډول د شپې او ورځې توپير بيان کړم، دا چي شپه څومره ښه ده، خو دا چي ورځ صافه او يخه وي، خو ومي نه شوای ويلای. ځکه د ويلو توان راپکښې نه وو. خو که تاسي ورسره مخ شوی بيا خپله پوهيږئ. پادري ورسره مخ شوی نه وو. خو پوهيده چي ما ريښتيا هم غوښتل ابروزي ته ولاړ شم، خو و مي نه شوای کړای چي هلته ولاړ شم. البته زمور ملگرتيا اوس هم برحاله وه، په عين حال کي زمور دواړو طبيعت تقريباً يو ډول وو، خو له يوه توپير سره، هغه دا چي هغه په هغو شيانو پوهېده، چي زه نه په پوهېدم، خو کله چي زه پرې پوه شوم بيرته به رانه هېر شول. که څه هم وروسته مي زده کړل، خو بيا هم نه په پوهېدم. مور تراوسه په خوړنځای کي وو، ټول

يو ډول ځانگړی ايټالوی مشروب دی. ⁴

ماره شوي ول او اوس يې يو له بل سره بانډار کاوه. مور خپل مجلس پایته ورساوه تورن نارې کرل "پادري خفه دی. پادري د نجونو د نه شتون له امله خفه دی."

پادري د ده په جواب کي وويل "زه خوشاله يم."

تورن "پادري خفه دی. پادري په دې خوشاله دی، چي اتریشيان جگړه وگټي." ناستو خلکو ټول د ده خبرو ته متوجه ول. پادري سر ته تکان ورکړ او وي ويل "نه." "پادري وايي لمړی حمله بايد مور ونه کړو، همداسي نه ده؟"

"نه. زما په اند که چيري پر مور حمله وشي، بايد حمله پرې وشي."

"بايد حمله وکړو، که حمله وشي!"

پادري سر وبنوراوه.

جگړن "دی يوازي پريرده. په ده نه ده جوړه."

تورن "په هر صورت، دی نه څه کولای شي او نه يې څه په وسه دي."

ټوله له مېزو راپاڅيدو.

څلورم فصل

په ځنگلوري باغ کي د توپ درنو ډزو سهار وختي له خوبه راويښ کړم. د لمر وړانگې له کړکې نه دننه کوټې ته راتلې. له کټه راو لار شوم، د کړکې خوا ته ورغلم او دباندې مي وکتل. کوڅه نمجنه بنسکارېده او پر گلانو باندي شبنم له ورايه معلومېده. توپچي دوه ځلي ډزې وکړې له هر ځل ډز سره به گرد او غبار د اسمان لور ته پورته کېده، کړکې به يې ولرزول او زما د مخ لمن به پورته ولاړه. توپونه نه بنسکاريدل، خو ډزې يې زمور له پاسه تېرېدې. د دې توپو شته والي يو ډول سرخوړی راته جوړ کړی وو، خو خوشاله په دې وو، چي تر دې غټ توپونه نه ول. ما لا باغ ته کتل، چي پر سرک د رواني لاری ږغ مي واورېد. کالي مي واغوستل لاندي ولاړم، په اشپزخانه کي مي يو څه قهوه وڅيښل او له هغه وروسته گاراج ته ولاړم.

تر يوه غټ سايوان لاندي لس غټ، پيت پزي او خرنگه امبولانسونه ليک قطار ولاړ ول. بهر مستريان د يوه امبولانس په ترميم مصروف ول. درې نور امبولانسونه لور د غره په روغتون کي ولاړ ول.

له يوه مستري څخه مي وپوښتل "پر دغي توپخاني له هغي خوا نه پزي نه کيري؟"

"نه. بناغلي بریدمن. پر هماغه سيمه يوه غونډۍ راتاو شوي"

"حالات څنگه دي؟"

"بد نه دي. دغه موټر له کاره لويدي، خو هغه نور سم دي" کار يي بس کړ او راته مسکی شو. "تاسي په رخصتي تللي واست؟"

"هو"

لاسونه يي په پتلانه پاک کړل بيا مسکی شو "څنگه وه رخصتي بڼه در باندي تيره شول؟" هغه؛ نور مستريان هم مسک شول.

ورته ومي ويل "هو بڼه وه. په دې موټر څه شوي؟"

"خراب دی، هر ځلي يوه خرابي ورپيښه شوي وي."

"اوس څه په شوي؟"

"نوي رينگان غواړي."

دوی مي خپل کار ته پرېښوول. هغه موټر چي ماشين يي خلاص شوی وو او پرزي يي پر ميز پرته وي، نس يي گوگ ښکاريده. تر سايوان لاندي ټول موټرونه مي تر نظر تېر کړل، ځيني پاک ول او ځيني تازه پريولل شوي ول، خو ځيني يي تر اوسه لا دورن او خيران ول. وه تيرو ته مي يي په دقت وکتل چي پرې او څيري شوي خو به نه وي. هرڅه سم ښکاريدل. زما موجوديت او نه موجوديت کومه توپير نه و رامنځته کړی. له ځان سره مي فکر کاوه، چي د امبولانسونو ساتل، د اړتياوو او کمبوداتو پوره کول، وه روغتونو ته د زخميانو وړل او بيا هلته ځاي پر ځاي کول، د غرو څخه وه روغتونو ته د جسدونو راوړل او بيا د هغوی نومونه ليکل او ثبتول دا ټوله زما دنده او مسوليت دی، خو وروسته پوه شوم که زه يم که نه يم دا کارونه کيري.

ما د مستريانو له ډلگۍ مشره پوښتنه وکړه "د ماشينانو د پرزو په موندلو کې خو به له ستونزو سره نه ياست مخ شوي؟"

"نه، بناغلی بریدمنه."

"پټرول پمپ چیري دی؟"

"په هماغه پخواني ځای کې دی."

ما ورته وویل "تشکر". له دوی نه تېر او بیرته کور ته ستون شوم. د ډوډۍ پر مېز باندي مي يوه پياله قهوه وڅښل. قهوه خامه، څررنگه او په گاته شیدو خوره شوي وه. بهر بڼکلی پسرلنی سهار وو. په هوا کې مي يو ډول وچواله احساساوه، چې په راتلونکو ساعتونو کې يې د هوا د گرموالي خبرداری راکاوه. په هماغه ورځ د غره وه پوستو ته ولاړم او بیا ما پښين مهال بناړ ته ستون شوم.

داسي ښکاریدل، زما په نه شتون کې هرڅه پر خپل ټاکلي وخت و زمان تر سره شوي وو. تر غوږو مي د جگړې د پیلیدا اوازي راورسيدي. په کومه فرقه کې چې ما کار کاوه، ټاکل شوي وه، هغه به د سیند په هاغره کې پر يوه هدف باندي حمله کوي. جگړن ما ته دنده راوسپارل، چې پوستې د حملې لپاره آماده باش کړم. پلان داسي وو، چې حمله به د سیند له کم برې نقطې څخه پیلیري او له سیند څخه تر پوربوټو وروسته به پوځیان د ټپو لور ته پرمختگ ته دوام ورکوي. د امبولانسو تمځای باید د شونتیا تر بریده وه سیند ته نژدې او يوه خوندي ځای کې وای. د پوستو د موقعیت ټاکل د پلي ځواکونو له خوا کېده، خو پلي کول او عملي کول يې زموږ دنده وه. دې کار موږ ته يو ډول د غیر حقیقي نظامیتوب احساس راکاوه.

کور ته چې راغلم، په دوږو او گرد کې پټ وم. پاس کوټې ته د لمبېدو لپاره وختم. رینالډي په کټ کې ناست وو او د (هوگو انگلیسي ژبې گرامر) يې لوسته. ځان يې ښه تیار کړی وو او خورا سات و بانټ ناست وو. تور بوټونه په پښو او سړيې هم ښه غوړ کړی وو.

زما له لیدو سره يې وویل "وا و! له ما سره به د مس بارکلي وه لیدو ته ولاړ شي."

"نه، زه نه شم تلای."

"داسي نه شي کیدای. ته به له ما سره خامخا ځي، چې زما يو څه ستاره پرې وغورځي."

“سمه ده. خو زه به ځان پاک کړم او ته راته منتظر شه.”

“پرېرډه يې، همداسې بڼه يې راځه چې څو له خیره.”

ځان مې پاک کړ، ورښتانه مې رښمنځ کړل او روان شوو.

رينالډي “شيبه صبر وکړه. يو شی مې به وڅښنو.” غوټه يې خلاصه کړه او يو بوتل يې ترې راوايست.

ورته ومې ويل “زه سټريگا نه څښم.”

“سټريگا نه، گراپا⁵.”

“ډير بڼه.”

دوه گيلاسه يې ډک کړل، يو له بله مو وځنگول او پرسر مو پورته کړل. گراپا ريښتيا هم بڼه خوند کاوه.

“نور څښي؟”

“ته خو يې ورواچوه.” دوهم گيلاس مو هم ترستوني کړ. رينالډي بوتل ځنگته کړ، راپاڅېدو او د زينو له لارې لاندي ولاړو. په لار کې مو گرمې وشول، خو لمر نور په کښته کيدو وو او ډير بڼه خوند يې کاوه. د بریتانويانو روغتون په يوه لويه کلا کې وو، چې تر جگړې وړاندي جرمنيانو جوړه کړې وه. مس بارکلي له يوې بلي نرسې سره په بڼ کې ناسته وه. د ونو له دې خوا مو د دوی سپينې جامې وليدې او په لور يې ور رهي شوو. رينالډي سلام ورواچاوه. ما هم سلام ورواچاوه، خو ورو.

مس بارکلي وويل “سټري مه شی. تاسې ايټالوی نه ياست، که څنگه؟”

“اوه، نه.” رينالډي له يوې بلي نرسې سره په خبرو بوخت وو. کله کله به يې خدا زموږ تر غوږو هم رارسيدل.

“جالبه! تاسې ايټالوي پوځ ته څنگه مخه وکړل؟”

“که ريښتيا شي، زه پوځي نه يم، يوازي د امبولانس موټروان يم.”

دا هم يو ډول څښاک دی⁵

“بيا هم جالبه ده. څه لامل وو چي دا دنده مو پيل كره؟”

“نه پوهېرم. شوني نه ده چي د هرڅه د كولو لپاره دي يو لامل وي.”

“ريښتيا وايي؟ ما تر اوسه پوري همداسي فكر كاوه.”

“ډير ښه.”

“خوبنه دي، نه ده، چي پر يوه بله موضوع مجلس وكړو.”

ما ورته وويل “ستاسي سره موافق يم.”

“دا خو ښه دي. كه څنگه؟”

دي ته مي وويل “دا لرگي څه په كوي؟” ميس باركلي په ونه ډېره جگه وه. له جامو څخه يې ښكاريدل چي نرسه ده. ژر رنگه ورښتانه، غنم رنگه څېره او خړي سترگي يې وې. ښكلي راته وايښېده. په لاس كې يې يو وړوکی لرگي چي په چرم كې پيچلی وو، نيولی وو.

“دا د يوه ځوان د لاس نښه ده. تېر كال په جگړه كې ووژل شو.”

“په اورېدو يې خواشيني شوم.”

“ښه ځوان وو. مور نيت كړی وو، چي يو له بل سره به واده كوو. خو د (سوم) په جگړه كې يې له دې نړۍ سره مخه ښه وكړه.”

“افسوس!”

“تاسي (سوم) ته تللي ياست؟”

“نه.”

دي وويل “د هغه ځای په اړه مي اورېدلي. كه ريښتيا درته ووايم د هغه ځای په څېر جگړې دلته نشته. هغوی ما ته دغه کوچنی لرگي راوليږه، مور يې ما ته راوليږه. پوخ د ده سامان د دوی كورنۍ ته راوليږه، همدا لرگي هم پكښې وو.”

“د كوژدني مو ډير وخت كېده؟”

“اته كاله. زه او هغه يوځای رالوی شوي وو.”

“نو واده مو ولي ونه کړ؟”

مس بارکلي “په(ولي) يې زه هم نه يم خبره. گناه زما وه، د ده لپاره ما همدومره کولای شوای. فکر مي کاوه، چي زه به د ده لپاره يوه بڼه جوړه نه يم.”

“پوه شوم.”

“تراوسه دي له يو چا سره مينه کړي؟”

ما ورته وويل “نه.”

پر يوه اوږده چوکۍ باندي کښېناستو او ورته وه مي کتل.

“ورينستان دي بنکلي دي.”

“خوبښ دي شول؟”

“ډير زيات.”

“د هغه له مرگ وروسته مي يې د غچي کولو هوډ وکړ.”

“نه.”

“ما غوښتل د هغه لپاره يوڅه وکړم، خو زما سر نه خلاصېده. ده له ما پرته بل څه نه درلودل، خو که چيري زه هغه وخت په هوبښ کي وای؛ نو ما به له ده ځان نه وای سپمولای. خو زه اوس په هوبښ کي شوم. دی جگړې ته تللی، خو زما سد کار نه کاوه.”

ما څه ونه ويل.

“زما په هيڅ شي باندي سر نه خلاصېده. فکر مي کاوه که مور واده وکړو، کېدای شي د ده لپاره په خیر تمام نه شي، وروسته دی ووژل شو او هر څه ختم شول.”

“زه څه نه شم ويلای.”

“ولي نه. همدا زمور د ميني پای وو.”

رينالډي ته مو، چي له نرسي سره په خبرو بوخت وو، وکتل.

“د دې اغلي نوم څه دی؟”

مس کاترين بارکلي “فرگوسن، هيلن فرگوسن. ستاسي ملگری ډاکټر دی؟”

“هو. تکره سړی دی.”

“ډېر ښه. په دې وختو کې په جبهه کې تکره ډاکټران ډېر لږ پيدا کېږي. مور د جگړې لمری کرښې ته ډير نژدې يو، همداسي نه ده؟”

“هو. ريښتيا هم ډېر نژدې يو.”

بارکلي “ډيره جالبه، خو ښکلي جبهه ده. دوی خو د حملې هوډ کړی، که څنگه؟”

“بلي. د جگړې د بيا پيلېدو شونتيا شته.”

“نو بوختياوې به بيا ډېرې شي. اوس خو ټوله ورځ مچان جنگوو.”

“ډير وخت به مو کېږي، چې د نرسې په حيث دنده ترسره کوی؟”

“د نولس سوه پنځلسم ميلادي کال راهيسي. ما او زما نامزاد دواړو يو ځای دا دنده پيل کړه. تر اوسه مي ياد دي، يوه ورځ مي يو ناکاره فکر ذهن ته راغلی، په خيال کې مي داسی تصور کړل، چې يو ورځ به په توره ژوبل زموږ روغتون ته راشي، سر به يې په سپين بنډاڅ کې تړلی وي او يا هم په اوږه کې به ويشتل شوی وي. په هر صورت يوه ښکلي منظره به وي.”

ما ورته وويل “جبهه خو ښکلي ده.”

“هو. خلک د جگړې له آره ناخبره دي، البته که پرې پوه شي؛ جگړه خود به خوده پای مومي. په هر صورت، هغه په توره زخمي نه شو، بلکې په بم ټوټې ټوټې شو.”

همداسي غلی پاته شوم.

“ستاسي په اند دا جگړه به تل تر تله وي؟”

“نه.”

“نو بيا څنگه ختمېدای شي؟”

“يو ځاي به يې مخه ډب شي”.

“مور به يې مخه ونيسو. همدا په فرانسه کي به يې مخه ډب کړو، څو بيا د سوم د جگړې په څېر له يوې بلي ترڅي تجربې سره مخ نه شو”.

ما ورته وويل “فکر نه کوم چي دلته دي يې مخه ډب شي”.

“ته فکر کوي، چي دا کار شونې نه دی؟”

“نه. دوی تير دوبي بڼه کارکردگي له ځانه ښکاره کړل”.

بارکلي “کيدای شي مخه يې ډب شي. هر يو کولای شي جگړه بنده کړي”.

“جرمنيان هم”.

“نه، فکر نه کوم”.

د رينالدي او مس فرگوسن وه لور ته ورغلو.

رينالدي په انگليسي کي له مس فرگوسن څخه وپوښتل “ايتاليه دي خوښه ده؟”.

“بچده”.

رينالدي سر وښور او وه ويل “زه نه پوهېدل”.

ما ورته وژباړل “Abbastanza bene”. سر يې وښور او وه.

“دا بڼه نه ده. ستا انگليستان خوښ دی؟”

“پير نه؛ زه په خټه سکاتلنډي يم، پوه شوي؟”

رينالدي سترگه راته ووهل.

ما په ايتالوي کي ورته وويل “دا سکاتلنډي ده. له همدې امله د سکاتلنډ سره تر انگليستان زياته مينه لري”.

“خو سکاتلنډ او انگليستان يو دي”.

همدا خبره مي وه فرگوسن ته وژباړل.

میس فرگوسن "pan encore"

"ریښتیا؟"

"هیڅکله نه. زموږ له انگریزانو څخه بڼه نه راځي."

"له انگریزانو مو بڼه نه راځي؟ نو تاسي به له مس بارکلي څخه هم نفرت کوی؟"

"اوه، هغه بېله ده. تاسي باید هرڅه دومره دقیق ونه نیسی."

گری وروسته مو یو له بل سره مخه بڼه وکړه او سره بېل شوو. په لار کې رینالډي راته وویل "ما ته د لمر په څېر روښانه او څرگنده شول، چې د مس بارکلي ته تر ما خوښ شوی، خو هغه کوچنی سکاتلنډی یې بیا ډیره بڼه ده."

ما ورته وویل "ډیر. ستا خوښه ده؟" زه مس بارکلي ته ډیر دقیق متوجه نه وم.

رینالډي "نه".

پنځم فصل

سبا غرمه بیا د مس کاترین بارکلي ملاقات ته ولاړم. په باغ کې نه وه؛ د امبولانسونو د تگ راتگ پر لار وه کلا ته ورننوتم. دننه د دوی له مشرې سره مخ شوم. د هغې له خولې خبر شوم، چې هغه اوس مصروفه ده. مشرې یې زه مخاطب کړم "خامخا د جنگ حالات دي، تاسي هم پوهیږئ؟"

ما ورته وویل هو پوهیږم.

دې پوښتنه وکړل "ته امریکایي الاصله ایټالوی پوځي یې؟"

"هو. آغلي".

"ایټالوي پوځ ته ولي راغلاست؟ موږ ته به راغلی وای."

"نه پوهیږم، چې دې پوځ ته څنگه او ولي راغلم؟ اوس ستاسي سره کار نه شم کولای؟"

"په معذورت سره اوس نه. دلته په ایټالوي پوځ کې څنگه داخل شوی؟"

“اوله خبره دا چي زه دلته په ايتاليه کي وم او بله دا چي ايتالوي مي هم بده نه وه.”

“اوه، زه يې هم زده کوم. بنکلي ژبه ده.”

“يو چا ويلې چي په دوو اونيو کي زده کيزي.”

“اوه، زه به يې په دوو اونيو کي زده نه کړای شم. اوس يې نو څو مياشتې کيزي، چي زه يې په زده کړه بوخته يم. که دي له ميس بارکلي سره ليدل نو بيا د اوو بجو وروسته راشه. له هغه وروسته فارغه وي، او پام دي وي چي ډير ايتالويان له ځان سره مه راوله.”

“ان د بنکلي ايتالوي ژبي په خاطر هم نه؟”

“نه، آن د بنکلي يونيفورم په خاطر هم.”

ما ورته وويل “تر بيا د خدای په امان.”

“A rivederci, Tenente”

“A rivederla” سلامي مي ورته وکړل او ځني ولاړم. وه بهرنيانو ته د ايتالويانو په څېر سلامي کول له تکليفه خالي نه وه. داسي بنکاريدل چي ايتالويانو دغه ډول سلامي د صادرولو لپاره نه وه رامنځته کړي.

ورځ ډيره گرمه وه. پر پله باندي تر سيند پورې او د پلاوا تر سنگره پوري ولاړم. اټکل کېده چي عمليات به له همدې ځايه پيليزي. تېر کال له دې سيند څخه پورېوتل ناشوني وه، ځکه له لوري څخه بيا تر کښته پوري يوازي يو پل وو. هغه هم د مشين گڼو تر سختو ډزو لاندي وو. همدا يکي يو پل هم کم سوره وو. زيات سوقيات پري نه شوای کيدای. اتريشيانو کولای شوای دغه ځای د ايتالويانو لپاره سور تنور وگرځوي. خو ايتالويانو خپل پوځيان ورباندي تېرکړل او د سيند په هاغره کي تر يو ميله پوري، چي د اتريشيانو په ولکه کي وه، ولاړل او سيمه يې په خپل واک کي راوستل. د دې سيمي د ستراتيک موقعيت له امله اتريشيانو نه غوښتل دا سيمه ايتالويان ونيسي. فکر کوم چي دا يو دوه اړخيز زغم وو، ځکه لږ وړاندي اتريشي پوځيان گوته په ماشه په سنگر کي ناست ول او د غونډيو په لمن کي له ايتالوي کرښې څو متره ليري اتريشي توپخاني سنگر نيولی وو. همدلته نژدې يو ښارگوټی هم وو، خو همالته له کنډوالو پرته بل څه نه ول. د اورگاډي يو زور تمځای، مات او له کاره لويديلی پل، چي د هغه جوړولو شونتيا هم نه وه، ځکه په هواره سيمه کي وو.

تر سینده پر کم سوره سرک باندي ولاړم، همدلته مي موټر تر غونډۍ لاندي په ساحوي روغتون کي ودراره. د سیند دا غاړه او هاغاره له لرگو څخه د جوړ شوي پله په وسيله نښلېدل او غره د دښمن له ډزو څخه ساته. پرې پورېوتم، د پوځيانو مورچلې او د ښار وران شوی مرکز مي له نظره تېر کړل. پوځيان ټول په خزو کي ناست ول. راکټونه، توغولو ته تيار ول. البته دوی هغه وخت توغول کېدل، چي يا به توپچي قواو ته اړتيا شول يا به هم مخابرې کار پرېښود. خاموشه، گرمه او چټله ورځ وه. د اتریشيانو کرښې ته مي وکتل، خو څوک مي ونه ليد. همدلته په خزه کي له يوه ملگري سره چي په رتبه تورن وو مخ شوم، له هغه سره مي يو گيلاس چای وکړ او بيرته د پله پر راروان شوم.

يو نوی او پراخ سرک چي کار يې مخ پر بشپړيدو وو، د غره په مينځ کي د مارپېچ په شکل تر پله پوري غځيدلی وو. عمليات د همدې سرک له جوړېدو سره پيلېدل. سرک د ځنگله له سختو کرليچو وروسته لاندي راکوزېده. پلان داسي وو، چي هرڅه به د نوي سرک له لاري لوړ راورل کيږي. خالي موټرونه، گاډيانې، پک امبولانسونه او نور انتقالات به د هماغه زاړه او تنگ سرک له لاري کيږي. بېړنی روغتيایي مرکز د سیند ورهاخوا تر غونډۍ لاندي د اتریشيانو په اړخ کي وو او تذکيره والاو ژوبل کسان تر پله پوري ايستل. دا پلان د جگړې له پيلېدا سره عملي کيده. زما د اندازې له مخي نوی سرک تر هغه ځايه چي سرک تنگېده يعني نژدې تر يوه ميله پوري ښه سم د اتریشۍ توپخاني تر بريد لاندي وو. دغه سيمه له خطرې خالي نه وه. خو ما يو داسي ځای پيدا کړ، چي که امبولانسونه له دې خطرناکي سيمي تېر شي بيا يې کولای شوای، چي همدلته پناه واخلي او د ژوبلو کسانو تر رارسېدو پوري تم شي. پر نوي سرک تگ ښه خوند کاوه، خو هغه لا تراوسه تکميل شوی نه وو. پراخ او په ښه کيفيت جوړ شوی معلومېده او د غره د لمنې کړلېچونه يې چي له ځنگله څخه ښکارېدل، ډير په زړه پوري ايسېدل. بيرته پر هماغه کم سوره سرک رهي شوم.

له موټر سره دوه پوځيان ولاړ ول. د توپ توغندۍ دلته نښتي وه، مورن لا همدلته ولاړ وو، چي درې نوري راغلي. ۷۷ ډوله توغندۍ وي، له رندونکو رڼاوو، سخت باد، پښهاري او خړو لوگيو سره ملي د سرک پر هاغه بله څنډه ولگيدې. پوځيانو د تگ د نښې په توگه لاسونه وښورول. په لار کي توغندۍ ځيني کنډې جوړي کړي وي. هڅه مي کول چي موټر ترې بچ کړم. له کندو خو مي ځان خلاص کړ، خو د توغندۍ د تېزو باروتو او سوځلي خاورې د بوی څخه خلاص نه شوم. بيرته په گوريزيا کي وه خپلي کلا ته راستون شوم او لکه څنگه، چي مي مخکي يادونه وکړل د ميس بارکلي ملاقات ته، چي پر دنده وه ولاړم.

په بېره مي مابنارمنی وخورل او كلا ته چي د انگرېزانو روغتون پكښي وو، ولاړم. په ريښتيا هم ډير پراخ او ښكلي روغتون وو. ښكلي او زړه راښكونكي ونې پكښي شني وې. مس فرگوسن هم له هغي سره وه. زما په ليدو خوشاله شوي. شيبه وروسته فرگوسن د بڅښني په غوښتلو سره ولاړل.

فرگوسن ي "تاسي دواړه به يوازي پريږدم. فكر كوم له ما پرته به ښه ياست."

ميس باركلي هغي ته وويل "هيلن، ته كښېنه".

"زه به ولاړه شم، يو څو ليكونه بايد وليكم".

ما ورته وويل "په مخه دي ښه".

"ښاغلی هنري، د خدای په امان".

"داسي څه مه ليکه چي سانسورچيان په تكليف كړي".

"ته يې غم مه كوه. زه به يوازي زمونږ د ښكلي هستوگنځای په اړه ليك وليكم. او بل هم د ايتالويانو د زړورتيا په اړه".

"كه دي همداسي وكړل، نو بيا خو خامخا مډال دركوي".

"ډير ښه خوند به وكړي. كاترين ښه شپه".

كاترين "زه هم څو شيبې وروسته درځم".

فرگوسن په تياره كي غيبه شول.

كاترين ته مي وويل "ښه نجلۍ ده".

"اوه، هو ريښتيا ډير با اخلاقه ده. نرسه ده".

"ته نرسه نه يې؟"

"اوه، نه. مونږ ته رضاكاره ويل كيږي. شپه او ورځ كار كوو. خو زمونږ وړتيا ته څوك ارزښت نه وركوي".

"ولي؟"

“کله چي کوم کار نه وي نو پر مور باور نه کوي. کله چي بيا کار پيداشي نو بيا راپسي گرځي.”

“نو ستاسي او د نرسانو تر منځ توپير په څه کي دی؟”

“نرس د ډاکټر په څېر دی. او دې درجې ته رسېدل ډير وخت غواړي. البته رضاکاري يوه لنډه طريقه ده.”
“پوه شوم.”

کاترين بارکلي “ايتالويان وه جبهې ته د بنځو د نژدېوالي مخالف دي. خو له مور سره يې کړه وړه بل ډول دي. مور بهر ډير نه وځو.”

“ما ته د دننه راتلو اجازه شته؟”

“اوه، هو. مور خو ترک دنيا نه يو.”

ما ورته وويل “دا د جگړې مگړې بحث به پرېږدو.”

“ډيره ستونزمنه ده. د پرېښولو هيڅ ځای ځايگي يې نشته.”

“په هر صورت دا موضوع به ځنگته کړو.”

“خوبنه مي ده.”

په تياره کي مو يو بل ته وکتل. تر نظر مي ډيره ښکلې ښکاره شول او لاس مي يې ونيو. لاس يې په لاس کي ونيول شو د لاس پرې راچاپېره کولو هڅه وشول.

“نه”. لاسونه مي، چي چيري وه همالته پاته شول.

ما ورته وويل “ولي؟”

“نه.”

ما ورته وويل “ولي؟ لطفا” تاريخه وه. زه يې د ښکلېدو په نيت ورځم شوم، خو له ها خوا څخه يوه کلکه چپلاخه زما پر بارځو وښتل. لاس يې زما پر سترگو او پزه باندي لگېدلی وو. له سترگو مي د اوبنکو څاڅکي راوڅڅيدل.

کاترین "زه ډیره بڅبنه غواړم". په ځان کې مې یو شومه حس کړل.

"تاسې حق درلود".

"زه ډیره بڅبنه غواړم، یوې نرسې ته د سپکاوي احساس مې وکړ. ما نه غوښتل چې تاسې ووهم. خوږ خو نه شوی؟"

په تیاره کې یې ما ته کتل. له غصې څخه ایشېدم. دا هر څه مې د شطرنج د لوبې په څېر مخې ته روان ول.

ما ورته وویل "تاسې برحقه واست. هیڅ خبره نه ده".

"بیچاره".

ما ورته وویل "تاسې ولیدل چې ژوند له ما سره څه ډول لوبې کوي؟ او ان ما خو په انگلیسي خبرې هم نه دي کړي. او بل خوا تاسې ډیر بنکلي یاست".

"د زیاتو چټیاتو ویلو ته اړتیا نشته. بڅبنه مې درڅخه وغوښتل. سوله به وکړو".

ما ورته وویل "سمه ده، او د جگړې له نړۍ څخه به کوچ وکړو".

وې خنډل. دا لمړی ځل وو چې دا مې د خندا پر مهال ولیدل. وه څیرې ته یې متوجه شوم.

دې راته وویل "تاسې ډیر بڼه یاست".

"نه، نه یم".

"هو. ته ډېر بڼه یې. خوښه به شم که چیرې تاسې بنکل شئ، په دې شرط که تاسې نه خفه کیرئ".

سترگو ته مې یې وکتل، لاسونه مې پرې راچاپېره کړل او بنکل شول. په عین زمان کې وه جوختیدو او بنکلیدو هڅه وشول. د زړه ضربان حس کیدل. بیا یې ناڅاپه سر زما پر اوږه راپریوت او په ژړا یې پیل وکړ.

کاترین "اوه، گرانه، تاسې به له ما سره همېش راسره یاست. که څنگه؟"

يو عجبہ کشمکش وو. لاس مي يي له ورينتو څخه راوايست او پر اوږه مي وټکول. ژرل يي.

سر يي راپورته کړ “راسره به يي؟ مور به بنه ژوند ولرو”.

شېبه وروسته يوځای د کلا د دراوزې وه لور ته روان شوو. دا ننوتل او زه د کور په لور روان شوم. کور ته له راستنيدو سره پاس په زينو کي وختم او کوټې ته ولاړم. رينالدي په کټ کي پروت وو. زما له ورننوتو سره يي راته وکتل.

“نو د ميس بارکلي په موضوع کي پرمختگ شوی؟”

“مور د يو بل ملگري يو”.

“په دې گرمي کي دي د يوه بنکلي سپي شکل کښلی”.

په مطلب يي پوه نه شوم.

“د څه شي شکل”.

يو څه شرح يي راکړل.

ورته ومي ويل “تا هم د يوه خوشکله سپي شکل کښلی”.

“بس يي ده. په څو شيبو کي به بنکنځل شروع شي”.

“بنه شپه”.

“بنه شپه، کوټريه”.

په بالښت مي شمعہ گل کړل. او په تياره کي د کټ په غير کي اوږد وغځيدم.

رينالدي شمعہ راپورته کړل، ويي لگول او په مطالعه يي پيل وکړ.

شپږم فصل

دوې ورځې له هر څه څخه ليري په پوستو کي وم. کور ته چي راستون شوم ډېر ناوخته وو. له کاترين سره مي هم تر راتلونکي مابنام پوري ونه ليدل. د دې د ليدو لپاره کلا ته

ورغلم، خو دا په بڼ کي نه وه. مجبور وم چي د هغي تر راتگ پوري په دفتر کي ورته منتظر شم. د دفتر په مينځ کي له ولاړو ميلانو سره گڼ شمېر د مرمر نيمه مجسمه يي تني ولاړي وي. په دهلبز کي هم چي د دفتر دروازه ور خلاصيدل يو قطار مجسمي ولاړي وي. بيا نو برونزي کارونه څه دي. د دومره مرمرينو مجسمو له امله دفتر خاص د هدېرې په څير بنکاريد. يوه بنکلي هدیره خاص لکه د پيسا. جنووا د بد شکله مجسمو د ليدو ځای وو. دغه کلا، چي اوس د روغتون کار ترې اخيستل کيده د يوه شتمن جرمني وه. کيدای شي دا مجسمي، دي جرمني په ډيره گرانه بيه پيرودلي وي. نه پوهيدم چي چا به جوړي کړي وي او څومره خوشمري به يي پرې اخيستي وي. هڅه مي وکړل چي وه يي پيژنم چي ټوله د يوې کورنۍ دي که پردي هم پکښي دي. خو ټولو يو ډول پخوانی څيري درلودې. په اړه يي چا څه نه شوای ويلاي.

پر يوه چوکۍ باندي کښېناستم، خپله فولادي خولۍ مي له سره ايسته کړل او په لاس کي مي ونيول. مور ته امر شوی وو، چي آن په بناړ کي هم فولادي خولۍ پر سر کړو، خو په يوه داسي بناړ کي، چي ملکيان له فولادي خوليو پرته گرځېدل، ما ته يي پر سر کول بڼه خوند نه راکاوه. کله چي د پوستو معاینه کولو ته تلم، يوه فولادي خولۍ او يو انگلیسی ضد گاز ماسک مي له ځان سره واخيست. دغه انگرېزي ماسکونه اوس تازه راغلي ول. خوندور ماسکونه ول. زمور په شمول ډاکتران او آن ساده روغتيايي کارکوونکي ټول اړ ول، چي يوه اتومات توپنچه له ځان سر وگرځوي. زه اوس پر چوکۍ ناست وم او د شا له خوا راجکېدل. که په يوه خطري سيمه کي له مور سره توپنچه نه وای، د گرفتاری شونتيا وه. رينالدي به د خپلي توپنچي خانچه له کاغذانو ډکه کړې وه. خو ما به له ځان سره اصلي توپنچه گرځول، خو د تمرين څخه مخکي مي ځان د يو وسله وال غله په څېر احساساوه. زما توپنچه استرا ۶۵,۷۱ ډوله يو کوچنی ميل لرونکي وه. کله چي به مي هدف په ويشتی ډيره به غورځيدل، د هدف د لگيدو په اړه کومه پوښتنه نه وه. په همدې توپنچه به مي تمرين کاوه. تر هدف لاندي به مي نښه ونيول، او هڅه به مي کول چي پر خپله لنډ ميله توپنچه باندي کنترول پيدا کړم؛ له مسلسلو هڅو وروسته وتوانيدم، چي په شل قدمی کي يو هدف وولم. بيا هم د توپنچي له ځانه سره گرځول راته شرم بنکاریده، البته څه وخت وروسته ورسره عادي شوم او توپنچه به مي له ځانه سره گرځول، پر لار چي به روان وم پر ملا باندي به مي پورته کښته کيده. بيا يي هيڅ په فکر کي هم نه وم. خو کله چي به بيا له انگلیسي ژبو سره مخ شوم نو د يو گمنام شرم احساس به مخي ته راته ودرید. په هماغه دفتر کي د کاترين په تمه ناست وم. زما شاته پر مېز باندي يو چوپړوال ناست وو، د ده د څېرې له گونجو نه پوه شوم، چي زما په ناسته خوښ نه دی. خو ما په بي پروايي سره وه

مرمرين فرش، پرتو مجسمو او پر دېوال باندي وه خورند تصويرو ته کتل او د مس بارکلي په تمه ناست وم. پر دېوال رسم شوي رساميانې بدي نه وي. خو دغه رساميانې، چي پر پانو وي او وپاشل شي بيا نو بڼه خوند کوي.

کاترين بارکلي مي وليدل چي لاندي وه هال ته راروانه وه. ولاړ شوم. د راتگ په وخت کي جگه نه بنکاريدل خو بنکلي بنکاريدل.

“بناغلی هنري ستري مشی”.

ما ورته وويل “تاسي څنگه ياست؟” خادم زمور خبرو ته غوږونه څرک کړي ول.

“همدلته کښېنو، که بن ته وزو؟”

“بن ته به ولاړ شو، هلته هوا بڼه يخه ده”.

بن ته رهي شوو. خادم اوس هم مور ته رډ رډ کتل. کله چي وه کړير شوي لاري ته ورسيدو کاترين راته وويل “تاسي چېري واست؟”

“په پوسته کي وم”.

“يو ليک دي نه شوای راليرلاي؟”

ما ورته وويل “نه، نه مي شوای کولای. ځکه فکر مي کاوه چي ژر به راستون شم”.

“له تگه وړاندي دي بايد ما ته هم خبر راکړئ وای”.

له لاري څخه ووتو او تر ونو لاندي روان شوو. لاسونه يي ونيول شول او قبله شول.

“بل ځای نه ځو؟”

کاترين “نه، همدا ځای سم دی، مسافري دي هم ډيره وکړل”.

“گردسره مي درې ورځې تېري کړي او دا دی اوس راغلم”.

ما ته يي وکتل او وي ويل “له ما سره مينه لري؟”

“هو”.

“تا وويل چي مينه درسره لرم. ريښتيا؟”

په درواغو مي ورته وويل “هو، مينه درسره لرم”. له دې وړاندي مي چا ته د مينې اقرار نه و کړی.

“او ته ما ته کاترين وايي؟”

“کاترين”. په بن کي گرځېدو، شيبه وروسته تر يوې ونې لاندي ودرېدو.

“را ته ووايه، چي زه په ماښام کي وه کاترين ته راستون شوی يم.”

“زه په ماښام کي، وه کاترين ته راستون شوی يم.”

“اوه، گرانه. ته بيا راغلي! همداسي نه ده.”

ما ورته وويل “هو، زه راغلم.”

کاترين “ډيره مينه درسره لرم. ستا په تگ ډيره خوابدي شوم. بيا خو به نه ځي؟”

“نه، زه به تل دلته يم.”

“اوه، مينه درسره لرم. لاسونه دي بيا هلته کښېږده.”

“پر هغه ځای دي”. و څرخيدل او قبل شوه. پر پټو سترگو مي ښکل کړل. يو څه ليونی غوندي راته وه ايسېدل. خو که ليونی هم وايي کومه خبره نه وه. په دې کيسه کي يې نه وم چي په مستقبل کي به څه پېښ شي. فکر مي وکړ، چي هره شپه وه هغه کور ته تر تگ خو ښه دی چي خاص د افسرانو لپاره وو، چي هلته به يې له خپلو ملگرو څخه د ساعت تيري په موخه خولی له سره ايسته کول. پوهيدم چي نه اوس له کاترين سره مينه لرم او نه مي هم د دې سره د مينې خيال په ذهن کي گرځېده. دا هرڅه يوه لوبه وه، لکه د ورقو لوبه. داسي چي د لوبې پر ځای باندي خبرې کيږي. داسي چي څوک يې له ځانه سره داسي وگڼي لکه د ورقو لوبه چي د پيسو يا هم د شرط لپاره کوي. خو يوه هم ويلي نه وي، چي شرط پر څه باندي دی. خو دا چي هر څنگه وه، ما ته قبوله وه.

ما ورته وويل “کاشکي يوځای تللي وای”. د ډيري درېدا له لاسه مي پښو درد کاوه.

دې وويل “ځای نشته”. چيري چي ولاړه وه له هماغه ځايه راغله.

“يو څو شيبې به همدلته کښېږنو.”

پر يوه ډبرينه چوکی باندي کښېناستو. د کاترين لاس مي ونيو، البته اجازه نه وه چې لاسونه پرې راچاپيره شي.

کاترين “ډير ستړی يې؟”

ما ورته وويل “نه.”

لاندي يې ونيو ته وکتل.

“دغه لوبه چې، مور يې کوو پايله به يې ناوړه وي. همداسي نه ده؟”
“کومه لوبه؟”

“خان ناگومانه مه اچوه.”

“خان نه اچوم. ستا په خبره مي سر خلاص نه شو.”

کاترين وويل “ته ښه انسان يې او تاسي يې د لوبولو په اړه معلومات هم لرئ، خو بيا هم يوه بيخايه لوبه ده.”

“ته هر وخت پوهيرې، چې خلک څه ډول گومانونه کوي؟”

“هر وخت نه. خو زه له تا سره يم. البته دې ته اړتيا نشته، چې له ما سره د مينې کولو تمثيل وکړئ. د نن لپار همدومره کفايت کوي. کوم ويل خو نه لري؟”

“خو زه مينه در سره لرم.”

“لطفاً يو له بل سره به د درواغو د مينې اقرار نه کوو. ښکلي ننداره وه، اوس زه ښه يم، ته پوهيرې چې نه تر اوسه ليونۍ او نه هم کاواکه شوې يم، خو ځيني وختونه بيا کاواکه کيرم.”

لاس مي يې ور کښېکاره. “کاترين زما گرانې.”

“کاترين – بيخي بدخونده بريښي، زما په څېر يې نه تلفظ کوي. خو ته ښه انسان يې، ډير ښه!”

“پادري هم همداسي وايي.”

“هو، ته بنه انسان ٻي. بيا مي ليدو ته راڻي؟”
“هو، ولي نه.”

“او اڀر نه ٻي ڇي له ما سره د ميني اقرار وڪري. د نن لپاره همدومره كفايت ڪوي.” پاڇيدل
او خپل لاس ٻي ايسته ڪر.
”بنه شپه.”

غوڻنٽل مي ڇي قبل شي.

“نه، زه ڊيره سٽري ٿيم.”
“صبر و ڪره، ما بنڪل ڪره.”

“گرانه زه ڊيره سٽري ٿيم.”

“بيا هم، هڻه ٻي وڪره.”

“خامخا؟”

“هو.”

بنڪل مو ڪرل او يو ناڻاپه و غورخيدل ”نه، بنه شپه. خواهش ڪوم.“ د دروازي لور ته
ولاڙو ورته ڪتل مي ڇي دننه ولاڙل. دپته مي ڪتل ڇي روانه وه په نظر مي بنه وه ايسپدل.
دا دهليز ته داخله شوه او زه هم ڪور ته راستون شوم. هغه شپه گرمي خورا زياته وه. په
غرو ڪي ٽينگه جگره روانه وه. د سان گبريل ناحيي له پاسه مي راپورته ڪيدونڪي لمبي
ليدي.

زه د ويلا روسا مخي ته ودرېدم، دروازي ٻي بندي وي، خو ڪاريگرو لا ڪار ڪاوه. دننه يو
ڇا سندري ويلى. ڪوته ڪي مي جامي بدلولي ڇي رينالدي هم راورسپد.

“اه، اه! داسي بنڪاري لکه په ڪباب ڪي ڇي هڻوڪي پيدا شوي! ماشوم خفه بنڪاري.”

“ته تر اوسه ڇيري وي؟”

“په ويلا روسا ڪي وم، هغه ڊير بنه خاي دي. مور ٽولو سندري وويلي، ته ڇيري وي؟”
“د انگريزانو ملاقات ته تللي وم.”

“شکر خدایه چي زه خو د دي انگلیسیانو په دام کي نه یم راکښوتی.”

اوم فصل

په سبا غرمه له اولنی غرنی پوستي نه راستون شوم. په (سمستمینتو) کي مو موټر ودراره، دلته یې ژوبل او ناروغه کسان د هغوی د اسنادو او معلوماتو له مخي طبقه بندي کول او بیا یې مختلفو روغتونو ته د درملني لپاره لیږل. موټر ما چلاوه. زما سره په موټر کي ناست ملگري ته مي اسناد ورکړل، چي دننه یې یوسي. هوا بیا جهنمي شوي وه، اسمان ډیر صاف او شین وو، خو سرکونه له دورو او چټلیو ډک ول. زه د موټر په لور سیټ کي پرته له دنیایي فکرونو بېغمه کښېناستم. د پوځیانو یو غونډ چي پر سرک باندي روان وو، هغوی ته مي کتل. پوځیان د ډیري گرمی له لاسه په خولو کي غرق ول. ځینو خپلي فولادي خولی پر سر کړي وې، خو ځینو شاته اړولي وې او پرې ځړیدي. د ځینو خولی خو دومره ورباندي غټي وې چي پر غورو باندي یې راځړیدي، خو افسرانو داسي خولی پر سر کړي وې چي پر سرونو باندي یې ښه فت او جوړي وې. د دغو پوځیانو نیمایي یې له باسیلیکاتا لوا نه وو. ما دوی، د دوی پر کالرونو باندي د سرې او سپیني تراډې له امله وپیژندل. د دي پوځیانو له تیریدو ښه گری وروسته هغه پوځیان چي له دوی سره یو ځای نه شوای تلای راروان ول. دوی په خولو کي غرق، ستري ستومانه او د لاري مت و هلي ول. د ځینو حالت بیخي وخیم ښکارېده. دوی هم تېر شول په پای کي یو بل پوځي رابنکاره شو، گوډ گوډ پر لار روان وو. داسي ښکارېدل لکه په بدن کي چي یې نور سبک پاتي نه وي. د سرک یوه څنگته شو او بیا کښېناست. زه له موټره راکښته او د ده خواته ورغلم.

“په تا څه شوي؟”

ما ته یې وکتل، او بیا پاڅید.

“دادي روان یم.”

“نه، ستا مشکل څه دی؟”

“جگره.”

“په پښه دي څه شوي؟”

“دا مي خپله پښه نه ده. پلاستيکي پښه ده.”

“په موټر كې ولي نه ځي؟ روغتون ته ولي نه يې تللي؟”

“روغتون ته مي نه پرېږدي. زموږ قومندان راته وايي چې ما خپله پټي قصداً پرې كړي.”

“ته يې رابنكاره كړه، چې وه يې گورم.”

“دغه ده.”

“كوم اړخ يې دي؟”

“دغه دي، دغه ځای دي.”

هغه ځای مي تر نظر تېر كړ.

ما ورته وويل “ته، وتوخه.”

“بيريږم چې زخم يې نور هم پسي خراب نه شي. د سهار په پرتله دوه چنده زيات شوی.”

ما ورته وويل “كېنېنه. څنگه چې د نورو ژوبلو كسانو اسناد راوړل شول، زه به دي له

ځان سره واخلم او ستاسي طبي ټېم ته به دي وسپارم.”

“هغوی به هم هماغه بابولاله وايي، چې دا يې په قصدي ډول كړی.”

ما ورته وويل “دوی هيڅ نه شي كولاى. دا زخم نه دی، له دې وړاندي هم وو؟”

“له ما نه هغه خپله پټي هم ورکه شوي.”

“ستاسي د غونډ طبي ټېم به دي وه يوه روغتون ته وليږي.”

“بريدمنه، تاسي ما له خپل ځان سره نه شئ بيولاى؟”

“نه. ستا اسناد له مور سره نشته.”

ملگري مي هم له روغتونه راووت او په امبولانس كې د پرتو ژوبلو كسانو اسنادونه يې

ورسره راوړل.

زما ملگري “څلور د ۱۰۵ دوه د ۱۳۲ لپاره”. دا له سيند سره نژدې د روغتونو نومونه ول.

ما ورته وويل "موٽر ته در روان ڪر ه". ما له ٽپي شوي عسڪر سره موٽر ته په راپور ته
ڪڍو ڪي مرسته وڪر ه.

پوئنتنه يي وڪرل "تاسي په انگريزي ڪريو؟"

"هو".

"دي لعنتي جگري ته دي ڇنگه مخه وڪرل؟"

"ناولِي!"

"زه وايم، چي جگري ناولِي ده! اوه خدايه زه اقرار ڪوم چي جگري ناولِي ده."

"ته په امريڪا ڪي وي؟"

"زه باوري وم. په پيٽسبرگ ڪي. زه پوهيدم چي ته امريڪايي يي."

"ڇنگه، زه پر ايتالوي بنه برلاسي نه يم؟"

"هو. زه پوهيدم چي ته امريڪايي يي."

موٽروان ملگري مي وه رنگ الوتي پوڇي ته وڪرل او په ايتالوي يي وويل "دا يي هم يو بل
امريڪايي."

"گوره بريدمنه، تاسي په دي مڪلف ياست، چي ما تر خپل غونڊ پوري رسوي؟"
"هو".

"زمور د غونڊ ڊاڪٽر زما په ٽپي ڪڍو خبر دي. ما خپله لعنتي پتي په دي خاطر له ٽپه ايسته
ڪر ه، چي جبهه ته له تگه پاتي شم."

"سر مي خلاص شو."

"ته مي يو بل خاي نه شي ببولاي؟"

"که ته جبهه ته نڙدي واي، اوليه روغتون ته به مو انتقال ڪري واي، خو ته اوس دلته يي
او دلته بايد له تا سره اسناد موجود وي."

“که زه اوس بیرته خپل غونډ ته ورشم، دوی به می عملیات کړي او بیا به نو د ابد لپاره د جگړې په لمرۍ کرښه کې خزه یم.” د ده پر دې خبره می فکر وکړ.

زه یې وپوښتل “ستا د خپل ځان لپاره دا خوښه ده، چې تر ابد په جبهه کې یې؟”
“نه”.

“اوه، خدایه، له دې جگړې نه خو تر پزې راغلي یو!”

ما ورته وویل “راکښته شه او زما خبره په ځیر واوره! دلته لاندې، په یوه ډبره باندې خپل تنډی ووهه، زه له هاخوا بیرته درباندي راگرځم او تا به له ځان سره روغتون ته بوزم. الدو، موټر د سرک پوې ژۍ ته ودره.” موټر مو یوه څنگته ودراره او له ده سره مو له موټره په راکوزېدو کې مرسته وکړل.

ده راته وویل “زه به همدلته تاسې ته سترگې په لار یم.”

ده ته می وویل “تر بیا ښې چارې.” دی مو همدلته پرېښود او رهي شو. له غونډ څخه یو میل لیرې ولاړو، بیا له سیند نه پورېوتو. په سیند کې واورینې اوبه ډیرې تیزې او په بېره روانې وې. مور اوس په دې پسي روان وو، چې په امبولانس کې رابار کړي ژوبل کسان پر دوو روغتونو باندې تقسیم کړو. څنگه چې مو ټپیان پر روغتونو تقسیم کړل، په بېره زموږ په تمه ناست، ژوبل کس ته رهي شو. لمری له غونډ نه، چې حالت یې تر پخوا ډیر ناوړه شوی وو تېر شوو، بیا له پاتې شوو پوځیانو نه تېر شوو. لږ ورهاخوا مو د سرک یوه لور ته آسي امبولانس ولید. دوو نفرو هڅه کول رنگ الوتې نفر چې زموږ په تمه ناست وو، گاډۍ ته پورته کړي. هغوی د ده په لټه لټه پسي دلته رارسیدلي ول. زما له لیدو سره یې له هغه ځایه سر راته وښوراره. خولۍ یې له سره لویدلې وه. پر تنډي یې د وینې وچې شوې لکې له ورايه ښکاریدې. پزه یې گرول شوې وه. پر وینې شوې ناحیه او ورینتانو باندې یې گرد او غبار پرېوتی وو.

ما ته یې رانارې کړې “مشره، زما زخم ته وگوره، هیڅ گټه یې ونه کړل. دوی می اوس بیرته بیا یې.”

پنځه بجې به وي، چې خپلې کلا ته روارسېدم. شیبه وروسته د لمبېدو په نیت د موټرونو د پرېولو ځای ته ورغلم. ځان چې می پاک کړ، بیرته کوټي ته راغلم. په پتلون او انگیا کې د خلاصې کړکۍ وه مخې ته کښېناستم او د رپورټ په لیکلو مصروف شوم. د جگړې پیل ته دوی ورځې پاتې وې، زما دنده دا وه، چې امبولانسونه راسره واخلم او (پلاوا) ته ځان

ورسوم. کور ته مي هم له ډيره وخته د خان په اړه کوم خبر نه و ليرلی. نن او سبا ته به مي کاوه. اخره اوبه له ورځه تېري شوي. البته کومه خاصه خبره هم نه وه، چي کورنی ځيني خبره کړم. په ليک کي مي يوازي دا وليکل "زه بڼه يم" او يو څو د جبهې تصويرونه مي ورسره ضميمه کړل او امريکا ته مي ور خپر کړل. همدې بسنه کول. کيدای شوای دي تصويرو د خپل جالبوالي له امله په امريکا کي ځانته ډيره پاملرنه راولي وای. ريښتيا هم دا جبهه ډيره عجب او غريبه وه، خو يوه خبره وه هغه دا چي دا جبهه د نورو، هغو جبهو په پرتله چي د اتريشيانو په وړاندي جنگيدې ډيره منظمه او ډسپلين پکښي زيات وو. اتريشي پوځ د دې لپاره جوړ شوی وو، چي د ناپليون گتلي خاوره له لاسه ورکړي. البته د هر ناپليون. ما ارمان درلود چي د ناپليون په څېر يو صف څيرونکی قومندان مو درلودلای، خو مور د هغه پر ځای چاغ او بريالی قوماندان (جنرال لويجي کادورنا) او غنم رنگه، غټ غاړی او اوږده ږيره لرونکی (ويتوريو ايمانويل) درلود، چي پر بني بازو يې د ډک اوستا تپه وه، خو دی د يوه غټ جنرال پر ځای يو عادي سړی بنکارېده. گن خلک په دې راضي ول، چي دی دي پاچا شي. دی ريښتيا هم د پاچا په څېر بنکاريد. دی د پاچا کاکا او في الحال د دريم لښکر، سرلښکر وو. مور په دوهم لښکر کي وو. په دريم لښکر کي د انگریزي پوځ څو يونيتو فعاليت کاوه. په ميلان کي څو ځلي د دوی له ځينو پوځيانو سره مخ شوم. بڼه اخلاق يې درلودل. په بدنه غټ، شرميدوکي، مندوی او کوم څه چي به پيښيدل په ورين تندي به يې ورته بڼه راغلاست وایه. ارمان مي کاوه چي کاشکي له انگریزانو سره وای. د دوی په يونيتو کي ډېر سهولتونه ول. البته که مي له دوی سره کار کولای زه به هم اوس په دې نړی کي نه وای. خو د امبولانس په برخه کي نه. هو ان په همدې د امبولانس په برخه کي هم. ځيني وختونه به خبرېدو، چي بریتانوي امبولانس چلونکي وژل شوي. په هرصورت، زړه مي راته ويل چي نه مړ کېدم. البته په دې جگړه نه کي. له ما سره يې کومه شريکه نقطه نه درلودل. دغه جگړه ما ته په فلمو کي د جگړې په څېر بنکارېده، خو له خان سره به مي ويل چي کاشکي دا جگړه ختمه شي. شوني وه چي جگړه سړ دوبي پایته ورسيري. کيدای شي اتريشيان ماته وخوري لکه د نورو جگړو په څېر. په دې جگړه څه شوي وو؟ ټولو ويل چي فرانسويان فارغه شوي. رينالدي يوه ورځ راته وويل "فرانسويانو بغاوت کړی او اوس پوځيان د پاریس په لور روان دي". پوښتنه مي ترې وکړل چي څه وشول؟ راته ويلي ويل "اوه، هغوی يې مات کړل." غوښتل مي چي اتريش ته ولاړ شم، خو چي جگړه نه وي. غوښتل مي تور ځنگله ته ولاړ شم. غوښتل مي چي د هارتز غرونو ته ولاړ شم، خو هارتز غرونه بيا چيري ول؟ جگړه اوس په کارپات غرونو کي روانه وه. په هرصورت خوبه مي نه وه، چي هلته ولاړ شم. خو شوني وه چي بڼه هم وای. غوښتل مي

چي وه اسپانيا ته ولاړ شم، خو همالته هم جگړه وه. لمر ورو ورو کښته کېده، ورسره یخ زیاتېده. نیت مي وکړ چي د ماښامنی خوړلو وروسته به د مس کاترین بارکلي لیدو ته ځم. په زړه کي مي ویل، خدای دي وکړي چي په روغتون کي وي. په فکر کي مي راوگرځېدل، کاشکي په میلان کي راسره وای. په کووا کي مو ډوډی خوړلې وای او بیا ماښام د ویامنزوني له لارې پر ویاله پورېوتې وای او له هغې سره یوځای هوټل ته تللی وای. کیدای شوای دي زه د خپل وژل شوي ملگري پر ځای فرض کړی وای. دواړه په گډه هوټل ته ورننوتې وای، د هوټل په دروازه کي ولاړ چوپړوال، له سر څخه خولی ایسته کړي وای. زه د هوټل د کوټو وه مسؤل ته ورتهېر شم، له هغه څخه کیلی واخلم، کاترین له لفت سره زما انتظار کوي، بیا په گډه لفت ته ورپورته شو. لفت ورو ورو لوړ ځي او له هر منزل سره یو وړوکی اواز باسي. بیا زموږ منزل راورسیري او هلک د لفت دروازه خلاصه کړي. له لفت نه راووزو او په دهلبز کي روان شو. کیلی راوباسم، قلف ته یې ورداخله کړم او دروازه خلاصه شي. دواړه په گډه کوټي ته ننوزو. زه تلیفون راپورته کړم د یوه بوټل (کاپري) او په یوه نصواري رنگه سطل کي د یخي د راوړلو اډر ورکړم. شیبه وروسته په دهلبز کي د راروان خادم د پینو برغ او د یخي کړپي چي له سطل سره ټکر کوي واورم. دی دروازه وټکوي زه ورته ووايم مهرباني وکړی، همالته بهر له دروازي سره یې کښېږدی. ځکه چي موږ به د گرمی له امله کالي ایسته کړي وي. کړکی به خلاصي وي، بهر د بامو پر سر به توتکیانې الوزي، بیا د خلاصي کړکی لور ته ورتهېر شم، شوپړکان د بام پر سر او د ونو له پاسه په ښکار بوخت وي. موږ دواړه د کاپري په څیښلو بوخت یو او د میلان په گرمه شپه کي هره خواته مینه خپره وي. دا هغه څه وه چي باید همداسي وای. اوس مي باید په بیره ډوډی خوړلې وای او د کاترین وه لیدو ته ورغلی وای.

پوځیانو په خوړنځای کي خورا زیات مجلس کاوه. ما هم ځکه نن شپه شراب وڅیښل چي ورورگلوي نوره نه وه، خو دومره هم نه چي له پادري سره مي د ایرلنډ د لوی اسقف په اړه له بحث نه واچوي. هغه یو شریف شخصیت ښکاریده، په اخلاقي لحاظ مي داسي وښودل چي زه په هغه ناانصافیانو او کړولو چي ما د یوه امریکایي په صفت برخه پکي اخیستي خبر يم. ځکه له دومره زیات وضاحت وروسته چي هرڅه د سوءتفاهم له امله رامنځته شول، نزاکتاً ښه راته ښکاره نه شول چي ووايم زه په هیڅ نه يم خبر. د ده نوم مي په نظر ښه راغلی. دی په اصل کي د مینیسوټا، ښکلی نوم یې راته، ایرلنډ مینیسوټا، ایرلنډویسکوسین، ایرلنډمیشیگان. هغه څه چي ښکلا یې نوره هم زیاتول هغه د island په څېر د ده د نوم تلفظ وو. نه دا هم نه وو. له دي پرته یو بل څه وو. هو، پلار. هو همدا پلار صحیح وو. پلار. نه پلار هم نه. په هرصورت، همدا پلار سم وو. تاسي په دي اړه تر ما

ډير پوهيری. پلار. پادري بڼه وو، خو مړاوی وو. افسران نه د دين وه نه د دنيا. پاچا هم بڼه وو، خو سست غرانده وو. شراب ناوړه ول، خو خوندور ول، همدوی د غابڼو خانه ورخراول او په تالو پوري نښتل.

روکا "پادري يې يې فرانسه کي کوټه قلف کړ. لامل يې دا وو چي د ده پر سري باندي د درې سلنه گمرکي محصول د وهني تور وو. که دلته وای هيڅکله به زنداني شوی نه وای. د پنځه سلنه وهني تور يې رد کړ او ځان يې ناگومانه کړ. دا واقعه بيا په (بيزر) کي وشول. زه همالته وم، د اخبار په وسپله د ده له زنداني کيدو خبر شوم. بيا زندان ته د ده لېدو ته ورغلم او دا يو ښکاره حقيقت وو چي اسناد ده غلا کړي ول".

رينالدي "زه د دغه کيسې پر يوه لفظ باندي هم باور نه لرم".

روکا "چي څنگه ستا خوښه ده، البته دا هرڅه زه د پادري لپاره وایم. ډير معلوماتي وه. دی پادري دی، يوڅه اخذ به ترې وکړي".

پادري مسکی شو او وې ويل "ادامه ورکړئ، زه ورته غور یم".

"البته ټول اسناد مدنظر نه دي نيول شوي. خو درې سلنه اسناد او ځيني نور محلي توروڼه چي زما هېر دي، ټوله پر پادري باندي ول. لنډه دا چي وه زندان ته ورغلم اصلي خبره دلته ده! د پادري کوټې ته ورغلم داسي لکه زه چي اقرار کوم، ورته ومي ويل: پلاره ما ته بڅښنه وکړه. ځکه چي تاسي گناه کړي!" له دې خبرې سره ټولو وځندل.

پادري پوښتنه ځيني وکړل "هغه څه درته ويل؟". روکا ځان ناگومانه وچاوه او ټوکه يې راته تشریح کړل. "په باريکی باندي دي سر خلاص شو؟" خندونکي ټوکه وه، په شرط د دي که څوک په پوه شوي وای. زما جام يې بيا راډک کړ. ما د هغه انگليسي سرباز کيسه ورته وکړل چي تر شاور لاندي يې ودرولی وو او لمبېده. شيبه وروسته تورن د يوولسو چکيانو او يوه هنگري تبعه فرقه مشر کيسه وکړل. له څو جام وهلو وروسته مي د هغه سپاره کيسه ورته وکړل چي يوه سکه يې پيدا کړي وه. تورن هم دي ته ورته يوه کيسه د ډوچي په اړه وکړل چي د شپې به خوب نه ورتلی. مورن لا خپلې غورې کولې، چي پادري پاڅېد او ووت. دوی ته مي د هغه سوداگر کيسه وکړل چي سهار پر پنځه بجې به وه مارسيلي ته چي بڼه توند باد به وو، راته. جگړن زه مخاطب کړم "ما اورېدلي چي تاسي شراب څښلې." خو ما يې له منلو انکار وکړ. زما له انکاره وروسته يې راته وويل په باکوس دي مي قسم وي، چي زه به يې معلوموم چي دا خبره ريښتيا ده که درواغ؟ ما ورته

وويل، نه په باکوس به قسم نه راکوي. جگړن راغبرگه کرل هو، په باکوس قسم درکوي. بيا يې وويل "ته بايد له باسي، فليپو او وينسزنا سره پياله په پياله او گيلاس په گيلاس سيالي وکړي". باسي چي خپل نوم واورېد وي ويل "نه. زه تر سيالي تېر يم. زه اوس لا تر ده دوه چنده نشه يم". ما ورته وويل چي دا ټوله هسي چتياوت او درواغ دي. باکوس يا بل يو، فليپو وينسينزا، باسي يا باسي فليپو وينسينزا، لنډه دا چي يوه لا هم يو غړپ شراب نه دي څښلي. په هر صورت د هغه نوم څه دی؟ بيا يې پوښتنه را نه وکړل چي زما نوم فریدريکو انريکو دی که انريکو فریدريکو؟ ورته ومي ويل هر يو چي دي په نظر بنه درځي. باکوس د میدان پرېښودو اجازه نه راکول. جگړن هم زموږ گيلاسونه له سرو شرابو راپک کرل. نيم گيلاس چي مي کورت کړ، نور مي نو بس کړه. په ياد مي وه، چي چيري بايد ولاړ شم. ورته ومي ويل "باسي گتونکی دی، باسي نسبت ما ته پياوړی دی. زه هم له خيره".

رينالدي وويل "ريښتيا هم، باسي گتونکی شو. هنري، له يو چا سره د ملاقات ژمنه کړي. زه يې په هر څه خبر يم".

"ما ته د تگ اجازه راکړئ".

باسي وويل "يوه بله شپه چي کله دي طبيعت سم وي، له خيره سيالي کوو". پر اوږه يې وټکولم. پر مېز څو لگيدلي شمعي پرته وي. افسران ټول خوشاله او خندان ول.

ما ورته وويل "بناغلو، بنه شپه ولري!"

زه او رينالدي دواړه دباندې راووتو. په لار کي يې مخ راواړاوه او مخاطب يې کړم "زما په نظر د نشي په حالت کي هلته ستا ورتگ بنه نه دی. چي نشه نه وای بنه به وو".

ورته ومي ويل "رينالدي ريښتيا درته وایم، نشه نه يم".

"د قهوي يو څو دانې وژووه، گټه لري".

"فکر نه کوم، دومره گټه دي ولري لکه ته چي وایي".

"زه به يو څه درته راواخلم. ته درروان شه". له يو ډک موټ پخ شوو د قهوي له دانو سره راستون شو.

"واخله دا وژووه او ورځه خداي پاک دي مل شه".

ورته ومي ويل "باکوس".

“زه به درسره ولاړشم.”

“زه رک روغ یم. په ما هیڅ نه دي شوي.”

زه او دی په گډه روان وو. په ښار کې پر یو څو واټو راتېر شوو. کله چې د انگرېزانو د کلا سرک ته راوړسېدو، رینالډي ما ته وویل “ښه وخت او ښه شپه ولرې.”
ما ورته وویل “ته هم ښه شپه ولرې. که دي زړه وي، ته هم راسره تلای شي.”

سر یې وښور او وې ویل “نه. زما ساده لوبې خوښیږي.”

“قهوې ښه خوند وکړ. مننه.”

“په ملگرتیا کې دا هیڅ نه دي. بیا هم هیڅ نه.”

پلی پر سرک باندي روان شوم. د لارې په اوږدو کې د ولاړو ونو اوږده قطارونه ښه منظم او مرتب ول. په تگ تگ کې مې شا ته راوکتل، رینالډي ولاړ وو، راته کتل یې لاس یې رته ښور اووه.

د کلا په مېلمستون کې د کاترین په انتظار کېښناستم. په دهلیز کې مې د یوه راروان شخص د پښو کرپهاری تر غوږو شو، له چوکۍ نه راولاړ شوم، خو هغه کاترین نه، بلکې مس فرگوسن وه. “سلام. کاترین نن ماښام له تاسې سره د لېږو څخه معذورت غوښتې.”

“ډیره بڅښنه غواړم، د روغتیا په هیله یې یم.”

“لږ مریضه غوندي ده.”

“زما معذورت ورته ورسوئ.”

“سمه ده، ولي نه.”

“سبا له خیره به یې ملاقات ته راشم، که څنگه؟”

“سمه ده. فکر کوم ښه به وي.”

ما ورته وویل “ډیره مننه، ښه شپه ولرئ.”

د کلا له دروازې چې راوتم ځان مې یوازې او تش لاسی احساس کړ. فکر مې کاوه چې له کاترین سره به له کومې ستونزې پرته وویښم. په اول کې څه نشه غوندي شوی وم او نژدې وو، چې له کاترین سره د لېږو ژمنه مې هېره شي، خو کله چې ورغلم او دا مې ونه لیدل ځان مې یوازې او تش لاسی احساس کړ.

اتم فصل

راروانه غرمه خبر شوو، چي ماښام به د سيند پر هاغاره حمله کيږي. زمور دنده دا وه، چي له څلورو موټرونو سره مو ځانونه همالته رسولي وای. د حالاتو په اړه هيڅ چا څه نه شواي ويلای، خو د ټولو په څېرو کي هيله مندي له ورايه ښکارېده. زه په لمړي موټر کي سپور شوم، څنگه چي د انگرېزانو د کلا دخولي دروازي ته راورسېدو، موټروان ته مي د موټر د درولو وويل. هغه نور درې موټرونه ولاړل. زه راکوز شوم، موټروان ته مي وويل چي که په کورمونز چوک کي تر هغوی پورې ور ونه رسيدې، نو بيا ما ته تم شه. زه په بېره له سرک نه واوبنتم، روغتون ته ولاړم او د کاترين پوښتنه وکړل.

“هغه اوس مصروفه ده.”

“زه يو دوي خبرې ورته کوم، بېره مي پکار ده.”

پياده يي پسي وليږه، هغه له هاخوا له کاترين سره يوځای راستون شو.

ما ورته وويل “زه دلته ستا د احوال اخیستو لپاره تم شوم. دوی راته وويل چي تاسي اوس مصروفه ياست، خو ما ورته وويل چي محضي يو دوي خبرې ورسره لرم.”
کاترين “اوس ښه يم، فکر کوم چي تېره ورځ گرمې زور راباندي کړی وو.”
“زه نو، نور در نه ځم.”

“زه به دي تر دروازي بدرگه کړم.”

دباندي مي وپوښتل “تاسي خو به ښه ياست؟”

“هو، گرانه. نن شپه راځي؟”

“نه. پلاوا ته ځم، همالته د جگړې شونتيا شته.”

“جگړه؟”

“فکر نه کوم، چي دومره د پام وړ به وي.”

“څه وخت بېرته راستنيري؟”

“سبا له خيره.”

له غاړې څخه د يو څه په راخلاصولو بوخته شول او زما په لاس کي يي يو شی راکښېښود. کاترين “دا د روحاني مشر، انتوني نخښه ده. او سبا له خيره بيا راشه.”

“ته کاتولیکه نه یې. همداسې نه ده؟”

“نه. خو داسې ویل کیږي چې د روحاني مشر، انتوني نخبه ډیره گټوره وي.”

“ستا لپاره به یې له ځان سره وساتم. د خدای په امان.”

کاترین “نه. د خدای په امان مه وایه.”

“سمه ده.”

“بې احتیاطي مه کوه. ډیر محتاط اوسه. نه! دلته مي نه شي بنکلولای.”

“سمه ده.”

شاته مي راوکتل، په زینو کي ولاړه وه، لاس یې راته وښور او، ما خپل لاس بنکل کړ او د دې لور ته مي ونيو. بیا ځلي یې لاس راته وښور او، زه تر سرک واوښتم امبولانس ته ورپورته شوم او په حرکت مو پیل وکړ. د روحاني مشر، انتوني نخبه په یوه وړوکي اوسپنیز بکس کي پرته وه. بکس مي خلاص کړ او د روحاني مشر، انتوني نخبه مي په لاس کي کښېښوده.

موټروان “دا د روحاني مشر، انتوني نخبه ده؟”

“هو.”

بیا یې وویل “له ما سره هم یوه دانه شته.” ده خپل بنی لاس له سترینګ څخه راایسته کړ او د پتلون یوه غوټه یې خلاصه کړل. او گردن بند یې د کالو له دننه راوایستی.

“ویني یې؟”

ما خپله نخبه په بکس کي واچول او د سرو زرو ځنځیر مي یې د مخ په جیب کي کښېښود.

“ته یې نه په غاړه کوي؟”

“نه.”

“چي په غاړه یې وځړوي ښه به وي، د همدې لپاره دی.”

ما ورته وویل “سمه ده.” د سرو زرو د ځنځیر بند مي خلاص کړ او په غاړه مي وځړ او.

نخبه مي پر کالو سربیره راڅرېده، د کالر غوټه مي خلاصه کړل او لاندي مي وځړ او. په

لاره کي به ځیني وختونه راجگیده، خو ورو ورو ورسره عادي شوم. کله چي ټپي شوم،

راڅخه ورک شو، چي بیا مي تر ننه گړی ونه لید. کیدای شوه، چي یو چا دي روغتون ته

وړی وي.

پر پله په بیره روان وو او ډیر ژر مو د هغو موټرونو، گرد ولید چې له مور نه مخکي روان ول. نور نو سرک راتاوبده، د سرک پر گولایي باندي مو درو موټرو ته وکتل، ډیر وړوکی معلومېدل. اوس د ونو په مینځ کي روان ول او له تیرو څخه یې گرد آسمان ته پورته کېده. هغوی مو هم په لږ وخت کي راتینگ، ځیني راتېر، پر سرک راتا او په پاس د تپو په لمنو کي روان شوو. د موټرونو په کاروان کي موټر چلول بڼه وي، په شرط د دې چې موټر دي لمړی وي. زه شاتني سیت ته واوښتم او د شاوخوا په منظر و بوخت شوم. د تپو په لمن کي د سیند له ژی سره څنگ په څنگ روان وو، څنگه چې سرک غرنی لری ته ورداخل شو ځان مو د دنگو غرونه په منځ کي ولید؛ لیري په شمالي اړخ کي د غره پر لوره څوکه سپینه واوره اوس هم پرته وه. شاته مي راوکتل دري موټرونه راپسي ول، خو گردجنه او له غبار څخه ډکه فاصله یې په مینځ کي واقع وه. د بار کچرو تر یوه اوږد قطار راتېر شوو. څاروانان یې چې رومي خولی یې په سر کړي وي، په خوا کي ورسره روان ول. دوی د برساکلیري غونډ څخه ول.

له کچرو پرته پر سرک بل څه نه ول. مور پاس په تپو کي نور هم وړاندي ولاړو او وروسته د غونډی په لمن کي پر یوه سرک باندي، چې وه یوې درې ته، چې په مینځ کي یې سیند تېر شوی وو، روان شوو. د سرک دواړه اړخونه په ونو پوښل شوي ول. په بني اړخ کي مي د ونو له منځه د سیند رڼي، صافي او په بیره رواني اوبه ولیدې چې پر ډبرین بستر باندي له شپړ هاري سره مخ ته رواني وي. په سیند کي د اوبو سطحه تپته وه. په کوچنیو ویالو کي رېگ او وړوکی ډبرې له ورايه بنکاریدې او ځیني ځایونو کي به پر ډبرو خپرو شوو اوبو ځلا او پرکا کول. د سیند له ژی سره ژور حوضونه ول. اوبه یې د آسمان په څېر تکي شني وي. د سیند له پاسه یو ډبرین پل پروت وو، چې له سرک نه بېلیدونکي د اورگاډي کرښه پرې ودانه وه. له کلیوالي کورو نه چې د دېوالو له پاسه یې د ناک د ونو ښاخلي راڅرېدې او له کروندو نه چې تپت دېوالونه یې ول، تېر شوو.

په دره کي له بڼه مزل وروسته بیرته تپي ته ورپورته شوو. سرک د شاه بلوط ونو په څنگله کي څوځلي بڼه ژور پورته او کښته تللی وو او په پای کي یو لاس کیده. له پاس څخه مي لاندي راوکتل د لمر وړانگي، چې تر لیري لیري پورې تلي او سیند، چې د دواړو پوځونو تر مینځ حایل وو، ولید. پر تازه جوړ شوي سرک نور هم وړاندي ولاړو. شمالي اړخ ته مي وکتل، دوی څري غرنی لری مي تر سترگو شوي، چې پر څوکو یې د واورې سپین څادر پروت وو. د لمر وړانگي نیغې پر واوره نښتي چې ډیر بڼه خوند یې کاوه. څنگه چې نور هم وړاندي ولاړو، په یوه دریمه غرنی لری ورننوتو، د غره دغه لری تر دې

نورو غرو دنګه، واورینه، سپینه او ډارونکي کړلېچونه يې درلودل. د سترگو له دیده خورا ليري، يوه بله لړۍ معلومېدل، خو د چا باور نه کېده، چې هغه دي په ريښتيا هم وجود ولري. هغه غرونه ټول د اتریش په خاوره کي ول، خو مور له دې غرنیو لړيو نه بي برخي وو. وړاندي د سرک په بني اړخ کي مي يوه گولايي وليدل او راته معلومه شول، چې سرک د ونو له مينځه تيريري. پر سرک له پوځيانو، گاډو او کچرو سره چې غرنی او درني وسلې پرې بار وي، مخ شوو. له مور نه ښه لاندي، سيند او په اوږدو کي يې د اورگاډي پټلی، زور پل او د ټپي په لمن کي بهاند سيند معلومېده. ټاکل شوي وه، چې د ښار ټول مخروبه کورونه به په خپل کنترول کي راولو.

تقريباً ماښام وو، چې لاندي راغلو. له دې نه وروسته پر عمومي سرک باندي، چې څنگ ته يې سيند بهېده رهي شوو.

نهم فصل

په ټانټو پوښل شوي سرک باندي گڼه گڼه زياته وه. د سرک دخولي اړخ خاص د يوه سرکس يا هم د پخوانيو زمانو يوه کلي ته پاتېده. په ټانټو پوښل شوي سرک باندي ورو ورو وړاندي روان وو، له دې سرک څخه له وتو وروسته يوي سرخلاصي فضا ته چې د اورگاډي پخوانی تمخای وو، راووتو. سرک د سيند تر ژی کېننه وو. د لاري اړخونه ټول سوري سوري او غار شوي ول، خو دې غارو د خزو کار کاوه، يعني ټول له پلي پوځيانو ډک ول. لمر ورو، ورو کېننه کيده. په موټر کي مي د اتریشيانو څارونکي بالونونه تر سترگو شول، چې د ټپو له پاسه يې درولي ول. د لويډونکي لمر وړانگې پرې لگيدې. مور خپل موټرونه د خښتو له بڼيو سره په څنگ کي ودرول. دابنونه او ځيني نور ژور غارونه يې د سيار روغتون په توگه تيار کړي ول. درې ډاکټران وو، چې درې واړه يې زما شناخته وه. له جگړن سره مي يو څو شيبې باندار وکړ. د خبرو په جريان کي راته معلومه شوه، چې زمور دنده څه وخت پيليري؟ زمور دنده دا وه، چې دلته به مو ژوبل پوځيان موټرونو ته اچولای، بيا به د هماغه په ټانټو پوښل شوي سرک له لاري عمومي سرک ته وتلای او بيا به مو له لړۍ سره نژدې ژوبل پوځيان وه روغتون او نورو امبولانسو ته په لاس ورکولای. جگړن هيله وښوده، چې سرک به نه بنديري. دغه سرک يو طرفه وو. سرک يې ځکه په ټانټو پوښلی وو چې له سيند څخه ورهاخوا د اتریشيانو تر حملې لاندي وو. مور همدلته په بټی کي د مشين گڼو او ټوپکو له ډزو نه په امان ناست وو. پر سيند باندي يو

مرژوانده پل پروت وو، خو پرېکړه شوي وه، چي د جگړې د پيل په شيبو کي به يو بل نوی پل د سيند له پاسه ردي، او پوځيان به د سيند هاخوا ته پرې پوريوزي. جگړن يو کوتاه قده سړی وو، لوري خوا ته تاو شوي بریتونه يې درلودل. د لیبیا په جگړه کي يې هم گډون کړی وو او ده ژوبلو دوه پټی يې اخیستی وې. ده ژمنه راسره وکړل، چي که راسپارل شوي دنده په سم ډول مخته ولاړه شي نو د مډال په اخیستو کي به کومه شبهه نه وي. دی په دې خپله خبره کي صادق وو.

جگړن ته مي وويل "که مو يوه خزه راکړه، مهرباني به مو وي. يو عسکر راسره وليږه چي راويي بښي." زه له عسکر سره رهي شوم، يوه مناسبه خزه يې راته په گوته کړل. د موټروانانو په زړه ولگيدل. موټروانان مي په خزه کي پرېښوول او زه بيرته جگړن ته ورغلم. جگړن د له دوو نورو افسرانو سره يوځای د څيښاک ست راته وکړ. (رم) مو وڅيښل. ډير ښه خوند يې وکړ. دباندې تياره په خپرېدو وه. د جگړې د پيل په اړه مي پوښتنه ځيني وکړل. راته وې ويل، د تيارې له خپرېدا سره به پيل شي. له دوی نه راپاڅيدم او موټروانانو ته راغلم. دوی يو له بل سره ښه تود بانډار اچولی وو. زما له ورتگ سره ټول چپ شول. دوی ټولو ته مي يوه يوه قوطی مقدونيایي سگرېټ ورکړل. تر څکولو وړاندې يې وه پيچلو ته اړتيا درلودل. منيرا لیتز ولگاوه او پر ټولو يې وگرځاوه. لټير خاص د موټر د فيات په شان ښکارېده. کوم څه چي مي بهر اوریدلي ول، هغه مي وه دوی ته هم واورول.

پاسيني وويل "په لار کي مو پوستې ونه ليدې، ولي؟"
"له گولايي سره په څنگ کي وې."

مانيرا "کيدای شي، پر سړک له ډېرو کړاوو سره مخ شو."
"اتريشيان به مو هم ښه په آسانی ايله نه کړي!"

"کيدای شي په توپونو مو هرکلی ووايي."

"بريدمنه ډوډی څه وخت خورو؟ که جگړه شروع شول، فکر نه کوم چي بيا دي د ډوډی خوړلو موقع پيدا کړو."

ما ورته وويل "زه به يې اوس معلومات در وکړم."

"يعني مور دلته کښېنو او شاوخوا نه شو گرځيدلای؟"

“فکر کوم چي که همدلته پاتي شئ، بنه به وي.”
زه بیرته د جگړن خزي ته ورغلم. همالته د ده له خولي نه خبر شوم چي گرځنده اشپزخانه به هم په څو شیبو کي راورسيري او موټروانان به خپله حصه ځيني واخلي. دا يې هم راته وويل چي که دوی لوبني نه لري، مور به يې په قرض ورکړو. ما ورته وويل فکر کوم چي دوی له ځان سره خپل لوبني راوروي. بیرته وه موټروانانو ته راستون شوم او ورته ومي ويل چي څنگه ډوډی راورسيري، دوی ته به هم ورکول شي. منيرا وويل “خدای دي وکړي چي د جگړې له پيليدا وړاندي راورسيري.” زما تر تگه پوري خاموشي خپره وه. هغوی ټوله مستريان ول او له جگړې يې کرکه کول.

زه دباندې د موټرانو د حال و احوال اخیستو او حالت معلومولو لپاره راووتم، بیرته خزي ته راغلم او له څلورو موټروانانو سره کښېناستم. مور پر مځکه ناست وو، شاگانې مو دېوال ته تکیه کړي وې او سگرېټ مو څکول. اوس نو تقریباً تیاره شوي وه. مځکه تودوبني او وچه غوندي وه. ورو مې پر دیواله باندي اورې تکیه کړې، اوږد وغځېدم او د ارام ساه مې واخیستل.

گاووزي وويل “لمړی څوک جگړه پيلوي؟”

“برساگلیریا⁶.”

“ټوله برساگلیریا؟”

“فکر کوم، همداسي به وي.”

“که واقعاً بنه سمه جگړه وي، نو بیا خو مور کافي شمېر پوځیان دلته نه لرو.”

“زما په اند دغه جگړه د جگړې له اصلي ډگره د دښمن د پام اړلو لپاره ده.”

“برساگلیریا خبر دي چي څوک حمله کوي؟”

“فکر نه کوم.”

مانيرا “فکر نه کوم چي خبر دي وي. که خبر وای جگړه يې نه کول.”

پاسيني “هو ولي نه، خو برساگلیریايان ټول بي عقلان دي.”

ما پسي ورغبرگه کړل “نه دوی زړور او په عين حال کي بنه نظم او اداره هم لري.”

دا د ایټالیا خاص ځواکونه دي چي په ۱۸۳۶ میلادي کال کي رامنځته سول. دوی پر خپلو خولپو باندي بڼکي لگولي وي. ⁶

“هغوی په بدنه غټ، قوي او روغ رمت دي، خو په عين حال کي بي عقلان هم دي”.
مانيرا “گراناتيريا⁷ ډير قډبلنده دي”. دا يوه توکه وه، چي ورسره ټوله په خندا شول.

“بريدمنه، ته په هغه وخت کي موجود وي، چي هر لسم سړی به يي قتل کاوه؟”
“نه”.

“دا ريښتيا دي. ټوله يي ليک قطار ودرول بيا يي هر لسم سړی راتينگ کړ، توپکوال راغلل
پسي ويي ويشتل”.

پاسيني “توپکوال!”. پر محکه يي ناري تو کړې. بيا پسي زياته کړل.

“خو هغه شپږ فوټه گريناتيران به جگړه ونه کړي”.

مانيرا “که ټوله له جگړې لاس په سر شي، معلومه خبره ده، چي جگړه به پایته ورسې”.

“اصلي خبره داسي نه وه، بلکي هغوی له بيري او ډار څخه جگړه نه شوای کولای. افسران
يي ټوله له شريفو کورنيو څخه ول”.

“يوه سر پرکمر مشر خو دوه افسران چي له خزې څخه دباندې وه جگړې ته نه راوتل
ځای پر ځای يي وويشتل”.

“خو ځيني عسکر بهر راوتل”.

“هغه چي وتلي وه، هغه يي پر ليکه نه وه درولي”.

پاسيني وويل “د توپکوالو له لاسه يو وژل شوی نفر، زموږ د بناړ وو. ډير جگ او بڼه
هوبنيار ځوان وو. گرده عمر يي په روم کي تېر کړی وو. همېش به له نجونو سره وو، مدام
به له توپکوالو سره گرځېده.” مسکی شو او بيا يي وويل “اوس يي هر وخت د کور په
دروازه کي يو پيره دار ولاړ وي، هيڅوک حق نه لري چي له پلار، مور يا هم د کورنيو له
نورو غړو سره يي وگوري. پلار خو يي له ټولو ټولنيزو حقوقو هم بي برخي شوی. ان رايه
هم نه شي ورکولای. نور يي نو قانون هم دفاع نه شي کولای. اوس هر څوک کولای شي
چي د کور شيان او سامانونه ځيني واخلي”.

“که له دوی سره د دي ډول عکس العمل بېره نه وي، ټول به جگړې ته شا کړي”.

دا د ايتالوي پوځ يو غونډ يا ټولگی ده. د دي غونډ عسکر⁷

“ولي؟ آليان به د جگري اور بل وساتي. اجير پوځيان او ځيني برساکليريايان به هم همدغسي ناست نه وي.”

“خو برساکليريايان هم وتښتېدل، اوس دوی هڅه کوي چې دا هرڅه هېر کړي.”

پاسيني په پيغور وويل “مشره، تاسي بايد وه داسي خبرو کولو ته څوک پرېږدئ.”

ما ورته وويل “پوهيرم چې تاسي څه وايست. خو تر کومه چې موټران ښه چلوي او ستاسي چلند ښه وي.....”

“لنډه دا چې بايد په دومره لور اواز ونه رځيږو، چې نور افسران زموږ خبري واورې.”
مانيرا زما خبري بشپړي کړې.

ما ورته وويل “فکر کوم چې نور نو بايد له دې جنگ جگړو څخه لاس واخلو. البته که يو اړخ له جگړې لاس واخلي، جگړه پایته نه رسيږي، خو حالت او اوضاع تر دې هم ناوړه کيدای شي.”

پاسيني جدي شو “حالت له دې ناوړه کيدای نه شي او بله دا چې له جگړې ناوړه بل هيڅ شی نشته.”

“شکست ناوړه دی.”

پاسيني بيا په جدي انداز وويل “دغه نظريه ما ته قابل قبول نه ده. شکست يعني څه؟ يعني کور ته تگ.”

“دوی دي په تعقيب پسي راځي. کور درڅخه غصبوي او په پای کې به خپل د کورنۍ غړي هم له لاسه ورکړي.”

پاسيني “زه ستا له نظر سره مخالف يم. غالب پوځ نه شي کولای له هر چا سره داسي وضعه وکړي. هر يو پوه شه، خپل يې کار. هر يو دي خپل ورونه او خویندې په خپل کور کې محفوظه کړي.”

“په دار به دي وځروي. فاتح پوځيان به ستا په لټون ستا کور ته درشي او بيا ځلي به عسکر شي، هغه هم په پلي پوځ کې، نه په امبولانس کې!”

“د ټولو خلکو په دار خړول ناشونی کار دی.”

مانیرا “یرغلگر ځواک په ټولو خلکو جبري عسکري نه شي کولای. که بالفرض داسي وشي، په لمړی جگړه کي به ټول وتبنتي.”

“لکه د چیک خلک.”

“زه فکر کوم چي تاسي تراوسه د مغلوبه کیدو خوند نه دی ځکلی، ځکه نو فکر کوئ، چي مغلوبېدل بنه دي.”

پاسني وويل “بریدمنه، زه پوهېږم چي مور ته مو خبرو کولو چانس راکړئ. غور شه. له جگړې ناوړه شی په دې نړی کي بل نشته. مور د امبولانس موټروانان يي د ناوړه والي اندازه نه شو لگولای! خو کله چي عام ولس د جگړې په ناولتيا خبر شي، بيا يي مخه نه شي نيولای، ځکه که يي د مخي ډب کولو هڅه وکړي، لیونیان کيږي. داسي خلک هم شته چي هيڅکله يي په ناولتيا نه پوهيږي. داسي پوځیان هم شته چي له مشرانو څخه ډارېږي، همدا د دوی له لاسه د جگړې اور بل دی.”

“پوهيږم چي جگړه بنه نه ده، خو مور يي بايد مخه ډب کړو.”

“جگړه نه ختمیږي، جگړه پای نه لري.”

“ولي؟ هره جگړه يو پای لري.”

پاسيني سر وبنور او ه.

“جگړه په بري پایته نه رسيږي. څه پروا لري که مور سان گبريل ونيسو؟ څه به وشي، که مور مونا فالكانو فتح کړو؟ که مو دا گرده بناوړه ونیول، بيا به چيري يو؟ نن مو هغه ليري غرونه وليدل؟ تاسي فکر کوی چي دا ټوله به مور ونيسو؟ البته په هغه صورت کي چي اتریشيان جگړه بس کړي. يو اړخ بايد جگړه بس کړي. مور يي ولي نه بس کوو؟ که دوی ایتاليي ته راپسي راشي، ستري به شي او بيرته به خپل هیواد ته ستانه شي، خپل هیواد او خپل جاگيرونه لري. خو نه ددې هر څه پر ځای جگړه ده.”

“ته خو ډیر بنه نطق يي.”

“مور دماغ لرو. فکر کوو. یو څه ویلای شو. مور بزگران او ناپوه نه یو. مستریان یو. خو بزگران تر مور بنه دي ځکه چي وه جگړې ته زړه نه بنه کوي. له جگړې څخه د ټولو کرکه کيږي.”

“د هر هیواد اداره کولو لپاره یوه اداره موجوده وي. په تاسف زموږ په هیواد کي همدا اداره کمزورې ده. نه په څه پوهیږي او نه به په پوه شي، نتیجه یي دا شول، دا دی مور اوس په جگړه ایز حالت او جگړه کي بنکېل یو.”

“پیری حکومتي چارواکي د همدې جگړې له لارې پیسي گټي!”

پاسیني وویل “گرده داسي نه دي. دوی بیخي بي عقلان دي، له دې څخه دوی ته هیڅ شی په لاس نه ورځي، دا هرڅه د خپل بي ځایه ضدیت لپاره کوي.”

مانیرا “نور یي بس کړی. مور نه باید د بریدمن وه مخي ته دا ډول خبري وکړو.”

گاووزي “د ده هم زموږ بانډار خوښ دی. که یي خوښ نه دی، نو خپل هم نظره به ځیني جوړ کړو.”

مانیرا “خو د اوس لپاره باید دا هر څه بس کړو.”

گاووزي “مشره ډوډی څه وخت خورو؟”

ما ورته وویل “زه به دباندې ورشم او معلومات به یي وکړم.” گوردیني هم پاڅید او بهر راسره ووت.

“بریدمنه زه کومه مرسته در سره کولای شم؟ ستاسو په درد خوړلای شم؟”

په دې څلورو واړو موټروانو کي دی غلی وو.

ما ورته وویل “که دي خوښه وي راځه، په گډه به ولاړ شو او معلومات به یي وکړو.”

دباندي اوس بشپړه تیاره خپره شوي وه، خو لویو او غټو لټون یا سرچ څراغو هر څه روښانه کړي ول. لوی لوی لټون څراغونه پر غټو موټرونو باندي تړل شوي وه. د شپي چي به کله څوک د جگړې له کرښې سره نژدې تیرېده نو که به موظفو عسکرو رڼا پرې واچول نو یو دم او سمدستي به یو څوک ورته بنکاره شول او دوی به یي وه ډار کړل.

د بټی له میدانې نه تېر شوو او د زخمیانو د پټۍ کولو وه عمومي مرکز ته ولاړو. په دخولي دروازه کې د شنو پانو یوه چوټره وه، د ورځې په جریان کې به یې د لمر له امله وچې شوي پانې باد رپولې او مځکې ته به رالوېدې. دننه رڼا وه، جگړن په تلیفون کې په خبرو اخته وو. همدلته د یوه ډاکټر له خولې خبر شوم چې حمله یو ساعت وځنډېدل. له ده سره مې یو گیلان کونکاک وڅیښه. پراته مېز ته مې، چې له پاسه پرې د جراحی سامانونه، لوبښي او د درملو بوتلونه ول، وکتل د رڼا په وړاندې بریښیدل. گوردیني مې شاته ولاړ وو. جگړن هم له تلیفونه فارغه شو.

جگړن “حمله پیلېدونکې ده. د جگړې ځنډیدل لغوه شول”.

بهر مې وکتل. تیاره وه. د اتریشیانو لټون څراغونه زمور تر شا غره باندې رڼاگانې اچولې. ښه شیبه مرگوني خاموشي وه. یو ناڅاپه ټول توپونه په غرمېدو راغلل او بمبار پیل شو.

جگړن “پروردگاره، ته مو ساته”.

ما ورته وویل “جگړنه، ښوروا څنگه شول؟” فکر کوم چې تر غور یې نه شول، بیا مې ورته تکرار کړل.

“تر اوسه لا نه ده رارسیدلي”.

دباندي په بټی کې یوه لویه توغندی راپرېوتل او وچاودل. د یوې بلې چاودنې کموکه ږغونه مو هم واورېدل، چې ورسره د خښتو ټوټو او گرد فضا ونیول.

“د خوړو لپاره څه شته؟”

“له مور سره یو څه پاسته اسکیوتا شته”.

“هر څه، چې شته قبول مو دي”.

جگړن پیاده ته یو څه پسپسی وکړ، هغه هم ولاړ، له هاخوا نه په غاب کې له یو څه سرو مکرونیو سره راستون شو. غاب مې ترې واخیست او گوردیني ته مې ورکړ.

“پنیر درسره شته؟”

جگړن زړه نا زړه بیا خادم ته څه وویل، هغه هم په غار ننوت له هاخوا څخه د یوه ټوټه پنیر سره راستون شو.

ورته ومي ويل "ډيره مننه".

جگړن زه مخاطب کړم "که همدلته پاتې شئ ښه به وي".

له دروازي سره د يوه شي د ايښودو کړپ شو. له دو کسانو څخه چي دغه شي يې راوړی وو، يوه دننه راوکتل.

جگړن "دننه يې راوړئ. په تاسي څه شوي؟ اوس موږ هلته درشو او رادننه يې کړو؟"

دوو تذکره والو سړی تر لاسو او پښو ونيو او دننه يې راوړ.

جگړن "جامې يې ځيني وباسئ".

جگړن امبور له يو څه گاز سره راپورته کړ. دوو نفر له ده کوټ وکښ.

جگړن وه تذکيره والو ته وويل "ورځئ. تاسي نور خلاص ياست".

ما وه گوردیني ته وويل "راځه".

جگړن د شا له خوا راپسي ږغ کړل "د بمبار د زور تر ختمېدو پوري، دلته ستاسي پاتېدل غوره دي".

ما ورته وويل "موټروانان وري دي، ډوډی غواړي".

"نور نو، چي څنگه ستا خوښه وي".

دباندي راووتو او چابک چابک د خزي په لور روان شوو. له سيند سره نژدې يوه توغندی ولگېدل او وچاودل. شيبه وروسته يوه بله هم راپرېوتل، تر چاودلو پوري مو يې ږغ وانه وريد بيا ناڅاپه يو درز شو. موږ پر محکه وغورځيدو او همداسي په پروتي پر څنگلو څکېدو. بخرکي، دودان او د ماتو خښتو د پارچو ږغونه مو، چي لاندي رالوېدل اورېدل. گوردیني پاڅيد او د خزي په لور په منډه شو، زه هم پاڅېدم، په لاس کي مي پښير نيولي ول او د خزي په لور په ترات شوم. د پښيرو صاف او ښوی مخ د خښتو د دورو او گرد له امله چټل شوی وو. دننه په خزه کي درې واړه موټروانان وه ديوال ته څنگ وهلی ناست او سگريټ يې څکول.

ما ورته وويل "دې ته وايي هيوادپالان او پر هيواد مين خلک".

مانيرا “موٽران پر كوم حالت دي؟”

“سم دي.”

“بريدمنه ډزو خو ونه بيرولي؟”

ما ورته وويل “هو، دا خبيٿان.”

خپل چاقو مي راوگيښ، خلاص مي ڪړ، څوکه مي يي وړپاکه ڪړل او د پنيرو چټل مخ مي وروټوره. گاووزي د مکرونيو غاب راځي.

“بريدمنه، شروع په وکړه.”

ما ورته وويل “نه، پر محکه يي کښېږده ټوله به يي وخورو.”

“کاچوغي نشته.”

په انگليسي کي مي له ځانه سره وويل “او، لعنت!”

پنير مي ټوټه ټوټه ڪړ او پر مکرونيو باندي مي کښېښود.

دوی ته مي وويل “کښينئ”. دوی هم کښېښتل او منتظر شول. ما خپل لاس ور اوږد ڪړ او په گوتو مي مکروني راپورته ڪړل. يو څه را نه توی شول.

“بريدمنه، لږ يي لوړ پورته ڪوه.”

ما هم خپل لاسونه تر پخوا ورته وغوړول. خوله مي پسي ورکښته ڪړل. خولي ته مي راسر وهل او د پنيرو له ټوټي سره مي يو ځای وژوول. ورپسي مي د شرابو يو غورپ پسي وکړ. د زنگ وهلي اوسپني خوند يي وکړ. پټک مي بيرته وه پاسيني ته ورکړ.

پاسيني “اوبه خرابي شوي. همدا پټک له ډيره وخته له ما سره په موټر کي راسره وو.”

ټول په خوراک اخته ول. خپلي خولي يي له غاب سره نژدې نيولي وي او مکروني به يي خولي ته سر وهل. يوه بله غټه گوله مي له يوې ټوټې پنير سره راپورته ڪړل. بهر يو شی پر محکه راپرېووت، چي ځمکه يي سره ولږزول.

گاووزي “دا څلور سوه شل يا هم ماینين ورفر⁸ وو”.

ما ورته وویل “په غرو کي څلور سوه شل نشته”.

“دوی غټ سکودا وسلې لري. ما يې غارونه ليدلي”.

“دري سوه پنځوس”.

مور په خپل خوراک اخته وو. د توخي اواز مو تر غورو شو، يو داسي اواز لکه د اورگاډي ماشين چي چالانيري، بيا يوه داسي چاودنه وشول چي ځمکه يې ولرزول.

پاسيني “ده خزه هم ډيره محفوظه او ژوره نه ده”.

“دا د يوه ستر توپ توغندی وه”.

“ريښتيا هم”.

د پښير وروستی توتېه مي هم وخورل او د شرابو يو غورپ مي پسي وکړ. د دې نورو اوازونو په منځ کي مي يو بل اواز تر غورو شو بيا يو ناڅاپه چه — چه — چه — اواز راغلی. يو دم رڼا شول داسي لکه د اور د کوري دروازه چي خلاصه شي، ورسره غرومبی شروع شو له دې سره سپينه او سره لمبه له باده سره مله په سرعت هوا ته پورته شول. هڅه مي وکړل چي ساه وکارم خو ساه مي نه شوای کښلای. داسي مي احساس کړه لکه روح چي مي له بدنه وتلی وتلی وتلی وتلی او په هوا کي يم. ورو و خوځيدم. فکر مي وکړ چي له نړۍ څخه رخصت شوی يم. دا مي غلطي وه چي ووايم سړی يوازي مړ کيږي. راپاڅيدم، هڅه مي وکړل چي وړاندي ولاړ شم. خو د وړاندي تگ پر ځای مي داسي احساس کړل لکه شاته چي ورغږېدم. ژوره مي واخيستل او يو څه په حال کي شوم. مځکه چاودلي وه، له سر، سره مي نژدې د لرگي يوه کونده پرته ول. زه لا د ځان په غم اخته وم، چي د يوه نفر د ژړا برغ مي واورېد. فکر مي وکړ، چي يو څوک نارې وهي. د خوځيدو هڅه مي وکړل، خو د خوځېدو توان او سپک راپکښي پاتي نه وو. د سيند له پوري غاړې مي د مشين گڼو او توپکو ډزونه واورېدل، آسمان روښانه روښانه وو، مرمی د ستورو په څېر په آسمان کي گرځېدې. پورته خوا ته توغول شوي راکټان او د بمونو د چاودېدو اوزونه، دا هرڅه په يوه کړي کي وشول. شيبه وروسته مي يو برغ واوريد ويل يې “ماميا! اوه ماما ميا!” ځان مي سره وبنور او او بيا راتاو شوم. په تکليف مي ځان ده ته ورساوه.

دا يو ډول لنډ واټن ويشتونکي جرمني توپونه دي، چي جرمني په لمړۍ نړيواله جگړه کي تري کار اخيسته⁸

پاسیني وو، زما له لاس وروړو سره یې نارې کړې. پښې یې زما لور ته وې. د شپې په رڼا کې مې د ده پښو ته وکتل. دواړې د ځنگانه له پاسه ماتې وې. یوه پښه یې پرې شوي وه، هغه بله یې هم د یو څو پلو او د پتلون د یوې رینسکې په وسیله پاتې وه، هغه هم داسې رپیدل لکه قطع شوي چې وې. له ډیر درد څخه یې په لاس غاښونه لگول او زگیرویی یې کاوه.

“اوه ماما ميا، ماما ميا،” لږ څه وروسته “Dio te salve Maria. Dio te salve Maria” اوه خدایه ما ووله او خدایه ما له دې نړۍ څخه پورته کړې. اوه، زما خدایه ته خو مې مړ کړې. بس یې ده. بس یې ده. بس یې ده. اوه، زما محبوب خدایه ته خو دا ودره. اوه اوه اوه اوه اوه “بیا د سلگي په حالت کې “Mama mama mia” له دې ویلو سره غلی شو. خپل بازو یې همداسې چیچه، زخمي پښه یې ټولول او خلاصول.

لاسونه مې لپه کړل او نارې مې کړې “Porta Feriti! Porta feriti” کوبښښ مې وکړ چې ده ته ورنژدې شم او پر زخم یې پټۍ ور واچوم، خو ما کې د خوځېدا توان پاتې نه وو. بیا مې هڅه وکړل، چې ده ته ورنژدې شم، دا ځلې مې پښو لږ غوندي ملگرتیا راسره وکړه. پر پښو، بازو او ځنگلو مې زور وکړ او شا ته ورغږېدم. پاسیني اوس غلی وو. زه ورنژدې شوم، خپل جانکت مې وکښ، غوښتل مې یوه ټوټه ځیني پرې کړم خو ما کې دومره سپک پاته نه وو، چې په لاس یې ځیني غوڅه کړم. د جانکت یوه څنډه مې په غاښ ونیول او پرې مې کړل. بیا مې د پاسیني گلگل⁹ ته پام شو. ما نخي جرابې په پښو کړي وې، خو پاسیني گلگل ترلی وو. ټولو موټروانانو گلگل پر پښو باندې تړل. خو پاسیني ته اوس یوازي یوه پښه ورپاته وه. غوښتل مې چې گلگل ترې خلاص کړم، خو پام مې شو چې پټۍ کولو ته اړتیا نشته، ځکه هغه وړاندې لا مرگ ته ښه راغلاست ویلی وو! ځان مې ډاډه کړ، چې ریښتیا هم مری شوی. درې نفره نور هم ول، چې باید نقل مکان شي. سیخ کښېناستم، خو یو ناڅاپه مې په سر کې څریکه وشول او پر سترگو مې تیاره شوه، گری وروسته مې داسې احساس کړل لکه پښې چې مې تودې او لنډې وې، بوتونه مې هم لاندې او گرم ول؛ پوه شوم چې زه هم لگیدلی یم. خم شوم، پر ځنگانه مې لاس راتېر کړ خو ځنگون مې نه وو. لاس مې نور هم کښته کړ، څو له لینګي سره مې لاس پر ځنگانه ولگېد. لاس مې پخپل کمیس پاک کړ، آسمان کې بیا رڼا شول او ورو ورو مځکې ته راکښته شول، ما په همدې رڼا کې خپلې پښې ته وکتل او ځیني وډارېدم “اوه، خدایه، ته خو مې په خپل فضل سره وساتې.”

گری وروسته مې فکر وکړ، له ما پرته خو درې نفره نور هم شته. دلته څلور موټروانان ول، پاسیني ووژل شو، پاتې شول درې نفره. یو چا له اوږو و لاسونو او یوه بل هم له پښو

⁹ گلگل د توکر ټوټه ده، پوځیان یا عسکر یې له موزو څخه پورته د پتلون پر پایڅه باندې تړي.

ونبولم او پورته يې کړم.

دوی ته مي وويل "درې کسان نور هم دي، يو پکښې مړ دی."

"زه مانيرا يم. مورن په تذکيره پسي تللي وو، خو پيدا مو نه کړل. بریدمنه ته څنگه يې؟"

"گوردیني او گاووزي چيري دي؟"

"گوردیني په پوسته کي دی، پاسمان يې ورکوي او کوم نفر، چي ته يې تر پښو نيولی يې

هغه گاووزي دی. بریدمنه زما غاړه ونيسه. سخت ژوبل يې؟"

"په پښه کي. گوردیني څنگه دی؟"

"هغه سم دی، يوه ستره توغندی وه."

"پاسیني مړ شو."

"هو. هغه ووژل شو."

د توپ يوه گولی له مورن سره نژدې پر مخکې راپرېوتل، دوی دواړه يې هلته وغورځول، له دوی سره زه هم پر مخکې ولوېدم.

مانيرا "بریدمنه، بخښنه غواړم. لاسونه زما پر غاړه باندي ونيسه."

ما ورته وويل "که مو دوهم ځلي بيا وغورځولم!"

"چاودني وارخطا کړو."

ما ورته وويل "تاسي جوړ ياست؟"

مانيرا "مورن دواړه سربيرن ټپيان شوي يو."

ده ته مي وويل "گوردیني مو تر چلولای شي؟"

"فکر نه کوم."

پوستي ته تر رسيدو وړاندي يې يو ځلي بيا پر مخکې وغورځولم.

ما ورته وويل "د سپي زامنو."

مانيرا “بريدمنه بخبنه غوارم. بيا به دي پر مخکه ونه غورخو.”

بهر په تياره کي زمور په څېر زرگونه ژوبل پوځيان پر مخکه پراته ول. ژوبل نفر به وړل و راوړل کېدل. کله چي به يې يوڅوک دننه يا هم بهر يووړ، د گرځنده روغتون د دننه رڼا به بهر راووتل. وژل شوي پوځيان يې ټول يوه اړخ ته ايښودل. ډاکټرانو لستوني تر څنگلو پوري راپورته کړي وه او لکه قصابان په سرو لاسو په کارو بوخت ول. خو د تذکيرو کمښت محسوسېده. ځينو ژوبلو کسانو له ډير درد څخه کړيري ايستلي. البته ځيني نور همداسي غلي پاتي ول. د گرځنده روغتون د دروازي له پاسه پر بلگو باد لگېده، چي هوا يې ښه يخه ساتلې وه. تذکيره والا به تلل راتلل، تذکيري به يې پر مخکه کښېښولې خالي به يې کړي او بيرته به ولاړل. زه چي يې څنگه روغتون ته ورورلم مانيرا له هاخوا له ځان سره يو ډاکټر زما د پښو، پټي کولو لپاره راوست. ډاکټر وويل “ستا ټپ ته به ډېره خاوره دننه شوې، آن د وينې جريان يې بند کړی دی.” په تگ تگ کي يې ژمنه وکړل، چي هر څومره چي ژر شوني وي ما به دننه روغتون ته وړي، دی بيرته دننه ولاړ. گورديني د موټر چلولو نه وو. د مانيرا له خولي خبر شوم، چي د هغه اوږه او سر دواړه ژوبل شوي. په لمړي سر کي يې حالت چندانې وخيم نه وو، خو اوس يې د درد له امله اوږه کج نيولې وه. له بټي سره تکیه وهلی ناست وو. مانيرا او گاووزي له يوه ډله زخيمانو سره ولاړل. په دوی کي لا د موټر چلولو سپک پاته وو. بریتانويان هم له درو امبولانسونو سره چي په هر يوه کي دوه دوه نفره وو، راورسیدل. که مي کتل له هاخوا گورديني رنگ الوتی او شومه ختلی له يوه بریتانوي موټروان سره رابښکاره شو. بریتانوي نېغ ما ته ودرېد.

“سخت ژوبل يې؟” موټروان قډبلنده وو او عينکي يې پر سترگو کړي وي.
“په پښه کي.”

“فکر کوم چي ټپ دي ډير شديد نه دی. سگرېټ څکوي؟”
“منه.”

موټروان راته وويل “خبر شوم چي تاسي دوه موټر چلونکي له لاسه ورکړي.”
“هو. يو ووژل شو او بل يې هم، هغه يو وو چي ته يې دلته راوستلي.”
“څومره يو خراب بخت! ستا خوښه ده چي مور ستا موټران بوزو؟”
“همدا خو زما هيله هم وه.”

“مور به بي بنه خيال ساتو او بيرته به بي كلا ته درولو. ۲۰۶ که څنگه؟”

“هو”

“هغه ډير بنه ځای دی. ته مي هلته ليدلی يې. دوی راته وويل تاسي امريکايی ياست.”

“هو”

“زه بریتانوی يم”

“بنه!”

“هو، زه بریتانوی يم. تاسي پر ما د ايتالوي فکر کړی وو؟ زمور له څلورو يونيتونو سره ډير ايتالويان راسره ول”

ده ته مي وويل “که تاسي زمور موټران درسره بوزئ، پر مور به مو احسان کړی وي”
موټروان “نور يې نو ساتنه زمور پر غاړه ده”. پاڅېد او وي ويل “ستا ملگری ډېر وارخطا وو، په بېره يې دلته ستا د معاینې لپاره راوستم”. گوردیني يې پر اوږه وټکاوه. گوردیني ځان شا ته کړ او مسکی شو. بریتانوي په صافه او روانه ايتالوي خبرې پيل کړې “بنه، حالات دا دي اوس سم شول. ستاسي بریدمن مي وکوت. مه وارخطا کېږه. مور ستاسي دوه موټران له ځانه سره بيايو”. بيا يې په انگلیسي وويل “زه به له دغه ځايه ستا د بېولو يوه چاره وسنجوم. البته له هر څه څخه مخکي به زه يو ځلي له ډاکټر سره ووينم او بيا به دي مور له خپل ځان سره واخلو”.

بریتانوی د ژوبلو پوځيانو په مينځ کي په ډېرو محتاطو قدمو وړاندي رهي شو. ده ته مي تر هغو کتل تر څو د روغتون د دروازي پرده يې پورته کړل او ورننوت.
گوردیني “بریدمنه دی ستا ساتنه او مراقبت کولای شي”.

گوردیني ته مي وويل “فرانکو، ته څنگه يې؟”

“بنه يم”. زما څنگته راغلی او راسره کينېناست. شيبه وروسته د روغتون له دروازي پرده پورته شول او دوه نفره تذکيره والا له قد بلنده بریتانوي سره راغلل.

په ايتالوي کي راته وويل “بریدمنه دغه دي ايتالويان مي درته راوستل”.

ما ورته وويل "زه تر يو وخته انتظار کولای شم، کيدای شي تر ما شديد زخميان وي. د هغو په پرتله زه ښه يم".

ده راته وويل "راشه راشه. له ځانه اتل مه جوړه".

بيا يې په ايټالوي کي وويل "دی په احتياط تر پښو ونيسئ او پور ته يې کړئ. پښې يې ژوبل دي. دی د ولسمشر ويلسن قانوني زوی دی". دوی زه پورته کړم او گرځنده روغتون ته يې دننه کړم. دننه څه چي مېزونه ول، د ټولو له پاسه عمليات روان ول. کوتاه قده جگړن زه وپيژندم او په غصه يې راته وکتل، بيا يې په لاس کي نيولی انبور راته وښوراوه.

"Ca va bien?"

"Ca va."

قديبنده بریتانوي په ايټالوي کي وويل "دی خو مي راوست. د امريکايي سفير يوازينی زوی. دی به تر هغه وخته همدلته وي، چي تاسي فارغیږئ. بيا به يې زه زما په لمړی جوپه کي راسره بوزم". راحم شو او په غوږ کي راته وويل "زه به له روغتيپال سره وگورم، چي ستا اسناد درته تيار کړي، له هغه وروسته به دي ټول کارونه په بېره خلاص شي". پاڅېد. او دباندې ولاړ. جگړن انبور پرزه کړ او دوشی ته يې ورواچاوه. نظر مي د ده پر لاسو وو. په بنډارولو بوخت وو. تذکيره والا رانوت او يو بل نفر يې پر مېز کښېښود.

يوه تورن وويل "زه به امريکايي بریدمن عمليات کړم". زه يې پورته کړم او پر مېز پرې ایستم. مېز، کلک خو ښوی وو. د روغتون چاپېريال له توندو کيمياوي بويانو څخه ډک وو. ټوله فضا د درملو او خوړي ويني بويانو ښولې وه. عمليات مي پيل شول. لمړی يې کالي رانه وکښل. دوی په داسي حال کي چي زما په عملياتو اخته ول، ډاکټر وه جراح ته زما د زخمو په اړه معلومات ورکول "په راسته او چپه ورون، راسته او چپه ځنگون او راسته پښه کي گڼ سطحي زخمو نه لري او د راسته ځنگون په شمول په راسته پښه کي ژور زخمي شوی. او پر سر باندي زخمي کيدل". پر سر يې د جراحی په ميله ووهم "دغه ځای دي درد کوي؟" "آخ، خدايه. هو". "د دندې پر مهال باندي د سر د کوپړی زخمي کيدل. دا هغه څه دي چي تا په قصدي ډول د ځان د زخمي کېدو له تور څخه ساتي". شيبه وروسته يې وويل "ځنگه يو څه څيښاک ته دي زړه کيږي؟ هو ريښتيا ځنگه زخمي شوي؟ بهر دي څه کول چي راوتی وي؟ ځان وژني پسي؟- د تيتانوس ضد دوا ورکړه او پر دواړو پښو يې د ضرب ښه ووهه. ټپ به دي لمړی پاک، بيا پرېولو او له هغه وروسته به يې پټی کړو. هو ريښتيا دا ستا وينه ډيره ښه پرند کيږي".

ډاکټر له په لاس کې نیولو کاغذانو څخه سر راپورته کړ او ویې ویل "د زخمي کیدو لامل یې څه دی؟"

ډاکټر ما ته وکتل "په څه شي زخمي شوي؟"

ما په تړلو او بندو سترگو ورته جواب ورکړ "د توپ په مرمی".

ډاکټر په داسې حال کې چې زما په عملیاتو باندي مصروفه وو، وویل "ته ریښتیا وايي؟"

زه په داسې حال کې، چې هڅه مي کول ارام پروت وه اوسم ناڅاپه مي د بدن د غوښې په پرېکیدلو سره په بدن کې څړیکه شول، بیا مي ورته وویل "زه خو همداسې فکر کوم".

ډاکټر په داسې حال کې چې د یو شي په لټولو وو، وویل "د دښمن د توپ د توغندی پرزې. که دي خوښه وي پرزې به یې راوباسم، خو رايستل یې مهم نه دي. په هر صورت، زه به یې په نښه کړم. دغه ځای درد کوي؟ ډیر ښه! فکر مه خرابوه له دې څخه شدید دردونه لا پاتې دي. یو گیلان براندي ورته راوړئ. دغه شاک (کرنټ) ستا درد ارامولای شي. خو ستا زخم دومره د اندیښنې وړ نه دی. که چرک ونه کړي په کیسه کې یې هم مه کیږه. په تیره بیا په اوسني وخت کې د زخم د ککړېدو شونتیا بیخي نشته. سر دي څنگه دی؟"

ورته ومي ویل "ډیر ترې په تکلیف یم".

"نو بیا خو باید ډیر براندي ونه څښي. که شکستګي ولري، نو التهابي کیدل یې ښه نه دي. دغه ځای دي څنگه دی؟"

پر بدن مي خولې راماتي شوې.

ما وویل "اڅ، خدایه".

"فکر کوم چې ته شکستګي لري. سر دي در ترم، البته پام کوه چې سر اخوا ديخوا نه کړي". سر یې په بیره، چابکی او په ښه ډول په بنداز راوتری. "اوس دي نو کار خلاص شو. ورځه له خیره. VIVE LA FRANCE"

یوه ډاکټر وویل "دی امریکایي دی".

ډاکټر د ده په جواب کې وویل "ما فکر کاوه، چې فرانسوی دی. په فرانسوي هم گړیدلای شي. دی مي له وړاندي پېژانده. ما چې ویل فرانسوی دی". له نیم گیلان کوګناک څښلو وروسته یې بیا وویل "ما ته لږ څه شدید زخمیان راولئ". دا یې وویل او ما ته لاس

وښور او ه. له کت څخه يې پورته کړم او دباندې يې وه ایستم له دې ځایه د وتو پر مهال مي مخ په توس پټ شوی وو. دباندې د ډاکټرانو سرپرست پر گونډو ودرید او په نرمۍ يې وپوښتل "نوم؟ منځنی نوم؟ لمړی نوم؟ رتبه؟ دزیریدلو ځای؟ کومه ټولۍ؟ کوم قول اردو؟" او داسې نور.

شيبه وروسته يې وویل "ستاسې په زخمي کیدو خواشینی شوم. خو انشاءالله بڼه کیري. مور دې اوس له انگلیسي امبولانسونو سره لیزو."

ما ورته وویل "سمه ده. ستاسو يې کور ودان."

هغه درد، چې ډاکټر يې په اړه راته ویلي ول، اوس کرار کرار په پیلیدو وو. هر څه چې کیدل بي معنی او بیځایه وه. څه گړی وروسته د بریتانویانو امبولانس راورسېد. زه يې د تذکیرې سره ورپورته کړم او بیا يې تذکیره د امبولانس مینځ ته ورتپل وهل. وه څنگته مي یوه بله تذکیره هم پرته وه، یو سړی پکښې پروت وو. مخ يې ټوله ور پټی کړی وو. ما يې یوازې پزه هغه هم لکه د ویکسو قطی، ولیدل. چابکه چابکه او ژوره ساه يې کښل. زما تر تذکیرې پورته څو نوري تذکیرې هم پرتې وې. د امبولانس بریتانوی موټروان راتېر شو، دننه يې راوکتل او بیا يې وویل "کوبښن کوم، چې تاسې له کومي ستونزې پرته خپل پراو ته ورسوم. په دې هیله چې په تکلیف نه شی". دروازه يې بنده کړل او موټر ته وروخوت. شيبه وروسته رهي شوو. کرار ارام وه دردونو ته يې وسه پرېوتم.

امبولانس چې سړک ته پورته شو، سرعت يې کم کړ. تم شو او شاته ولاړ، خو ډیر ژر په بیره مخ ته روان شو. په همدې د پروتې په حالت کې مي داسې احساس کړل لکه له لوري خوا څخه چې یو څه راباندې توپیري. لمړی څک څک راتوییدل، خو شيبه وروسته څک څک په جریان بدل شو. ما يې له لیدو سره سمدستي موټروان ته نارې کړې. ده موټر ودراره او د شا له سیتې يې راوکتل.

"څه خبره ده؟"

"له لوري تذکیرې څخه وینې راتوییري."

"مور اوس مرکز ته نژدې یو. زه هم یوازې يم او په یوازې سر يې نه شم راکښته کولای."

موټر يې بیا چالان کړ، خو وینه همداسې راڅڅیدل. په موټر کې تیاره وه، نه پوهیدم چې وینه له کومه ځایه راځي. هڅه مي وکړل چې د وینې له څاڅکو څخه ځان یوه اړخ ته کړم، خو زما له احتیاط سره سره زما کالي په وینو ولړل شول. یوه اړخ ته یخې هوا او بل

اړخ ته د پښې درد کاواکه کړم. د وینې تېز جریان اوس بیرته په څاڅکو بدل شو. شیبه وروسته پوه شوم چې هغه ځای پر ځای په ارامۍ وغځېد.

موټروان د شالخوا راناري کړل “دی څنگه دی؟ مور اوس وه مرکز ته نژدې یو.”
ما ورته وویل “فکر کوم چې مړ شو.”

د وینو څاڅکي اوس ډیر کرار او اهسته راتوییدل. داسې لکه د لمر لوېدو په وخت کې چې د یخې له توتې څخه اوبه څڅپري. لور وه پوستې ته د تگ پر مهال په موټر کې هوا خورا یخه وه او کله چې وروختو په پوسته کې یې تذکیره ایسته کړل، بله یې کښېښول او بیرته پر خپله لاره باندي رهي شوو.

لسم فصل

په ساحوي روغتون کې راته وویل شول، چې غرمه مې لیدو ته یو څوک راځي. په همدې ورځ په کوټه کې د گرمۍ سربرېره د مچانو له لاسه هم طاقت نه کیده. په کوټه کې ناست خادم یو کاغذ راواخیست، تار تار یې کړ او بیا یې له هغه څخه د مگس پران کار اخیست. مچان له ده څخه وتښتېدل او د کوټې پر چت کښېناستل، خو شیبه وروسته پر خادم خوب غلبه وکړل، بیده شو. مچانو ته هم وخت په لاس ورغلی او راکښته شول، پر ما راتول شول هڅه مې وکړل چې له ځانه یې وشړم، خو نتیجه یې ورنه کړل سترې شوم، په همدې ستریا کې پر ما هم خوب غالبه شو او بیده شوم. کله چې راپاڅېدم ډیره گرمې وه او پښې مې هم کا کول. پر خادم مې ږغ وکړ، هغه راپاڅېد او د پټۍ له پاسه یې اوبه توی کړې. له دې سره مې کټ لوند او ښه یخ شو. په وار د کې ټول وینښ خلک، یو له بله سره په بانډار اخته ول. غرمه مهال به ښه بې غمه بې غمې وه. خو سهار به درې نرسان له یوه ډاکټر سره په نوبت وه هر یوه ناروغ ته ورتلل. هغه به یې وه پټۍ ځای ته وړی، د زخمونو له پټۍ کولو وروسته چې به راستون شو نو بستر به ښه پاک او منظم شوی وو. دا چندانې ښه سفر نه وو، خو زه تر پایه پوه نه شوم چې څوک په خپله بستره کې پروت وي دا هر څه نه شي کیدای؟ په هر حال زموږ تر راستنېدا پورې به خادم هر څه منظم کړي ول. پر کټ له کښېښتو سره به مې بدن یخ یخ شو. د خادم سره په خبرو بوخت وم، چې ډاکټر له رینالډي سره یو ځای کوټې ته راننوت. رینالډي په بیره زما لور ته راتېر شو، خم شو او ښکل یې کړم. دستکلې یې په لاسو کړي وې.

“ځنگه يي گرانه؟ صحت دي ځنگه دی؟ ما وه تا ته دغه راوړي دي.” په لاس کي يي د کوگناک يو وړوکی بوتل وو. خادم يوه چوکۍ راوړل او دی پرې کبېناست “يو ډير بڼه خبر! هغه دا چي تا ته به د سپينو زرو مډال درکول شي. د برونزو د مډال شونتيا هم شته.”

“د څه لپاره؟”

“ځکه چي، ته سخت زخمي شوي. دوی وايي که ته ثابته کړي، چي تا کارنامه کړي ده، کيدای شي تا ته د سپينوزرو مډال درکړي، که نه نو بيا د برونزو مډال درکوي. هر څه په تفصيل سره راته ووايه. يوه کارنامه دي وکړل؟”

ما ورته وويل “نه. مور د پڼير په خوړلو اخته وو، چي يو ناڅاپه هوا ته پورته شوو.”

“جدي شه. تا به خامخا يوه کارنامه کړي وي. وړاندي يا وروسته. پر ذهن فشار راوله.”

“نه. ما داسي کوم عمل نه دی کړی.”

“تا پر خپله شا باندي څوک نه دی وړی؟ گوردیني وايي چي تا څو نفره پر خپله شا باندي انتقال کړل. خو په لمړی پوسته کي، ميډیکل جگړن وايي، دا کار ناشونی دی. هماغه بايد همدا پيشنهاده تصديق کړي.”

“ما څوک پر شا نه دی انتقال کړی. زه خپل د حرکت او خوځښت نه وم.”

رينالډي “پروا نه لري.”

له لاسونو څخه يي دستکشې ايسته کړې.

“زما په نظر زه به وکولای شم چي له دوی څخه ستا لپاره د سپينو زرو مډال درواخلم. ته خوښ نه يي چي له نورو وړاندي ستا درملنه وشي؟”

“نه، بيا هم نه.”

“هيڅ خبره نه ده. خپلو زخمو ته دي وگوره. خپلي وياړلي قوماندې ته دي وگوره. او له دي ورهاخوا ستاسي عمليات بريالي هم ول.”

“هغوی له سينده پور بوتل؟”

“په بشپړ ډول. نژدې زر نفره بنديان يي له ځان سره راوستل. په خبرونو کي شته. تا نه دي ليدلي؟”

“نه.”

“زه به يې درته راوړم. په هر صورت دا بايد ووايم چي يوه بريالی حمله وه.”

“اوس حالات څنگه دي؟”

“ډير ښه دي. مور ټوله ښه يو. مور ټول په تا وياړو. ښه ته ما ته دا ووايه چي دا هرڅه، څه ډول پېښ شول؟ زه خوشبين يم چي ته به د سپينوزرو مډال گټي. ښه، ادامه وركړه. ټوله پېښه ټكي په ټكي راته واوړه وه.” شيبه يې فكر وكړ او بيا يې وويل “كيدای شي يو بریتانوی مډال هم وگټي. هلته يو بریتانوی هم شته. زه ځم ورسره وينم چي تا ته يو تصديق درکړي. كيدای شي چي يو څه وشي. درد شديد دی؟ يوڅه ځينباک به نوش جان کړو. خادمه، تاسي ورشئ کيلی¹⁰ راوړئ. اوه، کاشکي ته هم واي چي ما له يوه نفر څخه درې متره وړوکی کولمه په عملياتو کي پرې کړل. هغه ناروغ اوس تر پخوا ډير ښه دی. دغه يو مضمون د “لانسیت” مجلې لپاره دی. ته به يې ما ته وژباړي. له هغه وروسته به يې زه د خپرولو لپاره وه لانسیت مجلې ته وروليږم. زما تجربه ورځ په ورځ پرمختگ کوي. بيچاره، ته څنگه يې؟ دا کيلی بدبخته چيري ده؟ ته ډير زړور او صابر يې. زما خو ستا درد بيخي له ياده ووت.” خپلي دستکلي يې راواخيستي او د کټ پر څنډه بې ووهلي. خادم “ښاغلی بریدمنه کيلی حاضر ده.”

“بوټل خلاص کړه. يو گيلاس راوړه. واخله گرانه دغه گيلاس پرسر پورته کړه. سر بيچاره دي څنگه دی؟ ما ستا اسناد وکتل. کوم کسر نه لري. په هغه لمړی پوسته کي چي کوم جگړن دی، هغه بيخي يو عجبه غوندي قصاب دی. که چيري ما ته عمليات کړي وای، هيڅ به راسره په تکليف شوی نه وای. ما تر اوسه هيڅوک نه دي په تکليف کړي. زه د عملياتو په طريقه ډير ښه پوهيږم. په دې کار کي زما تجربه ورځ په ورځ وړاندي ځي. خو ته بايد ما ته زما د ډيرو خبرو له امله بڅښه وکړي. کله چي ستا له سخت ژوبلېدو نه خبر شوم، ډير خواشینی شوم. واخله دغه ښکلی گيلاس پر سر پورته کړه. د دې بيه پنځلس ليري ده. بايد ښه وي ځکه پنځه ستوريزه دي. زموږ له مجلس وروسته سيده وه بریتانوي ته ورځم، چي ستا لپاره مډال تري واخلم.”

“د مډال وركول او اخيستل دومره اسانه هم نه ده لکه ته چي فكر کوي.”

“ته ډير شرميدوکی يې. زه ورځم يو ژباړن راولم. هغه له بریتانويانو سره په ژبه ښه پوهيږي.”

هغه اله چي د بوټانو خولپوتی يا هم سرپوښ ورباندي خلاصوي¹⁰

“له مس بارکلي سره دي ليدلي؟”

“هغه به دلته راولم. زه به همدا اوس پسي ورشم.”

ما ورته وويل “نه. مه پسي ورځه. د گوريزيا په اړه راته ووايه، نجوني پر کوم خيال دي؟”
“نجوني نشته. دوي اوني کيږي چي تبديلي کړي يې نه دي. زه اوس هلته نه ځم. چندانې
ځای نه دی. هغوی هيڅ د نجونو په څېر نه دي. داسي دي، لکه د جنگ پخواني ملگري.”

“ته گرسره نه ورځي؟”

“يوازي د يوه نوي شي په طمعه ورځم. سم له ورتلو سره ټولي درباندي راجمه شي. دا
بيخي شرم دی چي له يو چا سره دومره پاتي شي، تر څو هغوی ستا د ملگرو په څېر شي.”

“کيدای شي، نجوني د جگړې لمړۍ کړنې ته راتگ نه غواړي.”

“ولي نه. ډيري نجوني شته. خو دا اوسنی حالت د يوې خرابې رهبرۍ له لاسه دی. هغوی
يې يوازي وه شا ته د خزې والو د خوښۍ لپاره ساتلي.”

ما ورته وويل “بيچاره رينالډي. په جگړه کي ټوله، خو له زرو نجونو سره.”

رينالډي خپل ځانته يو بل گيلاس کوگناک واچاوه.

“فکر نه کوم چي کوگناک دي ستا د صحت لپاره مضر وي. در ويې نيسه.”

يو بل گيلاس مي هم وڅيښه. معدې ته تر تگ پوري مي يې تودواله حس کړل. رينالډي
ځانته يو بل گيلاس واچاوه. اوس د پخوا په نسبت غلی وو. گيلاس يې پورته کړ. “ستا د
تورياليو زخمونو د شفا لپاره! د سپينو زرو د مډال په وياړ! خوارکی، بيچاره. ته ما ته دا
ووايه ته چي تل په دې گرمه هوا کي پروت يې، غصه نه درځي؟”
“ځيني وختونه.”

“زه خو په دغسي ځای کي د پروتي تصور لا نه شم کولای. زه به ليونی شم.”

ما ورته وويل “ته خو اوس هم ليونی يې.”

“هيله من يم چي روغ او صحت مند له خيره راشي. اوس د شپي له خوا څوک نه وي، چي

د زړه خواله ورسره وکړم. هيڅوک نشته، چي بانډار ورسره وکړم. څوک نشته چي پيسي
په قرض راکړي او په وینه شريک ورور او هم کوټه ملگري هم راسره نشته. ولي دي ځان
زخمي کړ؟”

“پادري مه پربرده، هغه راتينگ كړه”.

“پادري؟ زه له هغه سره ټوكې نه كوم. هغه خو تورن دی چي پادري خوروي. پر ما خپله پادر گران دی. كه څوك د يو پادري ارمان لري، نو همدا پادري سم دی. نيت يې كړی، چي ستا پوښتنې ته راشي، خورا په تياريو بوخت دی”.

“پر ماخپله گران دی”.

“اوه، زه پوهيرم. ځيني وختونه فكر كوم چي ته او هغه، يو څه هغه بل ډول واست! ته خو پوهيري”.

“نه، ته نه پوهيري”.

“هو، ځيني وختونه. داسي لكه د بريگاتا انكونا د لمري غونډ”.

“اوه، ورك شه”.

پاڅېد او دستكلي يې په لاسو كړي.

“اوه، ما ته ستا، پادري او ستا د انگليسي ملگري خورول خوند راكوي او ته په باطن كي خاص زما په څېر يې”.

“نه. زه ستا په څېر نه يم”.

“هو. مور يو شان يو. ته په حقيقت كي يو ايتالوي يې. اور او دود زيات دي، خو هغه پروا نه لري. ته يوازي ځان امريكايي گنه. مور ورونه يو او يو له بل سره مينه لرو”.

ما ورته وويل “زما په نه موجوديت كي پر ځان پام كوه”.

“زه مس باركلي راليرم. چي زه نه يم، بنه بانډار به وكړئ. ته ډير بنه او خور يې”.

“اوه، څه ورك شه”.

“زه به هغه راوليرم. ستا بنكلي او بریتانوی الهه درته راليرم. زما خدايه سړی به د بنځو له لمانځلو پرته بل څه كوي؟ بېله هغه هم انگليسي ميرمني بل د څه لپاره دي؟”

“څه ورك شه، بدخولي ايتالويه”.

“خه شي؟”

“بد، ايتالوی احمق.”

“بد ايتالوی، بد امريکايي..... بي ډوله.”

“ته ناپوه او جاهل.” پوه شوم چي دي خبرې اغېز پرې وکړ. خبره مي وغځول. “جاهله، بيکاره او ناپوه.”

“ريښتيا؟ ښه نو اوس به زه تا ته ستا د ښو ميرمنو او ستا د الهه په اړه يو څه ووايم. د دوی تر منځ يوازي يو توپير شته. هغه دا چي له يوې نجلۍ سره ټول وخت تېرول ما په تکليفوي، همدا هغه څه وه چي زه پرې پوهيرم.” شيبه وروسته يې په لاس کي نيولي دستکلي له کته ووځلي.

“سمه ده. اوس غصه مه کوه.”

رينالدي “زه په غصه نه يم. دا هرڅه زه ستا د ښېگڼې لپاره وایم، چي تا له راتلونکو ستونزو وژغورم.”
“ته ډېر ښه يې.”

“مور جگړه نه کوو. راباندي گران يې، خو ته نه بايد دومره بي عقل شي.”
“سمه ده. زه به هم ستا په څېر له ځان څخه نابغه جوړ کړم.”

“گرانه، مه په غصه کېږه. وځانده. يو څه وڅيښه. نور نو بايد ولاړشم.”
“ته ډير ښه هلک يې.”

“اوس دي عقل سر ته راغلی. مور په باطن کي يو شان يو. وروڼه يو. ښکل مي کړه او د خدای په امان.”
“ته ډير رزيل يې.”
“نه. داسي نه ده. ته پر ما ډېر گران يې.”

د ده ساه مي حس کړل چي زما وه لور ته راتېره شول. “د خدای په امان. ملاقات ته دي بيا له خيره راکم.” ساه يې کرار راڅخه ليري شول. “که دي خوښه نه وي، نه دي ښکلوم. بریتانوی نجلۍ دي درته راليرم. گرانه د خدای په امان. د کوگناک بوتل تر کت لاندي دی، ژر جوړ شه، سمه ده.”

شيبه وروسته رينالدي ولاړ.

يوولسم فصل

نژدې ماښام وو چې پادري راغلی. د روغتون خادم سوپ راوړی وو، لوبښي يې هم بيرته وړي ول. په کت کې پروت وم او په وار د کي پرتو کټانو او دباندې مې د ونو وه سرونو ته چې د ماښام نري شمال بنورول، کتل. د نري شمال يوه خپه کوټې ته هم راغلل، له دې سره هوا يخه او ښکلې شول. په چت کې پر لگېدلو گروپانو باندې مچان راټوله شوي ول. گروپان به يې هغه وخت لگول، چې يا به يې څوک کوټې رادننه کړ او يا به يو چا دلته کار درلود. د تره غوني له راتلو او بيا يې له دوامداره کيدو سره به د ورکوټوالي احساس راته ورېد. شپه به دومره اوږده شول، لکه څوک چې د ماښام ډوډۍ وختي وڅوري او سمدستي بیده شي. خادم د کټانو له مينځه راتېر شو او ما ته نژدې ودرید. له ده سره يو بل څوک هم ورسره وو. هغه ته چې ځير شوم، پادري وو. وړوکی، څرنگه او ننوتی ښکارېده.

پادري “څنگه يې؟” زما تر کت لاندې يې يو څه شيان کښېښوول.

“شکر دی جوړ او روغ يم، پلاره.”

پر هغه چوکۍ، چې د رينالدي لپاره يې راوړي وه کښېناست او په شرميدلي بڼه يې د کړکۍ لور ته وکتل. د څېرې له گونجو څخه يې پوه شوم چې ستړی دی.

پادري “راباندې ناوخته دی، يوازي د يو څو شېبو لپاره تم کيدای شم.”

“ډېر وخت پاتې دی. د خوړنځای ملگري څنگه دي؟”

له دې خبرې سره مسکې شو “زه اوس هم د دوی د ټوکو يو بڼه مضمون يم.” د خبرو له انداز څخه يې پوه شوم چې ستړی دی “د خدای شکر دی، ټول بڼه دي.”

شيبه وروسته يې وويل “ډير خوشاله شوم، چې تاسي په يوه بڼه حالت کې وينم. خدای مهربان دی ژر به له خيره بڼه شي.” دی ډير ستړی ښکارېده، زه د ده په دې ډول ليدو باندې عادت نه وم.

“هو. اوس د په خوا په نسبت بڼه يم.”

پادري “په خوړنځای کې دي تشه محسوسيري.”

ما ورته وویل "کاشکی زه هم هلته وای. ستا سره مجلس ډیر خوند راکوي".
پادري "يو څو ناڅېزه شيان مي درته راوري". غوتي يې راپورته کړې "يوه پشه خانه ده.
دا يو بوتل ورموت دی. ورموت دي خوبيري؟ او دا هم انگريزي ورځپاڼي".

"مهرباني وکړه، خلاص يې کړئ".

طبعيت يې برحاله شو او خلاص يې کړل. پشه خانه مي راپورته کړه، د ورموت بوتل يې
ما ته د بنودلو په نيت په لاس کي نيولی وو. شيبه وروسته يې بيرته پر محکه کښېښود. ما
يو بنډل انگليسي ورځپاڼي راپورته کړې. د کړکۍ له لوري په راتلونکي رڼا کي مي د
ورځپاڼو غټ سرليکونه لوستلای شواي. د نيوز اف د ورلډ ورځپاڼه وه.

"تصويري ورځپاڼي هم پکښي شته".

"په لوستلو ارزي. دا دي له کومه کړي؟"

"له ميسترې څخه مي راوري. زه به د ځان لپاره نوري رانيسم".

"پلاره، زما پوښتنې ته ستاسي راتگ، خو زه تر احسان لاندي راوستم. له ورموت سره
څنگه يې؟"

"مننه. هغه له ځان سره وساته. هغه مي ستا لپاره راوري".

"نه، يو گيلاس ښه دی".

"سمه ده. ستا لپاره به بيا زه نور راوړم".

خادم گيلاسونه راوړل او بوتل يې خلاص کړ. د بوتل خولپوټی يې ترې ايسته کړ. پادري ته
مي پام شو، د ناخوښۍ نښې يې پر څېره ښکاره شوي "ښه دی پروا نه لري".

"ستا د روغتيا په هيله، پلاره".

"ستا د لا ښې روغتيا په هيله".

بيا يې گيلاس راپورته کړ او يو بل ته مو وکتل. گړی گړی به مو خبرې کولې او ښه
ملگري وو، البته نن شپه نه.

"نن ډير ستړی ښکاري، څه خبره ده؟"

"هو ستړی يم. خو حق يې نه لرم چي ستړی وه اوسم".

“هوا هم گرمه ده.”

پادري “نه، اوس خو پسرلی دی. یخ مي کيري.”

ما ورته وويل “نو بيا له جگري څخه د نفرت په مرض اخته شوی يي.”

پادري “نه داسي خبره نه ده. البته جگړه مي بنه نه اېسي.”

“زه هم خوند نه ځيني اخلم.” سر يي وبنور او له کرکي څخه يي دباندې وکتل.

“ته مه خپه کیره. اوس د جگړې په ډگر کې نه يي. زما معذورت بايد ومنې. او په دې هم خبر او پوه يم چې ژوبل شوی يي.”

“دا هر څه يو تصادف او يوه پېښه وه.”

“ژوبل شوی يي، خو بيا هم د جگړې له آره ناخبره يي. زه درته وایم، زه خپله په جگړه

ناخبره يم، خو لږ لږ يي په تصور کې احساسوم.”

ما ورته وويل “وراندې تر دې چې ژوبل شم، بانډار مو کاوه. پر جگړه مو خبرې کولې او نوبت هم د پاسيني وو.”

پادري گيلاس لاندې کښېښود او فکر يووړ.

پادري “زه هغوی پيژنم، ځکه زه هم د هغوی په څېر يم.”

“بيا هم له هغوی سره توپير لري.”

“خو په واقعيت کې زه هم د هغوی په څېر يم.”

“مشران هم د جگړې له آره ناخبره دي.”

“ځيني يي پوهيزي. ځيني يي ډير حساس او تر مور زيات په پوهيزي.”

“خو بيا هم ډيري يي توپير سره لري.”

“خبره د پيسو يا علم نه ده. خبره په يوه بل شي کې ده. د پاسيني په څېر خلک که پيسي يا

علم هم ولري، بيا يي هم زړه نه غواړي، چې مشر يا هم افسران شي. زه خپله نه غواړم چې افسر شم.”

“ستا رتبه او زما رتبه، خو د افسري ده.”

“زه نه يم. ته اصلاً ايتالوی نه يې. ته يو بهرنی يې. خو بيا هم وه افسرانو ته تر خلگو نژدې يې.”

“توپير يې په څه کي دی؟”

“زه يې توپير په اسانۍ سره نه شم بيانولای. په دې نړۍ کي داسي خلک هم شته چي جگره غواړي او کوي يې او دغه ملک هم په استثنا کي نه دی. البته داسي خلک هم شته، چي د زړه له تله جگره نه غواړي.”

“داسي خلک هم شته چي نور خلک، وه جگرې کولو ته اړ باسي.”

“همداسي ده.”

“او زه له هغوی سره مرسته کوم.”

“ته يو بهرنی يې. له دې سره په څنگ کي يو هيوادپال هم.”

“او هغه څوک چي جگره نه غواړي هغه څنگه؟ دوی نه شي کولای چي جگره بنده کړي؟”

“نه پوهيرم.”

پادري کړکی ته او ما د ده وه څپرې ته وکتل.

“ايا دوی تر اوسه په دې نه دي توانيدلي چي جگره بنده کړي؟”

“دوی تراوسه د جگرې د بندولو قابل شوي نه دي، خو کله چي بيا د جگرې د بندولو شي، نو وړاندي تر دې چي يو څه وکړي، د دوی مشران يې وپلوري.”

“نو بيا خو وضعيت او حالات خورا مايوسونکي دي؟”

“حالات مايوسونکي نه دي. خو ځيني وختونه زه هم نااميده شم. تل هڅه کوم چي هيله مند اوسم، خو ځيني وختونه مي تر واک ووزي.”

“اميد شته، چي جگره دي بنده شي.”

“زه هم په همدې هيله يم.”

پادري “له جگري وروسته به څه کوي؟”
ما ورته وويل “که چيري ممکنه شول، نو ابروزي¹¹ ته به ولاړ شم.”

څرنگه څېره يې يو دم له خوښۍ څخه وځلېدل.
“ستا ابروزي خوښه ده!”

“هو، ابروزي مي ډېره خوښه ده.”
پادري “نو بيا بايد خامخا هلته ولاړ شي، خوند به وکړي. که چيري هلته ژوند وکړم، د
خدای په عبادت او تابعداري مشغوله شم.”

“او عزت دي وشي.”

“هو. عزت به مو کيږي. ولي؟”
“د ولي جواب دي نه لرم، خو بايد عزت مو وشي.”
“کومه خبره نه ده، خو زموږ په سيمه کي پر خدای عقېده، باور او له هغه سره مينه
درلودل، ډېر مهم دي او دا خبرې توکي نه دي!”

“سر مي خلاص شو.”

پادري راته وکتل او مسک شو.
“ته پوه شوي، خو له خدای سره مينه نه لري.”

“نه.”

پادري پوښتنه وکړل “ستا ورسره هيڅ مينه نشته؟”

“زه ځيني وختونه د شپي له خوا ترې بيريرم.”
“ته بايد ورسره مينه ولري.”
“ډيره مينه ورسره نه لرم.”

“البته مينه ورسره لري او کومه خبره چي د شپي اړوند تا وکړل، هغه مينه نه ده، هغه
يوازي غوښتنه او خواهش دی. کله چي ته له چا سره مينه ولري، د هغه لپاره بيا يو څه هم

ابروزي ؛ په ايټاليا کي ده يوه ښار نوم دی ¹¹

کوي. ستا هيله وي چي خان ورته قرباني کړې او خوشاله يې چي خدمت ورته وکړې".
"زه مينه نه ورسره لرم".

"ته به مينه ورسره پيدا کړې. زه پوهيرم چي همداسي به کيږي، بيا به نو ته خوشاله شي".
"زه خوشاله يم، زه تل خوشاله يم".

"دا خوشالي نه ده، بل څه دي. تر څو چي پوه نه شي درک کولای يې هم نه شي".
ما ورته وويل "سمه ده. هر وخت چي مي يې بيا مزه وڅکل، بيا درته وايم".
پادري وويل "ډېر وخت مي درسره تېر کړ او ډېر بانډار مو هم وکړ". دی ډير وارخطا وو،
لکه په ريښتيا چي ورباندي ناوخته شوی وي.

"نه، مه ځه. ستا په نظر له بنځي سره مينه څنگه کار دی؟ که زه په ريښتيا سره له يوې
بنځي سره مينه ولرم، هغه به هم همداسي وي".
"په دې اړه نه پوهيرم. ما تراوسه له کومي بنځي سره مينه نه ده کړې".
"د مور په اړه څه وايي؟"

"بلي، زما په شمول هر يو بايد له مور سره مينه ولري".

"ته تل له الهه سره مينه لري؟"
"له پيداينته نيولي تراوسه مينه ورسره لرم".
ما ورته وويل "بڼه." نه پوهېدم چي په جواب کي يې څه ووايم "تاسي ډير بڼه هلک ياست".
پادري "زه هلک يم؟! خو تا ما ته په پلار خطاب کاوه".
"ستا د احترام په خاطر مي درته ويل".

مسکی شو.

"اوس نو زما د تگ وخت په ريښتيا هم رارسيدلی". بيا يې په هيله منده لهجه وويل "له ما
څخه خو کوم شی نه غواړي؟"

"نه، خو يو شی درڅخه غواړم، هغه هم مجلس".

“ستا سلامونه به د خورنځای تر ملگرو پوري ورسوم.”
ما ورته وويل “ستا له ډيرو او بنکلو تحفو څخه زياته مننه.”
پادري “هيڅ خبره نه ده.”

“وه ليدو ته مي، بيا له خيره راشه.”
“سمه ده. د اوس لپاره د خدای په امان.” پر اوږه يې لاس راکښېښود.

ما پخپله لهجه کي ورته وويل “تر بيا دي پر خدای سپارم.”

ده راغبرگه کړل “Ciaou”.

په کوټه کي تياره وه، له کټ سره ناست خادم، پاڅيد او له ده سره بهر ولاړ. دی راباندي گران وو او دا ارمان مي درلود، چي يوه ورځ به خپل کلي، ابروزي ته ځي. په خورنځای کي به ملگرو دی ډېر ځوراوه، خو ده به حوصله ورته کول، زه به ځيني وختونه فکر يووړم، چي په کلي کي به يې ژوند څه ډول وو؟ د مجلس په بهير کي يې راته ويلي ول، چي د کاپراکوټا¹² په څنډو کي گڼي ويالي شته، چي تراوت¹³ په زياته کچه پکښي پيدا کيږي. په شپه کي چا ته د شپيلی رغولو اجازه نه وه، البته په شپه کي د مجنون او ليلا تر مينځ په راز و نياز کي يوازي شپيلی ممنوع وه. ما ورته وويل ولي؟ پادري “ځکه چي په شپه کي د نجونو لپاره د شپيلی اورېدل ښه نه دي.” د خبرو په ترڅ کي يې دا هم راته وويل چي کله د دوی په کلي کي کليوال له سياح سره مخ شي، خولی له سره ايسته کړي او د (مشر) خطاب ورکوي. د ده پلار به هره ورځ ښکار کاوه او ډوډی به يې له کليوالو سره خورل. کليوال به په دې کار ډير خوشحاليدل. دلته د ښکار لپاره يو سند ته اړتيا وه، چي دا يې ثابتولای چي ته نه يې بندي شوی. په (گران ساسو ډي ايتاليا) کي خرسان هم پيدا کيدل، خو هغه ځای ډير ليري وو. اکوايلا هم ښکلې ښار وو، د گرمی په موسم کي به يې د شپي له خوا هوا ډيره يخه وه او د ابروزي چينه بيا په ټوله ايتاليا کي بي ساري وه. په مني کي د شاه بلوط د ونو په ځنگله کي ښکار ډير ښه خوند کاوه. د دې ځنگله مرغان به ډېر ښکلي ول، ځکه خوراکه يې انگور ول. د ښکار پر مهال څوک اړ نه وو، چي ډوډی له ځانه سره يو سي، ځکه کليوال ډېر مېلمه پال خلک ول او په مېلمنو ډېر خوشالېدل. گری وروسته بيده شوم.

¹² په ايتاليا کي يو ښار دی

تراوت يو ډول ماهی دی چي په اروپا او شمالي امريکا کي په پراخه کچه پيدا کيږي¹³

دولسم فصل

کوټه ډیره پراخه وه. په راسته اړخ کې یې کرکی او په پای کې یې دروازه وه، چې پټی خای ته ور خلاصیدل. په کوم قطار کې، چې زما کټ پروت وو، هغه د کرکی پر مخامخ وو. بل قطار تر کرکی لاندې، د دیوال سره په څنګ کې پروت وو. زموږ قطار داسې وو که به پر چپ اړخ پرېوتې نو پټی خای دې لیدلای شوی. په پای کې یوه بله دروازه هم وه، چې ځینې وختونه به تګ راتګ پرې کېده. که به د یو چا ځګندن وو، نو پر کټ به یې پرده راچاپېره کړل، چې څوک یې ونه ویني، یوازې به د ډاکټرانو و نرسانو بوتونه او د دوی گلگل معلومېدل. ځینې وختونه به دوی په خپل مینځ کې په پسپسکو شول. شیبه وروسته به پادري له پردې راووت، ورپسې به نرسان راووتل، مری به یې په ټوکرانو کې پیچلی راوایست او زموږ مخې ته به یې تېر او له هغه وروسته به یې دباندې یووړ.

د هماغې ورځې په سهار د وارډ مسؤل جګړن پوښتنه راڅخه وکړل “سفر کولای شې؟” ما د هو په دود ورته سر وښور او ه. ده وویل سبا سهار وختي به دي له دې خایه نقل مکان کړو. په وروستیو کې یې دا هم راته وویل چې هر څومره وختي وي ښه دی ځکه چې د هوا ګرمېدو شونتیا هم شته.

پټی خای ته چې به تلو تر کرکی لاندې به مې په باغچه کې هدېرې ته کتل، چې څو نوي قبرونه به پکښې زیات شوي ول. هماغه د باغچې په دروازه کې به یو عسکر ناست وو او صلیبونه به یې جوړول. د دفن شوي کس نوم، رتبه او د غونډ نوم به یې پر همدې صلیب کښل. همدا عسکر په عین حال کې د وارډ پیاده هم وو. په خپل فارغه وخت کې به یې وه ما ته د اتریشي مرمیو او ټولکو څخه ښکلی د سګریتو لایټر جوار او ه. ډاکټران ډیر خوش اخلاقه او قابل ښکاریدل. دوی غوښتل چې ما وه میلان ته ولیري، ځکه چې هلته د اکسري ماشين او تر عملیاتو وروسته د میکانو ترافې¹⁴ سهولیات هم وو. زما هم خوبه وه، چې میلان ته ولاړ شم. دوی هم غوښتل چې موږ ښه لیري ولیري، ځکه چې حمله شروع کیدونکې وه او د دوی هم کټونه او بستري په کار وې.

زما له تګه یوه شپه وړاندې رینالډي او زموږ د خوړنځای ملګری، جګړن زما پوښتنې ته راغلل. په خبرو خبرو کې د دوی له خولې خبر شوم، چې په میلان کې به مې یوه نوي جوړ شوي امریکایي روغتون ته ولیري. ټاکل شوي وه چې ځینې امریکایي امبولانسونه هم د جګړې میدان ته واستول شي، تر څو د هغو امریکایانو چې په ایټالیا کې داخل خدمت دي

¹⁴ میکانو ترافې یوه فزیکي عملیه ده چې رنځور د ځینو خاصو حرکاتو په اجرا کولو سره ژر صحت پیدا کوي

څارنه او پالنه وکړي. گڼ شمېر امریکایانو له سره صلیب سره کار کاوه. امریکا د جرمني په وړاندې جگړه اعلان کړې وه خو تراوسه یې لا اتریش ته د جگړې اعلان کړی نه وو.

ایټالویان خوشبینه ول، چې امریکا به د اتریش په وړاندې هم جگړه اعلان کړي، دوی په عین حال کې په امریکایانو خوشاله ول، چې له دوی سره یو ځای کيږي آن په سره صلیب کې هم. دوی زما څخه پوښتنه وکړل چې امریکا به د اتریش په وړاندې کله د جگړې اعلان وکړي؟ دوی ته مې وویل بس، په یو څو ورځو کې به یې د هغوی پر وړاندې هم اعلان کړي. نه پوهیدم چې مور له اتریش سره کومه دښمني لرو؟ خو زما په نظر دا منطقي ښکاریدل چې که د جرمني په وړاندې جگړه اعلان شي، نو بیا خو د اتریش پر وړاندې هم باید د جگړې اعلان وشي¹⁵. د ترکیې په اړه یې پوښتنه راڅخه وکړل، امریکا به د ترکیې په وړاندې کله جگړه اعلان کړي؟ ما ورته په جواب کې وویل، په دې اړه شکمن یم، ځکه چې ترکیه¹⁶ زموږ ملي مرغه دی. دې توکي بد تاثیر پرې وکړ او گنګس یې کړل. زه یې دې ته اړ کړم، چې (هو) ورته ووايم. او د بلغاریا په اړه؟ د براندي د څو پرلپسې گیلانو له څښلو وروسته مې ورته وویل، هو که خدای کول نه یوازې د بلغاریا په وړاندې به جگړه اعلان شي، بلکې د جاپان پر وړاندې به هم د جگړې اعلان وکړو. دوی راته وویل چې جاپان خو د انګلیستان متحد دی، هیڅوک باید پر دې لاکتابه انګرېزانو اعتبار ونه کړي. ما ورته وویل جاپانیان (هاوایي) غواړي، اوس بیا (هاوایي) چیرې وه؟ په پاسفیک سمندر کې. جاپانیان ولي هاوایي غواړي؟ ما ورته وویل جاپانیان اصلاً هاوایي نه غواړي، دا محض اوازي دي. جاپانیان ښکلي کوتاه قده خلک دي او د رقص و شرابو شوقیان دي. جگړن وویل "لکه فرانسویان". رینالدي "مور به د فرانسویانو څخه، نیس، ساویا، کورسیکا او د ادرياتیک بحر ټول سواحل له خیره؛ ونیسو". جگړن "ایټالیا، به که خدای کول؛ بیرته خپل پخواني عظمت او شان و شوکت ته ستنه شي". ما ورته وویل "زما د ایټالیا پلازمینه، روم نه دی خوښ. ډېر گرم او مچان پکښې ډېر وي. ستا روم خوښ دی؟" جگړن "هو. روم زما د خوښي ښار دی. په ام البلاد باندي یادیږي. د رومولوس تی رودل له تیبیر څخه به مې هیڅکله له یاده ونه وزي". ما ورته وویل "څه دي وویل؟" جگړن "هیڅ نه. راضي ټول روم ته ولاړ شو. راضي همدا نن شپه روم ته ولاړ شو او بیا به هیڅکله نه راځو. روم ډېر ښکلی ښار دی". ما ورته وویل "د ملتونو مور او پلار". رینالدي وویل "روم خو مونث دی، له دې امله روم پلار کیدای نه شي، نو بیا پلار څوک دی؟ روح القدس؟" جگړن رینالدي

¹⁵ اتریش او جرمني په نړیواله جگړه کې سره ملګري وه او د متحدینو پر ضد یې جگړه کول یعنې امریکا، روسیه انګلستان.....

¹⁶ په انګلیسي کې ترکیه په ۲ معنواو باندي راځي. اترکیه(هیواد) ۲ ترکیه(مرغه، چې په پښتو کې ورته فیل مرغ)وايي. د دوی هدف هیواد وو.

مخاطب کړ "چټيات مه وايه". رينالډي ورته وويل "چټيات نه وایم. ما يوازي د معلوماتو د زياتوالي له امله پوښتنه وکړل. گرانه نشه دي کړم. چا نشه کړم؟" جگړن وويل "ما نشه کړي، ځکه له تا سره مينه لرم او ځکه چي امريکا هم په جگړه کي ورگډه شول". ما ورته وويل "هو". رينالډي وويل "ته خو سبا له خيره د دي ځای څخه ځي". ما ورته وويل "هو. له دي ښاره له خيره ځم، خو روم ته نه، بلکي وه ميلان ته". جگړن وويل "وه ميلان، کريستال پالاس، کووا، کامپاري بيبي، گالريا دي ټولو ځايو ته ولاړ شه. ته ډير بختور يي". ما ورته وويل "گران ايټاليا هوټل ته هم ځم. هلته به زه له جورج څخه پيسې په پور واخلم". رينالډي وويل "سکالا ته هم ولاړ شه". رينالډي ته مي وويل "هره شپه، به سکالا ته ځم". جگړن وويل "دومره پيسې نشته، چي هره شپه سکالا ته ولاړ شي".

دوی ته می وويل "د هغه ځای ټکټونه ډير گران دي. زه به زما د نيکه له خوا راليرل شوي، حواله له بانکه راوباسم". "څه شي راباسي؟" ما ورته وويل "حواله. نيکه به مي يا پيسې راکوي يا به زندان ته ځم. زما د حوالي کارونه ښاغلی کنگهم کوي. که ريښتيا درته ووايم، زه خپل ژوند د حوالو په وسيله کوم. ايا يو نيکه خپل هغه هيوادپال لمسی، چي د ايټاليا د بقا لپاره جنگيزي، بندي کولای شي؟" رينالډي وويل "ژوندی دي وي، امريکايي گريبالډي!" ما ورغبرگه کړل "حواله دي ژوندی وي!" جگړن وويل "شورماشور بند دی. څو ځلي يي غوښتنه راڅخه وکړل، چي ورو ورو خبرې وکړو. په هرصورت، ته ريښتيا هم سبا ځي؟" رينالډي يي په جواب کي وويل "زه درته وایم! دی امريکايي روغتون ته ځي. هغه هم ښکلو نرسانو ته!" جگړن وويل "هو، هو، زه خبر يم چي ته امريکايي روغتون ته ځي. که څوک غواړي چي خپله ږيره غټه کي پروا نه لري. ښاغلي ته ولي ږيره نه ږيردي؟" ما ورته وويل "ضد گاز ماسک بيا نه شم اغوستلای". جگړن زه مخاطب کړم "ولي نه. هرڅه ورسره کيدای شي. يوځلي خو مي په ماسک کي قی هم وهلی". رينالډي وويل "په لور او از خبرې مه کوه. مور ټول پوهيرو چي ته يو وخت په جبهه کي وي. اوه، ته ډير ښه کوچنی يي، اوه، که ته ولاړي، زه به څه کوم؟" جگړن وويل "نور نو، مور ته رخصت راکړه، ځکه ورو ورو احساساتو ته ور داخلېږو. غور شه تا ته مي يو زېږی راوړی! ستا بریتانوی ملگري. په یاد دي شول؟ هغه ستا انگلیسی ملگري، چي ته به يي هر ماښام ليدو ته ورتلي. هغه هم ميلان ته ځي. هغه له يوې بلي ملگري سره يو ځای امريکايي روغتون ته ځي. تراوسه لا امريکايي نرساني نه دي رارسيدلي. ما نن د دوی له مشر سره خبرې وکړي، په دغه جبهه کي د دوی د نرسانو شمېر زيات دی، ځکه يي نو يو شمېر هلته واستول. څنگه شو دا خبر دي خوښ شو؟ ډير ښه که څنگه؟ ته له بریتانوی نجلی سره يوه ستر ښار ته ځي. هلته به ماحول ټوله

مینه ناکه وي. اخ، زه ولي نه زخمي کيدم؟" ما ورته وويل "کيدای شي ته هم زخمي شي." جگرن وويل "د تگ وخت دی. اجازه راکړه. څپښاک مو وکړ، غالمغال مو وکړ او فریدريکو مو هم وخوراوه." ما ورته وويل "مه ځئ." جگرن "نه مور بايد ولاړ شو. د خدای په امان، بڼه بخت ولري." دوی ته مي وويل "په مخه مو بڼه. په مخه مو بڼه. په مخه مو بڼه." رينالدي ما ته وويل "په ميلان کي ډېر وخت مه تېروه. بيرته ژر راشه." رينالدي له خپل عادت سره سم بڼکل کړم "اوه، څنگه د لایسول بوی دي ځي. د خدای په امان. د خدای په امان." جگرن پر اوږه وټکولم. دوی د گوتو پر سرونو رهي شول او له کوتې ووتل. ځانته مي پام شو، سخت نشه وم، خو ډير ژر بیده شوم.

سبا سهار وختي د ميلان په لور رهي شوو او اته څلورېننت ساعته وروسته ورسيدو. چندانې سفر نه وو. په مستري کي اورگاډي بڼه ډير وخت تم شول. کوچنيان به راتلل او تر سوريانو به يې دننه راکتل. همالته مي يو کوچنی په يو بوتل کوگناک پسي وليږه، خو هغه بيرته خالي لاس راستون شو، ويل يې يوازي گراپا شته. د گراپا د راوړو مي ورته وويل، کله چي بيرته راغلی، پاته پيسي مي وه هغه ته ورکړي. ځان او گاونډی مي نشه کړ او بيا بیده شوم، تر وايسينزا پوري بیده وم. کله چي راپاڅيدم ستومانه غوندي وم. خو ډير داسي کسان هم ول، چي حالت يې تر ما خراب وو. له خوب نه چي راپاڅيدم، له ډيري تندي څخه مي طاقت نه کيده. له پټلی سره ولاړ عسکر ته مي چي همدلته نژدې گرځېده د اوبو راوړلو وويل. هغه ولاړ او شيبه وروسته له اوبو سره راستون شو. زما څنگته نفر جورجيتي، چي هغه هم نشه وو راپاڅيد، اوبه مي ورکړي، خو ده د څينلو پر ځای پر ملا توی کړي او بيرته بیده شو. کوم عسکر چي اوبه يې راوړي وي زما څخه يې انعامي پيسي قبولی نه کړي او لا دا چي يو بڼه اوبه نارنج يې هم راته راکړ. نارنج مي زبېښه، تلف مي يې توف کول او هغه عسکر ته مي، چي له يوې باربري ډبې سره پورته کښته کېده، کتل. شيبه وروسته اورگاډي وخوځيدل او بيا رهي شوو.

ديارلسم فصل

سبا سهار وختي ميلان ته ورسيدو او په منډيې کي يې کښته کړو. وروسته د امريکايي روغتون په امبولانس کي روغتون ته ورغلم. په امبولانس کي په تذکيره کي پروت وم او نه پوهيدم چي د بڼار له کومي برخي څخه تيريرو، خو کله چي له امبولانس څخه راکښته شوم، بازار غوندي يو ځای وو. همالته نژدې يوه ساقي خانه خلاصه وه، چي يوه نجلۍ يې په

جارو کولو بوخته وه. مامورین د واتو په ایپاشی اخته ول او د گهیځ بوی ترې راته. تذکیره یې لاندې پر مخکه کنبښول، دننه ولاړل او له هاخوا له یوه چوکیدار سره چې خپر بریتونه، د چوکیدارۍ خولۍ یې پر سر او لستونې لرونکې کالې یې اغوستې ول، راغلل. تذکیره په لفت کې نه ځایېدل، نو په مینځ کې یې مشوره وکړل چې ما له تذکیرې پورته کړي او په لفت کې مې لوړ یوسي او که مې د زینو له لارې د تذکیرې سره، لوړ وخیږوي. د دوی خبرو ته مې غور و و، فیصله یې پر دې شول، چې ما به په لفت کې پورته کوي.

ما ورته وویل "کرار، احتیاط کوی".

لفت تنگ وو، پښه مې هم کات وه او بد درد یې کاوه.

ما ورته وویل "زما پښې سیده کړی".

"نه شي کیدای بناغلی بریدمنه. ځای تنگ دی". کوم سړي چې دغه جواب یې راكړ، هغه پر ماباندې لاسونه راچاپیره کړي ول او ما د ده پر غاړه باندې لاسونه نیولي وه. د ده ساه، چې پر ما به راتلل د سرو شرابو او هورې بوی به ترې راته.

یوه بل وویل "ارام اوسه".

"د سپي بچیه، څوک نه دی ارام".

"وايم ارام اوسه". پښو ته ولاړ سړي دا خبره بیا تکرار کړل.

د لفت دروازي، ته مې کتل چې بنده شول. خادم د څلورم پور بتن وواهه او روان شو. خادم اندېښمن ښکارېده. او لفت هم ورو ورو روان وو.

له هغه سړي څخه، مې چې د خولې یې د هورې بوی تلې پوښتنه وکړل "دروند یم؟"

ده وویل "نه". پر تندي یې خولې رایلې وې او د دیرې ستړیا له امله یې خړهاری کیده. لفت همداسې لوړ ولاړ او بیا ودرید. هغه سړي چې زه یې له پښو نیولی وم دروازه خلاصه کړل او ووت. مور هم وه برنډې ته ور ووتو. دلته مې گڼې دروازي، چې ژر دستگیرونه یې درلودل، ولیدې. د دروازي زنگ مو وواهه، خو چا جواب رانه کړ. گړی وروسته چوپړوال په زینو کې راپورته شو او راغلی.

تذکیره والاو پوښتنه ځینې وکړل "دوی چیري دي؟"

چوپړوال "خبر نه يم، كيدای شي لاندي بیده وي".

"ورشه يو څوك راوله".

چوپړوال لمړی زنگ وواهه، دروازه پسي وروټكول. بيا يې دروازه خلاصه كړل او دننه ورننوت. دی له هاخوا له يوې عينكې بودی سره راستون شو. ورينتان يې ايله او نيمه راخوړند وه. د نرسې كالي يې په تن وه.

نرسه "زه نه پوهيرم، زما ايتالوي نه ده زده".

ما ورته وويل "زه په انگليسي پوهيرم، دوی غواړي ما همدلته يو ځای پرېږدي".

"روغتون لا تراوسه د ناروغانو قبلولو لپاره نه دی آماده. د ناروغانو راتگ ته مو تراوسه هيڅ ترتيبات نه دي نيولي".

ورينتانو ته يې پاس اړخ ته ټك وركړ او ما ته يې له نژدې راوكتل.

ما ورته وويل "اوس يو ځای وروښيه، چي ما هلته پرېباسي".

"ما ته ځای نه دی معلوم. تاسي بيخي نابيره راغلاست. زه تاسي ته دلته اجازه نه شم دركولای".

ما ورته وويل "هره كوټه چي وي". د چوپړوال په لور مي مخ وروگرځاوه او په ايتالوي كې مي ورته وويل "ورشه، يوه تشه كوټه ولټوه".

چوپړوال "كوټې ټولي تشي دي، تاسي لمړنی ناروغ ياست". خولی يې له سره ايسته كړل، په لاس كې يې ونيول او نرسې ته يې وكتل.

"د خدای لپاره اوس مي په يوه كوټه كې بستر كړئ". په لفت كې مي پښه كات شوي وه، درد يې اوس راپورته شو. خادم پر دروازه ورننوت، په ده پسي د خړو ورينتانو لرونكې ميرمن ورغلل. چوپړوال په بيره راستون شو "په ما پسي راځئ". له يوه اوږده دهلبز څخه له تيريدو وروسته يې وه يوې پنجره بندې كوټې ته چي نوې جوړه شوې وه، وردننه كړم. له پرتو فرنيچرو څخه داسي بوی راته لکه تازه چي جوړ شوي وي. په كوټه كې يو غټ كت او يوه غټه هنداره لرونكې الماری پرته وه. زه يې پر كت باندي ځمولم.

ميرمنې وويل "روجاينې نه شم رااخيستلای، ټولي يې قلف كړي دي".

دې ته مي څه ونه ويل، چوپړوال ته مي وويل "زما په لاندني بټن لرونكي جيب كي پيسي شته راوايي باسه." چوپړوال پيسي راوايستي. دواړه تذکيره والا د کت وه څنگته خولی په لاس ولاړ ول". دوی دواړو ته پنځه پنځه ليري ورکړه. خپله هم پنځه ليري واخله، اسناد مي په جيب كي دي، هغه نرسي ته ورکړه.

تذکيره والاو له سلامی وروسته مننه وکړل.

ما ورته وويل "په مخه مو بڼه، ډيره زياته مننه." له بيا سلامی کولو سره ووتل.

نرسي ته مي وويل "اسناد مي هغه دي. زما حالت او د زري درملني په اړه ټول معلومات پکښي واضح شوي". دې اسناد راپورته کړل او د عينکو له شا څخه يي ورته وکتل. دري پېچلي کاغذان وو. ميرمني وويل "زما په دې سر نه خلاصيري. په دې څه وکړم؟ زما ايتالوي نه ده زده او بله خبره دا چي زه د ډاکټر د لارښووني پرته هيڅ نه شم کولای". له دې ويلو سره په ژړا شول. په لاس كي نيولي اسناد يي خپل مخکني جيب كي کښېښوول. په ژړا كي يي پوښتنه را څخه وکړل. "ته امریکايي يي؟"

"هو. زما اسناد له کت سره پر مېز باندي پرېږده". کوټه تياره او هوا يخه وه. په کت كي له څملاستو سره مي هنداره ليدلای شوای خو هغه څه چي منعکسول يي هغه مي نه ليدل. چوپړوال له کت سره په څنگ كي ولاړ وو، نرم او مهربان انسان ښکاریده.

ما ورته وويل "ته تلای شي". نرسي ته مي وويل "ته هم تلای شي. ستا نوم څه دی؟"

"مس واکر".

"مس واکر تاسي تلای شی. زه بيدېرم".

په کوټه كي يوازي وم او هوا يخه وه. دغه حای له روغتون سره چندانې شباهت نه لاره. توشکه بڼه محکمه او پسته وه بڼه په ارامه پکښي وغځيدم. پر له پسې مي يو څو ژورې ساه گانې واخيستي او خوشاله وم، چي د پښې درد مي ورو ورو کمېږي. گری وروسته تری شوم، د اوبو راغوبنتو په نيت مي د کت پر ژي باندي نښتی زنگ وواهه، خو څوک رابنکاره نه شو. اوبه مي ونه څښلې همداسي تری بيده شوم.

له راپاڅيدو سره مي شاوخوا وکتل. له خلاصو کرکيو څخه لمر دننه کوټي ته راته. لويه الماری، تش تور دېوالونه او دوي چوکیانې مي ليدې. په خيران بنداژ كي تړلي پښه مي شخه

ولاره وه. احتياط مي كاوه چي وه نه بنوري. تری وم، بيا مي لاس د زنگ تر بټنه ورساوه او زنگ مي وواهه. د دروازي د خلاصېدو ږغ مي واورېد، چي ورته ومي كتل يوه نرسه ولاره وه. ځوانه او بنكلي بنكارېدل.

دې ته مي وويل "سهار په خير".

"ستا يې هم سهار په خير". دا يې وويل او د كت په لور راتېره شول "تراوسه لا ډاکټر نه دی رارسېدلی. ډاکټر (لېک کومو) ته تللی. مور د ناروغانو راتگ ته تمه نه درلودل. په هر صورت، په تا څه شوي؟"

"زه په لينگيو، پينو او پر سر باندي زخمي شوی يم".

"ستاسي نوم څه دی؟"

"هنري. فریډریکو هنري".

"اوس به تاسي ولمبول شی. خو تر څو چي ډاکټر راځي مور ستا په زخمو او پټيو باندي کوم څه نه شو کولای".

"مس بارکلي همدلته ده؟"

"نه، دلته په دي نامه څوک نشته".

"زه چي کله دلته راغلم يوې بنځې ژړل، هغه څوک وه؟"

نرسي وخنډل "هغه مس واکر وه. د شپي نوکري وه، اوس بيده ده. تاسي بيخي نابيره راغلاست".

د خبرو په جريان کي مي د بنډاژ پرته کالي وکښل. پاک او صاف شوم. ډير خوشحاله شوم چي ولمبېدم. سر مي هم په بنډاژ تړلی وو، خو يوازي يې هغه برخه راپرېولل چي لوڅه وه.

"چيري زخمي شوي؟"

"د پلاوا په شمال، ايسونزو کي".

"دا پلاوا بيا په کوم ښار کي ده؟"

“په شمالي گوريزيا كي ”.

پوه شوم چي يوځای هم نه دی ورمعلوم.

“درد ډير په تکليف کړي؟”

“نه. اوس ډير نه.”

ترماميتر يې په خوله كي راکښېښود.

ما ورته وويل “ايتالويان يې تر بازو لاندي ږدي.”

“خبرې مه کوه.”

ترماميتر يې چي راوکښ، ورته ويې کتل او بيا يې سر وځواوه.

ما ورته وويل “د بدن تودوخه مي څومره ده؟”

“ضرور نه ده، چي پوه شي.”

“راته ووايه، زما د معلوماتو لپاره.”

“عادي ده.”

“تراوسه مي تبه نه ده شوې. پښې مي له زړو اوسپنو ډکې دي.”

“مطلب دي څه دی؟”

“پښې مي د توغندی د ټوټو، له زړو ميخونو، پېچو او نورو شيانو څخه ډکې دي.”

سر يې وښور او مسکې شول.

“که دي په بدن كي يوه پرزه هم واي، التهاب يې کاوه چي ورسره تبه هم منځته راتلل.”

ما ورته وويل “سمه ده. وبه گورو چي څه شي ترې راوړي.”

دا له کوتي ووتل او له سهارنی بوډی نرسی سره بېرته راستانه شول. په دواړو يې کت
منظم کړ البته ما ته يې کوم تکليف رانه کړ. دغه طريقه يې راته په زړه پوري ښکاره شول.

“ددې خای مسول څوک دی؟”

“آغلې وان کمپن”.

“دلته څومره نرساني شته؟”

“یوازي مور دوي”.

“نور څوک نه راځي؟”

“ځيني پر لاره دي، رابه شي”.

“څه وخت رارسيري؟”

“خبره نه يم. ته اوس ناروغ يي، خو بيا هم يوه پلنډه پوښتني کوي”.

ما ورته وويل “زه ناروغ نه يم. زخمي يم”.

د دوی دنده پایته ورسیدل. پر یوه پسته روجایي باندي پرېوتم او بله پسته روجایي مي پرځان واچول. مس واکر ووتل او له هاخوا له یوه پایجامه لرونکي جانکت سره راستنه شول. په ما يي واغوستل ورسره مي ځان ډير نفيس او پت احساس کړ.

ما ورته وويل “تاسي خو زما ډېره بڼه پالنه کوي”. نرسي چي نوم يي مس گيچ وو، په زوره وخنډل. پوښتنه مي ترې وکړل “يو گيلاس اوبه څينلای شم؟”

“ولي نه. شيبه وروسته به ناشته هم وکړي”.

“زه ناشته نه کوم. که تکليف نه وي کړکی خلاصي کړی”. د کړکی تر خلاصيدو وړاندي دننه په کوټه کي تياره وه. خو د کړکی له خلاصيدو سره يوڅه روښنايي شول. د کړکی دباندې له برنډې ورهاخوا د کورونو کاشي شوي بامونه او دودکښان ښکاريدل. وه کاشي شوي بامونو ته مي وکتل، په اسمان کي مي سپينه وريخ وليدل.

“تاسي د نورو نرسانو د راتگ په اړه معلومات لری؟”

“ولي؟ مور ستا سمه پالنه نه کوو؟”

“نه زما هدف دا نه وو. تاسي ډير بڼه ياست”.

“کموډ خو نه استعمالوي؟”

“امتحان يې ښه دی.”

دوی له ما سره کموډ ته په ورختو کې مرسته وکړل، خو گټه يې ونه کړل. شيبه وروسته بېرته پرېوتم او له خلاصو دروازو څخه مي وه برنډې ته کتل.

“ډاکټر به څه وخت راشي؟”

“هر وخت چې راورسېد. مور هڅه کوو، چې لېک کومو ته ټيلفون وکړو.”

“دلته بل ډاکټر نشته؟”

“دی د همدې روغتون يوازینی ډاکټر دی.”

مس گيچ د اوبو يو منگی او يو گيلاس له ځان سره راوړ. درې گيلاسه اوبه مي وڅښلې. دوی هم بېرته ولاړې. څو شيبې تر کړکې دباندې په منظره باندې بوخت وم، په همدې حالت کې د خوب يوه اينښمه راغله او بېده شوم. غرمه مي يو څه ډوډۍ وخورل. ما پيښين وو، چې د روغتون مسوئله، ميس وان کمپن مي ليدو ته راغلل. زمور دواړو يو له بل څخه ښه رانغلل. کمپن يوه کوتاه قده، پاکيزه او په عين حال کې يوه بدگمانه ميرمن وه، خو پر خپله دې دنده ډيره جوړه وه. له ما څخه يې گڼې پوښتنې وکړې. د دې له خبرو او اوضاع څخه داسې راته معلومه شول، چې له ايټالويانو سره زما په يوځای کيدو خوښه نه شول.

له دې مي وپوښتل “له خوړو سره شراب څښلای شم؟”

“د ډاکټر په اجازه کولای شي.”

“يعني د ډاکټر تر راتلو پوري يې نه شم څښلای؟”

“بلکل همداسې ده.”

“تاسې پلان لری چې تر هغو منتظر شۍ، تر څو ډاکټر په خپله خوښه راشي؟”

“مور په هغه پسي وه لېک کومو ته ټيلفون کړی.”

دا ولاړل او مس گيچ بېرته راستنه شول.

له هغه وروسته چې يو ماهرانه کار يې راته وکړ، له ما يې وپوښتل “له آغلي وان کمپن سره ولي دومره رډ شوي؟”

“ما نه غوښتل چې داسي څه وکړم، خو دا ډيره مغروره وه.”

“په هر صورت، هغې ويل چې تاسي بداخلاقه ياست.”

“زه بداخلاقه نه يم. البته روغتون بېله ډاکټره څه معنی لري؟”

“هغه پر لار دی. په هغه پسي يې وه لېک کومو ته تلفون کړی.”

“هغه هلته څه کوي؟ لمبيري؟”

“نه. هغه هلته کلينیک لري.”

“يو بل ډاکټر ولي نه راولی؟”

“چپ چپ. غلی اوسه. او هغه به ډير ژر راستون شي.”

په چوپړوال پسي مي يو نفر وليره، کله چې راغلی په ايټالوي کي مي ورته وويل “يو بوتل بير، يو بوتل شراب او تازه اخبارونه راوره.” دی ولاړ او گړی وروسته يې بوتلان په اخبارو کي پيچلي راورل. په کوټه کي يې بوتلان له اخبارو روايستل. چوپړوال ته مي وويل “کيلی دلته ما ته راکړه، شراب او بير تر کټ لاندي کښېږده.” دوی له کوټې ووتل او زه په کوټه کي يوازي پاتې شوم. په کټ کي پروت وم، اخبارونه مي مخي ته ونيول او گړی مي ولوستل. د جبهې اړوند خبرونه او د وژل شوو افسرانو نومونه مي ولوستل. بيا مي د بير په بوتل پسي لاس وروغځاوه، راپورته مي کړ، پر سينه مي کښېښود او په غورپ غورپ مي ځيني ځيښل. د بوتل يخې ښېښې زما پر سينه ار غړی ار غړی تخمي جوړې کړې. دباندې ورو ورو تياره کېدل. د کړکی له لارې مي د کورو د بامو له پاسه الوتونکو توتکيانو او شوپړکانو ته کتل او بير مي ځيښل. مس گېج کوټي ته راننوتل او په يوه گيلاس کي يې اگ نوگ¹⁷ روارل. د دې له راتگ سره مي د بير بوتل تر کټ لاندي کښېښود.

راته ويې ويل “آغلي وان کمپن يو څه شري¹⁸ هم درته راليرلي. ته بايد له هغې سره دغه ډول رډ وه نه اوسي. هغه اوس سپين سرې ده. د په خوا په شان حوصله نه لري، بله دا چې

17 اگ نوگ يو ډول خوړی شيدی دي، چې هگی يې هم ورسره گډي کړي وي، په لويديځو ممالکو کي کاريري

18 يو ډول قوي اسپانوی مشروب دی

د روغتون دروند پيټي هم ورپه غاړه دی. مس واکر هم اوس دومره سپين سرې شوي، چي هيڅ کار نه شي کولای.”

ما يي په جواب کي وويل “هغه ډيره ستره ميرمن ده. زه يي ډير منندوی يم.”

“زه اوس بيرته ځم او ستا ماښامنی به درته راوړم.”

ما ورته وويل “سمه ده، خو زه چندانې وړی نه يم.”

دا ولاړل له هاڅو له يوه پنتوس سره راغلل. پنتوس يي له کت سره نژدې پر مېز باندي راته کښېښود. له دې څخه مي مننه وکړل او له خوړو څخه مي يو څو گولي وخوړې. شيبه وروسته تيارې بناړ په خپلو منگولو کي ونيو او د لتون څراغانو رڼاگانې له ورايه ښکاريدې. همدې رڼاگانو ته مي کتل او وروسته خوب وړی وم. ډير دروند خوب وړی وم، يوازي يو ځلي په خولو کي غرق او بيريدلی راپاڅيدم، خو هڅه مي وکړل چي خوبونه هېر کړم. سهار ښه وختي راپاڅيدم، د چرگانو اذانونه مي واورېدل او بيا تر رڼا کيدو پوري وينس پاته شوم. خسته شوم او له رڼا کيدو سره يو ځلي بيا خوب وړی وم.

څوارلسم فصل

کله چي راپاڅيدم لمر کوټه نيولې وه. فکر مي وکړ چي بيرته جبهې ته تللی يم. په کت کي اوږد اوږد وغځېدم، پښې مي څړيکه وکړل، هغې ته چي مي وکتل په هماغه خيرن بنداز کي لا تړلې وه، پوه شوم چي په روغتون کي يم. د زنگ په بټن پسي مي لاس وروغځاوه او زنگ مي وواهه. د زنگ اواز په دهليز کي انگازه وکړل. گړی وروسته مي د پلاستيکي چمپلانو اواز تر غوږو شو، مس گېچ وه. د لمر په روښنايي کي لږ څه عمر خوړلې او سيينه ښکاريدل.

گيچ “سهار په خير. شپه په خير شول؟”

“هو. مننه. سلمان مي په کار وو، کولای شي چي رايي ولي؟”

“زه دي ليدو ته راغلم، خو ته بیده وې. له تا سره مي دغه وموندل. په کت کي ورسره بیده وې.”

د الماری دروازه یې خلاصه کړل او د شرابو بوتل راوایست. هغه تقریباً تش وو. "تر کت لاندې بل بوتل هم پروت وو، هغه مې هم دلته ایښی دی. ما ته به دې ویلي وای، چې یو گیلان مې درته راوړی وای."

"له بیرې مې تا ته نه شوای ویلای."

"په گډه به مو څښلې وای."

"ته ډېره مهربانه یې."

گیج "په یوازې سر څښل یې تا ته بڼه نه دي. په راتلونکې کې احتیاط کوه."

"سمه."

بیا یې وویل "ستاسې ملگرې، مس بارکلي راغلي ده."

"رینتیا؟!"

"هو، خو زما خوښه نه شول."

"خوښه به دې شي، ډیره خوش طبعه ده."

سر یې وښور او وې ویل "زه یې پر بڼه والې ډاډه يم. لږ پر دا یوه اړخ کېږدای شي؟ ډیر بڼه. تر سهارنۍ پورې به تیار شي." په یوه ټوټه ټوکر، صابون او تودو اوبو یې پریولم "اوږې پورته کړه. ډیر بڼه."

"له ناشتې وړاندې سلمان راتلای شي؟"

"زه به چوپړوال پسې ولیرم". ولارل او شیبه وروسته راستنه شول "په سلمان پسې مې سړی ولیره". دا یې وویل او په لاس کې نیولی ټوکر یې بیا په اوبو کې لاهو کړ.

چوپړوال له سلمان سره یوځای راستون شو. تقریباً پنځوس کلن ښکاریده. بریتونه یې پاس اړخ ته تاو کړي ول. د میس گېج وظیفه نوره خلاصه شول او ووتل. سلمان مخ رالوند کړ، وروسته یې چاره پسې راسمه کړل او ډیره یې راوخرول. سلمان تریو تندې او غلی سړی وو.

پوښتنه مې ځینې وکړل "حالات څنگه دي؟ کوم نوی خبر درسره شته؟"

“ده څه شي خبر؟”

“هر خبر چي وي. په بنار کي څه کيسې دي.”

په جواب کي يې وويل “حالات جگړه ايز دي. د دښمن غوړونه هر ځای وي.”

پاس مي ده ته وکتل. بيا يې وويل “مهرباني وکړه سر دي مه سره بنوروه.” دی په خپل کار بوخت وو “معلومات نه شم درکولای.”

پوښتنه مي ځني وکړل “په تا څه شوي؟”

“زه ايتالوی يم. له دښمن سره مي خبرې کول نه دي خوښ.”

دی مي خپل کار ته پرېښود. که دی لیونی وای، نو چي هر څومره ژر بهي د چرې له تيغه وتلای ښه وو. يو ځلي مي هڅه وکړل، چي څيرې ته يې ښه په دقت وگورم. “احتياط کوه، چاره تيره ده.”

د کار له خلاصيدو سره مي يې مزد ورکړ. نيمه ليره مي هم د انعام په توگه ورکړل. سگي يې بيرته راواپس کړې.

“زه يې نه اخلم. که څه هم په جبهه کي نه يم، خو ايتالوی يم.”

“څه ورک شه!”

ويې ويل “ستاسو په اجازه.” خپل سامانونه يې راټول کړل او له کوتې ووت. د تگ پر وخت يې پنځه واړه سگي له ما سره نژدې پر مېز کښېښودې. د زنگ بټن مي کښېکاره. ميس گېج رانوتل. “که زحمت نه وي، چوپړوال يو ځلي ما ته راوليرئ.”

“سمه ده.”

چوپړوال کوتې ته رانوت. کونښن يې کاوه، چي خپله خندا پټه کړې.

“سلمان خو به لیونی نه وو؟”

“نه. ښاغلي، ستا او د ده تر مينځ سوءنفاهم راغلی وو، هغه فکر کاوه، چي ته اتریشی يې.”

ما وويل “اوه!”

د چوپړوال له واکه ووتل او په خندا شو "ها، ها، ها! سلمان بيخي ساده وو. که دي محض بنور خوړلی وای نو —". خپله گوته يې پر ستوني باندي راتېره کړل.

"ها، ها، ها". هڅه يې کول، چي خندا راکنټرول کړي "کله چي مي ورته وويل چي تاسي اتریشی نه یاست نو، ها، ها، ها".

په پسڅند مي ده ته وويل "ها، ها، ها! که يې زما غاړه راپرې کړې وای، نو څومره به دي خندلي وای؟ ها، ها، ها".

"نه بناغلي. نه. نه. له اتریشیانو څخه بيخي ډارېدلی وو. ها، ها، ها".

ده ته مي وويل "ها، ها، ها! له مخي مي ورک شه!"

ووت، خو په دهلیز کي يې اوس هم خندل. په دهلیز کي مي د يو چا د پښو کړپهار واورېد. سترگي مي دروازي ته سيخي کړي. کاترين بارکلي وه.

کت ته ته راتېره شول.

کاترين "سلام". تازه، ځوانه او د پخوا په نسبت بڼکلي بڼکاريدل. فکر مي وکړ چي داسي بڼکلا مي له وړاندي ليدلي نه وه.

"سلام". په محض ليدو پرې مين شوم. دنني حالاتو مي ټول متغايير شول. د دروازي لور ته يې وکتل، څوک نه وو. بيا د کت پر څنډه کښېنستل، راحمه شول او بڼکل يې کړم. دا هم بڼکل شول، ما يې د زړه درزا محسوسول.

ورته ومي ويل "گرانې. بڼه وشول چي راغلي".

"راتگ مي هم له ستونزو خالي نه وو. البته دلته پاتېدل مي هم کيدای شي له ستونزو خالي نه وي".

"ته بايد همدلته پاتې شي. ډيره بڼه يې". په دې پسي مجنون وم. هيڅ يقين مي نه کاوه، چي زما په خوا کي دي ولاړه وي.

"نه، ته لا تراوسه بڼه نه يې".

"زه بڼه يم. راشه".

"نه، ته لاتراوسه روغ شوی نه يې".

“دا اوس ته څه وايي؟ زه رک روغ یم.”

“مینه راسره لري؟”

“په ریښتیا مینه درسره لرم. زه درپسي مجنون وم.”

“د زړه وه دربا ته وگوره.”

“زه د زړه په کیسه کي نه یم. زه درسره مینه لرم. په تا پسي لیونی وم.”

“ته ریښتیا مینه راسره لري؟”

“خبرې مه کوه. کاترین مهرباني وکړه.”

“سمه ده، خو یوه شیبه.”

“سهي ده. د کوتي دروازه بنده کړه.”

“نه. داسي نه شي کیدای.”

“پرېږده یې. خواهش کوم.”

کاترین پر څنگ چوکۍ باندي راته کښېښتل. د دهلیز لور، ته دروازه خلاصه وه. وحشت هم له پخوا څخه کم شوی وو، زه هم اوس تر پخوا ښه شوی وم.

بیا یې پوښتنه راڅخه وکړل “اوس دي زما پر مینه یقین راغلی؟”

“اوه، ولي نه. ته باید همدلته پاتي شي. دوی تا له ما نه گړدسره نه شي بېلولای. زه ستا په مینه کي لیونی یم.”

“له احتیاطه باید کار واخلو، په تېره بیا زما و ستا تر مینځ راشه درشه باید پټه وي.”

“په شپه کي به سره وینو.”

“په هر صورت، باید محتاط واوسو. په تیره بیا د نورو خلکو په مخ کي.”

“سمه ده.”

“باید همداسي وي. ته ډیر ښه یې. ته له ما سره مینه لري. همداسي نه ده؟”

“داسي څه بيا مه وايه، ته يې په معني نه پوهيري.”

“زه به احتياط كوم. نور نه غواړم چي يو څه وكرم. زه بايد نوره ولاړه شم.”

“بيرته بيا ژر راشه.”

“هر وخت چي فارغه شوم، راحم.”

“په مخه دي بنه.”

“د خداي په امان گرانه.”

ووتل. خداي پوهيري، ما نه غوښتل د مينې په جال کي يې ځان راگير کړم. له هيڅ چا سره مي د مينې کولو هوډ نه وو. خو خداي پاک پوهيري چي اخر د مينې په جال کي راکښوتم او د ميلان په يوه روغتون کي يوازي پر کت غځېدلی پروت وم. او ډول ډول خيالات مي په دماغ کي اخوا دېخوا کيدل. او په اخره کي ميس گيچ رانوتل.

گيچ “ډاکټر پر لار دی. له لېک کومو څخه يې تيلفون راوکړ.”

“څه وخت راي؟”

“نن غرمه له خيره.”

پنځلسم فصل

تر غرمې پوري کومه خاصه پېښه ونه شول. ډاکټر ډنگر، غلی او کوچنی سړی وو. د ده له خبرو څخه معلومېدل، چي له جگړې څخه تر پزې راغلی. څو اوسپنيزې توپي يې زما له ورنو څخه په ډيره نفيسه او خاصه بي ميلی وه ايستلي. د زخم د تسکين لپاره يې يو ډول محلي درمل چي “سنو” يې بلل، کارول. له دې سره به عضله يخی شول او تر څو چي به يې په پروب، انبور او يا چاره د يخي ناحيې تر پايه نه وه تللي، درد به يې نه کاوه. ناروغ ته بي هوښه شوي ناحيه ډير ژر ور معلوميدل. شيبه وروسته د ډاکټر نفيسه تگلاره پايله ورسيدل او ويې ويل د ايکسري معاینه بنه ده. داسي بنکاریده، لکه له خپلو هڅو څخه چي راضي نه وي.

د اکسري معاینه یې په اوسپیدل مگوري¹⁹ راته وکړل. د اکسري ډاکټر یو چالاک، پوه او په عین حال کې زړه رابنکونکی وو. دا معاینه داسې کیدل، چې ناروغ به اوږې پورته کولې داسې چې د ماشین له لارې هغه غټ بهرني اجسام کوم چې د ده په بدن کې دي، وویني. کوم عکسونه یې چې له ما نه اخیستي ول، وروسته یې راپسې رالیږل. ډاکټر راته وویل چې د ده په جیبې کتابچه کې زما خپل نوم، غونډ او ځینې خاطرې یې جملې ولیکم. زما په بدن کې موجود بهرني اجسام یې پست، ناوره او وحشي وبلل. اتریشیان بې غیرته. ما څو نفره اتریشیان ووژل؟ یو مې هم نه وو وژلی. خو د ده د خوشالی لپاره مې ورته وویل بیخي ډېر اتریشیان مې د مرگ غیږې ته ورواستول. له ما سره میس گیج هم راغلي وه. ډاکټر لاسونه پرې راچاپیره کړل او وې ویل له (کلیوپاترا) څخه هم بڼکلي ده. د دې په دې خبره سر خلاص شو؟ کلیوپاترا د مصر پخوانۍ ملکه وه. ریښتیا هم دا بڼکلي وه. شیبه وروسته په امبولانس کې وه وړوکی روغتون ته راستانه شوو او له ډیر پورته کښته کیدو وروسته یو ځلي بیا پر هماغه پخواني کټ و بستره وغځېدم. عکسونه یې د هماغې ورځې له غرمې وروسته راولیږل. ډاکټر له ما سره ژمنه کړې وه، چې عکسونه به غرمه رالیږي او خپله ژمنه یې پر ځای کړل. عکسونه په سرو پاکټو کې ول او کاترین بارکلي رابنکاره کړل. مور دواړو په گډه عکسونه رڼا ته وکتل.

ویي ویل “دادي راسته پښه ده”. بیا یې عکس په پاکټ بیرته کښېښود “دا دي چپه پښه ده”.
“عکسونه هلته کښېږده او دلته راشه”.

“نه. زه یوازې تا ته د عکسونو د ښوولو لپاره راغلم”.

کاترین بهر ولاړل. زه پر خپل کټ پروت وم. له غرمې وروسته هوا گرمه شول. په کټ کې له ډیرې پروتې څخه بیخي خسته شوی وم. چوپړوال مې راوغوښت او ورته ومي ویل چې بازار کې دي هر څومره اخبارونه لاس ته درغلل، ټول له ځان سره راوړه.

د ده له راستنېدا وړاندي درې ډاکټران راغلل. په دې ځای کې مې دې خبرې ته پام شو، چې کله یو ډاکټر په یوه قضیه کې پاتې راشي، نو له خپل سیال نه مشوره اخلي. یو ډاکټر چې د اپنډیکس عملیات په سمه توګه نه شي کولای، هغه یو داسې ډاکټر درته توصیه کړي چې هغه ان د تانسلونو عملیات لا په سهې ډول نه شي اجراکولای. دغه درې ډاکټران همداسې ول.

دا د ایټالیا په میلان ښار کې یو لرغونی او تاریخي روغتون دی، چې تراوسه فعالیت کوي¹⁹

د روغتون ډاکټر پخپلو نفیسو لاسو ما ته اشاره وکړل او وی ویل "دغه دی، هغه ځوان."

قدبلنده او بریره لرونکي ډاکټر وویل "تاسي څنگه یاست؟" دریم ډاکټر چې د اکسري عکسونه یې په سره پاکټ کې رااخیستي ول، پر خپل ځای غلی ولاړ وو.

بریره لرونکي ډاکټر وپوښتل "پټی ځیني ایسته کړي؟"

د روغتون ډاکټر وه میس گیج ته وویل "هو. نرسی مهرباني وکړئ، د ده له پښې پټی ایسته کړئ". مس گیج دا امر عملي کړ. خپلو پښو ته می وکتل. په ساحوي روغتون کې داسې ښکاریدې لکه یو مراوی شوی همبرگر. اوس یې پوست نازک شوی وو. د ځنگانه غوښه می هم سره تللي او بی رنگه شوي وه، خو چرک یې نه وو کړی.

د روغتون ډاکټر وویل "ډیر پاک، افرین".

بریره لرونکي ډاکټر وویل "مم". دریم ډاکټر د روغتون د ډاکټر له شا څخه راوکتل.

بریره لرونکي ډاکټر وویل "که زحمت نه وي، ځنگون ته یې حرکت ورکړئ".

"زه یې نه شم کولای".

بریره لرونکي ډاکټر وپوښتل "مفصل یې نه گورو؟" د ده پر لستونې باندي له درو ستورو سره یوه پټه هم وه، چې د تورنی نښه وه.

دروغتون ډاکټر وویل "ولي نه". دوو نفرو په بیره تر پښه ونيولم او را کت یې کړل.

ما ورته وویل "درد کوي".

"نور هم. نور هم. ډاکټره، یو څه نور هم".

ما ورته وویل "بس یې ده. بس یې ده. تر همدې ځایه کتیري".

تورن وویل "مفصل یې لږ څه بی ځایه شوی دی." "سیخ ودرید" ډاکټر صاحب کولای شم چې عکسونه یو ځلي بیا وگورم؟" دریم ډاکټر له عکسو څخه یوه دانه وه ده ته ورکړ "نه د چې پښې دا یې راکړه".

"همدا د چې پښې عکس دی، ډاکټر صاحب".

“اوه، ريښتيا هم. ما له يوې بلي زاويې څخه ورته کتل”. عکس يې بېرته راوسپاره. بل عکس يې هم تر څو شيبو پورې تر نظر لاندې نيولی وو. په رڼا کې يې وه يوه بهرني جسم ته، چې ډير واضح ښکارېده اشاره وکړل “ډاکټره، تاسې يې وينئ؟” عکس ته يې څو شيبې په نېغو سترگو وکتل.

بريره لرونکي تورن وويل “زه يوه خبره په ډاگه ويلاى شم، هغه دا چې د دې درملنه وخت ته اړتيا لري. کيدای شي درملنه يې درې يا هم شپږ مياشتې وخت په بر کې ونيسي”.

“همداسې ده. مفصلي مايع بايد بيا له سره جوړه شي”.

“بلي. وخت ته اړتيا شته. بله خبره دا ده، تر څو چې يو دننی ديوال جوړ نه شي زه وجداناً نه شم کولای، چې دغه ځنگون عمليات کړم”.

“ډاکټر صاحب، ستا خبره منم”.

پوښتنه مې ترې وکړل “شپږ مياشتې د څه لپاره؟”

“له دې وړاندې چې ځنگون دي، په محفوظ ډول خلاص کړو، اړينه ده چې دننی ديوال بيا ځلي خپل ځان ورغوي”.

ما ورته وويل “دا خبره ما ته قابل قبول نه ده”.

“ځوانه، پر تا خپل ځنگو گران دى؟ ته غواړې ستا ځنگون ستا سره وي؟”

ما ورته وويل “يا”.

“څه شي؟”

ورته ومي ويل “زما ځنگون پرې کړئ. بيا پلاستيکي پښه کاروم”.

“هدف دي څه دى؟ پلاستيکي پښه؟”

د روغتون ډاکټر وويل “دى توکي کوي”. ډير په لطيف انداز سره يې پر اوږه باندي وټکولم “دى نه غواړي خپل ځنگون له لاسه ورکړي. دى ډېر زړور ځوان دى. ټاکل شوي، په جگړه کې د زړورتيا د ښوولو په خاطر د زړورتيا مډال هم ورکړي”.

تورن وویل "مبارکي يې درته وایم". زما لاس يې راوښوراوه "زه یوازې د احتیاط له مخې تاسې ته د شپږو میاشتو د انتظار مشوره درکوم. له شپږو میاشتو وروسته به ستاسې عملیات کیري. که تاسې کوم نظر ولری مهرباني وکړئ".

ما ورته وویل "ډیره زیاته مننه، ستاسو نظر ما ته قابل احترام دی".

تورن ډاکټر خپل لاسي ساعت ته وکتل، بیا يې وویل "مور خو له خیره. ښه بخت ولري".

ما ورته وویل "له تاسو ټولو یوه نړۍ مننه". له دریم ډاکټر سره مي هم خدای په امانۍ وکړ. دوی درې واړه له کوتې نه ووتل.

ورځ مي کړل "مس گيچ!" دا بیرته راستنه شول. "یو خلی خو د روغتون ډاکټر راغواړئ". د روغتون ډاکټر گړی وروسته کوتې ته رانوت. خولی په لاس له کټ سره نژدې راته ودرېد. ډاکټر "ستا زه په کار وم؟"

"هو. زه د عملیاتو لپاره شپږ میاشتې انتظار نه شم کولای. اوه، زما خدایه! ډاکټره ته خپله تراوسه شپږ میاشتې په کټ کي پرېوتی يې؟"

"ته به هروخت په کټ کي نه يې. له هر څه نه وړاندي لمرینه درملنه اړینه ده. له لمرینې درملنې وروسته لکړه هم کارولای شي".

"یعني تر شپږ میاشتني ځنډ وروسته به زما عملیات کیري؟"

"همدا يې ښه لار ده. بله دا چي ستا په بدن کي موجود بهرني اجسام باید یو دیوال تشکیل کړي او له هغه وروسته د لیگامینټ جوړیدل هم اړین دي".

"زه به شپږ میاشتې په کټ کي پروت يم؟!"

"همدا يې تر ټولو خوندي او محفوظه طریقه ده".

"دا تورن څوک وو؟"

"هغه د میلان تر ټولو تکړه جراح دی".

"دی تورن دی، که څنگه؟"

"هو، البته دی یو تکړه جراح هم دی".

“زه نه غوارم چي پښه مي د يوه تورن له امله له لاسه ورکړم. که دی ريښتيا هم دومره تکړه وای، دی به اوس جگړن وای، زه پوهيرم چي تورن څه شي دی.”

“خو يوه خبره شته، د هغه پر لياقت سترگي نه شي پټيدای. زه خپله تر نورو جراحانو، چي پيژنم يې، د ده وه نظر ته تر جيح ورکوم.”

“ته يو بل جراح پيژني؟”

“هو. که ستا خوښه وي، زه به شخصاً د ډاکټر (واليرا) نظر هم راواخلم.”

“تاسي له يو بل جراح سره په دې اړه اړيکه نه شي نيولای؟”

“سمه ده. زه به ډاکټر (والنتيني) راوغوارم.”

“دا بيا څوک دی؟”

“ډاکټر والنتيني په اوسپيدل مگوري روغتون کي کار کوي.”

“ډير ښه، مننه. ته پوهيري ډاکټر صاحب، زه شپږ مياشتي انتظار نه شم کولای.”

“ته به هر وخت په روغتون کي نه يې. له هر څه وړاندي لمړينه درملنه اړينه ده. له هغه نه وروسته سپک تمرينات. او د ديوال له تشکيل سره به ستاسي عمليات هم اجرا شي.”

“په هر حال، شپږ مياشتي انتظار زما تر توان لوړه خبره ده.”

ډاکټر په لاس کي نيولي خولې باندي گوتې راتېرې کړې او مسک شو “جبهې ته د ستنېدو لپاره مو ډېره ډېره ده.”

“هو.”

“په تا وياړو. تاسي ډير دلاور ياست.” پر کټ باندي راخم شو او ښکل يې کړم “زه به يو څوک په والنتيني پسي وليرم. تشويش او غصه مه کوه. حوصله کوه.”

ده ته مي وويل “يو گيلاس څيناک کوو؟”

“نه. مننه. ما تراوسه شراب نه دي څينلي.”

“يوازي يو گيلاس.” په خادم پسي مي زنگ ووايه، چي گيلاسونه راوړي.

“نه مننه، ډاکټران ما ته منتظر دی.”

ورته ومي ويل “په مخه دي بنه.”

“د خدای په امان.”

دوه ساعته وروسته ډاکټر والنټيني راغلی. خورا په بېره کي وو. بریتونه يې شخ درولي ول. جگړن وو. په رنگ توربخون وو. خندان شخصیت وو.

ډاکټر والنټيني وپوښتم “څنگه ټپي شوي؟ عکسونه راکړه. هو، هو. همدا دی. د سیرلي په څېر روغ رمټ يې. دغه بنکلي نجلۍ څوک ده؟ ستا انډيواله؟ ما خو همداسي فکر کاوه. بيخي بي ځايه او ناوړه جگړه نه ده؟ دا ځای دي څنگه دی؟ ته ډير بنه هلک يې. زه به دي تر پخوا لا سم کړم. دغه ځای دي درد کوي؟ هو، خامخا به درد کوي. د دې ډاکټرانو څنگه زړه کيده چي تا ژوبل کړي. ډاکټران دي د کوم درد دوا شول؟ دغه نجلۍ په ايټالوي گړېداي شي؟ بايد زده يې کړي. ډيره بنکلي نجلۍ ده. زه به ايټالوي وروښيم. زه راحم په دغه روغتون کي ځان بستروم. نه، خو ستا د لنگول کارونه مفت درته اجرا کوم. دا په پوهيري؟ دا به له تا څخه يو بنه هلک جوړ کړي. خاص د دې په څېر. بيخي سم. څه يوه مينه ناکه نجلۍ! له دې څخه وپوښته چي له ما سره ماښامنی خوري. نه. زه نه غواړم چي دا له تا څخه بوزم. مننه. ډيره زياته مننه، اغلي. بس همدومره وه.”

پراوړه يې وټکولم “مننه. ما همدومره غوښتل چي پوه شم، پټۍ ته اړتيا نشته.”

ده ته مي وويل “ډاکټر صاحب، څښاک ته دي زړه نه کيږي؟”

“څښاک؟ ولي نه. په لسگونه ځلي. چيري دی؟”

“په الماری کي. مس بارکلي به بوتل راواخلي.”

“اوه، ډير اعلي، ستا د روغتيا لپاره. ډيره بنکلي نجلۍ ده. زه به تر دې بنه کوگناک در ته رارم.” پر خپلو بریتونو يې لاس راتېر کړ.

“عمليات کله کيږي؟”

“سبا سهار له خيره. له عملياتو څخه مخکي بايد ستا معده تشه وي. بايد پاک هم يې. زه به کښته له زړې بنځې سره ووينم او ستا په اړه به ځيني لارښوونې هم ورته وکړم. تر سبا د خدای په امان. زه به تر دې بنه کوگناک درته راورم. ته دلته ډير بنه يې. تر سبا د خدای په

امان. بڼه خوب وکړه، ځکه زه وختي له خیره ځان رارسوم". په دراوزه کې یې لاس راته وښور او ه. بریتونه یې سیده پاس خوا ته شخ درولي ول. پر څېره یې اوس هم مسکا خپره وه. پر لستونې یې یوه خانه وه، په هغه کې بیا یو ستوری وو چې د ده پر جگړنې رتبه یې دلالت کاوه.

شپاړسم فصل

په هغه شپه د هغې دروازي له لارې چې برنډې ته ور خلاصېدل، یو شوپرک کوټې ته دننه راغلی او الوتنې یې شروع کړې. د همدې دروازي څخه مو د ښار پر بامونو د شپې د تیارې سیل کاوه. په کوټه کې تاریکه وه، یوازي د ښار له رڼاگانو څخه لږ لږ رڼا دننه کوټې راتلل. شوپرک دننه په کوټه کې له کومې بیړې پرته، د دباندې په څېر خپل ښکار کاوه. زه په کټ کې پروت وم او ده ته مې کتل، خو فکر نه کوم چې ده دي مور لیدلې وو، ځکه مور بیخي ساکنه پراته وو. شوپرک چې له کوټې ووت پر آسمان باندي مې د لټون څراغانو رڼاگانې ولیدې، گری وروسته روښنایي ورکه شول او بیا تیاره شول. بهر نری شمال چلیده، پر ځنگلوري بام باندي د هوایي مدافع پرسونل یو له بل سره خبرې کولې. مور یې خبرې لږ لږ اورېدې. هوا یخه وه، دوی خپلې برساتې پر ځان تینګې راتاو کړې وې. په شپه کې د یو چا د راتګ بیره په زړه کې راسره وه، خو کاترین ډاډ راکړی وو، چې ټول بیده دي. یو ځلي ماښام چې کله راپاڅېدم، دا مې ونه لیدل، البته په دهلیز کې مې د دې د پښو کړپهاری واورېد چې راروانه وه. له راتلو سره یې دروازه خلاصه کړل او وپې ویل چې څوک نه شته. ټول بیده دي. کاترین د آغلي وان کمپن وه کوټې ته هم غوږ نیولې وو، د هغې خرهاری یې هم اوریدلې وو. له ځان سره یې میوه هم راوړې وه، هغه مو په گډه وخورل. تېرې هم وو، نو ورموت مو راواخیستل. په عین حال کې کاترین دا یادونه هم راته وکړل، چې سهار ته مې معده باید تشه وي، ځکه سهار زما عملیات کېدل. تر رڼا کېدو وړاندي خوب راباندي غالب شو. ځنگه چې راپاڅېدم، کاترین مې ونه لیدل. خو وروسته چې بیا کله راستنه شول، له وړاندي تازه او ښکلې ښکاریدل. ترمامیټر یې په خوله کې راکښېښود. لمر هم ورو، ورو په راپورته کېدو وو، نری وږم چلیده او په دې سهار وختي کې له ځنگلوري بام څخه د توپچیانو د قهوي بویان راتلل.

کاترین "زړه مې غواړي چې د قدم وهلو لپاره دباندې ووزو، که مو یوه ویلچیر وموندل زه به تیله درکړم".

ما ورته وويل “زه به په چوكۍ كې ځنكه سپور شم؟”

“يوه لاره به ورته وسنجوو.”

“دباندي به پارک ته ووزو. همالته به ناشته هم وکړو.” له خلاصې دروازې څخه مي دهلبز ته وکتل.

کاترين “تر ټولو اړين کار اوس زما لپاره دادی، چي تا ستا ملگري والنتيني ته اماده کړم.”

ما ورته وويل “زما کوپړۍ راته وايي، چي دی تکړه ډاکټر دی.”

“هومره چي ستا خوښ دی، زما نه دی خوښ. خو کيدای شي ښه ډاکټر وي.”

“مهرباني وکړئ دلته راشئ.”

“نه، ښه شپه نه وه؟”

“نن به بيا د شپې نوکري نه يي؟”

“کيدای شي يم، خو فکر نه کوم چي دلته دي زما راتگ ته اړتيا وي.”

“زه تا ته اړتيا لرم.”

“نه کومه اړتيا نشته. ته تراوسه عمليات شوی نه يي او بله دا چي ته تراوسه په دې نه يي خبر چي څه به پېښ شي؟”

“په لنډو کي به دي سر درخلاص کړم، زه به تر عملياتو وروسته بشپړ روغ شم.”

“نه، ته به بيا ناروغ شي او بيا به نو زه هيڅ نه شم کولای.”

“بيا به د بيا سره گورو، ته اوس دلته راشه.”

“نه. زه بايد اوس چارټ بشپړ کړم او تا د عملياتو لپاره تيار کړم.”

“که راستنه نه شوي، نو دا به په دې معني وي، چي ته له ما سره مينه نه لري.”

بنکل يي کړم “ته ډير بي عقل هلک يي، ستا د بدن تودوخه تل عادي وي. ډير ښه حرارت لري.”

ما ورته وويل “ته ډيره بنکلي يي.”

“اوه، نه. ستا د بدن حرارت په ډیره بڼه اندازه دی او زه په دې وپارم.”

“کیدای شي، همدا بدني حرارت ارثي شي.”

“کیدای شي، زمونږ د کوچنیانو د بدن حرارت ډیر لوړ وي.”

“والنتيني ته باید کوم تیاری ونيول شي؟”

“کار لږ دی، خو اسان هم نه دی.”

“پر تا می دا تکلیف نه پېرزو کیري.”

“داسي مه وایه. زه نه غواړم چې یو بل څوک تا ته ان لاس لا هم دروړي. زه ډیره بدمغزه یم. که چیرې دوی داسي وکړي زه به ډیره په قهر شم.”

“فرگوسن هم؟”

“په خاص ډول فرگوسن، گيچ او هغه بله، څه نومیري؟”

“واکر؟”

“هو، هماغه. اوس په روغتون کي د نرسانو شمېر زیات دی، که نور ناروغان رانه شي، شونتیا شته؛ چې ما له دې ځایه یو بل ځای ته تبدیله کړي. في الحال دلته څلور نرساني شته.”

“کیدای شي ناروغان راشي. او بله خبره دا، چې د دومره ستر روغتون لپاره خو گڼې نرساني په کار دي.”

“امید لرم، چې ناروغان به راشي. په هر صورت، که یې زه له دغه ځای څخه ولیږم نو؟ که نور ناروغان رانه شي، د دې شونتیا شته، چې ما واستوي.”

“که خبره وه دې ځایته ورسیدل، بیا خو نو یوځای ځو.”

“بي عقلي مه کوه. ته تراوسه د تگ نه یې. خو گرانه ته ژر جوړ شه، بیا به له خیره یوځای ولاړ شو.”

“له هغه وروسته به څه کیري؟”

“کیدای شي، جگره ختمه شي. جگره خو به نو هم تل تر تله نه وي.”

ما ورته وويل “زه به ژر له خيره روغ شم. والنيتيني مي علاج راکوي”.

“ستا درملنه به ولي نه کوي، دا دومره لوی بریتونه يې د څه لپاره پرې ايښي. او مهمه خبره گرانه، کله چې دي عملياتوي، زما و ستا پرته د يوه بل څه په اړه فکر وکړه، ځکه کله چې څوک بيهوبنه شي بيا ايلتی ځيني ويل کيږي”.

“نو بيا بايد د څه شي په اړه فکر وکړم؟”

“له مور څخه پرته بل د هرڅه په اړه. د خپلو ملگرو په اړه. ان د يوې ملگري په اړه دي هم”.

ما ورته وويل “نه”.

“نو بيا دعاوي کوه. دعاوي به ډيره فايده درته وکړي”.

“شايد هيڅ خبرې ونه کړم”.

“ډير ښه، ډيري خلگ خبرې نه کوي”.

“نو سمه ده، له خيره زه به له خبرو سره خدای په امانی وکړم”.

“گرانه، ځان ستاينه مه کوه. لطفاً ځان ستاينه مه کوه. ته دومره ښه يې، چې ځان ستايني ته هيڅ اړتيا نه لري”.

“زه به يوه کلمه خبره هم ونه کړم”.

“بيا ځان ستاينه! ما درته وويل، چې ځان ستايني ته هيڅ اړتيا نه لري. کله چې دوی تا ته د ژورې ساه اخيستو امر وکړي، ته سمدستي په دعاوو، بيتونو او يا هم په يو بل څه باندي پيل وکړه. بيا به نه کومه ستونزه وي، نه سرخوږی او زه به په تا ويارم. په هر صورت زه په تا په هر حالت کي ويارم. ستا د بدن حرارت ډير ښه دی. او ستا خوب هم د هغه ماشوم په څېر دی، چې د بيدیدو پر مهال بالښت په غير کي نيسي، بيديري او په فکرو کي وي. ستا په فکرو کي زه يم که يوه بله نجلی؟ که يوه ښکلې ايتالوی نجلی؟”

“زما په فکرو کي ته يې”.

“هو، البته زه يم. اوه، مينه درسره لرم، او والنيتيني به د پښي علاج هم درته وکړي. او زه په دي هم خوشحاله يم، چې ستا عمليات به ونه وينم”.

“او ته به نن بيا د شپې نوکړي يې.”

“هو، خو ته تشویش مه کوه.”

“ته تم شه او ورته گوره.”

“گوره گرانه، ته اوس بشپړ پاک او صاف شوي. اوس داراته ووايه، له ما پرته دي بل له چا سره مينه کړي؟”

“ما تراوسه له هيڅ چا سره مينه نه ده کړي.”

“ان له ما سره هم؟”

“زما مينه، ته يې.”

“ريښتيا ووايه، بل دي له چا سره مينه کړي؟”

“له تا پرته مي له بل چا سره مينه نه ده کړي.”

“له څو نفرو سره... هغه څه شي ورته وايست؟... پاتې شوي يې؟”

“له هيڅ چا سره.”

“ته ما ته درواغ وايي.”

“همدا ريښتيا دي.”

“سمه ده، ته خپلو درواغو ته ادامه ورکړه. زما همداسي خوښه ده. په هر صورت دارته ووايه، هغوی بنکلي وي؟”

“تر اوسه له هيڅ چا سره نه يم پاتې شوی.”

“ښه سمه ده. داراته ووايه چې هغوی ډير دلچسپي وي؟”

“زما نه په دې شيانو سر خلاصيري او نه پرې پوهېږم.”

“ته يوازي زما ملکيت يې او دا د لمر په څېر يو ښکاره حقيقت دی. وايم، ته زما يې. که تاله دي وړاندي له يو بل چا سره مينه کول، زه يې په کيسه کي نه يم. زه له هغو څخه نه ډارېږم،

خو د هغوی په اړه ما ته کوم څه مه وایه. کله چې یو نارینه له یوې بڼځې سره پاتې شي، د پیسو خبره څه ډول سره خلاصوي؟”

“زه نو، څه په خبر یم.”

“یا. ته پوهېږې. هغه نجلۍ ورته وایي چې زه مینه در سره لرم؟ راته ووايه، زه غواړم چې پوه شم.”

“هو، په هغه صورت کې که ځینې وغوښتل شي.”

“ایا دی ورته وایي چې مینه در سره لرم؟ راته ووايه. دا ډیره مهم خبره ده.”

“هو، که سړی وغواړي، بیا ورته وایي.”

“نارینه ورته وایي، چې مینه در سره لرم؟ خامخا راته ووايه.”

“که یې زړه وغوښت، خود یې ورته وایي.”

“تا خو به تراوسه چا ته نه وي ویلي؟ ریښتیا ووايه.”

“نه.”

“ته ما ته ریښتیا نه وایي. ریښتیا راته ووايه.”

درواغ می ورته وویل “زما خبره ومنه.”

کاترین وویل “زه پوهیدم، زه پوهیدم چې تا چا ته نه دي ویلي. مینه در سره لرم.”

بهر د بامو له پاسه او د کلیسا پر منارو باندي لمر ښکارېده. اوس لاندي باندي پاک وم او ډاکټر ته منتظر وم.

کاترین “ښه نو خبره داسې ده؟ دا بڼځه د نارینه په اشاره نڅیري.”

“نه. هر وخت بیا داسې نه وي.”

“خو زه به تل همدا وایم. زه به ستا په خوښه خبرې کوم ستا په خوښه به کارونه کوم، بیا به ته هیڅکله د بلي بڼځې غوښتونکی نه یې، که څنگه؟” په خوښۍ سره یې راته وکتل “زما کړنې او گفتار به ټول ستا په خوښه وي. هغه مهال به نو بیا زه ستا د زړه په گټلو بریالی شم، که څنگه؟”

“هو، ته به بريالی شي.”

دي راته وويل “اوس ستا لپاره څه کولای شم؟”

“دلته راشه.”

“ورته وگوره، زه هر هغه څه کوم چي ته وايي.”

“ته ډيره بڼه يي.”

“زه بيريزم چي لا تراوسه به بڼه نه يم.”

“نه. ته ډيره بڼه يي.”

“ستا خوبڼه زما خوبڼه ده. په مور کي زه او ته نشته. يوازي هغه څه چي ته يي غواړي.”

“زما مينه يي.”

“زه بڼه يم. همداسي نه ده؟ ته خو به اوس د بلي ميرمني هيله نه لري. که څنگه؟”

“نه.”

“اوس دي وليدل؟ زه بڼه يم. هر څه چي ته وايي کوم يي.”

اولسم فصل

له عملياتو څخه وروسته، چي کله راپاڅيدم بي حاله نه وم. څوک نه بي حاله کيږي. يوازي خفه کيږي. دا خفه کېدل له مرگ سره توپير لري. دغه خفه کېدل او بېهوبڼه کېدل يوازي يوه کيمياوي عمليه ده، کله چي څوک بېهوبڼه شي، په هيڅ شي يي سر نه خلاصيږي. داسي وي لکه مست او نشه. د کت په اخره کي پر پرتو د ريگو پر بوجيو مي سترگي ولگيدي، چي له ديوال څخه پر راوتلو پايونو باندي يي ايښي وي. شيبه وروسته مس گيچ راغلل او زما د صحت په اړه يي پوښتنه راڅخه وکړل “څنگه يي؟”

“بڼه يم، شکر.”

“د ځنگانه عمليات دي بيخي خوندور وه.”

“عملیاتو څومره وخت ونيو؟”

“دوه نیم ساعته.”

“ما خو به اېلتي نه يې ويلي؟”

“نه يوه خبره دي هم ونه کړل او اوس هم خبرې مه کوه. غلی اوسه.”

وضعیت مي چندانې بڼه نه وو. کاترین سهي وه. خو ما ته دا مهمه نه وه، چي څوک د شپې نوکري دی.

روغتون ته يې درې نور ناروغان هم راوستل. يو وچ کلک هلک، چي ملاريا او د جورجيا وو، د سره صلیب لخوا دلته راوستل شو. يو بل بيا ډنگری هلک وو، چي د نیویارک څخه يې راوستی وو، بڼه هلک وو. دی هم ملاريا او هم ژړی وو او يو بل بڼکلی هلک راسره وو. ده هڅه کول، چي له يوې تیرې مرمی څخه يو فيوز راوکاري او د یادگار په ډول يې له ځان سره یوسي. دا يوه تیره ټوټه وه په سر کي يې يوه خولی درلودل چي اتریشیانو به په غرو کي تری کار اخیست. پر مځکي د راييله کیدو سره جوخت به چاودیدل.

کاترین په لږ وخت کي د ټولو نرسانو په زړو کي ځای ونيو. لامل يې دا وو چي دي به بېله کوم محدودیت څخه شپنۍ دنده يا هم نوکريوالي کول. کاترین به ډیری وختونه په ملاريا د اخته ناروغانو سره وه. هغه هلک چي د خولی د خلاصولو په هڅه کي وو زمور ملگری وو. په شپه کي به يې يوازي هغه وخت زنگ واهه چي ډیر به ضرور شو. د کار په جریان کي به مور سره يو ځای وو. کاترین له ما سره او ما له کاترین سره بېده مينه لرل. ډیری وختونه به د ورځي په جریان کي بیده وم، خو که به وینس وم، نو به مو د فرگوسن په لاس يو بل ته لیکونه لیرل. هغه بڼه نجلۍ وه. هيڅکله د دي په اړه په شي خبر نه شوو، ماسیوا له دي چي يو ورور يې په ۵۲ واحد کي او بل يې هم په عراق کي دنده لري. پر دي کاترین ډیره گرانه وه.

يو ځلي مي ورته وويل “فرگي، زمور واده ته رايې؟”

“ستاسي واده به هيڅکله ونه شي.”

“نه. زمور واده به خامخا کيري.”

“نه. زه خو داسي فکر نه کوم.”

“ولي يي نه کوو؟”

“وراندي تر دي، چي يو له بل سره واده وکړئ، ستاسي تر منځ به ټکر رامنځته شي.”

“زموږ ترمنځ به هيڅ ټکر رامنځته نه شي.”

“تر اوسه خو لا وخت شته.”

“نه، هيڅ ټکر به رامنځته نه شي.”

“نو بيا به مړ شي. ټکر يا مرگ. او دا هغه کار دی چي خلگ يي کوي. واده نه کوي.”

لاس مي يي لاس ته ورنژدې کړ. وي ويل “لاس مه راوړه، زه نه ژاړم. کيدای شي چي ستاسي دوو کار جوړ شي، خو گوره کاترين په ستونزو کي ونه غورځوي. که دي دا په کوم مصيبت يا هم ستونزو سره مخ کړل، بيا دي نو خیر نشته.”

“زه به يي هيڅکله په ساړه باد لا ونه وهم.”

“سمه ده. وراندي به گورو. هيله لرم، چي کومه ستونزه به نه رامنځته کيږي. ته ښه ژوند لري.”

“موږ په گډه ښه ژوند لرو.”

“نو بيا يو له بل سره جگړې مه کوئ او دا په مصيبت کي مه غورځوه.”

“سمه ده.”

“په همدې هيله يم. زه نه غواړم چي دا د دي جگړې له جگړه مارو سره وه اوسي.”

“فرگي، ته ډيره ښه يي.”

“نه، نه يم. زما چاپلوسي نه خوښيږي. پښه دي اوس څنگه ده؟”

“ښه ده.”

“سر دي څنگه دی؟” پر تندي يي گوتې راتېرې کړې. سر مي داسي وو لکه پښه چي بیده وي، ورته ومي ويل “سر مي نه په تکليفوي.”

“هغه ضربه چي تا پر سر خورلي وه شوني وه، چي ستا اعصابو ته يي سخته صدمه رسولي واي. تا نه په تکليفوي؟”

“نه”.

“خوانه، ته ډير نېکمرغه يي، ليک دي ليکلي؟ زه کښته ځم”.

ورته ومي ويل “واخله، دغه دی”.

“کاترين ته ووايه، چي تر يو وخته له نوکريوالي څخه لاس واخلي. د ډېرو کارو له لاسه بيخي ستري وي”.

“سمه ده، زه به ورته ووايم”.

“زه خپله غواړم، چي د شپي نوکريوالي وکړم، خو دا مي نه پرېږدي. هغه نورې نرساني د دي په دغه کار خورا خوشاله دي. ته کيدای شي دي ته لږ شان استراحت ورکړي”.

دي ته مي وويل “سمه ده”.

فرگوسن “آغلي وان کمپن ستا په اړه ويل، چي دی هر وخت څابنتي خوب کوي”.

“څه پروا لري، بيا دي ووايي”.

“که ته يو څو شپي هغي ته د هوسايي ووايي، ډېر به ښه وي”.

“زه خپله غواړم، دا ارام وکړي”.

“زما خو ستا په خبره باور نه کيږي، بيا هم که دي دا کار وکړ زه به ډيره درځخه خوشحاله شم”.

“له خيره همداسي به وشي”.

“باور مي نه کيږي”. ليکونه يي له ځان سره واخيستل او بهر ولاړه. زنگ مي ووايه شيبه وروسته مس گيچ دننه راغلل “څه خبره ده؟”

“ما ويل يو څه خبرې به سره وکړو. آبنه که آغلي بارکلي د يوڅه وخت لپاره شپني نوکريوالي پرېږدي نو څه به وشي؟ د ډېري نوکريوالي له لاسه بيخي سترې وي. علت يې څه دی، چي تر ډيره ويينه پاتيري؟”

مس گيج لمړی ما ته وکتل او بيا يې وويل “ته زما ملگري يې. د دغه ډول خبرو اړتيا نه لرې.”

“هدف دي څه دی؟”

“خان مه اچوه. همدا خبره دي ما ته کول؟”

“ورموت څينې؟”

“سمه ده. خو له هغه وروسته بايد ولاړه شم.” له الماری څخه يې بوتل راواخيست او له گيلاس سره يوځای راغلل.

ما ورته وويل “گيلاس ته واخله. زه يې په بوتل کي څينم.”

مس گيج “ستا د صحت په خاطر.”

“آغلي وان کمپن زما د څابنتي خوب په اړه څه ويلي ول؟”

“يوازي يې يوه يادونه وکړل. دا تا يو خاص مريض گني.”

“مخ دي يې پرته شي.”

مس گيج “کمپن بده بنځه نه ده. له يوې خوا زړه او د دماغ له خوا پاته او بل له تا يې له لمړي سر څخه بڼه نه راتلل.”

“زه يې په کيسه کي نه يم.”

“په هر صورت، زما خوښه ده. زه دي ملگري يم او دا خبره په ذهن کي کښېنوه.”

“ته ډيره بڼه يې.”

“مننه. زه پوهيرم، ستا په نظر بڼه څوک دی؟ خو زه دي ملگري يم. پښه دي څنگه ده؟”

“بنه ده”.

“زه به يو څه يخي اوبه راوړم، پرې توی يې کړه. لاندي به خامخا کا کوي. دباندې هوا گرمه ده”.

“ته ډيره بنه يې”.

“زه به دغه دريگو بوجی سره سمې کړم”. پر کت راخم شول “زه دي ملگري يم”.

“خبر يم”.

“نه، ته نه يې خبر، خو يوه ورځ به خامخا خبر شي”.

کاترين د درو شپو لپاره له شپنې دندې څخه رخصت شول. خو له درې ورځنې رخصتې وروسته بيرته راغلل. زمور بيا ځلي ليدل داسې ول، لکه دوه د ډير وخت مسافر چي تر بنه ډېر بېلوالي وروسته بيا سره ويني.

اتلسم فصل

په دوبي کي مو بنه ساعت تېر شو. کله چي د دباندې تگ جوگه شوم، يوه ورځ په بگي کي پارک ته ولاړو. د هماغې بگي تصوير مي تراوسه په ذهن کي شته. آس خورند سر ورو ورو روان وو. د بگي په مخکني سيټ کي گاديوان، چي تازه پالش شوي خولي يې پر سر وه، ناست وو. زه او کاترين څنگ پر څنگ د شا په سيټ کي ناست وو او په يوه بله خيالي نړۍ کي گرځېدو. وروسته چي بيا کله پر لکرو د تگ شوم، ما بنام ما بنام به وه (بيفي) يا هم(گران ايټاليا) ته د ما بنامني خورلو لپاره تلو او د هوټل په برنډه کي، په آزاده فضا کي به پر يوه مېز چاپېره ناست وو. د هوټل چوپړوالان به د خپلو مېلمنو په پالنه اخته ول. بل اړخ ته بيا نوي مېلمانه راتلل او زرو مېلمنو به ځای خالي کاوه. د مېزو له پاسه روښانه شمعي پرته وي او د مېز پر سر به يې سايه اچولې وه. څو ورځي وروسته مو پرېکړه وکړه، چي زمور لپاره(گران ايټاليا) هوټل وړ دی. د دې هوټل د خادمانو مشر، جورج به مور ته وختي لا يو مېز راخوندي کړی وو. دی بنه ځوان وو. ده ته به مو وويل، څه چي ستا زړه وي، هغه د ما بنامني لپاره راوړه او خپله به مو په دې تياره ما بنام کي په برنډه کي گرځېدونکو خلکو او يو بل ته کتل. له يخي څخه د ډک سطل په مينځ کي، به سپين کاپري شربت پراته ول، هغه به مو څښل. نور ډول ډول او رقم په رقم شربتان مو هم وکتل، لکه فريسا،

باربيرا او ځيني نور. حالات جگړه ايز ول، په هوټل کي ساقي هم نه وو، جورج ته چي به مي کله د شراب راوړلو وويل، له خجالت څخه به يې پر شونډو مسکا خپره شول.

په ورځو کي يوه ورځ جورج مخاطب کړو “ستاسي په اند کله چي يو هيواد داسي شراب جوړ کړي، چي هغه د سرو توتو خوند ولري، نو ايا هغه هيواد شراب جوړونکی شو؟”

کاترين “ولي نه؟ بايد توليد يې ډير عالي وي.”

جورج “اغلی! که يې تاسي ځينی پروا نه لري، خو زه به وه بناغلي ته يو بوتل مارگو شربت راوړم.”

“جورجه، زه به هم هماغه وځينم.”

“بناغلی! زه خو وایم تر هغوی تېر شه. ان د سرو توتو خوند هم نه کوي.”

کاترين “کیدای شي بڼه خوند وکړي. البته که مو په طبعه ولگيدل، ډير به بڼه وي.”

جورج “سمه ده زه به يې راوړم. خو کله چي اغلي قانع شول بېرته به يې يوسم.”

لکه څنگه چي ده ويل وه، دې شربتو چندانې خوند ونه کړ. ريښتيا هم د سرو توتو خوند يې لا ونه کړ. بېرته مو کپري راوغوښتل. په شپو کي يوه شپه مفلسه شوو. جورج سل لېرې پور راوړ او وي ويل “بناغلي، کومه خبره نه ده. ما ته معلومېږي، انسان کله کله مفلسه کيږي. واورئ! هر وخت چي مو پيسې په کار شوي، زه مو په خدمت کي يم.”

ډوډی چي مو خوړل، دباندې راووتو په پياده رو کي رهي شوو. له مېلمستونو او تړلو دوکانو څخه تېر او يوه وړو کي دوکان ته، چي سنډويچونه يې پلورل ودرېدو. ډول ډول سنډويچونه يې درلودل؛ غوښي والا، کاهو والا او ماهي والا. د گوتي په شان اوږده ول او په برشته ډوډی کي به يې نغښتي ول. ماښام چي به کله وږي شوو، بس دوی به مو خوړل. له دوکانه چي راووتو، د کليسا په مخکي په يوه سرخلاصه بگی کي کښېناستو او روغتون ته رهي شوو. بگی چي د روغتون دروازي ته راوړسيدل، چوپړوال زما سره د مرستي لپاره راغلی. د گادپوان مزد مي ورکړ او بيا لور په لفت کي سپاره شوو. کاترين زموږ تر پور لاندي کښته شول، په همدې پور کي د نرسانو هستوگنځای وو. له لفت څخه راووتم او پر لکړو باندي د خپلي کوتي په لور رهي شوم. ځيني وختونه به مي جامې وکښلې او په کت کي به پرېوتم، خو ځيني وختونه به بيا په برنده کي کښېناستم؛ پښې به مي پر يوه بله چوکۍ تکيه کړې، په آسمان کي الوتونکو توتکيانو ته به مي کتل او کاترين ته به سترگې په لار وم. کله چي به

راغلل او په وړاندي به مي ودرېده، داسي به مي احساس کړل، لکه له پيريو وروسته چي بي وينم. بيا به زه او دا تالی په لاس تلو، د دروازي شا ته به يا تم شوو يا به سيده ورننوتو؛ البته دا نو بيا په کوټه کي په موجودو ناروغانو پوري مربوطه وه، چي ملگري مو وه که يا؟ کله چي به ټوله کارونه خلاص شول، نو زما د کوټي په برنده کي به په سرخلاصه فضا کي کښېناستو. وروسته به بستري ته تلم، کله چي به دوی ټول بيده شول او دا به ډاډه شول، نو به راغلل. د دي په ورېښتانو کي لاس وهل مي عادت غوندي گرځېدلی وو. هر څه به غلي وه. د دي له ورېښتانو څخه به مي سنجاقونه يو يو دانه ايسته کول بيا تر اخره دانه پوري؛ بيا به يو ناڅاپه د دي په ورېښتانو کي پټ شوم داسي لکه په يوه خيمه يا هم اېشار کي.

د دي ورېښتان ډېر ښکلي ول. ډيري وختونه به مي لوبي پرې کولي. ورېښتان به بي د دروازي له لاري په راتلونکي رڼا کي، پرکېدل. ورېښتان بي ان په شپه کي هم ځلېدل لکه اوبه، چي سهار وختي له رڼا کيدو وړاندي، ځليږي. خدای ورکړی وجود مي بي په نظر ډير ښه وه ايسېد. کله چي به مي لمس کړل ورته وبه مي ويل ”داسي نرمه بي لکه د پيانو کيلي“. زه به بي پر زنه ووهلم وه به بي ويل ”داسي لکه د پيانو پر کيليو باندي د ايمري کاغذ“.

“زيره ده؟”

“نه، گرانه. ټوکي مي کولي”.

مور به په خپلو مينځو کي ويل، په کومه ورځ چي مو يو له بل سره وليدل، په هماغه ورځ مو واده شوی او د خپل واده شپي او ورځي مو شمېرلي. ما ريښتيا هم غوښتل چي واده سره وکړو، خو کاترين به ويل چي که مور واده وکړو، نو ما به بيرته خپل هيواد ته وليږي. دي به ويل که محض زموږ د واده په مراسمو خبر شول، کيدای شي له رېرو سره مخ شو. مور تر ايتالوي قانون لاندي واده کاوه، چي په دي برخه کي بي ډير ښه قوانين درلودل. ما ريښتيا هم غوښتل چي واده وکړو، ځکه د ماشوم د زيږيدو بيره راسره وه؛ خو مور خپل منځي داسي پتيلې وه، چي واده مو شوی او دومره بي په انديښنه کي هم نه وو. خو دا چي واده مو سره کړی نه وو فکر کوم چي خوښ وو. ياد مي دي، يوه ورځ مو په دي اړه يو له بل سره بحث کاوه. کاترين وويل ”خو گرانه، د دولت پر گدی ناست واکمنان به مي له تا څخه بېله کړي“.

“کيدای شي پر مور بي زړه وسوځي او داسي ونه کړي”.

“زه په ډاډ ويلای شم که چيري دوی په مور خبر شي، يو له بله به مو بېل کړي او بيا چي جگړه خلاصه نه شي، زما و ستا د وصال خوند نشته”.

“رخصتي به واخلم او کور ته به درشم”.

“رخصتي به دي دومره نه وي، چي وه سکاټلنډ ته راشي او بيرته ولاړ شي. بېله هغه هم نه غواړم له تا بېله شم. زموږ واده به اوس څه فايده ولري؟ موږ ريښتيا هم واده کړی. نه غواړم چي بيا ځلي واده شم”.

“زه دا هر څه يوازي ستا لپاره وایم”.

“دلته زه او ته نشته. زه ته یم. ما له خپل ځانه مه بېلوه”.

“ما چي ويل نجوني تل د واده په فکر کي وي”.

“همداسي ده، خو گرانه ما واده کړی. ما له تا سره واده کړی. زه ستا يوه بڼه ميرمن نه یم؟”
“بلکل ته مي يوه بڼه ميرمن يي”.

“زما مجنونه ته خبر يي؟ ما يو ځلي واده ته انتظار تجربه کړی!”

“زه نه غواړم په دې اړه څه واورم”.

“واوره! زه له تا پرته بل څوک نه غواړم او ته بايد په دې خفه نه شي، چي يو بل چا له ما سره مينه کړي وه”.

“کيرم”.

“له مردگانو سره بخل بڼه نه دی او دا دی ته اوس هرڅه لري”.

“زما هدف هغسي نه دی، لکه ته چي وايي، خو د زرو کپسو بيا تازه کول مي نه خوښيږي”.

“بيچاره، خوارکی. زه خبره یم چي تا له څه ډول نجونو سره ژوند تېر کړی، خو زه ستا پر تېر باندي کومه نيوکه نه لرم”.

“د دولت په پټه واده نه شو کولای؟ له هغه وروسته که په ما يا په تا يو څه وشول، کومه خبره به نه وي”.

“د دولت يا هم کليسا پرته واده نه شو کولای. گرانه ته زما خبره واوره، موږ واده کړی. که چيري زه پر يوه دين باندي وای بيا ما ته اړينه وه، خو زه اوس مذهب نه لرم”.

“تا ما ته د روحاني مشر انتوني نخبه رانه کړل؟”

“هغه د بخت لپاره وه. يو بل چا ما ته راکړې وه.”

“نو بيا تشويش ولي کوي؟”

“يوازي د فراق په تشويش کي يم. ته زما مذهب يې. زما هرڅه يې.”

“سمه ده. بيا نو چي هر وخت تا وويل واده به وکړو.”

“ته نه بايد داسي خبري وکړې، چي ما د خپلي وفاداري ثابتولو ته اړباسي. زه يوه وفاداره ميرمن يم او کوم څه چي ته پرې وپارې او پرې نازيري، نه بايد په هغه وشرميري. ته خوشاله نه يې؟”

ما ورته وويل “مگر ته به ما د يو بل چا په اسره نه پرېږدي.”

“نه. دغه خيال په فکر کي لا مه راگرځوه. زه به له تا سره د ژوند په هره لوره ژوره کي يم. اندېښنه مه کوه.”

ما يې په جواب کي وويل “سمه ده. البته ما په خپل ژوند کي يو ځلي مينه کړې، هغه هم ستا سره او تا له دې وړاندي له يو بل چا سره هم مينه کړې.”

“او په هغه څه وشول؟”

“مړ شو.”

“هو، خو که هغه ژوندي وای ما به له تا سره ليدلي نه وای. زه بي وفا نه يم. که څه هم ما گڼي غلطياني کړي، خو بي وفا نه يم. زه به تا په خپله وفاداري مور کړم.”

“زه په دا نژدې راتلونکي کي کيدای شي وه جبهې ته ولاړ شم.”

“تر څو چي زه او ته سره يو ځای يو، په زړه کي اندېښنو ته ځای مه ورکوه. ته متوجه يې؟ زه اوس ډيره خوشاله يم او بنکلی ژوند هم لرو. په ژوند کي له ډېره وخته لالهانده وم او که مي له تاسره ليدلي نه وای، زه به ليونۍ شوې وای، خو اوس خوشاله يو او يو له بل سره مينه کوو. ته هم خوشاله يې همداسي نه ده؟ ايا اوس داسي څه شته چي زه يې کوم او هغه دي ستا ناخوښه وي؟ ايا ستا د راضي کولو لپاره يوڅه کولای شم؟ غواړي چي په وربښتانو مي لوبه وکړي؟”

“هو راشه”.

“سمه ده، خو لمړی باید د ناروغانو وه لیدو ته ورشم”.

نولسم فصل

دوبی دغه شان تېر شو. د هغو ورځو څخه می چندانې خاطرې یاد نه دي پرته له دې، چې گرمې زیاته وه او د بري خبرونه زیات اوریدل کیدل. صحت می ډیر بڼه وو، پښې می هم ژر جوړې شوې. یعنی د لکرو له کارولو څخه ډیر وخت نه وو تېر شوی چې، وتوانیدم د لرگي په وسیله تگ وکړم. له هغه وروسته یې په اوسپیدل مگوري روغتون کې د ځنگانه د کتولو عملیات راوړل. درملنه عبارت وه: میخانیکي درملنه، په یوه بنسینه یې جابه کې چې د ماورابالنفش وړانگې هم پکښې وې تودوخه ورکول، مساج او لمبا. مگوري روغتون ته به له غرمې وروسته ورتلم. له دې ځایه تر راوتو وروسته به سیده یو ځلي وه ساقي خانې ته ولاړم، همالته به می یو څه څیښاک میناک وکړ او د نړۍ له حالاتو به می هم ځان خبر کړ. په ښار کې ډیر نه گرځیدم. بس دا می خوښه وه، چې له ساقي خانې څخه نېغ د روغتون وه کوټې ته ځان ورسوم. څه چې ماغوبنټل هغه د کاترین لیدل وو. پاته وخت چې هر ډول وو، تیریده. ډیری وختونه به سهار او ځینې وختونه به غرمه مهال بیدېدم. ځینې وختونه به آس لوبو ته تلم او بیا به له هغه ځایه ناوخته د میکانوټرافۍ درملنې لپاره روغتون ته تلم. یو وخت وخت به می (امریکایي انگرېز) کلب ته هم سر وربنکاره کاوه. همالته به د کرکۍ پر برابرې پر یوه چرمي چوکۍ کښېناستم او مجلې به می لوستلې. له هغه وروسته چې لکړې می ایسته کړې، ما او کاترین ته اجازه نه وه، چې په گډه بهر ولاړ شو او وگرځو، ځکه یوه نرسه هغه هم پرته له کوم سرپرسته له یوه داسې ناروغ سره چې په ښکاره کوم مرستندویه ته اړتیا نه لري، یو ځای گرځېدا چندانې منطقي نه ښکاریده. ډیری وختونه به غرمه مهال یو له بله بېل وو، خو ماښام که به فرگوسن راسره وه، بیا مو کولای شوای ووزو او ماښامنی دباندي په هوټل کې وخورو. آغلې وان کمپن ته مو ویلي وه، چې مور دواړه ډېر ټینگ ملگري یو. دې هم دا خبره ځکه منلې وه، چې د کاترین پر اوږو یې یوه پلنډه کارونه وړبار کړي ول. کمپن په دې عقیده وه چې کاترین له یوې درنې کورنۍ څخه ده. وان کمپن پر کورني نظام سخته عقیده درلودل، دا خپله هم له یوې درنې کورنۍ څخه وه. په روغتون کې اوس د پخوا په پرتله گڼه گونه زیاته وه او دا به یې بوخته ساتلې وه. په میلان کې گرمې زیاته وه. د ملگرو شمیر می هم ورځ تر بلې ډیرېده، خو زما به تل

دا بېره وه، چي د روغتون وه کوتي ته ژر ځان ورسوم. د کارسو په جبهه کي د پرمختگ خبرونه تا و بالا کيدل. له پلاوا څخه ورهاخوا يو ځای چي په کوک مشهوره وو، فتح شوی وو او اوس د باينسيزا دبنتي نيولو لپاره عمليات روان ول. په لوېديځه جبهه کي له ډېره وخته جگړه روانه وه، خو چندانې په مزه کي نه بنکارېدل. مور اوس په جگړه کي بنکېل وو، زما د اټکل له مخي د يوه ستر لښکر تيارول، مجهزول او د بيا د جگړي ډگر ته د هغوی سوقول به يو کال وخت په بر کي ونيسي. دا امکان هم وو، چي راتلونکی کال دي تر دي ناوره وای. خو دا امکان هم وو، چي حالات دي سم شي. ايټالويانو بي حده پوځيان د جگړي ډگر ته راوړاندي کړي ول، خو دا چي اوس حالات کوم لور ته روان ول، نه پري پوهيدم. ان که ايټالويانو د باينسيزا ټوله دبنته او د سان گبريل غر هم نيولي وای، ورسره بيا هم د اتريشيانو په اړخ کي زيات غرونه پاتېدل. ما خپله ليدلي ول. اوس هم دنگ او جگ غرونه د اتريشيانو په واک کي وه. په کارسو کي پرمختگ دوام درلود خو همالته بيا د سيند لوخي او خټينه مخکه، د پوځيانو د پرمختگ خنډ گرځېده. که ناپليون هم وای اتريشيان به يي په دبنته کي تس نس کړی وای، خو په غرونو کي به هيڅکله ورسره جنگيدلی نه وای. لمړی به يي هغوی ته موقع ورکړی وای، چي له غرو څخه لاندي راکبته شي او بيا به يي د جگړي په هوار ډگر کي هغوی تار و مار کړي وای. خو اوس هيڅ چا، په لوېديځه جبهه کي څوک نه تس نس کول. شوني وه، چي نور په جگړو کي د بري لفظ له منځه تللی وای. د جگړي د دايمي کيدو شونتيا هم وه. شوني وه، چي دا دي يوه بله سل کلنه جگړه²⁰ وای. اخبارونه مي بيرته د مېز پر سر کښېښول او راووتم. په زينو کي په احتياط سره راکوز شوم او د ويا مانزوني لوري ته رهي شوم. د گران هوټل په مخکي مي بوډا ميرز وليد، چي له خپلي خانمي سره يوځای له بگی څخه راکبته کېده. دوی دواړه د اس ځغلوني له لوبو څخه راستانه شوي وه. خانمه يي د يوه غټ هيکل لرونکي وه. تور ساتن يي اغوستی وو، خو ميرز خپله کوتا قده، بوډا او سپين بریتونه يي پري ايښي ول. دی به تل لکړه په لاس گوډ گوډ روان وو.

خانمي يي ما ته لاس راکړ ”څنگه ياست؟ صحت مو څنگه دی؟ ” ميرز ”سلام“.

”لوبی څنگه رواني دي؟“

”بني دي. تفرېح مو وکړل. درې ځلي بريالی شوم“.

سل کلنه جگړه يوه اصطلاح ده، چي د فرانسې او انگلستان ترمنځ شوي جنگ ته کارول کيږي، چي له ۱۳۳۷ نه تر ۱۴۵۳ پوري يي دوام وکړ.²⁰

له ميرز څخه مي پوښتنه وکړل "تاسي څنگه؟"

"بده نه وه، ما هم يوه وگڼل".

د ميرز ميرمني وويل "زه هيڅکله د ده په کارو کار نه لرم، دی په دې اړه ما ته هيڅ نه وايي".

ميرز وويل "زه ښه کوم". دی ښه صميمی شخصيت وو "ته بايد اوس د هوا خوردنی لپاره دباندې راووزي". د خبرو پر مهال به مخاطب کس داسې فکر کاوه، چې دی ما ته نه گوري يا يې هم په يو بل چا غلط کړي يې. ده ته مي وويل "سمه ده له خيره".

د ميرز خانمي وويل "که مي له خيره وخت پيدا کړ، د پوښتنې لپاره دي روغتون ته درځمه. د خپلو اولادو لپاره مي يوڅه آماده کي هم نيولي. تاسي ټوله زما بچيان ياست. ته ريښتا هم زما گران بچي يي".

"هغوی به دي په ليدو ډير خوشاله شي".

"هغوی ټول زما خواږه بچيان دي، ته له هغو څخه يو يي".

ما ورته وويل "نور، نو ما ته اجازه راکړئ".

"زما پر کوچنيانو مي سلامونه وايه. هغوی ته مي ښه ډير شيان برابر کړي. خوندوره مارسلا او کيک".

ما ورته وويل "تر بيا د خداي په امان. هغوی به دي، په ليدو ډير خوشحاله شي".

ميرز "الله مو مل شه. گاليريا ته بيا له خيره راشه. همالته خو زموږ مېز درته معلوم دی. هره غرمه همالته يو". پاس په کوڅه کي روان شوم. هوډ مي وکړ، چې په کووا کي د کاترين لپاره يو څه وپيرم. همالته مي يوه خلته چاکليټ رانيول، څو چې دوکاندارې نجلی خلته په کاغذ کي پيچل، زه وه بار ته ولاړم. هلته څو نفره بریتانويان او څو پيلوټان ناست ول. فقط مي يو گيلاس مارتيني وڅيښی. پيسې مي يې ورکړې، د چاکليټو کڅوڼه مي تري واخيستل او د روغتون په لور رهي شوم. له سکالا ورپورته له څو ملگرو سره مخ شوم. (مرستيال کونسل)، دوه د موسيقي زده کونکي او (ايتور موريتي) چې په اصل کي د ايتاليا

وو، خو په سانفرانسيسكو كي اوسيده. په ايتالوي پوځ كي يې دنده درلودل. له دوی سره مي يو څه څيښاک وکړ. يو سندر غاړی (رالف سيمونز) وو، چي د اينريکو ډيلکريډو تر مستعار نامه لاندي يې سندرې ويلې. د ده د سندرو طرز مي هيڅکله تجربه نه کړ. خو تل به يې ځان داسي بنوده، لکه ډير کارونه چي په مخ كي ورته پاتي وي. په بدنه چاغ او د پزې په شاوخوا كي چيچک وهلی بنکاریده، د پزې او خولې په شاوخوا كي به داسي معلومیده لکه زکام چي وي. دی له پايښزا څخه د سندرو ويلو وروسته راستون شوی وو. هلته يې په توسکا ويلو سره خورا شهرت موندلی وو.

وي ويل "تا به تراوسه زما سندرې نه وي اوريدلي؟"

"دلته څه وخت سندرې وايي؟"

"په مني كي وه سکالا ته ځم."

ايتور "شرط ترم چي هلته به تا په چوکيانو وولي، په مودينا كي چي يې دی په چوکيانو باندي وويشت تاسي په خبر شوی؟"

"دا سراسر درواغ دي."

ايتور "دی يې په چوکيانو وويشت. زه خپله همالته وم. ما په خپله شپير چوکيانې پرې ورڅير کړې."

"څه ورک شه، درواغجنه."

ايتور "د ده سمه ايتالوي نه ده زده. په هرځای كي به يې بڼه راغلی په چوکيانو کيږي."

هغه بل سندر غاړي وويل "پايښزا په شمالي ايتاليا كي د سندرو ويلو لپاره ترټولو بڼه ځای دی، زما په خبره باور وکړئ، چي هغه بڼه ځای دی." دغه سندر غاړی (ايدگرساندرز) نومیده. د ايډوارډو گيواني تر مستعار نامه لاندي يې سندرې ويلې.

ايتور "زړه مي غواړي چي هغه صحنه ووينم چي کله تا په چوکيو باندي ولي. ستا خو ايتالوي سندرې نه دي زده."

"دی محض ټمبل دی، د ده د ميزو د غورځولو پرته بل څه نه دي ياد."

ایټور "هغوی پوهیرې، چې کله ته سندرې ویل پیل کړې باید څه وکړي. او بیا چې کله امریکا ته ستون شي په سکالا کې به د خپل بریالیتوب خبرونه هر چا ته وایي. د نور څه ویلو موقع به گرد سره پیدا نه کړي".

سیمونز "زه په اکتوبر کې په سکالا کې سندرې وایم، هغه هم د توسکا".

ایټور وه مرستیال کونسل ته وویل "همالته څو. که څنگه مککه؟ خو د دوی د ساتنې او دفاع لپاره باید یو څوک موجود وي".

مرستیال کونسل وویل "کیدای شي د ده د ساتنې لپاره د امریکا پوځ راشي. سیمونزه ته بل کیلاس څېښي؟ ساندرزه ته بل کیلاس څېښي؟"

ساندرز "هو، راپک یې کړه".

ایټور ما ته مخ راوگرځاوه "اوریدلي مي دي چې د سپینوزرو مډال درکوي. له څه ډول ستاینلیک سره؟"

"نه پوهیرم، معلومات نه پرې لرم. خو رابه یې کړي".

"اوه، تا ته به مډال درکړي! او له هغه وروسته به د بنار نجونې دا فکر کوي، چې ته یو اتل یې. هغوی به فکر کوي، چې تا په یوازي سره دوه سوه اتریشیان وژلي او یا دي هم یو مورچل د خپلو متو په زور فتح کړی. پر ما باور وکړی، زه هم باید د خپلو مډالو لپاره لاس په کار شم".

مرستیال کونسل "ایټوره، تراوسه دي څومره مډالونه گټلي؟"

سیمونز "مډالونه ټول ده وړي او بله خبره دا چې د جگړې اصلي جرړه همدی دی".

ایټور "زه دوه د برونزو او درې د سپینوزرو مډالونه لرم. خو تراوسه ده یوه مډال هوکړه رارسیدلي".

"نو هغه پاتې یې چیري دي؟"

ایټور "عملیات بریالي نه ول. کله چې عملیات بریالي نه وي ټوله مډالونه بیرته ترې اخلي".

"ایټوره، تراوسه څو ځلي ژوبل شوی یې؟"

“درې ځلي سخت ژوبل شوی يم. درې د زخم ليکي لرم، ورته وگورئ!”

لستونۍ يې راوخرخاوه. درې نقره يې موازي کړبڼې پر يوه توتېه چې تور شاليد يې درلود بځۍ شوي وې. نژدې اته انچه تراورې لاندي بځۍ شوي وې.

ايتور ما ته وويل “ته به هم له خيره د يوه بڼکلي مډال څښتن شي. زما خبره واوره! مډال درلودل يو بېل خوند لري. درې داني چې ولرې بيا نو يوشۍ کيږي. ته ژوبل شوي، درې مياشتې په روغتون کي پروت وې او اوس به له خيره د مډال څښتن شي.”

مرستيال کونسل “پر کوم ځای ولگېدې؟”

ايتور لستونۍ رابډ واهه او وې ويل “دلته”. ژور او سور ځای يې په نښه کړ. “دلته په ورون کي، اوس يې ځکه نه شم دربنکاره کولای چې گلگل مي په پښو دی. بل دلته په پښه کي. همدا اوس مي پښه کي اضافې هډوکي شته او بوی کوی. هره ورځ کوچنۍ کوچنۍ توتې ځيني راباسم، پښه مي هر وخت بوی کوي.”

سيمونز “په څه شي ژوبل شوي؟”

“لاسي بم. ډېر ناوړه او خطرناک بمان دي. له پټاوېدو سره يې سمدستي ژوبل کړم. تا لاسي بمان ليدلي؟” له ما څخه يې پوښتنه وکړل.

ما جواب ورکړ “هو.”

ايتور “بم غورځونکي بي غيرته ته مي کتل، چې بم يې راباندي راوغورځاوه. له پټاو سره سمدستي يې پر محکه راغورځار کړم او فکر مي وکړ، چې له نړۍ څخه ولاړم، خو دې د روس زامنو په ما هيڅ ونه کړل او ژوندۍ پاتې شوم. بم غورځونکۍ د شيطان زوی مي په بيره د خپل ټوپک په ډز هغې ته نړۍ ته ورواستاوه. ما به تل له ځان سره ټوپک گرځاوه، تر څو هغوی راپوه نه شي، چې زه افسر يم.”

سيمونز وپوښتل “هغه څنگه بڼکاريده؟”

ايتور “همدا يوه دانه ورسره پاتې وو. خو نه پوهيږم، ولي يې راوغورځاوه. فکر کوم بم غورځولو خوند ورکاوه، يا کيدۍ شوه، له ريښتوني جگړې سره مخ شوی نه وو. په هرصورت ما هم هغه د سپي زوی د مردک تر خولي تير کړ.”

سیمونز "کله چي دي وويشت، خيره يي څه ډول شول؟"

"ځغله! زه يي بيا په څيري څه خبر يم. په دا گڼه کي مي درويشت. ډارډم چي که يي پر سر وولم، نښه راځه خطا نه شي."

ما پوښتنه ځيني وکړل "څومره وخت کيږي، چي افسر شوی يي؟"

"دوه کاله. زه به له خيره وه توري ته ارتقاع وکړم، ستا څومره وخت کيږي چي بریدمن ياست؟"

"دا مي دريم کال دی."

ايټور "ته تورن نه شي کيدای، ځکه ايټالوي ژبه دي بشپړه نه ده زده. ته خبرې پرې کولای شي، خو ليک لوست دي سم نه دی. بله دا چي د توري لپاره زده کړې اړيني دي. تاسي د امريکا پوځ ته ولي نه ځي؟"

"زړه خو مي غواړي چي ولاړ شم."

"کاشکي زه تلای شوای. آ بڼه مککه، د تورن تنخوا څومره وي؟"

"دقيق نه شم ويلاي. خو فکر کوم چي د دوه نيم سوه ډالرو په شاوخوا کي به وي."

"اوه، خدايه! زه به په دوه نيم سوه ډالره څه کوم؟ فريده، څومره چي ژر شوني وي د امريکا پوځ ته ولاړ شه. وروسته بيا معلومات وکړه، چي زه هم کولای شم درشم؟"

"سمه ده."

"زه په ايټالوي کي پوځيانو ته هدايات کولای شم، خو انگليسي به هم ژر زده کړم."

سیمونز "ته به که خدای پاک غوښتل يو لوی جنرال شي."

"نه، زه لا تراوسه د جنرالۍ لياقت نه لرم. جنرال بايد په يوه نړی شيانو پوه وي. ته فکر کوي، چي جگړه يوه لوبه ده. ته د يوه پرکمر لياقت لانه لري."

سیمونز "شکر خدايه، چي زه خو نه يم."

“ته صبر شه يو ځلي ستاسو لټانو نوبت راشي. غواړم، چي له تاسو څخه دوه زما په پلټن کي راشي. مک هم. مککه، زه به له تا څخه خپل چوپړوال جوړ کړم.”

مک “ايتوره، ته خو بيخي ستر سړی يي. خو زه ستا پر نظاميتوب بيريرم.”

ايتور “زه به د جگړې له پایته رسيدو وړاندي ډگروال شم.”

“که ژوندی پاتي شوي، نو به ډگروال شي.”

“ما څوک نه شي وژلای.” پر لستوني تومبل شوي ستورو ته يي اشاره وکړل “تاسي پوهيری چي ما څه کړي؟ هر وخت چي د وژل کيدو خبره کيږي، مور خپل ستوري لمسو.”

ساندرز “سېمه، درځی له خيره.”

“درځی.”

ما ورته وويل “په مخه مو بڼه. زه هم بايد ولاړ شم.” په بار کي موجود ساعت پنځلس بالا شپږ بجې بنوولي. “ايتوره، د خدای په امان.”

ايتور “په مخه دي بڼه، فريده. ډير خوشاله شوم، چي تاسي ته مډال درکوي.”

“زه لا تراوسه ډاډه نه يم، چي رابه يي کړي.”

“مه ناامیده کيږه، فريده. زه ډاډه يم، چي تا ته به مډال درکوي.”

ما ورته وويل “مننه، بڼه وخت ولري. او ايتوره، له تکاليفو څخه ځان ساته.”

“زما په اړه تشویش مه کوه. زه نه څه څينيم او نه هم دېخوا اخوا گرځم. زه نه پوډري يم او نه هم مرده گو. پخپل خير او شر پوهيرم.”

ما ورته وويل “کاميا به اوسئ. وه تورنی ته دي د رتبي په جگېدو ډير خوښ شوم.”

“زما تورني په شک کي نه ده. زه به په جگړه کي د بڼه کارکردگی له امله تورن شم. ته پوهيری، دري ستوري له ورغلو تورو او له پاسه يو تاج څه معنی؟ هغه يعنی زه.”

“بريالي اوسئ.”

“تاسي هم. جبهې ته کله ځي؟”

“ډير ژر.”

“سمه ده. بيا به سره گورو.”

“د خدای په امان.”

“په مخه مو بڼه.”

د شا په کوڅه کي چي د روغتون وه څلور لاري ته تلل رهي شوم. ايتور درويشت کلن وو. له خپل تره سره د امريکا په سانفراسيسکو کي اوسيده. تورينو ته د خپل مور و پلار ليدو ته ورغلی وو. دی لا په تورينو کي وو، چي جگړه پيل شول. يوه خور يي هم درلودل چي له ده سره امريکا ته استول شوې وه. دا هم له خپل تره سره اوسيدل. سربکال له بنونځي څخه فارغيدل. ايتور د جگړې يو ريښتيني اتل وو او له چا سره چي به مخ شو، ډېر به يي ځور او ه. کاترين د ده خبرې نه شوای زغملای.

دې به ويل “مور هم اتلان لرو. خو گرانه، هغوی ډير ارام او غلي وي.”

ما به ورته ويل “زما پر طبيعت جوړ دی.”

“که دی مغروره او ازاري نه وای زما هم بد نه ځيني راتلل.”

“هغه ما هم ځوروي.”

“گرانه، ته ډير بڼه کوي چي داسي وايي. خو اړتيا يي نشته. ته کولای شي چي دی په جبهه کي وه ازموبې. بڼه انسان دی، خو له هغو خلکو څخه نه دی چي زما بڼه ځيني کيري.”

“پوهيرم.”

“ډير بڼه کوي، چي پوهيري. هڅه کوم، چي له نفرت څخه ځان ليري وساتم. خو دا کار بيخي ناشونی بنکاريري.”

“له ايتور سره مي بانډار وکړ. ما ته يي وويل چي وه تورنی ته ارتقاع کوم.”

“په اوريدلو يي خوشاله شوم، دی به هم خوشاله شوی وي.”

“ستا په نظر زه بايد نوره ارتقاع وکړم که يا؟”

“نه، گرانه. زه غواړم چې ته دومره رتبه ولري، چې لويو مېلمستونو ته د تگ اجازه ولري.”

“نو بيا همدغه رتبه سمه ده.”

“ته ډيره بڼکلي رتبه لري. نه غواړم چې له دې څخه لوړه رتبه واخلي. اوه، گرانه زه ډيره خوشاله يم، چې ته مغروره نه يې. که ته مغروره هم وای، بيا به مي هم له تا سره واده کړی وای. خو د يوه ساده خاوند درلودل ډير بڼه وي.”

په برنده کي مو نرم باندار اچولی وو. د سپورمۍ د راختلو اټکل شوی وو. خو گرد د بنار فضا نيولې وه. سپورمۍ نه بڼکاريدل. شيبه وروسته څاڅکي ورو ورو په ورېدو شروع شول او مور دننه راغلو. دباندې وړوکي څاڅکي د باران په لويو څاڅکو تبديل شول. شيبه وروسته بڼه ټينگ باران په ورېدو وو. پر بام باندې د باران لوی لوی څاڅکي لوېدل او مور يې تکهارۍ اورېده. زه دروازي ته ورغلم، چې وگورم باران خو دننه نه راځي، دننه نه راتلی، نو دروازه مي همداسي خلاصه پرېښوول.

کاترين “بل دي له چا سره وليدل؟”

“ميرز او د هغه له خانمي سره.”

“دوی دواړه هم عجب انسانان دي.”

“ميرز بايد اوس په کور کي په رياضت او عبادت مشغول وای، خو دوی له کوره ايستلی، چې همالته دباندې پسي مړ شي.”

“له هماغه وخته په ميلان کي بڼه خوشاله ژوند لري.”

“نور يې نو د خوشحالی په اړه معلومات نه لرم.”

“بلي، فکر کوم له زندانه وروسته په کافي اندازه خوشحاله ژوند کوي.”

“د ميرز خانمي نيت کړی، چې روغتون ته به له تحايفو سره راځي.”

“هغه ډير بڼه شيان راوري. ته د دې په گرانو بچيانو کي وي؟”

“يو له هغو څخه”.

“تاسي ټوله ورته محبوب ياست. له گرانو بچيانو سره ډيره مينه كوي. باران ته غور شه”.

“ټينگ باران اوري”.

“او ته به تل له ما سره مينه كوي. كه څنگه؟”

“هو”.

“او باران به كوم توپير رامنځته نه كړي؟”

“نه”.

“ډير بڼه. ځكه زه له باران څخه بيريږم”.

“ولي؟” زه خوبوري وم او دباندې بيا باران بڼه په شريپا وريډي.

“نه پوهيږم، گرانه. زه هر وخت له بارانه بيريږم”.

“زما خوښ دي”.

“په باران كې له قدم وهلو سره مينه لرم. خو پر مينې سخت تماميږي”.

“له تا سره به زما مينه مدام وي”.

“زه در سره په باران، واوړه او ژلي كې مينه لرم. — بل څه شته؟”

“نه پوهيږم. داسې ښكاري لكه زه چې خوبوري يم”.

“بيده شه گرانه. خو زه به مينه درسره لرم، توپير نه لري هغه چې هر ډول وي”.

“ته ريښتيا له باران څخه بيريږي؟”

“كه له تا سره يم، بيا نه ځيني بيريږم”.

“ولي ځيني بيريږي؟”

كاترين “نه پوهيږم”.

ما ورته وويل "راته ووايه".

"مه مي مجبوره".

"راته ووايه".

"نه يې درته وایم".

"يا راته ووايه".

"سمه ده. زه له باران څخه ځکه بیریرم، چي ځيني وختونه خپل جسد پکښي وينم".
"نه".

"ځيني وختونه ستا جسد هم پکښي وينم".

"د دې امکان يې زيات دی".

"نه، گرانه. ځکه چي زه دې د سلامت ساتلو هڅه کوم، زه پوهیرم چي زه دي ساتنه کولای شم. خو هيڅوک نشته چي د خپل ځان ساتنه لا وکړي".

"بس يې کره. زه نه غواړم چي نن شپه لیونی شي. فکر کوم چي وه بېلیدو ته مو ډیر وخت نه دی پاتې".

"يا. زه سکاټلنډی يم او لیونی يم. خو نور به يې بس کړم. دا ټوله چټيات وه".

"هو، ټوله چټيات".

"ټوله چټيات، گرده چټيات. زه له باران څخه بیریرم. زه له باران څخه بیریرم. اوه، اوه،
خدايه کاشکي نه بیریدلای". کاترين په سلگو شول. دلاسا مي کړل، څو چي ارامه شول. خو
باران تراوسه وریده.

شلم فصل

یوه ورځ مایینین مهال د اسانو وه مسابقي ته ولاړو. فرگوسن او کراول راجرز هم راسره
وه. دی هماغه ځوان وو، چي د توپ خولی ژوبل کړی وو. نجوني د غرمی خوړو وروسته

د کالو اغوستو لپاره ولاړې. زه او کراول د ده په کوټه کې پرکت کښېناستو او د اس لوبو په ورځپاڼو کې مو د اسانو شالید او د دوی په اړه مو د ورځپاڼو والا نظریات ولوستل. د کراول سر په سپین بنداژ کې تړلی وو. له دغو سیالیو سره یې چندانې علاقه نه وه، خو د ځان لپاره د یو مصروفیت په توګه به یې تل د اس لوبو ورځپاڼې لوستې او د هغوی ریکارډ به یې له ځان سره ساته. ده به ویل چې اسان پیر زیات دي. خو همدا ټوله وه او له دوی پرته نور نه ول. د بوډا میرز، له کراول سره جوړه وه او له وړاندې به یې لا د گټونکو اسانو نومونه وه ده ته په پټه بڼه ورسول. میرز به تل گټونکی کیده، خو طبیعتاً یې دا نه خوښیدل چې د گټونکي اس نوم له وړاندې وه چا ته وښيي. علت یې دا وو چې که یې چاته بڼولی وای بیه یې راټیټېدل. یاده لوبه پوره چمبازه وه. هغو ورزشکارانو چې وړاندې یې په نورو ډګرونو کې خپل هنر بڼولی وو، تازه یې دلته په ایټالیا کې لوبې کولې. د میرز معلومات دقیق وه، خو زما نه خوښیدل چې پوښتنه ځینې وکړم؛ ځکه ځینې وختونه به یې زما له پوښتنې ځان تیراوه. له ورايه به پوهیدې چې د پوښتنې له جواب ورکولو څخه یې ښه نه راځي، خو د ځینو اړتیاو پر اساس یې ځان اړ ګانه چې جواب ورکړي. خو له کراول سره بیا داسې نه وو. کراول په سترګو زخمي وو، خو د یوې سترګې زخم یې شدید وو. میرز هم له سترګو څخه کړېده، له همدې امله یې له کراول سره مینه وه. میرز به خپلې میرمنې ته نه ویل چې کوم اس لوبوي. میرمنې که به یې بایلل که به یې گټل البته پیری به یې بایلل او تل به یې جروبخت کاوه.

مور څلور واړه په یوه سرخلاصه بګی کې وه سان سیرو ته ولاړو. ښکلې او بوخته ورځ وه. د پارک او ترامو له کرښې تېر او له ښاره دباندې پر یوه سړک، چې په دوړو مالامال وو روان شوو. د سړک له څنډو څه ورهاخوا ښکلې او دنګې ماڼۍ له اوسپنیزو پنجره سره، ګڼ او لوی بڼونه، له اوبو څخه ډکې ویالې او د سبزيجاتو ښکلې کروندې وې، چې د پاڼو له پاسه یې دورې پرتې وې. په شمال کې تر غونډیو ورهاخوا کلیوالي کورونه، شنه او ګڼ فصلونه او له اوبو څخه غورږدونکي ډکې ویالې لیدل کیدې. په لار کې له ګڼو بګیانو سره، چې د لوبغالي په لور روانې وې، مخ په مخ شوو. دا چې مور په یونیفورم کې وو، ځکه نو د لوبغالي ورساتونکو د ټکټ غوښتنه راڅخه ونه کړل. د لوبغالي په دروازه کې له بګی څخه راکښته او دا مو رخصت کړل. هماغلته مو د لوبې اړوند پاڼې وپیرلې. په میدان کې دننه روان شوو او بیا د آسانو له ځغاست لیکي سره تېر شوو. د تماشاچیانو تمځای زور او له لرګو څخه جوړ شوی وو. د شرط بندی عرفي د تماشاچیانو له تمځای نه کښته له کمند سره نژدې، په یوه قطار پرتې وې. د میدان پر شاوخوا راچاپیره شوو کتارو سره د پوځیانو ګڼه ګڼه زیاته وه. په څرخای کې هم د خلکو له لاسه د پښې ایښوولو ځای نه وو. آس ځغلونکي

د تماشاچيانو د تمخای شاته، تر ونو لاندي له آسانو سره يوخای گرځيدل. همالته په لوبغالي کي مي له خو زرو اشنايانو سره ليدنه وشول. د فرگوسن او کاترين لپاره مو څوکيانې راوړې او د اسانو په ليدو مصروفه شوو.

اسان يو په بل پسي څرېدلي سرونه د روزونکو په رهبري ميدان ته راروان ول. په دوی کي يو چونیا او تور رنگ ته نژدې اس باندي کراول قسم وخور چې هغه اس رنگ شوی دی. مور هم هماغه اس ته څير شوو، د ده خبره هم شوني راته بنکاره شول. د زینولو له خبرتیا سره فورا بهر راووت. مور په پاڼه کي د همدې اس په شمیره پسي وکتل، دی د يو تور اس په توگه د جاپلاک په نامه ثبت شوی وو. دغه لوبې د هغو اسانو لپاره وې چې تردم گری يې له زرو يا هم تردې د زیات قیمت لوبه نه وه گتلي. کاترين ويل ريښتیا هم جاپلاک يې رنگ کړی، فرگوسن په دې اړه له څه ويلو ډډه وکړل او زه خپله بيا پکښي دوه زری وم. په گډه مو پرېکړه وکړل، چې پر همدې اس به شرط ترو او سل ليرې مو جمعه کړې. د جدول له ليکنې څخه داسي بنکارېدل، که دغه اس بريالی شي نو يو پر پنځه ديرش به يې ورکوي. کراول د ټکټانو په راوړو پسي ولاړ او مور د اسانو په تماشا شوو. سپرو د ميدان پر شاوخوا يو دور بل هم وخور او بيا د ونو د ساپي لاندي راتېر شول او د لوبې پر پيل کرښه باندي منتظر ودریدل.

مور د لوبې کتلو لپاره د تماشاچيانو وه تمخای ته ورپورته شوو. په سان سپرو کي له دوی سره کوم ربري مانع موجود نه وو. اسان پر پيل کرښه باندي ډير واره بنکاريدل. دوی ټول د متروکي له يوه شړک سره په ځغاسته شول، راغلل او زمور مخي ته تېر شول. په دوی کي تور اس له ټولو څخه مخکي او وړاندي روان وو. دوی له مور څخه بڼه ليري شول، ما دوربين سترگو ته ونيو، تور اس ته مي وکتل سپور يې هڅه کول، چې په خپل قابو کي يې وساتي خو پاتي پکښي راغلی. البته دوی چې کله وه پيل کرښي ته راورسيدل نو تور اس له خپلو سيالانو څخه پنځلس طوله ليري وو. له پای کرښي څخه تر تيريدو وروسته يې يو بل دور هم وخور.

کاترين "څومره بڼه! مور خو له درو زرو څخه زياتي ليري وگتلي. دغه اس مي ډېر خوښ شو."

کراول "خدای دي وکړي، ترڅو چې مور ته يې زمور پيسې نه وي راکړي رنگ يې ولاړ نه شي."

کاترين "ريښتیا چې غښتلی اس وو. خدای دي وکړي، چې ميرز شرط پرې تړلی نه وي."

له ميرز څخه مي وپوښتل "ته گټونكي شوي؟" سر يې وښوراوه.

د ميرز ميرمن وويل "ما خو بايلودل. بچيانو تاسي پر كوم اس شرط تړلي وو؟"
"جاپلاک".

"ريښتيا؟ هغه يو پر پنځه ديرش دی."

"زموږ يې رنگ خوښ شو."

"زما نه دی خوښ. ما فکر کاوه چي هغه به ناروغ وي. يو چا راته وويل چي شرط مه پرې تړه."

ميرز "فکر نه کوم چي ستاسي پيسي دي پوره درکړي".

ما ورته وويل "په پانه کي خو يو پر پنځه ديرش ليکل شوي".

ميرز "بشپړي پيسي نه درکوي. دوی پر هغه ډيري پيسي ايښي دي".

"چا؟"

"کيميټن او د هغه ملگرو. اوس به يې وويني، نه يې درکوي".

کاترين "نو بيا زموږ د درو زور ليرو خوب نه ريښتيا کيږي. زما خو دغه چلبازه لوبه خوښه نه شول".

"دوه سوي ليري راکوي".

"دوه سوه ليري نو څه شي دي. د هيڅ رنځ نه دوا کيږي. ما خو د درو زرو ليرو خوب لیده".

فرگوسن "دا يوه فريښاکه او نفرتي لوبه ده".

کاترين "ريښتيا هم. که داسي نه وای موږ به يې هيڅکله ملاتړ نه وای کړی، خو زما يې هغه درې زره ليري خوښي شوي".

کراول "راځی لاندې ولاړ شو او وه به گورو چې څومره راکوي". د پیسو د ورکولو زنگ ووهل شو. پر جاپلاک یې له گټلو څخه وروسته ۱۸،۵ ایښي وي. يعني پر جاپلاک یې له گټلو څخه وروسته تر لس لیرې هم کمې ایښي وي.

مور د تماشچیانو تر تمخای لاندې وه ساقي خانې ته ولاړو. همالته مو في نفر سوډا او ویسکي وڅینل. له څو ایټالوي ملگرو سره مخ شوم. مک اېمز هماغه مرستیال کونسل مو هم ولید. کله چې د نجونو وه لور ته راتېر شوو، دوی هم راپسي راغلل. ډیر اخلاقي او تشریفاتې ایټالویان ول. د بیا ځلي لپاره کله چې د شرط بندې لپاره ولاړو مک اېمز له کاترین سره په خبرو پیل وکړ. میرز هم له دوی سره په خوا کې ولاړ وو.

کراول ته مي وویل "له میرز څخه معلومات وکړه، چې پر کوم اس یې شرط تړلی".

کراول میرز ته وویل "تاسې پر کوم اس شرط تړلی؟"

میرز خپله پاڼه راوايستل. او پنځمه شماره یې په نښه کړل.

کراول "ستاسې خوبه ده، چې مور هم پر همدې اس شرط وتړو؟"

"ولې نه. کولای شئ، خو میرمني ته مي مه وایاست، چې شماره ما درته ښوولي".

ما پوښتنه ځینې وکړل "یو څه څینې؟"

"نه مننه. له څیناک سره مي چندانې علاقه نشته".

مور پر پنځمه شماره سل لیرې د گټلو لپاره او سل لیرې هم د دوهم یا دریم مقام د خپلولو په موخه کښېښودې. بیا ځلي مو سړي سر یو، یو گیلان ویسکي او سوډا وڅینل. تر پخوا روحاً یو څه آرام وم. څو نفره نور ایټالویان هم راغلل او له هغو سره مو په گډه څیناک وکړ او بیرته وه خپل پخواني ځای ته راغلو. دوی هم په کړو وړو کې زموږ وه هغه نورو ایټالوي ملگرو ته شوي ول. شیبه وروسته ناسته ناشوني شول. ټکتان مي وه کاترین ته ورکړل.

کاترین راته وویل "کوم اس دی؟"

"ما ته نه دی معلوم. میرز انتخاب کړی".

"نوم یې څه شي دی؟"

“په پاڼه کي شته. فکر کوم پنځمه شماره نوم دی.”

کاترین “تاسي هم عجبه باور لری.”

پنځمه شماره گټونکی شو، خو گټه یې ډیره نه وه. میرز ډیر په قهر وو.

میرز وویل “د شلو لیرو د گټلو لپاره باید دوه سوه لیرې ولگوي. بیا لس لیرې د دولسو په وړاندي هیڅ ارزښت نلري. میرمني مي شل لیرې بایلودی.”

کاترین “زه هم ستا سره لاندې ځم.” ایټالویان هم له مور سره په گډه راپاڅیدل. لاندې څرخای ته کوز شوو.

کاترین ما ته وویل “د اسانو لوبې دي خوبیږي؟”

“لر، لر.”

کاترین “ډېر ښه. زه هم همداسي یم. خو زه بیا د دومره خلکو د لیدو حوصله نه لرم.”

“مور خو اوس له ډیرو خلکو سره نه دي لیدلي.”

“ولي نه، میرز او میرمن یې، د بانک مامور سره له میرمن او اولادو.”

ما ورته وویل “هغه زما د حوالې کارونه سر ته رسوي.”

“هو، خو که یې هغه یې ونه کړي گن نور خلک شته، چي وه یې کړي. او هغه وروستي څلور هلکان مي په طبیعت ښه نه لگیدل.”

“همدلته له بهر څخه به د سیالیو په ننداره وکړو.”

“ښه نظر دی. گرانه، راشه پر یوه داسي اس شرط وتړو چي تراوسه مو یې د نامه هم نه وي اوریدلي او میرز هم تر اوسه پرې شرط نه وي تړلی.”

“خوښه مي ده.”

پر یوه اس مو، چي (لایټ فور مي) نومیده شرط وتاړه. په پنځو اسانو کي یې څلورم مقام خپل کړ. مور پر کتاره څنگ وهلي او د لوبو په ننداره بوخت وو. کله چي به زمور مخي ته

تېرېدل، پر مخکە د لگېدونکو سومانو دربهاری به یې زموږ تر غوږو رارسېدل. په شاوخوا سیمه کې له ولاړو ونو او دښتي ورهاخوا د میلان غرونه ښکارېدل.

کاترین "طبیعت مې سم شو". اسان د گېټ له لارې په خولو کې غرق راستانه شول، سپاره یې هم تر ونو لاندې له دوی څخه د هوسایي په نیت راکښته شول.

"یو شی نه څښنو؟ همدلته به بهر کښېنو او د اسانو ننداره به هم وکړو."

ما ورته وویل "زه به یو شی راواخلم".

کاترین "خادم به یې راوړي". کاترین لاس د اشارې په دود پورته کړ. له هاخوا د پودگا د کمند له بار څخه یو هلک رابنکاره شو. موږ د یوه اوسپنیز میز پر شاوخوا کښېناستو.

"خوښه دي نه ده، چې له خلکو څخه بېل، زه او ته دوه په دوه وگرځو؟"

ما ورته وویل "ولې نه".

"ستا له ملگرو سره، چې وم ځان مې بیخي یوازي گانه".

ما ورته وویل "او اوس زموږ د خوښۍ په ځای کې یو".

"هو. اوس ډېر بڼه خوند کوي!"

"په زړه پوري ځای دی".

"ما ته غوږ شه زما گرانه، زه نه غواړم ستا تفریح درضايع کړم، ستا چې هر چیري نیت وي، تلای شي".

دې ته مې وویل "نه. دغه ځای مې په طبیعت جوړ دی، همدلته به یو شی مې وڅښنو بیا به لاندې ولاړ شو او د اسانو توپ و هلو ننداره به وکړو".

کاترین وویل "ستا له حقه به زه څه کوم".

له څو ورځو وروسته له ملگرو سره لیدو بڼه خوند وکړ او پام مو په بله شو.

یوویشتم فصل

د سپټمبر میاشت له یخو زمرینو شیو او یخو سهارو سره راورسېدل. په پارک د ولاړو ونو زرغونې پانې ورځ تر بلې ژرېدې. اوړي له مور سره مخه ښه وکړل. د جگړې د ډگر خوند نه وو، پوځ ونه شوای کرای، چې سان گبریل په خپله ولکه کې راولي. د باینسزا جگړه پایته رسېدلې وه او د سان گبریل جگړه هم مخ په ختمېدو وه. البته په فتح کولو کې یې پاتې راغلل. ایټور جبهې ته ولاړ. آسونه هم روم ته تللې ول، نور آس لوبې نه وې. کراول یې هم روم ته لیرلې وو، چې بیا له هغه ځایه امریکا ته واستول شي. په ښار کې دوه ځلي د جگړې پر ضد لاریونونه وشول. یو لوی لاریون هم په تورین کې وشو. یوه ورځ کلب ته ولاړم هماغه یوه بریتانوي جگړن راته وویل چې ایټالویانو د باینسزا په لوړو ژورو او سان گبریل کې یو لک او پنځوس زره تلفات ورکړي او له دې سره په څنگ کې یې په کارسو کې څلوېښت زره پوځیان له لاسه ورکړي. د یوه گیللاس څښاک په جریان کې مو ښه ډیر بانډار او تبادله نظر وکړل. په خبرو خبرو کې یې راته وویل، چې د سړ کال لپاره جگړه همدومره وه. ده راته وویل، چې ایټالویانو لویه گوله پورته کړې، خو اوس یې هضمولای نه شي. په بانډار بانډار کې یې وویل چې په فلاندرز کې د دوی حمله د ناکامیدو وه لور ته درومي. که د ایټالویانو مرگ ژوبله همداسې روانه وي، نو د متفقینو کار د بل کال لپاره خلاص دی. ویل یې زموږ ټولو کار خلاص دی، خو تر هغه وخته چې خبریرو ښه یو. زموږ ټولو کار خلاص دی. اړینه خبره داده، چې څوک له اوضاع څخه ځان ناگومانه واچوي. هر هیواد چې له ټولو وروسته پوه شي چې کار یې خلاص شوی، هغه به جگړه وړي. یو بل گیللاس مو هم ډک کړ. ایا زه د یو چا مرستیال وم؟ زه نه، خو دی وو. کلب تش وو. مور ښه په ارامه په یوه غټه چرمي چوکۍ کې ناست وو. بریتانوي جگړن چرمي او تازه پالش شوي بوتونه په پښو کې ول، چې تر سترگو مې ښه وایسېدل. ایټالویان یوازې د لښکر پر شمیر او انساني قواو باندي حساب کوي. ټوله د لښکر پر شمیر باندي په جر و بحث اخته دي. دوی ته چې کله سړي په لاس ورسې سمدلاسه یې وه وژلو ته لیري. د ټولو کار خلاص دی. بریالیتوبونه ټوله د جرمنیانو په برخه شول. په خدای قسم چې وه جرمنیانو ته عسکر ویل کیري. زور هن ته هم عسکر وایي؛ خو د هغوی کار هم خلاص دی. زموږ ټولو کار خلاص دی. د روسیې په اړه مې پوښتنه ترې وکړل، ویل یې د هغو کار له وړاندي لا خلاص شوی دی او ډیر ژر به د دوی دغه حال زه پخپله وویښم. له دې څخه وروسته نوبت د اتریشیانو دی. که یې د هندنبورگ یو څو قطعي درلودلای بیا یې یو څه کولای شوای. د ده په نظر ایا هغوی به په دغه مني کې حمله وکړي؟ ولي. خامخا. د ایټالویانو خبره نوره خلاصه ده. ټوله پوهیږي چې د هغوی کار خلاص دی. هندنبورگ د ترینټینو له لاري راځي او په وایسزا کې د ریل کرښه پرې کوي او هغه وخت به نو بیا

ایټالویان چیري پاته شي؟ ما ورته وویل دوی په شپاړس کال کي یو ځلي دغه کار وکړ، خو بغیر له جرمنیانو څخه. ورته ومي ویل هو، خو د ده په وینا چي ددی شونیتا ځکه کمه ده چي ډیر ساده دی. خو په وینا یي دوی به یو داسي کار وکړي چي هغه ډیر پیچلی وي، تر څو ښه سم یي کار خلاص شي. گړی وروسته یي د رخصتېدا پر مهال راته وویل "په مخه دي ښه". بیایي په ورین تندي وویل "ښه بخت ولري". د بدبینی او خوشروی تر منځ یي خورا ډیر توپیر تر سترگو کیده.

په لاره کي یوې سلمانې ته وروگرځیدم. ږیره مي وخریل او بیرته روغتون ته راغلم. پښه مي ورځ په ورځ د رغېدو په حال کي وه. درې ورځي وړاندي د معاینې لپاره تللی وم. په اوسپیدل مگوري روغتون کي د درملني له ختم څخه وړاندي، یو څه نوره درملنه پاتې وه. پلی به گرځېدم او تمرین به مي کاوه، تر څو په لاره کي بيله نگوښیدلو ولاړ شم. یوه ورځ په لار کي پر یوه سپین ږیري سړي پینس شوم، چي تر یوه میل لاندي یي نیم مخي جوړول. زه یي د سیل لپاره ودریدم. دوو نجونو د نیم مخي د جوړولو لپاره ځانونه تیارول. بوډا خپل سرلاندي اچولی وو، یو ځلي به یي وه دوی ته کتل بیا به یي په تیزی د دوی نیم مخي غچي کول. نجونو ورته په کرس کرس خندل. بوډا له دې څخه وړاندي چي د دوی نیم مخي وه دوی ته ورکړي، ما ته یي رابنکاره کړل.

ويي ويل "بيخي ښکلي راغلل، تاسي يې هم غواړی، ښاغلي؟"

دواړي نجونې، پرخپله لار رهي شوي، خو په تگ تگ کي به یي وه خپلو نیم مخو ته کتل او خندل به یي. ښي ښکاريدي. له دوی څخه یوې د روغتون پر مخامخ په ساقی خانه کي کار کاوه.

"سمه ده. یو دانه به جوړ کړو."

"خولی دي ایسته کړه."

"پروا نه لري. له همدې خولی سره سم دی."

بوډا "له خولی سره به خوند ونه کړي. خو،" څیري ته یي بریښ ورکړ "هغه بیا ډیر نظامي ښکاري."

تور کاغذ یي د غچي په څوکه پرې کړ. بیا یي دواړي ورقي یو له بل څخه بېلې کړي، دوه نیم مخي یي پرې کښېښول او ما ته یي راکړل.

“خومره شوي؟”

دواړه لاسونه يې وپړکول “پروا نه لري. دا مي ستا لپاره جوړ کړل.”
يو څو سکي مي له جيبه راوايستي “خواهش کوم. زما لپاره يې واخلي.”
“نه، ما هم د تفريح لپاره درته جوړ کړل. وه خپلو نجونو ته يې ورکړه.”
“تر بيا د خداي په امان.”

“په مخه دي بڼه.”

له ده نه رارهي شوم او روغتون ته راغلم. ځيني ليکونه راغلي ول. يو رسمي او يو څو نور ليکونه. ټاکل شوي وه، چي د درو اونيو له استراحتي رخصتي څخه وروسته به وه جبهې ته ځم. ليک مي بيا ځلي بڼه په غور سره ولوست، دا هم يو څه وه. رخصتي مي د اکتوبر له څلورمي چي درملنه مي پایته رسيدل، پيلېدل. درې اونۍ يوويشت ورځي کيږي، يعني د اکتوبر تر پنځه ويشتمې نيټې پوري. روغتون والاو ته مي خبر ورکړ، چي ماښام به دباندې يم او په هماغه کوڅه کي له روغتونه لر څه ليري، د ماښامني لپاره وه يوه ريسټورانټ ته ولاړم. ليکونه او “کوريره ديلا سيرا” ورځپاڼه مي راواخستل. يو ليک مي نيکه راليرلی وو. د کورني حال و احوال، وه وطنپرستي ته تشويق، يوه دوه سوه ډالريزه حواله او ځيني ورځپاڼي پکښي وې. څو ليکونه نور هم وه چي يو د خوړنځای د پادري بدخونده ليک بل هم د فرانسې په هوايي قواو کي زما د يوه ملگري. دی هم له يوې عجيبې ډلي سره ملگري شوی وو. د هغې ډلي په اړه يې يو څه معلومات راسره شريک کړي ول. رينالډي بيا په ليک کي ليکلي ول، چي په ميلان کي خومره خت تم کيرم؟ په ميلان کي اوضاع څنگه ده؟ او د يوه پونوگراف د راوړلو غوښتنه يې هم راڅخه کړي وه. ډوډۍ چي مي وخوړل، له پاسه مي پرې يو وړوکی بوتل چيانتې او يو گيلاس قهوه وڅيښل. ورځپاڼي مي ولوستې، ليکونه مي په جيب کي واچول، ورځپاڼي مي له انعام سره يوځای پر ميز کښېښودې او راووتم. روغتون ته راغلم او په کوټه کي مي جامې وکښلې او شپني کالي مي واغوستل. له هغې دراوزې نه مي، چي برنډې ته ورخلاصېدل پرده پورته کړل. راغلم او پر کټ باندي کښېناستم او د هغه بنډل ورځپاڼو نه مي، چي ميرمن ميرز په روغتون کي د خپلو بچيانو لپاره راوړي وې، يو څو ورځپاڼي راوخيستي او مخي ته مي ونيولې. (شکاگو وايټ ساکس) په امريکايي ليگ کي د بري بيرغ وړی وو او (نيويارک جيانټ) بيا په ملي ليگ کي مخکښ وه. (بيب رت) د باسټن لخوا د توپ وهونکي په حيث برخه اخيستي وه.

ورځپاڼې بيخي بي خونده او ټولې زړې وي. جنگي خبرونه يې هم ټول زاړه ول. امريکايي خبرونه ټول د پوځيانو د روزنيزو کمپونو په اړه وو. خوښ وم چي په روزنيزو کمپونو کي نه يم. هغه څه چي مي لوستلای شوای هغه يوازي د بيس بال لوبې خبرونه وو، چي لږه ليواليتا مي هم ور سره نه وه. کله چي به د ورځپاڼو شمېر زيات شو، هغه وخت به بيا زما علاقه د دوی له ويلو سره کمه شول. که څه هم ورځپاڼې زړې وي، خو يو څو شيبې مي ځان بوخت پرې وساته. په دې فکر وکړو کي ډوب وم، چي امريکا به هم په دې جگړو کي راگډه شي که يا؟ که چيري دوی عمده ليکونه وټري نو؟ شوني وه، چي امريکا داسي کار ونه کړي. مسابقي اوس هم روانې وي او حالت هم تر دې نور ناوړه کيدای نه شوای، خو په فرانسه کي همدا مسابقي پايته رسيدلې وي. زمور جاپلاک هم فرانسوی وو. کاترين تر نهو بجو کومه دنده نه لرل. همدا چي دندي ته راستنه شول. د روغتون په دهليز کي مي يې د پينو کړپهار واوريد. څو نورو کوټو ته يې هم سر وربنکاره کړ او په پای کي زما کوټې ته راغلل.

کاترين “نن راباندي ناوخته شو، ډير کارونه مي درلودل. ستا صحت څنگه دی؟”

دې ته مي د لیکو او رخصتی په اړه وويل.

کاترين “ډير ښه. رخصتي له خيره کوم ځای کي تيروي؟”

“هيڅ چيري. بس دا غواړم، چي همدلته پاتي شم.”

“دا خو بيخي بي عقلي ده. يو ځای وټاکه، بيا به له خيره په گډه ولاړ شو.”

“ته له ما سره څنگه ځي؟”

“په څنگه يې نه پوهيرم، خو په گډه به ولاړ شو.”

“ته ډيره ښه يې.”

“نه، نه يم. خو کله چي له يو چا سره د يو شي دبایللو بيره نه وي، د ژوند مخته بيول دومره سخت کار نه دی.”

“هدف دي څه دی؟”

“هيڅ نه. البته هغه خنډونه چي يو وخت ډير ستر بنکاريدل، اوس څومره واړه بنکاري.”

“فکر نه کوم، چي زموږ گډ تگ دي دومره اسان وي.”

“نه، هيڅ ستونزه نشته. که اړتيا شول، دا روغتون به لا ورپريږدم، خو خبره دي خاڼه نه رسيري.”

“چيري به ولاړ شو، له خيره؟”

“هرخاي چي ستا خوښ وي. داسي خاي چي نه څوک پيژنو او نه مو څوک پيژني.”

“د خاي ټاکنه ما ته راپريږدي؟”

“هو. هر خاي چي تا وټاکه زما خوښ دي.”

کاترين پريشانه او تر فشار لاندي راته بنکاره شول.

“څه خبره ده کاترين؟”

“هيڅ نه. هيڅ خبره نه ده.”

“نه. خامخا يوه خبره شته.”

“هيڅ خبره نشته. ريښتيا وایم هيڅ خبره نشته.”

“زه پوهيرم، يوڅه خامخا شته. راته ووايه. ما ته يې ووايه.”

“کومه خاصه خبره نشته.”

“خامخا شته. له ما سره يې شريک کړه.”

“نه يې درته وایم، ډارېرم که يې درته ووايم خفه به شي.”

“نه. نه خفه کيرم.”

“ريښتيا وايې؟ دا خبره ما نه پريشانه کوي، خو بيريزم چي تا پريشانه نه کړي.”

“که تا پريشانه نه کړي، ما هم نه پريشانه کوي.”

“زړه مي نه غواړي، چي درته ويې وایم.”

“يا. راته ووايه.”

“خامخا؟”

“هو”.

“زه کوچنی لرم. اوس به يې درې مياشتې کيږي. ته پریشانې نه شوي. که څنگه؟ لطفاً مه کيږه. ته نه بايد پریشانې شي”.

“سمه ده”.

“سمه ده؟”

“هو”.

“ډير څه مي وکړل، خو گټه يې ونه کړل”.

“زه پریشانې نه يم”.

“گرانې، ما هيڅ ونه شوای کړای او زه خپله دې موضوع نه يم پریشانې کړې. ته هم نه بايد غمجن او پریشانې شي”.

“زه يوازي ستا په اړه فکرمنده يم”.

“همدا. همدا خبره ده چې بايد نه وي. خلک تل اولاداره کيږي. ټوله اولادونه لري. دا يوه طبيعي خبره ده”.

“ته ډيره بڼه يې”.

“نه. نه يم. خو ته بايد دې موضوع ته ډير اهميت ورنه کړي. زه به هڅه وکړم، چې وه تا ته کومه ستونزه جوړه نه شي. پوهيږم چې اوس مي هم وه تا ته ستونزه جوړه کړې، خو ايا زه تر اوسه يوه بڼه ميرمن نه وم؟ ته خو تر اوسه په دې نه وي خبر، که څنگه؟”

“نه”.

“هرڅه به عادي وي. ته بايد گړدسره پریشانې نه شي. زه دي پر مخ د پریشانی نښې وينم. بس يې کړه. همدا اوس پریشانی له ځانه ليري کړه. يو گيلاس څيناک ته دي زړه نه کيږي؟ زه پوهيږم چې څيناک تا خوشحاله کوي”.

“نه. زه اوس هم خوشحاله يم او ته ډيره بڼه يې”.

“نه. نه یم. په هر صورت، که ته اوس د تلو لپاره یو کوم ځای وټاکي، زه به هڅه وکړم، چي دواړه په گډه ولاړ شو. اکتوبر میاشت باید ډیره بنکلي وي. گرانه په دې رخصتۍ کي به مو ډېر ساعت تېر شي او چي کله ته جبهې ته ولاړ شي، زه به هره ورځ ستا لپاره لیکونه لیکم.”

ما ورته وویل “تاسي به چیري یاست؟”

“تراوسه نه پوهیږم، خو یو بنکلی ځای به وي. پاته کارونه به ټوله زه پر غاړه واخلم.”

شپه قدر غلي ناست وو. کاترین پر کت ناسته وه، دې ته مي کتل خو لمس نه وو. سره جلا وو، لکه یو څوک چي کوتې ته راننوزي او هغه په ځان کي شکي شي. کاترین خپل لاس راوړد کړ او زما لاس يې ونيو.

“گرانه، طبیعت خو دي خراب نه شو؟”

“نه. سم یم.”

“ځان خو به بنکيل نه احساسوي؟”

“لږ، خو لامل يې ته نه يې.”

“هدف مي زه نه یم. ته نه باید ځان ناگومانه واچوي. په عمومي ډول بنکيليدل.”

“ته تل ځان جسماً بنکيل احساسوي.”

کاترین بېله دي، چي لاس وبنوروي يا هم لاس ايسته کړي، بڼه قدر پر شا ولاړل.

“تل) یوه بڼه کلمه نه ده.”

“بخښنه غواړم.”

“سمه ده. خو ته پوهیږي، زه تراوسه حامله شوي نه یم. ان تراوسه مي له چا سره مينه هم نه ده کړې. هڅه مي کړي او کوم يې، چي ستا په خوښه خپل ژوند عيار کړم او ته بيا د تل په اړه خبرې کوي.”

ما ورته وویل “که دي خوښه وي، خپله ژبه به پرې کړم.”

“اوه گرانه”. په کوم ځای کې، چې وه له هغه ځایه بیرته راستنه شول “ته نه باید له ما څخه خفه شي”. بیرته وه خپل عادي حالت ته راوگرځیدو او خفگان له منځه ولاړ “مور رینتیا هم یو وجود یو، نه باید د سوء تفاهم بنسکار شو”.

“نه کیرو”.

“خو خلک بیا کیري. یوله بله سره مینه لري، په مینځ کې یې سوء تفاهم رامنځته کیري او بیا یو ناڅاپه هغه پخوانی حالت نه وي”.

“مور به اختلافاتو ته موقع ورنه کړو”.

“همداسې ده. باید خپل منځي اختلافات له منځه یوسو، ځکه په دې نړۍ کې زه او ته بل هیڅوک نه لرو او له نړیوالو څخه بېل یو. که مو ترمنځ اختلافات پیدا شي، هغه مهال به بیا مور هم د دوی په ډله کې ورگډ شو”.

“نه، نه کیرو. ځکه چې ته ډیره زړوره یې. په زړورو هیڅ نه کیري”.

“بيله مرگه”.

“هو. خو مرگ هم یوازې یو ځلي راځي”.

“دا خبره چاکري؟”

“بي زړه زر ځلي مري، خو زړور یوځلي؟”

“هو همدا. دا چا ویلي؟”

“نه یم خبر”.

کاترین “کیدای شي دی خپله بي زړه وو. ځکه د بي زړه والا خلکو په اړه تر زړورو ډیر پوهیده. زړور که چیرې هونښیار وي کیدای شي دوه زړه ځلي مړ شي. یوازې یې په خوله نه وایي”.

“نه پوهیږم. فکر کوم د یوه زړور شخص په دماغ کې کتل به مشکله وي”.

“هو. غښتلي خلک تل همداسې وي”.

“هو ريښتيا دادي ښه خبره وکړل”.

“ته زړوره يې”.

کاترين “نه، خو غواړم له ځانه زړوره جوړه کړم”.

ما ورته وويل “زه نه يم. ما ته خپل ځان معلوم دی. يوازي همدومره چې خپل ځان وپيژنم. زه د يوه توپ و هونکي په څېر يم چې دوه سوه دیرش وهي. خو پوهيږي چې وړاندي تگ يې نه دی کړی”.

“توپ و هونکی چې دوه دیرش وهي دا بيا څه دی؟ ډير جالبه”.

“هيڅ جالبه نه ده. يعني په بیس بال کي يو منځنی توپ غورځونکی”.

کاترين په سوک ووهلم “خو اخر به يې غورځوي”.

“فکر کوم چې مور دواړه مغروره يو. خو ته زړوره يې”.

“زه نه يم، خو زړه مي غواړي چې، زړوره شم”.

ما ورته وويل “مور دواړه زړور يو، خو زه چې څيناک وکړم ډير زړور شم”.

“مور ډير ښه خلک يو”. الماری يې خلاصه کړل له يوه بوتل کوگناک سره يې گيلاس هم راوړ. راغلل او ويې ويل “واخله گرانه. وي څينه. ته ډير ښه يې”.

“زه ريښتيا وایم زړه مي نه ورته کيږي”.

“يو گيلاس”.

“سمه ده”. د اوبو گيلاس مي يو پر دريمه ډک کړ او تر ستوني مي کړ.

کاترين “دا بيخي ډير وه. زه پوهيږم چې کوگناک د اتلانو څيناک دی، خو ته نه بايد ډير افراط پکښي وکړي”.

“له جگړې وروسته به چيري اوسو؟”

“کیدای شي د بوداگانو په کور کي. درې کاله د کوچنيانو په څېر منتظر وم، چي جگره د کرسمس پر وخت ختمه شي. اوس د هغې شيبې انتظار باسېم چي زوی مو د بریدمنی رتبه اخلي.”

“کیدای شي جنرال شي.”

“که چيري دا جگره سل کلنه شي، هم به بریدمن شي او هم به جنرال شي.”

“ته يو گيلاس نه څينې؟”

“نه. دغه تل تا خوشاله کوي. خو ما گردسره لیونی کوي.”

“براندي دي تراوسه څينې؟”

“نه، گرانه. زه ډيره پخوانی میرمن يم.”

لاس مي لاندي وه بوتل ته وروغځاوه او يو بل گيلاس مي ډک کړ. کاترين “زه بايد يو ځلي ستا د هیوادوالو وه پوښتنې ته ورشم، تر هغو چي راحم ورځپانې ولوله.”

“خامخا ځي؟”

“اوس ولاړه شم که وروسته؟”

“سمه ده اوس ورشه.”

“بیرته راحم.”

ما ورته وویل “تر هغه وخت به ما هم ورځپانې پایته رسولي وي.”

دوه ويشتم فصل

ما بنام هوا یخه شول او ورسره په دا سبا سهار باران پیل شو. له اوسپیدل مگوري څخه چي د خپل روغتون په لوري راتلم باران بڼه په شړپ ورېده. روغتون ته چي راوړسیدم لوند خيشت وم. کوتې ته چي راوختم، په برنډه کي د باران لوی لوی څاڅکي بڼه په شړپ سره

رالوبدل او باد د بښينه يي دروازو پر کرکیو باندي لگېده. کالي مي تبدیل کرل او یو څه کوگناک مي وڅښل، خو چندانې خوند يې ونه کړ. د شپې مي اوضاع چندانې بڼه نه وه. سهار چي مي ناشته وکړه، گړی وروسته مي استفراق وشو.

د روغتون جراح وويل "په دې کي هيڅ شک نشته، آغلي د ده د سترگو سپينو ته وگورئ".

ميس گيچ زما سترگو ته ځير شول. هنداره يې راکړل او ځان سترگو ته مي پکښې وکتل. د سترگو سپين مي ژر شوي ول، چي ورځيني بنکارېدل چي ژری شوی يم. دوي اونی ناروغ وم. نتیجه يې دا شول، چي زما او د کاترين هغه پلان، چي رخصتې به په گډه تيروو، له منځه ولاړ. هوډ مو کړی وو، چي پالنزا ته به ځو. په مني کي چي کله د پانو رانگ اوږي، هغه ځای ډير بنکلی ايسي. همالته مو د ماهيانو مېله هم کولای شوای. پالنزا تر ستريسا په دې هم بڼه وه، چي خلک يې لږ ول. د ميلان او ستريسا بنارونو تر مينځ واټن ډير نه وو، ځکه مو نو ملگري هم پکي ډير ول. په پالنزا کي يو بنکلی کلی وو، هر چا کولای شوای په کښتۍ کي سپور شي او د ماهي نيونکو جزيرې ته ولاړ شي. همالته په لويه جزيره کي يو ريستورانته هم وو، خو نصيب مو نه و شوی.

يوه ورځ د همدې ژري پر مهال په کت کي پروت وم، چي اغلي وان کمپن کوتي ته راغلل. څنگه چي راننوتل، سمدستي يې د الماری دروازه خلاصه کرل او پکښې پراته تش بوتلونه يې وليدل. ما چوپړوال راغوبستی وو او هغه ته مي له دې تشو بوتلونو څخه يو څه ورکړل چي له روغتونه يې وباسي، به گمان اغلب چي هماغه بوتلونه يې له ده سره ليدلي ول او اوس راغلي وه، چي نور هم ولټوي. ډيري بوتلان د ورموت، مارسالا، کاپري د چيانتې خالي فلاسکونه او څو د کوگناک بوتلونه هم وو. خادم لوی بوتلونه، د ورموت او د چيانتې بوتلونه وري وه، يوازي يې د کوگناک بوتلونه بيا ځلي ته پرې ايښي ول. اغلي وان کمپن د کوگناک بوتلونه له يوه بل بوتل سره چي خرس شکل پرې وو او کومل شراب پکښې وه، پيدا کړ. همدې بوتل دا ډيره په غصه کرل. بوتل يې راپورته کړ خرس پر گونډو ناست او پنډي يې پر مخکه د ځان د تکیه لگولو لپاره ايښي وې. د بوتل په سر کي يولرگين سرپوښ او په پای کي يې سرينناکه مواد نښتي ول. ما ورته وخنډل.

ورته ومي ويل "د کومل بوتل دی. په دې خرس شکله بوتلانو کي ډير خوندور روسي شراب راځي".

مس وان کمپن وپوښتل "دا نور ټوله د کوگناک بوتلونه دي، که څنگه؟"

ما ورته وويل "ټول يې نه وينم، خو كيدای شي چي همدا ټوله وي".

"دا هر څه له څه وخته روان دي؟"

دې ته مي وويل "خپله مي رانيولي او خپله مي راوړي. ځيني وختونه مي ملگري پوښتنې ته راځي، د هغوی لپاره مي راسره ايښي دي".

دې وويل "ته يې خپله نه ځيني؟"

"خپله يې هم ځينم".

"کوگناک، يوولس د براندي تش بوتلونه او هغه خرس شکله بوتل".

"کومل".

"زه يې د ورلو لپاره يو څوک راليرم. تش بوتلونه همدا دي که نور هم شته؟"

"د اوس لپاره خو همدومره دي".

"پر تا مي زړه سوځېده، چي ژيري شوی يې، خو افسوس چي پر تا مي ناحقه زړه وسوځېده".

"منه".

"زما په اند ته بايد وه جبهې ته په نه تگ گرم نه شي. فکر کوم تا بل څه هم کولای شواي، نه دا چي د شرابو په زور دي ځان ژيري کړ او جبهې ته له تگه پاتي شوي".

"بل د څه شي په زور؟"

"د شرابو. تا زما خبره واوریده". څه مي ونه ويل. "که دي له يوې بلي حيلې څخه کار وانخيست، نو له رغيدو سره به ځان سمدستي جبهې ته ورسوي او فکر نه کوم چي قصدي ژيري دي، استراحتي رخصتي ولري".

"تاسي فکر نه کوی؟"

"نه".

"اغلي وان کمپن، ايا تاسي تراوسه ژيري شوي ياست؟"

“نه، خو د ژيري ډيري واقعي مي ليدلي.”

“تراوسه دي پام كړی چې په ژيري اخته ناروغان له دې ناروغی څخه څومره كړېږي؟”

“فكر كوم چې دغه ناروغي به تر جبهې اسانه وي.”

“اغلي وان كمپن، ايا تراوسه د هغه سړي په حال پوه شوي ياست، چې خپل ځان په خپله په خوتلون كي له كاره واچوي؟”

ميس وان كمپن له اصل سوال څخه ځان ناگومانه كړ. دا اوس مجبوره وه، چې ځان ناگومانه واچوي يا هم له كوتي ووزي او ميدان ايله كړي، خو دا په دومره اسانۍ د ميدان ايله كولو ته اماده نه وه، ځكه ما ته يې له ډېره وخته زړه ډك وو او اوس يې غوښتل چې د خپل زړه براس بڼه راباندي وكاري.

“ما گن كسان ليدلي، چې ځانونه يې قصداً ژوبل كړي او بيا په همدې طريقه له جبهې څخه پاتې شوي.”

“زما د سوال جواب دا نه وو. ما خپله قصدي ژوبل كسان هم ليدلي. زما سوال دادی، ايا تراوسه دي هغه خلك ليدلي چې خپل ځانونه پخپله په خوتلون كي له كاره اچوي؟ ځكه چې په خوتلون كي ځان له كاره اچول له هرڅه څخه د ژيري سره ورته والی لري. زه فكر نه كوم چې يوې بڼخي دي هم داسي څه زغملې وي. له همدې امله مي پوښتنه درڅخه وكړل چې تاسي تراوسه ژيري شوي ياست كه يا، ځكه چې....” مس وان كمپن ووتل. شيبه وروسته گيچ راغلل.

“اغلي وان كمپن ته دي څه ويلي؟ له ډيري غصي څخه يې څيره تکه سره وه.”

“مور احساسات يو له بل سره پرتله كول. ما غوښتل دي ته ووايم، چې دي هيڅكله د زيرون تجربه نه ده....”

مس گيچ “ته نادان يې. هغه تا ته بهاني لتوي.”

ما ورته وويل “بهانه يې ولټول. زما رخصتي يې راغوه كړل او اوس كيدای شي چې نظامي محكمې ته مي كش كړي، همدومره پست فطرته ده.”

مس گيچ “د هغې له تا څخه هيڅكله بڼه نه كيدل، اوس څه خبره وه؟”

“ويل يي چي ما خان په قصده ژري كړي، خو له جبهې څخه خان پاته كړم.”
گيچ “وا! زه به قسم ورته واخلم چي تا يو څاڅكي هومره هم نه دي څينلې. ټوله به قسم
ياد كړي چي تا يو څاڅكي لا هم نه دي څينلې.”

“هر څه يي په خپلو سترگو وليدل.”

“شل واره مي درته وويل چي دا بوتلونه له دي ځايه وباسه. اوس څه شول؟”

“په الماري كې.”

“بسته لري؟”

“نه، په چانته كې يي كښېږده.”

مس گيچ بوتلان په چانته كې واچول “چوپړوال ته به يي وركړم چي هغه يي دباندې
وغورځوي.” دا يي وويل او د دروازي په لور ولاړل.

اغلي وان كمپن “يوه شيبه تم شئ. دا بوتلان وه ما ته راكړئ.” له ځانه سره يي چوپړوال هم
راوستی وو. وه هغه ته يي وويل “واخله دا يوسه. كله چي رپپورټ وركوم، غواړم وه ډاكټر
ته دا هم وربنكاره كړم.”

اغلي وان كمپن له كوتي ووتل. چوپړوال هم پسي ورووت. هغه پوهېده، چي په چانته كې
څه شي دي. نور هيڅ ونه شول، يوازي زما رخصتي لغوه شول.

درويشتم فصل

په هاغه شپه چي وه جبهې ته ستنېدم، چوپړوال مي د اورگاډي تمځای ته وليږه، چي له
تورين څخه په راروانه اورگاډي كې زما لپاره ځای يوه چوكی ونيسي. اورگاډي د شپې پر
دوولس بجې باندي حركت كاوه. دا له تورين څخه پر لس نيمې بجې پر وه ميلان ته
رارسېدل او د تگ تر مهاله همدلته تمېدل. په اورگاډي كې د چوكی نيولو لپاره د يوه نفر
شتون اړين وو. چوپړوال له خان سره يو ملگري، چي د پوځ په سلاح سقيله برخه كې يي
كار كاوه، اوس په رخصتي راغلی وو او د خياطي په يوه دكان كې يي كار كاوه له خان
سره تمځای ته بوت. دوی دواړه ډاډه ول، چي په دوی كې به يو خامخا چوكی ونيسي. دوی

ته مي د ټکت رانيولو لپاره څه خوشمري ورکړي او ورسره مي خپل يو څه سامانونه ور له غاړې کړل. په سامانو کې يوه چانټه او دوي نوري کوچنۍ غوتي وي.

شاوخوا پنځه بجې به وي، چې په روغتون کې مي له دوی سره خدای په امانې وکړل او ځيني رارهي شوم. چوپړوال زما سامانونه واخيستل او خپلي کوتي ته يې يووړل. ده ته مي وويل چې له دوولس بجو څخه مخکې زه ځان وه تمځای ته در رسوم. ميرمنې يې ما ته "سيگنورينو". ويل او ژړل يې. سترگې يې له اوبنکو وچې کړې، له ما سره يې خدای په امانې وکړ او بيا په ژړا شول. د دلاسا يې په دود مي پر اوږه لاس ورکښېښود، دې نور هم ژړا ته زور ورکړ. په روغتون کې به دې زما خدمت کاوه. گردۍ، پنډه، او په عين حال کې خنده رويه ميرمن وه. سپين ورينستان يې درلودل. کله چې به په ژړا شول، څيره به يې سره توی شول. له دوی څخه رارخصت شوم او د روغتون په کناره کې يوې ساقي خانې ته ورپورته شوم او همالته کښېناستم. په کرکۍ کې مي دباندې کتل، تياره وه هوا هم باراني او يخه وه. يو څه قهوه او گراپا مي وڅښل، پيسې مي يې ورکړې او د کرکۍ څخه په وتونکې رڼا کې تېرېدونکو خلکو ته په تماشه شوم. دباندې مي پر کاترين سترگې ولگيدې، کرکۍ مي وتکول. ويې ليدم او راته مسکۍ شوه. زه هم دباندې ورووتم. تيزه شين رنگه برساتۍ يې اغوستې وه او يوه نرمه خولۍ يې په سر کړې وه. مور دواړه يو ځای پلي روان شوو. د پياده رو په اوږدو کې د ساقي خانو له مخې تير شوو. له هغه وروسته د مارکيټ له څلورلارې تير او د کليسا وه څلورلارې ته وربرابر شوو. په کوڅه د ښاري بسونو له کرښې ورهاخوا کليسا موقعيت درلود. په دې باراني موسم کې سپينه او لنده غوندي وه. د ښاري بسونو له کرښې واوښتو. په چپ اړخ کې مو دوکانونه وه، د دوکانو رڼاگانې تر کرکيو بهر راتلې. په څلور لاره کې گرد او غبار زيات وو، کله چې وه کليسا ته ښه ورنژدې شوو غټه وه او ډبرې يې لنډې ښکارېدې.

“دښه ورځې؟”

کاترين “نه”. په گډه همداسې وړاندې ولاړو. په تگ تگ کې پر يوه نجلۍ او عسکر ورپيښ شوو، عسکر خپله برساتۍ پر نجلۍ غوړولي وه او له ديواله سره نژدې ولاړ ول، له دوی څخه تير شوو.

دې ته مي وويل “دوی هم زموږ په څېر دي.”

کاترين “زموږ په څير څوک نشته”. هدف يې زموږ خوښي نه وه.

“کاشکی د دوی د ورتگ لپاره یو خای وای.”

“کیدای شي خای لرل ورته فايده نه کول.”

“نه پوهيرم. البته يو پناه خای لرل بڼه دي.”

کاترین “کلیسا شته”. مور اوس د کلیسا له حدودو څخه راتیر شوي وو. د څلور لارې له وروستیو څخه له تیریدو پر مهال مو یو ځلي بیا وه کلیسا ته وکتل، په دې باراني هوا کې بنکلي بنکاریدل. د یوې پلورنځۍ مخې ته چې چرمي اجناس یې پلورل ودریدو. د پلورنځۍ په کړکۍ کې د ځغاستې بوتونه، چانټې او د سکې بوتونه ایښوول شوي ول. هرڅه داسې ایښوول شوي ول، لکه یوې نندارې ته چې یې وړاندي یې کوي. د سکې بوتونه یوه څنگته، د ځغاستې بوتونه بل څنگته او چانټې یې په مینځ کې پرته وي. چرم یې تک تور او داسې غوړ شوي وو لکه ځین. د څراغ په رڼا کې یې یو ډول پرکا کول.

“یو وخت به سکې لوبه کوو.”

کاترین “دوې میاشتي وروسته په مورین کې د سکې لوبې پیلیري.”

“هله به ولاړ شو.”

“سمه ده”. همداسې روان وو. له یوې بلي کړکۍ څخه هم تیر شوو او یوې بلي فرعي کوڅې ته ورداخل شوو.

“تراوسه پر دې لار نه یم راغلي.”

ما ورته وویل “زه به هره ورځ پر همدې لار روغتون ته تلم و راتلم”. لاره کم سوره وه، مور یې په راسته اړخ کې روان وو. د اسمان مخ وریځې نیولې وو او پر ځمکه گڼ خلک اخوا دیکخوا کیدل. د شاوخوا دوکانو څراغان اوس هم لگیدل. له یوې کړکۍ څخه مو د پنیرو وه یوې توتې ته وکتل. زه د وسلو پلورنځۍ مخې ته ودریدم.

“دلته راشه. یوه توپنجه رانیسم.”

“څه ډول توپنجه؟”

“پیستول”. مور دواړه پلورنځۍ ته دننه ورغلو او خپل خالي کمربند مي د کاونټر پر سر کښېښود. د کاونټر شاته ولاړو دوو میرمنو څو بېلابیل ډوله توپنچې مخې ته راقطار کړې.

په کمربند کې مي د توپنچې خانچه خلاصه کړل او ورته ومي ويل "له دې سره بايد سمه وي". خانچه له خررنگه چرم نه جوړه شوې وه. په ښار کې د گړخولو په خاطر مي له يو بل چا څخه رانيولې وه.

کاترين "ښې توپنچې لری؟"

"دا خو تولي يو شان دي. دغه دانه کتلاي شم؟"

دې په جواب کې راته وويل "د ويشتلو لپاره ځای نشته، خو دغه توپنچې ډيرې ښې دي. د دغې توپنچې نښه نه خطا کيږي".

گيت مي يې کش کړ، فنر يې يو څه قوي وو خو ښه کار يې کاوه.

"دغه توپنچه که څه هم استعمالې ده، خو د يوه ماهره نښه ويشتونکي د لاس ده".

"تاسې پرې خرڅه کړې وه؟"

دوکاندارې وويل "هو".

ما ورته وويل "نو بيا چا درته راوړل؟"

"د هغه خادم".

ورته ومي ويل "کيدای شي زما توپنچه هم يو څوک درته راوړي. د دې قيمت څومره دی؟"

"پنځوس ليرې. ډيره ارزانه ده".

"ډير ښه. دوه اضافي شاجورونه او يو بکس مرمی مي هم په کار دي".

د کومو شيانو غوښتنه چې مي ځيني کړې وه، ټول يې د کاونټر له شا څخه راپورته کړل.

بيا يې پوښتنه وکړل "تورې خو نه غواړی؟ له مور سره ځيني ارزانه تورې هم شته".

ما ورته وويل "د جگړې ډگر ته ځم".

"اوه، نو بيا تورې ستا په درد نه خوري".

د توپنچې او مرميو پيسې مي ورکړې. د توپنچې شاجور مي ډک کړ، دا مي راواخيستل او

په خالي خانچه کې مي کښېښوول. په اضافه مرميو مي پاتې شاجورونه ډک کړل او په

کمر بند کي پسي مي وتړل. ورسره مي کمر بند هم دروند شو. البته پيستول مي ځکه خوبنه شول، چي مرمی يې هر ځای پيدا کيدې. کاترين ته مي وويل "ډير بڼه. مور اوس په بشپړ ډول مسلح شوو. دا يو له هغو کارونو څخه وو چي بايد کړی مي وای. زما پيستول، روغتون ته د راتللو په وخت کي يو چا راڅخه کښلي وه".

کاترين "خداي دي وکړي چي دا توپنچه سمه وي".

دوکانداره "بل څه خو نه غواړئ؟"

"نه. زموږ همدا شيان په کار وه".

"توپنچه تسمه هم لري".

"هو، ورته فکر مي دی". دې غوښتل نور شيان هم راباندي خرڅ کړي.

"شپيلکان هم شته".

"منه. هغه مو نه دي په کار".

له دوی سره مو مخه بڼه وکړه او دباندې راووتو. کاترين کړکۍ ته وکتل. دواړو ميرمنو هم سرونه رابښکاره کړل او تعظيم يې وکړ.

"په دا لرگيو کي چي يې هنداري نيولي، دا بيا ده څه لپاره دي؟"

"دا د مرغانو د راجذبولو لپاره دي. دغه هنداري په کښتونو کي ږدي، سپرکونډکي يې په ليدو ورته راتوليري او بيا ايتالويان خپله بڼه پرې پخوي."

"دا خو ډير پوهان خلک دي. امريکايان د سپرکونډکو ښکار کوي؟"

"ډير نه".

له کوڅې نه تير شوو او يوه پياده رو ته وربرابر شوو.

کاترين "اوس مي طبيعت يو څه سم شو، په اول سر کي چي راروان شوو وضعه مي چنداني بڼه نه وه".

"زه او ته چي سره يو ځای شو، خوشالي خود بخوده راشي."

“مور به هر وخت يو خای يو.”

“هو، خو نن به زه پر دوولس بجې درخه ولاړ شم.”

“د هغه په اړه اندېښنه مه کوه.”

مور دواړه په کوڅه کې نور وړاندي ولاړو. گرد او غبار د خراغو رڼاگانې ژړبخوني کړي وې.

کاترین “ستړی خو نه شوي؟”

“تاسې د خپل ځان حال راته ووايست.”

“زه ښه يم. پلې تگ مې خوښ دی.”

“پير پلې تگ هم ښه نه دی.”

“بلې.”

په همدې کوڅه کې نور هم وړاندي ولاړو، تر څو یوې لارې ته، چې د ویالې په خوا کې وه، ورسیدو. د کوڅې په هاغه بل اړخ کې د خښتو یو دیوال او څو پاڅه تعمیرونه ښکاریدل. د کوڅې په سر کې مې ښاري بس ولید، چې د پله له پاسه تیر شو. ما ورته وویل “د پله له پاسه به یوه ټکسي ته ورپورته شو.” د پله د پاسه په گرد کې ټکسي ته په تمه شوو. مخي ته مو څو ټکسيان تیر شول، خو هغوی ټول ډک ول. شیبه وروسته یوه بگی راغلل او له مور څخه تېره شول، په همدې حال کې بیا خوږ په باران بدل شو.

کاترین “پلې به ولاړ شو، که نه نو ښاري بس به راتینگ کړو.”

ما ورته وویل “یو گری به لا تم شو. د بگیانو د تگ راتگ لار همدا ده.”

کاترین “هغه د یوه راغلل.”

بگی والا خپل آس ودر او او فلزي کیلومتر شمار یې لاندې کښته کړ. د بگی سایوان پورته وو. د گادیوان کوټ ته مې وکتل، باران له لاسه لوند شوی وو. توره خولی یې لنده او بریښیدل. مور د بگی د شا په سپټ کې د سایوان تر تیارې لاندې څنگ په څنگ کښېښتو.

“پته دي وروښوول؟”

“تمخای ته. تر تمخای ورهاخوا یو هوټل شته، همالته به ولاړ شو.”

“په همدې شکل، له سامانو پرته هوټل ته تلای شو؟”

ورته ومي ويل “هو.”

له کوڅې څخه تیریدل او بیا تر تمخایه تگ هغه هم په باران کې، لار پیره اوږده شول.

کاترین “ډوډی نه خورو؟ داسې نه چې بیا وږې شم.”

“د ماښام ډوډی به په خپله کوټه کې وخورو.”

“زه د اغوستلو څه نه لرم. آن شپني کالي مي هم نشته.”

ما ورته وويل “دا خو کومه ستونزه نه ده. په لار کې یوې پلورنځۍ ته ورکښته شه او رایې نيسه.” گادپوان ته مي وررغ کړل.

“پر دغه لار باندي وه ویا مانزوني ته درځه.” سر يې وښور او ه او چپ لوري ته وگرځېد. په دې لویه کوڅه کې، کاترین د یوه پلورنځۍ په لټه شول.

کاترین “هاغه ده.” بگی ودریدل او کاترین ځینې راکښته شول. له پیاده رو څخه تیره او پلورنځۍ ته وردننه شول. زه په بگی کې ورته تم شوم. په شپږ او تیز باران وریده. د باران خوشبو او د اس ساه تر ما پوري رارسیدل. کاترین له هاخوا په لاس کې یوه غوټه نیولې وه، بگی ته راپورته شول او په حرکت مو پیل وکړ.

کاترین “بدخرڅي مي وکړل، خو ښه شپني کالي دي.”

د هوټل مخي ته چې راورسیدو، کاترین ته مي په بگی کې د انتظار وویل او زه خپله د هوټل له منیجر سره د خبرو لپاره دننه ورغلم. ډیرې کوتې خالي وې. زه بیرته بگی ته ورغلم. د گادپوان مزد مي ورکړ زه او کاترین په گډه هوټل ته ورننوتو. یوه هلک، چې بټن لرونکي کالي یې اغوستي ول، د کاترین غوټه یې راوړل. منیجر مور ته ښه راغلاست ووايه او لفت یې راته وښود. سور بخمل او ژیر رنگ ډیر تر سترگو کیده. منیجر له مور سره یوځای پورته ولاړ.

“ښاغلی او آغلي ډوډی په خپله کوټه کې خوري؟”

“بلي. د خورو منيو كتلاى شو؟”

“په دې خاص ماښام كې خاص خواړه هم شته. ښكار او سوفله.”

لفټ درې پوره پورته شو. له هر پور سره به يې اواز كاوه. وروستى ځل يې اواز وكړ او ودرید.

“د ښكار څه ډول خواړه لری؟”

“د صحرايي چرگ غوښي او وډكوك²¹”

ورته ومي ويل “وډكوك راوړه”. له دهلبز څخه تير شوو. په دهلبز كې يې يو خوړين كارپيټ هوار كړى وو. ډيري دروازي ښكاريدې. منيجر ودرېد، قلف يې خلاص كړ او دروازه يې پرانيستل.

“مهرباني وكړئ. ښكلي كوته ده.”

ماشوم غوټه د كوتي په مينځ كې كښېښوول. منيجر له كړكيو پردې پورته كړې.

وويي ويل “دباندي لنده بل زيات دى”. كوته په سره بخمل ښكلي شوي وه. گڼې هنداري، دوي چوكى او يو لوى كټ چي يوه ساتني روجايي پرې غوړېدلې وه، پروت وو. يوه دروازه د تشناب لور ته خلاصيدل.

منيجر “زه به منيو درته راوليرم”. له تشرېفاتو څخه وروسته بهر ولاړ.

د كړكى لور ته ورتېر شوم او دباندي مي وكتل. وروسته مي د سرې پردې تقمه ووهل او پرده راکش شول. كاترين پر كټ ناسته وه او قنديل ته يې كتل. خولى يې له سره ايسته كړل ورينستانو يې وه رڼا ته پركا وهل. ځان يې په يوه هنداره كې وليد او پر ورينستانو يې لاس راتير كړ. ما دا په نورو درو هندارو كې هم ليدل. خوابدي ښكاريدل برساتى يې پر كټ باندي كښېښوول.

“څه خبره ده؟”

يوډول مرغه دى چي ښكار يې كيږي او خوړل كيږي²¹

“ما تراوسه دغه ډول احساس نه وو کړی.” دکړکی وه لورې ته ولاړم پرده مي يوې خواته کړل او دباندې مي وکتل. فکر مي نه کاوه چې داسې به وشي.

“ته کاسيره نه يې.”

“پوهيرم گرانه، خو د يو چا لپاره د دا ډول احساس لرل بڼه نه دي.” اواز يې وچ او بيروحه وو.

ما ورته وويل “په بڼار کي تر ټولو بڼه هوټل همدا دی.” له کړکۍ څخه مي دباندې وکتل. له څلور لارې ورهاخوا د تمخای د څراغانو رڼاگانې تر سترگو کيدې. په کوڅه کي اوس هم بگيانې اخوا ديخوا کيدلې او په پارک کي ولاړې ونې مي هم ليدلې. د هوټل څخه راوتونکو رڼاگانو پياده رو روښانه کړی وو. له ځان سره مي وويل اوه، دا وخت نو د جنجال دی؟

کاترين “دلته راشه. زه بيا بڼه ميرمن شوم.” له اواز څخه يې هغه پخواني وچواله کوچ کړی وو. وه کټ ته مي وکتل کاترين راته مسکې شول.

ورغلم وه څنگ ته يې پر کت باندې ورسره کښېناستم.

“ته زما بڼه ميرمن يې.”

کاترين “بيله شکه چې ستا يم.”

له ډوډۍ خوړو وروسته حالات بيرته عادي شول. دواړه بيرته خوشاله شوو او د هوټل دغه کوچنۍ شان کوټه مو د خپل کور په څير وگڼل. په روغتون کي چې په کومه کوټه کي زه بستر وم، هغه کوټه مي خپل کور گڼلی وه او دا کوټه مي هم د خپل کور په څير وگڼل.

د ډوډۍ خوړلو پر مهال کاترين زما کورتي واخيستل او پر خپل ځان يې واچول. ډير وري وو او خواړه هم بڼه خونډور وه. پر ډوډۍ سربيره مو يو بوتل کپري او يو بوتل سنت استف وڅښل. د کاترين په نسبت ما ډير څښناک وکړ، خو پر دي يې ډير اغيز وکړ. په ماښامني ډوډۍ کي مو وډکوک له سوفله پټاټو او د شاه بلوط اوبو له مخلوط سره وخوړل. سلاډ او جوس مو پرې له پاسه نوش جان کړل.

کاترين “بنکلې او شانداره کوټه ده. تر هغو چې په ميلان کي يو، همدلته به اوسو.”

“ريښتيا هم عجه کوټه ده.”

کاترین “نه پوهیږم په دغه ډول کوټه کې چې څوک سهار راپاڅي څه ډول وي. په هر صورت بڼه ځای دی.” د ځان لپاره مې یو بل گیللاس له شربتو څخه ډک کړ.

کاترین “گناه کولو ته مې زړه غواړي. مور چې هرکار کوو هغه راته ساده او بې گناه بڼکارې. زما خو هیڅ زړه نه لویږي، چې مور دې گناه کوو.”
“ته ډیره بڼه یې.”

“زه یوازې وږې یم. بیخي ډیره وږې کیږم.”

ما یې په جواب کې وویل “ته ډیره بڼه او ساده یې.”

“هو، زه ساده یم. خو تراوسه له تا پرته په دې خبره بل هیڅوک نه دي خبر شوي.”

“په لمړي ځل چې مې ولیدې، بشپړه غرمه مې په دې فکر وکړه چې کور هوتل ته به څنگه ځو او څه ډول به وي.”

“ډیر بدسترگی یې. دا کور هوتل نه دی که څنگه؟”

“نه. مور هلته نه پرېږدي.”

“یو وخت خو به مو لا پرېږدي. زما و ستا تر مینځ توپیر همدا دی، زه هیڅکله د یو شي په اړه فکر نه کوم.”

“تراوسه دي د یوه شي په اړه هم فکر نه دی کړی؟”

کاترین وویل “ډیر لږ.”

“اوه، ته ډیره بڼه یې.”

یو بل گیللاس مې هم ځانته ډک کړ.

کاترین “زه بیخي ساده نجلۍ یم.”

“په لمړي سر کې ما داسې فکر نه کاوه. فکر مې کاوه چې ته لیونۍ یې.”

“لیونۍ وم، خو ډیره نه. خسته خو نه شوې؟”

ما ورته وويل “څيناک عالي دی”.

کاترين “بنه دی. خو زما پلار يې په ناوړه نقرص ناروغي مبتلا کړ”.

“پلار لري؟”

کاترين “هو، په نقرص اخته دی. مهمه نه ده چې ورسره وويني. ته پلار لري؟”

“نه، پلندر لرم”.

“زما به ورسره جوړه شي؟”

“مهمه نه ده چې ورسره وويني”.

کاترين “مور سره خوشحاله يو. نور مي له هيڅ شي سره مينه او علاقه نشته. زه ډيره

بختوره يم چې ستا ميرمن يم”.

خادم راغلی او لوبني يې يووړل. شيبه وروسته چوپه چوپتيا خپره شول او د باران د څاڅکو

اواز مو اورېده. د هوتل مخي ته يوه موټر هارن وواهه.

ما وويل:-

تل يې د شاله لوري اورم

چې د وخت وزري په بیره کي دي.

کاترين “دا شعر مي اوریدلی. د (اندري مارول) دی. دغه شعر يې د هغې نجلۍ په اړه ويلي

چې له نارينه وو سره يې حساسيت درلود”.

اوس مي دماغ ډير آرام او مستريح وو، غوښتل مي چې د حقايقو په اړه څه ووايم.

“ماشوم به په کوم ځای کي دنيا ته راشي؟”

“نه پوهيرم، خو يو بنه ځای به وي”.

“د لنګول کارونه به څنگه سره تنظيم کړي؟”

“خبره تر وسه پوري ده، خو ته فکر مه خرابوه. د جگړې د پایته رسیدو وړاندي به مور
څو ماشومان ولرو.”

“فکر کوم د تگ وخت راورسېد.”

“پوهیږم. که دي خوښه وي، نو درځه له خیره.”

“نه.”

“نو زما مجنونه ځان په اندیننو کې مه غورځوه. تراوسه خوښ خوشاله وي، خو په دا یوه
گړي کې بیا بیرته د اندېښنو په سمندر کې لاهو شوي.”

“نه، داسې نه ده. په څومره وخت کې به خطونه راستوي؟”

“هره ورځ. ستا ایټالوي ملگري ستا لیکونه وايي؟”

“انگلیسي یې دومره نه ده زده چې کومه ستونزه ځیني جوړه شي.”

“زه به دوی سربداله کړم.”

“خو چې پیر سربداله کونکي نه وي.”

“دوی به لږ غوندي سربداله کړم.”

“داسې بنکاري لکه د تگ وخت چې راورسید.”

“سمه ده. درځه له خیره.”

“زه نه غواړم چې زموږ دا بنکلی کورگی پریردم.”

“زه هم نه غواړم.”

“خو باید ولاړ شو.”

“سمه ده. خو په خپل دي کور کې مو پېر وخت تېر نه کړ.”

“که ژوند وو، بیا به یو بل وخت ورته راشو.”

“کله چي له جبهې څخه راستون شوي، يو بنکلی کور به ولري.”

“کيدای شي ډير ژر بيرته راستون شم.”

“کيدای شي چي پښه دي لږ غوندي زخمي شي.”

“يا هم کيدای شي چي د غور پيڅکی مي زخمي شي.”

“نه. غورونه دي لا اوس سم دي.”

“او زما پښې؟”

“پښې دي وختي لا زخمي شوي.”

“زما مجنونه، د تگ وخت راوړسېد.”

“سمه ده، لمړی تاسي ولاړ شئ.”

څلرويشتم فصل

د لغت پر ځای په زينو کي راکښته شوو. زيني يې په خورين فرش باندي فرش کړې وې. د خورو پيسې مي يې کله چي يې ډوډی راوړه، ورکړي وې. هماغه خادم چي ډوډی يې راوړې وه د دروازي په خوله کي پر يوه چوکۍ ناست وو. زمور له ليدو سره پاڅيد احترام يې وکړ. څنگ کوټې ته ورسره ولاړم او د کوټې کرايه مي ورکړل. منيجر زه خپله ملگری گڼلی وم او کرايه يې رانه په پيشکي کي وانه خيستل، خو کله چي له کوټې څخه وتلی وو، ياد شوي يې ول چي بايد خادم په دروازه کي کښېنوي، خو زه همداسي د پيسو له ورکړي پرته ولاړ نه شم. فکر کوم چي له يوې دغسي پښې سره مخ شوی وو، کيدای شي ملگری يې وو. ډيری وختونه په جگره ايزو حالاتو کي د ملگرو شمېر زياتيري.

خادم ته مي د بگی د راوستو وويل. هغه هم د کاترين غوټه ورسره واخيستل او سايوان په لاس دباندې ووت. مور په کرکی کي ورته کتل په باران کي له کوڅې څخه تير شو. همالته په ځنگلوري کوټه کي تم شوو او له کرکی نه مو دباندې کتل.

“کاترين، طبيعت دي څنگه دی؟”

“بيخي ډېر خوب راځي.”

“زه خو اوس لا وږي يم.”

“د خوراک لپاره يو شی د سره شته؟”

“هو. زما په غوټه کي شته.”

بگي مي وليدل، چي زمور پر لور راروانه وه. ودرېدل. آس په باران کي خورند سر ولاړ وو. خادم ځيني راکښته شو، ساپوان يې خلاص کړ او د هوټل په لور راروان شو. له دراوزې سره مخ په مخ شوو تر ساپوان لاندي په چکر کي د بگي په لور روان شوو. د لارې په څنگ کي ډم اوبه ولاړي وې.

خادم “ستاسي سامان په سيټ کي پروت دی.” بگي ته ورپورته شوو، خادم لا تراوسه ساپوان په لاس ولاړ وو. يوڅو نوتونه مي يې په لاس کي ورکښېښودل.

وي ويل “ډيره زياته مننه، بڼه سفر ولری.” گاديوان د اس کيزه راکش کړل ورسره آس په حرکت راغلی. خادم له خپل ساپوان سره وخرخيد او د هوټل په لور روان شو. مور همداسي د کوڅې په اوږدو کي وړاندي ولاړو بيا چپ خواته وگرځيدو له هغه وروسته له تمځای سره وه راسته اړخ ته راوگرځيدو. يو څه ورهاخوا دوه عسکر ټوپک په لاس په رڼا کي وه باران ته ولاړ ول. خولی يې په رڼا کي برينېدلې. له تمځای نه په راوتونکو رڼاوو کي باران صاف او شفاف ښکاریده. له تمځای څخه يو پلندي د غوتو وړلو په نيت راووت، پر اوږو يې د باران څاڅکي لگيدل.

ورته ومي ويل “مننه. پلندي ته اړتيا نشته.”

بیرته وه خپل پخواني ځای ته ستون شو. ما وه کاترين ته چي پر مخ يې د بگي د ساپوان سایه وه، مخ ورواړاوه.

“نور نو د مخه بڼي وخت رارسيدلی.”

“زه د سره تللای شم؟”

“نه.”

“ستا يې په مخه بڼه.”

“گاديوان ته د روغتون پته وروښيه”.

“سمه ده”.

گاديوان ته مي د روغتون پته وروښوول. سر يې وښوراوه.

ما ورته وويل “د خدای په امان”. له بگي څخه لاندي وه باران ته راکښته شوم او بگي په خپله مخ په حرکت شول. کاترين دباندې راوکتل، په رڼا کې مې يې مخ وليد. مسکي شول او لاس يې راته وښوراوه. بگي په کوڅه کې مخ په لوره روانه وه. دې طاق ته اشاره وکړل، وه هغه ځای ته چې مې وکتل يوازي طاق او دوه عسکر ولاړ ول. زه يې په مقصد پوه شوم. د دې مقصد دا وو، چې زه تر طاق لاندي ودرېرم، څو د باران له څاڅکو څخه محفوظه واوسم. زه ولاړم همالته ودرېدم او بگي ته مې تر هاغه مهاله کتل چې پر کونج باندي راتاو شول. له دې وروسته وه تمځای ته ورته شوم. پلندي په برنده کې په ما پسي راکتل. په ده پسي وه اورگاډي ته ورغلم. د يوې له گني گوني ډکې لارې څخه تېر شوم او په يوه دروازه ورننوتم. په ډبه کې مې د چوپړوال پر ملگري باندي سترگې ولگيدې. د يوې ډکې ډبې په يوه کونج کې ناست وو. زما چانته او غوتې د ده له پاسه په سرتاخ کې پرته وي. زمور له ورننوتو سره ټولو مور ته سترگې راوارولې. په ډبه کې بيخي تنگه تنگستي وه او ټول يو له بل سره جوخت او پيوست ناست ول. د چوپړوال ملگري پاڅيد او زما لپاره يې ځای خالي کړ. زه لا پر خپل ځای ولاړ وم، چې پر اوره يو چا لاس راکښېښود، ما چې ورته وکتل مخي ته مې يو قډبلنده د توپچي قواو تورن چې پر زنه باندي يې يو سور داغ هم وو ولاړ، وو. د ډبې ورهاخوا يې په هنداره کې راته وکتل او بيا راننوت.

ده ته مې وويل “څه خبره ده؟” مخ مې ورته راوگرځاوه او مخ په مخ ورسره ودرېدم. تر ما په قد جگ وو. د نقاب په سایه کې يې مخ ډنگري ښکارېده. د زني زخم يې تازه او برينېده. په ډبه کې موجودو ټولو خلکو مور دواړو ته په ځير ځير کتل.

راته ويې ويل “ته دلته نه شي کښېښتلاي. هيڅوک حق نه لري، چې د چوکي نيولو لپاره يو بل څوک راوليري”.

“زه دا حق لرم”.

نارې يې تېرې کړې. کرنکې ته مې يې کتل، غوتو يې پورته او کښته شو. د چوپړوال ملگري د چوکي وه مخي ته ولاړ وو. د ښېښې ورهاخوا خلک زمور په تماشه ول. په ډبه کې ولاړ خلک ټول چپ ول.

“ته په هيڅ صورت داسي نه شي کولای. زه تر تا دوه ساعته وړاندي راغلی يم.”

“اوس څه غواړي؟”

“چوکۍ غواړم.”

“زه هم چوکۍ غواړم.”

څېرې ته مي يې وکتل او داسي احساس کړل لکه ټوله ډبه چې زما پر ضد وي. زه دوی نه ملامتوم. دی پر حق ول، خو زما له چوکۍ سره کار وو. خلک تر اوسه د بتانو په څير پر خپلو ځايو باندي غلي ولاړ ول.

له ځان سره مي وويل اوه، خدايه دا بيا څه غضب دی.

ما ورته وويل “مهرباني وکړئ. بناغلی تورن.” د چوپړوال ملگری له چوکۍ څخه رادېخوا شو او قدبلنده تورن پرې کښېناست. بيا يې ما ته وکتل څيره يې زهيره راته ښکاره شول، خو چوکۍ يې وگټل. د چوپړوال ملگری ته مي وويل “زما سامان راواخله.” له دهلبز څخه راووتو. اورگاډي ډکه وه او ښه پوهېدم چې اوس د چوکۍ پيدا کول ناممکنه ده. وه چوپړوال او د هغه ملگری ته مي لس لس لېرې ورکړې. دوی له دهلبز څخه کښته شول او له برنډي څخه يې وه کړکيو ته راکتل، خو ځای نه وو.

چوپړوال “کيدای شي په راروان تمځای کي ځيني خلک پلي شي.”

ملگری يې وويل “دا هم کيدای شي، همالته گڼ نور پسي وروڅيږي.” له دوی سره مي په همدې ځای کي مخه ښه وکړل او پر خپله مخه ولاړل، خو دوی دواړه د چوکۍ د نه پيدا کېدو له لاسه خاوبدي ول. کله چې اورگاډي حرکت کاوه، زما په شمول گڼ نور کسان د ډبې په مينځ کي ولاړ ول او د تمځای څراغانو او د ډبې غولې ته مو کتل.

باران تراوسه وريده. يو گری وروسته د ډبې ښيښي لنډې خيشتي شوې او دباندې مو هيڅ شی نه شوای ليدای. څو لحظې وروسته د ډبې پر غولي باندي خوب يووړم، خو له خوبه وړاندي مي خپله بتوه چې پيسې او اسناد پکښي وه د پښو په مينځ کي کښېښوول او بيا بیده شوم. ټوله شپه بیده وم يوازي په بریشيا او ورونا کي چې ځيني کسان کښته او پورته شول راويښ شوم او بيرته ژر خوب يووړم. پر يوه غوټه مي سر ايښی وو او پر هغه پاتې غوتو مي لاسونه راگرځولي ول. دوی به که زه په پښه نه وای وهلی نه يې شوای کولای چې تېر شي. د ډبې په غولي کي زما په گڼون گڼ نور خلک بیده ول. ځينو بيا د کړکيو پر دستکانو

لاسونه ټينگ کړي او ولاړ ول. ځينو نورو بيا له لاجاری څخه وه دروازو ته تکیې لگولي وې. په دغه اورگادي کې به تل گڼه گڼه ډيره وه.

پنځه ويشتم فصل

د مني موسم راپيل شوی وو. ټولي ونې سپيرې او له زرغونو پاڼو سره يې مخه ښه کړې وه. لارې، گودرې له خټو مالامال وې. له يوډين نه تر گوريزيا پورې په لارې کې ولاړم. په لار کې له نورو موټرو څخه وړاندي شوو. ما تر کړکۍ دباندې شاوخوا سيمو ته کتل. د توتو خړې ونې او خړ خړ کښتونه مې ليدل. د سړک پر څنډو ولاړو ونو له خپلو پاڼو سره بېلتون کړی وو او پاڼې يې لاندې پر مخکې ورته نڅپدې. يو شمير خلک د سړک له پاسه په کار بوخت ول. دوی د ونو له منځه ماتې تيرې رااخيستي او د سړک ډبونه يې پرې ډکول. د دوو غرو په مينځ کې پراته ښار ته مې وکتل خو په خپله غير کې راچاپيره کړی وو. مور پر سيند باندي، چې تر غاړې غاړې پورې بهيده، پوريوتو. په غرونو کې باران شوی وو. ښار ته چې راداخل شوو، له فابريکو، کورو او مانيو څخه راتېر شوو. په لار کې مې ځيني داسې کورونه هم وليدل چې تازه په تازه د توپو نښه گرځول شوي ول. په يوه نړۍ کوڅه کې مو د بریتانيا د سره صليب يو موټر وليد، يو تور مخی او ډنگر موټروان پکښې سپور وو. خولۍ يې په سر کې وه. دی له دې وړاندي مې نه وو ليدلی. د ښار د غټې څلورلارې په مينځ کې د ښار د جگړن د کور مخي ته له موټره راکښته شوم. موټروان مې غوټه راکړل، هغه مې پر اوږه کښېښوول. لاسي بکسه مې په لاس کې واخيستل او د خپلې کلا په لور روان شوم. داسې مې نه گڼل لکه وه کور ته چې روان يم.

پر تازه اېپاشي شوي پياده رو باندي روان شوم. د ونو له مينځ څخه مې کلا ته وکتل. کړکۍ ټولي بندي وې، خو دروازه خلاصه وه. وردننه شوم. جگړن دننه په يوه تشه توره کوټه کې، چې د ديوالونو له پاسه يې نقشې راخوړند وې، ناست وو.

څنگه چې يې زه وليدم راته وې ويل "سلام، جوړ په خير، څنگه يې؟" تر پخوا زور او سين بنکار يده.

ما ورته وويل "ښه يم. ستاسې مصروفيتونه څنگه روان دي؟"

راته ويې ويل "خبره خلاصه ده. غوټه دي پر مخکې کښېږده او کښېښه."

غوټه او دوي بستي مي پر غولي کښېنودې او له پاسه مي پرې خپله خولې کښېنول. د ديوال وه لور ته پرته چوکۍ مي راکش کړل او له ميز سره په څنگ کي پرې کښېنستم.

جگړن "اوري په ډېر تکليف راباندي تېر شو. اوس بنه يې؟"

"هو".

"مدالونه يې درته درکړل؟"

"هو. رايې کړل مننه".

"ته راکړه، چي ويې گورم".

کوسۍ مي خلاصه کړل او پر سينه ځوړند مډالو ته يې وکتل.

"له مډالو سره يې بکسونه درکړل؟"

"نه، يوازي اسناد يې راکړل".

"بکسونه بيا وروسته درکوي. هغه وخت په بر کي نيسي".

"که کوم کار شته، زه تيا ريم؟"

"موټرونه يې ټول بيولي دي. شپږ دانې په شمالي کارپوريتو کي دي. کارپوريتو دي ليدلې؟"

ما ورته وويل "هو". يو وړوکی سپين بناړ مي ذهن ته راغلی. د درې په مينځ کي يې يو ځلی ولاړ وو. يو کوچنی او بنکلی بناړ وو، د بناړ په مينځ کي يې يوه زړه رابنکونکي فواره جوړه کړي وه.

"دوی اوس همالته کار کوي. د ناروغانو شمېر هم ډېر شوی. جگړه ختمه شوي".

"هغه پاتې موټرونه چيري دي؟"

"دوه لور په غره کي دي او څلور اوس هم په باينسيزا کي دي. او د امبولانسونو دوه برخي په کارسو کي له دريم پوځ سره دي".

"زه څه خدمت کولای شم؟"

“که دي خوبنه وي، ته باينسيزا ته ولاړ شه او هغه څلور موټرونو په خپله کنټرول کي واخله. جينو له ډيره وخته همالته دی. تراوسه به باينسيزا ته نه تللی؟”
“نه”.

“همالته اوضاع ډيره بدخونده شول، درې موټرونه مو تباہ شول.”
“خبر شوم”.

“هو، رينالډي درته ليکلي وه”.

“رينالډي چيري دی؟”

“همدلته په روغتون کي دی. اوړی او منی يې دواړه همدلته تېر کړل.”
“بېشکه”.

جگړن “اوضاع بېجده ډېره خرابه شول. له ځان سره مي فکر کاوه، چي ته ډېر نېکمرغه وي چي ژوبل شوي.”
“درسره موافق يم”.

جگړن “راروان کال به تر دي لا ناوړه وي. کيدای شي همدا اوس حمله وکړي، داسي گنگوسي دي، چي دوی د حملې نيت لري، خو باور مي نه کيږي ځکه اوس ډير ناوخته دی. سيند دي وليد؟”

“هو، هغه خو له وړاندي لا تر غاړې بهيده”.

“اوس موسم باراني دی او فکر نه کوم، چي دوی دي اوس حمله وکړي. کيدای شي له بارانه وروسته واوره هم پيل شي. ستا د هيوادوالو په اړه څه خبرونه دي. ستا په شمول نور امریکايان شته؟”

“هغوی د يو ميليوني پوځ په روزلو بوخت دي”.

“خدای دي وکړي، چي يو جوپه يې دلته هم راشي. خو تر رارسيدو وړاندي به پر هغوی ټولو فرانسويان غير راتاو کړي؛ مور ته به هيڅ رانه شي. په هر صورت، ته نن شپه همدلته

پاتي شه، سبا له خيره کوچنی موټر درسره واخله، ولاړشه او جينو بيرته راوليره. زه به يو په لاره بلد سړی درسره واستوم. جينو به دي په هرڅه پوه کړي. اتریشيان اوس هم بمبار کوي خو اوس يې کار خلاص دی. باينيسيزا به هم وويني.”

“د لیدو ارمان يې لرم. بناغلی جگړنه، خوشاله شوم، چي يو ځلي مو بيا سره وليدل.”

مسکی شو او ويې ويل “دا ستاسي لطف دی. زه خو له جگړې څخه تر پزې راغلی يم؛ که زه له دغه ځايه تللی وای، فکر نه کوم چي بيا دي راستون شوی وای.”

“ستا له خبرو داسي بنکاري، چي حالات ډير ناوړه دي.”

“هو. ناوړه او بيا هم ډير ناوړه. څه ورشه، ځان پاک کړه او رينالدي ولټوه.”

له کوتې راووتم او غوټه په لاس لور وه کوتې ته ولاړم. رينالدي په کوټه کي نه وو، خو شيان يې پراته وه. پر کټ کښېنستم، گلگل مي خلاص کړل او د بنی پښې بوت مي وکښ او پر کټ اوږد اوږد وغځيدم. ستړی وم او بنی پښې مي درد کاوه. يو بوت کښلی او بل بوت په پښو پر کټ باندي پروتي خوند رانه کړ. نو پاڅيدم، تنی مي خلاصه کړل، بوت مي پر غولي باندي وغورځاوه او بيرته پر کټ باندي پرېوتم. کړکی بندي وي. هوا يې ترېخته کړې وه. زه هم دومره ستړی وم چي دا مي په وسه نه وه، تر څو پاڅيرم او کړکی پرانيزم. زما شيان ټول د کوتې په يوه کونج کي پراته ول. بهر ورو ورو تياره خپرېدل. په کټ کي پروت وم، د کاترين په اړه مي سوچونه وهل او د رينالدي په تمه وم. هڅه مي کول، چي د کاترين په اړه له فکرو ځان خلاص کړم، پرته په شپه کي، هغه هم له خوبه وړاندي. خو اوس ستړی وم او بي وسه پروت وم. ځان مي وه فکرونو ته وروسپاره. په همدې فکرو کي وم، چي رينالدي راننوت. د پخوا په څېر بنکاريده خو لږ ډنگر شوی وو.

رينالدي “اوه، زما له غرونو پناه ياره!” زه راجگ شوم. رانژدي شو، کښېناست او لاسونه يې راباندي راچاپيره کړل. “زما خور انډيواله!” پر اوږه يې وټکولم او زما دواړه لاسونه يې په خپلو لاسو کي ونيول.

رينالدي “ته رانژدي شه، ماشومه ځنگون دي راته بنکاره کړه.”

“پايڅه بايد پورته کړم.”

“سمه ده، زما ورکوټې. زه او ته ملگري یو. پردي انسانان مو په مینځ کي نشته. ته دي دا پښه رادېخوا کړه، چي څنگه یې در عملیات کړې.” زه پاڅیدم. پایڅه مي راونغاړل او د ځنگانه سترگه مي وربنکاره کړل. رینالډي لاندي پر محکه کښېناست او ورو یې ځنگون ته حرکات ورکړل. پر ژوبل ځای باندي یې گوټي کښېښودې او بیا یې د ځنگانه سترگه په خپله بټه گوته باندي وموړل.

“بس همدومره؟ عملیات همدومره وه؟”

“هو.”

“په دي اوسني حالت کي جبهې ته ستا لیرل جرم دی. ته یې باید بشپړ عملیات کړی وای.”
“ځنگون مي د پخوا په نسبت اوس ډیر بڼه دی. په اول سر کي د تختي په څیر کلک وو.”
رینالډي زما ځنگون راکت کړ. ما یې لاسو ته کتل، د یوه تکړه جراح په شان ول. سر ته مي یې وکتل، ورینستان یې جلا جلا او برېښیدل. ځنگون ېې نور هم کت کړ.

“اڅ!”

رینالډي “نیمگري یې تداوي کړی یې.”

“د پخوا په نسبت بڼه یم.”

“زما جانانه، ځنگون دي مي معاینه کړ. دا خبره دي په دماغ کي نوټ کړه، په دي طبي مسایلو کي زه تر تا ډېر معلومات لرم.” پاڅېد او پر کټ کښېناست “ځنگون یې بڼه عملیات کړی.” لاس یې پر ځنگانه ایښی وو “په هر صورت اوس غوري راته وکړه.”

ما یې په جواب کي ورته وویل “کوم خاص څه نشته، چي په اړه یې درته ووايم.”

“ته د یوه واده شوي سړي په څیر چمونه کوي. په تا څه شوي؟”

ما ورته وویل “هیڅ نه دي راشوي. په تا څه شوي؟”

“له دي نادودي جگړې نه مور شوی یم. له سختو رېرو سره یې لاس و گریوان کړی یم.”
لاسونه یې پر ځنگانه باندي راغونډ کړل.

“اوه!”

“خه خبره ده؟ ايا زه د انساني احساساتو د درلودو حق نه لرم؟”

“نه. ستا له کړو څخه داسي معلوميري، چي سات دي تېر شوی. هله ژر کوه ما ته يي ووايه. خه ليدلي يا خه خورلي.”

رينالدي “اورى او منى مي گرده د انسانانو په عملياتولو باندي تېر کړل، هر ژوبل به يي تر ما پوري رارساوه. ټول سخت عمليات يي په ما کول. په خداى چي زما څخه اوس ډير تکړه جراح جوړى شوى!”

“مبارکي يي درته وایم.”

“زما هيڅ زړه ته نه لوبدل، خو اوس په خداى چي بيخي ته تکړه جراح شوى يم.”

“نام خدا.”

“خو زما ورکوتې، اوس ژوبل نشته او عمليات نه کوم، ځکه نو سخت نفس تنگه شوى يم. ډېره بدمخي جگړه ده. زما ملگري، ته بايد زما پر خبرو باور وکړي. په هر صورت، راشه اوس به يو گړى طبيعتونه سم کړو، د فونوگراف ريکارډ دي راوړ.”

“هو.”

په بسته کي دننه، د يوه کاغدي کاتن په مينځ کي په يوه اخبار کي پيچل شوى وو. ډير ستړى وم، دومره مي په وسه نه وه، چي رابهر يي کړم.

رينالدي راته وويل “ستا طبيعت څنگه دى؟”

“د طبيعت پوښتنه مي مه کوه. فکر مي بيخي خراب دى.”

رينالدي “گوزن وهلي جگړه! خير، ته راشه دواړه به څيناک وکړو. خپل ځانونه به خپله خوشاله کړو او تر يو څو گړيه پوري به نړى هيره کړو.”

ما ورته وويل “زه ژرى يم، ډاکټرانو له څيناکه منعه کړى يم.”

“اوه، زما ملگري، ته ما ته په کوم شکل راغلي؟ له تروش تندي او خرابي اينې سره؟ زه درته وایم چي جگړه منحوسه ده. نو بيا ولي خپل ځانونه پرې مبتلا کوو؟”

“سمه ده، خو زه نه غواړم ډير څينناک وکړم، ستا لپاره يوڅه څينم.”

رينالدي پاڅيد، دوشی ته ورتېر شو، دوه گيلاسه او د کوگناک بوتل يې راواخيسته.

رينالدي “دا اتريشي کوگناک دي. اوه ستوريز. دا ټول يې له سان گبريل څخه په غنيمت راوړي.”

“ته هلته تللی وي؟”

“نه تراوسه نه يم تللی. ټوله عمر مي همدلته په عمليات کولو باندي تېر کړ. ته وگوره گرانه، دا ستا زور د غابنو برس دی. ستا د يادگار نښي په حيث مي هروخت له ځان سره گرځاوه.”

“چي خپل د غابن پريولل درياد کړي.”

“نه. زه خپل برس لرم. ستا برس مي د دې لپاره راسره ايښی وو، چي تا پر ياد کړم. تا به سهار وختي په دې برس له غابنو څخه د ويلاروسا اثار پاکول. قسمونه به دي اخيستل او اسپرين به دي خوړی، بيا به دي بسکنځل کول. هرکله چي دغه گيلاس ووينم ستا هغه وخت مي راياد شي چي هڅه به دي کول تر څو خپل افکار په برس پاک کړي.” د کت په لور رانژدې شو “هله ژر کوه يو ځلي مي بسکل کړه او راته ووايه چي ته خوشاله يي.”

“هيڅکله به دي بسکل نه کړم. بي لکی بيزو.”

“خبر يم، ته يو بنه انگلوساکسون ځوان يې. پوهيرم چي اوس پيښپمانه يې. خبر يم. زه به اوس تر هغه وخته تم شم تر څو انگلوساکسون ځوان په برس فحش ليري کوي.”

“گيلاس ته يوڅه کوگناک ورواچوه.”

گيلاسونه مو سره وجنگول او پر سر مو پورته کړل. رينالدي راباندي وخنډل.

“زه به تا په ډير څينناک نشه کړم، بيا به دي اینه در څخه راوباسم، يوه نوې ايتالوی اینه به درته پيوند کړم او بيا ځلي به يو روغ انسان درنه جوړ کړم.”

گيلاس مي د کوگناک په تمه لاس کي نيولی وو. بهر تاريخي خپل راج چلاوه. گيلاس په لاس د کړکی په لور تېر شوم او خلاصه مي کړل. باران دريدلی وو، خو بهر يې يخ جوړ کړی وو. ونې په خوږ کي پټې وې.

رينالدي وويل "کوگناک بهر مه توييوه. که يي نه شي څينلای، ما ته يي راکړه".

ما ورته وويل "خپل کار دي کوه". د رينالدي په بيا ليدو خوشاله وم. ده دوه کاله زما په ځورولو تېر کړي ول. راباندي گران وو. د يو او بل په خوی و خاصيت ښه پوهېدو.

په داسي حال کي چي په کت کي پروت وو پوښتنه يي راڅخه وکړل "واده دي وکړ؟"

ما پر دېواله تکیه اچولي وه.

"نه، تراوسه مي لا نه دی کړی".

"له يو چا سره په مينه کي يي؟"

"هو".

"له هماغې بریتانوی نجلۍ سره؟"

"هو".

"بېچاره. هغه ستا وړ ده؟"

"هو، ولي نه".

"مطلب مي دادی يعني عملاً په ژوندانه کي؟"

"ځغله ورک شه".

"سمه ده. تا ته به معلومه شي چي زه د څه ډول خوی او عادت څښتن يم. ايا دا...؟"

ما ورته وويل "رينالدي، د خدای لپاره چپ شه. که غواړي ملگرتيا مو پر ځای پاتې شي، چپ شه".

"زه نه غواړم، ستا ملگری وه اوسم. زه ستا ملگری يم".

"نو بيا چپ شه".

"سمه ده".

د کټ په لور ورتير شوم او په څنگ کې ورسره کښېناستم. ده خپل گيلاس په لاس کې نيولی وو او مځکې ته يې کتل.

“رينالډي، ته پوهيرې چې دا هرڅه څه ډول دي؟”

“اوه، هو. زما ټول ژوند له همدې ډول شيانو سره تېر شوی، خو ته په دې برخه کې کم تجربه يې. او زه غواړم ته هم پکښې ماهره شي.” دی تراوسه ځورند سر ناست وو.

“ته يې نلري؟”

“نه.”

“گرد سره؟”

“نه.”

“ايا زه دا خبره ستا د مور او خور په اړه ويلای شم؟”

رينالډي کرار وويل “ستا د خور په اړه هم.” مور دواړو وځنډل.

“زور اتله!”

رينالډي “کيدای شي زه بخيل يم.”

“نه، ته بخيل نه يې.”

رينالډي “زما هدف هغه نه وو، هدف مي بل څه وو. ته واده لرونکی ملگری لري؟”

“هو.”

رينالډي “زه يې نه لرم، هغه چې يو له بل سره مينه ونه لري؟”

“ولي؟”

“د دوی له ما څخه ښه نه کيږي.”

“ولي؟”

“زه مار يم. زه د منطق مار يم.”

“ته يې سره يوځای کوي. مڼه يې سبب وه.”

“نه، هغه مار وو. هغه ډير بڼه وو.”

ما ورته وويل “ته چي غلی ناست يې، ډېر بڼه معلوميرې.”

“مینه درسره لرم، زه چي کله له ځانه يو ستر ايټالوی مفکر جوړ کړم، ته مي غرور بيرته رامات کړي؛ خو زه په ډيرو هغو خبرو پوهيرم چي ويلای يې نه شم. په هر صورت زه تر تا ډير پوه يم.”

“هو. ريښتيا هم.”

“او ته به له خيره يو بڼه ژوند ولري. له پينځماتيا سره سره به بيا هم بڼه ژوند ولري.”

“زه خو داسي فکر نه کوم.”

“اوه، ريښتيا وایم. ته به ريښتيا هم بڼه ژوند ولري. زه چي کله مصروفه يم ډير خوشاله يم.”
ده بيا سر ځوړند کړ.

“ته به يې هم څښتن شي.”

“نه. زما گرد سره دوه شيان خوبس دي. يو يې زما د کار لپاره مضر دی او هغه بل يې نيم ساعت، پنځلس دقيقې او ځيني وختونه تر دې هم لږ وخت نيسي.”

“ځيني وختونه تر هغه هم لږ.”

“بلي، لږ پرمختگ مي کړی. ته نه يې خبر. لنډه دا چي هماغه دوه شيان او زما کار.”

“ستا په ژوند کي به يو انقلاب او نوي شيان رامنځته شي.”

“نه، زموږ په ژوند کي نوي شيان هيڅکله نه راي. موږ کامل پيدا شوي يو. نوی شی مو په ژوند کي نه راي. موږ بشپړ يو. ته بايد په دې ووياري، چي لاتين نه يې.”

“د لاتين په نامه کوم شی نشته. لاتين خپله يو فکر دی. ته پخپلو نيمگړتياو خورا وياري.”
رينالډي لوړ وکتل او په خدا شو.

“بس يې ده ملگري. د ډېرو فکرو له لاسه خسته شوی يم.” دی چی کله اول کوټي ته راننوت، له څيري يې پوه شوم چي ستري دی “د ډوډی وخت دی. زه ډېر خوشاله يم چي بيرته راغلي. ته زما بهترين ملگري او د جگري د وخت ورور يې.”

“د جگري د وخت ملگري څه وخت ډوډی خوري؟”

“همدا اوس. ستا د ايڼي په وياړ به يو وروستی جام پر سر پورته کړو.”

“د سيانت انتوني په څير.”

“غلط. هغه موضوع د شرابو او معدې مربوط وه. لږ شراب د خپلي معدې په وياړ وڅيښه.”

“سمه ده، ستا په خاطر به ټوله بوتل وڅينم.”

رينالډي “ستا د ميرمني په وياړ.” خپل گيلاس يې پورته کړ.

“سمه ده.”

“زه به هيڅکله د هغي په اړه کومه ناوړه خبره ونه کړم.”

“پر ځان فشار مه راوله.”

کوگناک يې وڅينيل “زه پاک و ساده يم. خاص ستا په څېر يم. زه به هم له خيره، له يوي بریتانوی سره يارانه واچوم. که ريښتيا درته ووايم، ستا له نجلۍ سره لمړی زما پيژندگلي وشول؛ خو هغه تر ما يو څه په ونه جگه وه. قډبلنده نرسه!”

ما ورته وويل “ته ډير پاک ذهنه يې.”

“هو، هغه خو زه يم. ټوله نړی ما ته په پاک ذهنه وايي.”

ما ورته وويل “رينالډي خاک به سر.”

“د نن لپاره همدومره کفايت کوي. راءه په همدې پاک ذهن به کښته شو او ډوډی به وخورو.”

له تگه وړاندي ولمبيدم، سر مي ږمنځ کړ او بيا کښته ولاړو. رينالډي لږ نشه غوندي وو. مور چي خورنځای ته ورغلو، ډوډی لانه وه تياره شوي.

رينالدي "زه به ولاړ شم او يو بوتل به رارم." د زينو له لاري پاس ولاړ. زه پر ميز کښېناستم. رينالدي گړی وروسته له بوتل سره راستون شو. گيلاسونه مو نيم نيم ځيني ډک کړل او مخي ته مو کښېښوول.

ما ورته وويل "ډير دي". گيلاس مي راپورته کړ او د ميز له پاسه پر پرته شمعي مي سترگي ښخي کړې.

"د تش نس لپاره دا نيم گيلاس هيڅ شی نه دی. دا ډير خوندور شربت دي. معده په مکمل ډول سوځي. ستا لپاره هيڅ شی تاواني نه دی."

"سمه ده".

رينالدي "تدریجي ځان وژنه. دغه څښاک معده بشپړه تباه کوي. انسان ته لاس رپرېدا وراچوي او په پای کې يې گټه يوازي وه جراح ته رسيري."

"ته يې توصيه کوي؟"

"د زړه له اخلاصه. زه گردسره بل شی نه څښم. ويې څښنه او ناروغي ته سترگي په لار شه".

ما چې خپل نيم گيلاس ختم کړ، په دهلبز کې مي د خادم نارې واورېدې "سوپ! سوپ! سوپ آماده دی!"

جگړن رانوت، مور ته يې سر وښور او ه او کښېناست. پر ميز باندې ډير کوچنی ښکارېده.

پوښتنه يې وکړل "همدا ټوله يو؟" خادم د سوپ پيال له پر ميز کښېښوول او جگړن خپل غاب ځيني ډک کړ.

رينالدي "هو. همدا ټوله يو، خو پادري تراوسه نه دی راغلی. هغه که د فریدريکو له راتگه خبر شو، هغه به هم په ځغاسته ځان راورسوي".

رينالدي مي وپوښت "هغه چيري دی؟"

"هغه اوس په ۳۰۷ کې دی". دی په سوپ خوړلو مصروفه وو. خوله يې په احتیاط پاکه کړل "کیدای شي اوس راشي. هغه ته مي ټلیفون ور وکړ او ستا له راتگه مي خبر کړ".

ما ورته وويل "د خورنخای شور ماشور مي خورا ارمان وو".

جگړن "د شور ماشور وختونه ولاړل. اوس هغه شور ماشور نه دی پاتي".

رينالدي "زه به شور ماشور جوړ کړم".

جگړن وويل "شراب درواخله". خپل گيلاس يې ډک کړ. آس هم راورسپدل او ټوله يې په خوړو مصروفه شوو. آس پر خلاصېدو ول، چې پادري هم راورسېد. دی د پخوا په شان وړوکی، تور او سره ننوتلی بنکاریده. زه پاڅيدم او ستړي مشي مي ورسره وکړل.

لاس يې زما پر اوږه کښېښود.

پادري "څنگه چې مي ستا د راتگ واورېدل، سمدستي رارهي شوم".

جگړن ورته وويل "کښېښه، اوس دي لا ناوخته کړ".

رينالدي په انگليسي ورته وويل "مانښام په خير". دغه، څو جملې يې له هغه تورن څخه زده کړي وې، چې هر وخت به يې پادري خوراوه. پادري وويل "رينالدي، مانښام په خير". خادم وه ده ته سوپ راوړ، خو ده غوښتل چې په آس يې پيل کړي.

له ما يې پوښتنه وکړل "تاسي څنگه ياست؟"

"شکر دی ښه يم. ستاسي کارونه څنگه دي؟"

رينالدي وويل "پادري شراب درواخله، لږ شراب ستا د معدې په وياړ درواخله. دا د سيانت پاول وينا ده".

پادري ورو ورته وويل "خبر يم". رينالدي خپل گيلاس ډک کړ.

رينالدي بيا وويل "ټوله گناه د سيانت پاول په غاړه ده، ټوله مشکلات د همدې له لاسه دي". پادري ما ته وکتل او مسک شو. زما ورته پام شو د پخوا په نسبت اوس لغازي خبرو چندان اثر نه پرې کاوه.

رينالدي وويل "همدا سيانت پاول يو راونډر او چيسر وو. بيا چې کله يې نشه سر شول ويل يې دا ښه نه دي او کله چې بيا د ده خبره خلاصه شول د پاته خلکو لپاره يې قوانين وضعه کړل. همداسي نه ده فريديکو؟"

جگرن وخنډل. اوس مو کباب راپيل کړی وو.

ما ورته وويل "زه تر غروب وروسته د مقدساتو په اړه خبرې نه کوم". پادري سر راپورته کړ او راته مسک شو.

رينالډي وويل "ده ته بيا وگوره، د پادري اړخ يې ونيو. آ خلکو، څه شول هغه د پادري ځورونکي؟ کاوالکانتې چيري دی؟ برونډي چيري دی؟ سزار چيري دی؟ ستاسي رايه داده چې زه پادري په يوازي سر وځوروم؟"

جگرن "دی يو بنه پادري دی".

رينالډي وويل "دی بنه پادري دی، خو بيا هم يو پادري دی. زه غواړم خورنځای پخواني حالت ته وگرځوم. زه غواړم فریدريکو خوښ وساتم. پادري مرداباد!"

ما جگرن ته وکتل، چې وه رينالډي ته يې کتل؛ دی هم پوه شوی وو، چې رينالډي نشه دی. رينالډي څيره الوتې بنکاریده. پر تندي يې خپاره ورښتانه ډير تور بنکاريدل.

پادري "همداسي ده لکه تاسي چې وايست، رينالډو. تاسي صحيح وايست".

رينالډي "پادري مرداباد. وايم مرداباد". چوکۍ ته يې تکیه ووهل.

جگرن مور ته وويل "رينالډي له څه وخته راپه دېخوا تر فشار لاندي دی. کارونه يې زيات دي". ده خپله برخه غوښتي خلاصي کړې او غاب يې په گوله پاک کړ.

رينالډي ناستو خلکو ته مخ راوگرځاوه "زه چتياټ نه وايم، وايم پادري مرداباد!" ناستو خلکو ته يې په يوه فاتحانه انداز وکتل، د ده سترگي لويديلي او څيره يې الوتې بنکاریده.

ما ورته وويل "سمه ده، دی مرداباد".

رينالډي "نه، نه، ته د دې ډول خبرو حق نه لري. ته دغه ډول ادعا نه شي کولای. وايم ته يې د ويلو حق نه لري. ته خالي او کار دي خلاص دی. بس خبره خلاصه ده. د ويلو لپاره بل څه شته هم نه".

پادري سر وښوراوه. خادم زمور ميز ته راغلی او د ميز له سره يې غابونه پورته کړل.

رينالډي پادري ته مخ وروگرځاوه "ته غوښتي ولي خوري؟ نن جمعه نه ده؟"

پادري "نه، نن پنجنه" .

"درواغ، نن جمعه ده. زه په دې هم پوهيرم کومي غوښې چې ته يې خورې، هغه د يوه اتريشي پوځي مړ جسد دی".

ما ورته وويل "دغه ډول سپيني غوښې د افسرانو وي". غوښتل مي چې هماغه پخوانی توکبه بشپړه کړم.

رينالدي وخنډل او خپل گيلاس يې بيا ډک کړ.

رينالدي "زما په خبرو خفه نه شي، زه يو څه ليونی غوندي يم".

پادري رينالدي مخاطب کړم "ستا لپاره د يو څو ورځو رخصتي بڼه ده".

جگړن پادري ته سر وبنور او ه. رينالدي بيا وه پادري ته و کتل.

رينالدي "ته وايې چې زه په رخصتي ولاړ شم؟"

جگړن وه پادري ته سر وبنور او ه، خو رينالدي بيا پادري ته ږد ږد کتل.

پادري "چې څنگه ستا خوښه وي، که نه ځي، مه ځه".

رينالدي "پر تا دي د خدای غضب وشي. دوی غواړي، چې ما له دغه ځايه وشړي. دوی شپه او ورځ په دې هڅه کي دي چې ما وشړي، خو زه ورسره مبارزه کوم. څه پروا لري چې زه پرې اخته يم، دا نو څه خبره ده، هر څوک يې لري. په نړۍ کي هر څوک په اخته کيږي. لمړی خو "د خپل ليکچر او بيان په خلاصه کولو باندي شروع شو "دا يوه وړوکي زخه ده، بيا د اوږو په مينځ کي يوه گرمکه ځيني جوړه شي او له هغه وروسته بيخي له منځه ولاړه شي. بيا مو نو عقیده وه سيمابو ته جوړه شي".

جگړن کرار وويل "يا هم سالوارسان²²".

رينالدي وويل "د سيمابو توليد". په يوه مغروره لهجه يې وويل "پادري، زه داسي څه پيژنم چې د دواړو ارزښت لري، دا يوه ساده صنعتي پيښه ده".

دا يو ډول درمل دي چې د سفلس ناروغی په وړاندي کارول کيږي. رينالدي فکر کاوه، چې دی په سفلس اخته دی. د دې ناروغی په اړه گډ دی. ²²

خادم له خوړو او قهوي سره يوځای راداخل شو. خواره يو ډول ډوډی والا پوډينگ وو چي له پاسه پرې غليظ ساس اچول شوی وو. د ميز له پاسه پرته لمپې لوگی کاوه، د دودکښ منځ له تور لوگی څخه ډک وو.

جگړن خادم ته وويل "دا لمپه ايسته کړه، پر ځای يې دوه شمعان راوړه". ده هم له هاخوا دوه لگيدلي شمعان په جلا جلا نعلبکیو کي راوړل. لمپه يې واخيستل او مړه يې کړل. رينالډي اوس غلی ناست وو، سم ښکاریده. مور باندېار وکړ او د قهوي له څينلو وروسته ټوله وه دهليز ته ور ووتو.

رينالډي "دا چي تاسي غواړئ، د پادري سره مجلس وکړئ، نو زه به وه ښار ته ولاړ شم. ښه شپه ولرئ، پادري".

پادري "تاسي هم ښه شپه ولرئ".

رينالډي "فريده، يار زنده، صحبت باقی".

"بامان خدا. ماښام بيا ناوخته مه راځه". رينالډي پيښي وکړې او ووت. جگړن چي له مور سره ولاړو، ويې ويل "دی ډير ستړی وي، کاري بوج پرې زيات دی. ده ته دا وسوسه ورلوېدلي، چي گني دی په سفس ناروغی اخته دی. زما خپله يقين نه کيږي، خو کيدای شي چي وي. اوس يې درملنه پيل کړې. په هر صورت ښه شپه ولرې او سهار وختي به له خيره حرکت وکړي".

"سمه ده".

بيا يې وويل "د خدای په امان. بريالی اوسې. سهار به له خيره (پيدوزي) ږغ درباندي وکړي او له هغه سره به په گډه ولاړ شي".

"ښه وخت ولرئ".

"په مخه مو ښه. د اتريشيانو د حملې اوازې دي، خو زه باور پرې نه لرم. خدای دي وکړي چي داسي نه وي. په هر صورت هغه به دلته نه وي. جينو به دي په هرڅه پوه کړي. پوځي مخابره د پخوا په پرتله اوس سمه شوي".

"زه به تاسي د هرې واقعي څخه په جريان کي ساتم".

“ډير ښه. ښه شپه ولری. او بله خبره، رینالډي ته اجازه مه ورکوه، چي ډېر څښناک وکړي.”

“زه به يې د منعه کولو هڅه وکړم.”

جگړن پادري مخاطب کړ “ښه شپه او ښه خوب ولری.”

پادري ورته وويل “همچنان. ښاغلي.”

جگړن د خپل دفتر په لور رهي شوو.

شپږويشتم فصل

زه دراوزې ته ورتېر شوم او دباندې مې وکتل. باران اوس له برمه لوېدلی وو، خو میده میده څاڅکي اوس هم ووریدل.

ما پادري ته وويل “لور کوتي ته څو؟”

“زه تر ډیره نه شم پاتيدای.”

“ته راحه.”

په زينو کې وختو او زما کوتي ته ولاړو. زه د رینالډي پر بستره وغځيدم او پادري بيا زما پر سفري بستره چي خادم غورولې وه، کښېناست. کوته تياره وه.

پادري “ښه، تاسي جوړ ياست؟”

“شکر دی. نن شپه ستړی يم.”

“زه هم ستړی يم، خو ناحقه.”

ما ورته وويل “د جگړې په اړه دي څه نظر دی؟”

“زما په نظر په دې نژدې راتلونکي کې به ختمه شي. دا چي ولي؟ زه خپله هم نه يم پرې خبر، خو زما زړه همداسي راته وايي.”

“زړه دي څه درته وايي؟”

“ستا په نظر جگړن په دې شپو و ورځو کې څه ډول دی؟ ارام او غلی؟ اوسمهال گن شمیر هم دا ډول دي.”

ما ورته وویل “زه خپله همداسې یم.”

پادري وویل “ډیر خطرناکه اوری وو.” د پخوا په نسبت یې پر ځان باور زیات شوی وو “ستا به هیڅ باور ونه شي. پرته له دې چې هر څه دي پخپلو سترگولیدلي وای. گن شمیر خلک سړ اوری د جگړې په حقیقت و ماهیت پوه شول. هغه افسران چې ما یې د پوهیدلو هیڅ تصور نه کاوه اوس د جگړې په حقیقت پوه شوي.”

توس مې لاس کې تینګ ونيو “نو ستا په نظر له دې څخه وروسته به څه کېږي؟”

“نه پوهیږم، خو زما په نظر دغه اړودور به تر ډیره دوام ونه کړي.”

“ستا په نظر څه به وشي؟”

“هغوی به له جگړې لاس واخلي.”

“څوک؟”

“متفقین و متحدین.”

ما ورته وویل “خدای دي وکړي، چې همداسې وشي.”

“ستا باور نه کېږي؟”

“فکر نه کوم چې دواړه اړخه دي سملاسي او په یو ځل جگړه ودروي.”

“زه هم فکر نه کوم، خو دا یوه ستره هیله ده. په هر صورت کوم تغیرات چې زه اوس د خلکو په افکارو کې وینم فکر نه کوم چې دغه کمشکش او جگړه دي تر ډیره دوام وکړي.”

“سړ دوبي جگړه چا وگتل؟”

“هیڅ چا.”

ما ورته وویل “اتریشیانو وگتل. دوی د سان گبریل کلکه دفاع وکړل. همدوی بریالي شول. دوی به جگړه ونه دروي.”

“که چیري دوی ز مورن په څیر فکر ولري، د جگړې د ختم شونتیا شته.”

“بريالی او گټونکی پوځ هیڅ وخت جگړه نه دروي.”

“ته ما ناامیده کوي.”

“زه یوازي هغه څه درته وایم، چي په ذهن کي مي راځي.”

“نوبیا ستا په نظر دا هرڅه به تر قیامته روان وي؟ هیڅ به پېښ نه شي؟”

“نه پوهیږم. یوازي دومره ویلای شم کله چي اتریشیان پخپله بریا باندي ډاډ ولري، نو هغوی به هیڅکله جگړه ختمه نه کړي.”

“اتریشیان د بوسنیایانو پرته ټول عیسویان دي.”

“زما مطلب په نامه عیسویان نه دي. داسي لکه حضرت عیسی.”

څه یې ونه ویل.

“مورن ټول اوس شریف یو، ځکه چي شکست مو وخوړ. که پیټر په بن کي حضرت عیسی نه وای ژغورلی څه ډول به وای.”

“هغه به هم ز مورن په څېر وای.”

ما ورته وویل “فکر نه کوم.”

پادري “ما درته وویل چي ته مي بي جراته کوي. زه خو خپله په همدې عقیده یم او دعا کوم چي یوڅه وشي. په دا ډیر نژدې کي زه د یوڅه پېښیدو توقع لرم.”

ورته ومي ویل “یوڅه خو کیږي، البته هرڅه چي واقع شي، نتیجه به یې مورن په خپلو سترگو وویږي. که اتریشیان هم ز مورن په څېر فکر او اراده ولري نو بیا خو کوم مشکل نشته. خو هغوی مورن ته ماته راکړل، ځکه نو دوی اوس یو بېل ډول احساس لري.”

“گن شمیر عسکر هم اوس بل ډول نظریات لري، خو علت یې دا نه دی چي دوی ماته خوړلي.”

“هغوی له پیله مغلوب ول. دوی له هغه راهیسي لا مغلوبه ول، کله چي دوی له باغ و کروندو څخه خلک په جبر راوستل او بیا یې په پوځ کي شامل کړل. د همدې کلیوالي شعور او فکر له وجهي څخه دوی مغلوبه شول. ته یوځلي دوی د واک پر گدی کښېنوه بیا ورته وگوره”.

څه یې ونه ویل همداسي غلی او په فکر و کي ډوب ناست وو.

ما ورته وویل “زه خپله اوس سرگردانه یم. لامل یې همدا دی چي په دې اړه مي تراوسه هیڅ فکر نه وو کړی. زه هیڅکله له وړاندي فکر نه کوم، څه چي مي پر خوله راځي هماغه وایم. پخپل ذهن کي داسي څه مومم چي له وړاندي مي لا وه سوچ ته راغلي وي”.

“زه یوه شي ته هیله من یم”.

“شکست ته؟”

“نه، له دې ورهاخوا”.

“له بري پرته بل څه نشته، خو هغه هم کیدای شي چي ناوړه وي”.

“له ډیره وخته د بري په هیله یم”.

“زه هم”.

“خو اوس عقیده پرې نه لرم”.

“بالاخره، له دې دوو څخه به مو یو په قسمت کي راشي”.

“زه خو له بري څخه ناهیلی شوی یم”.

“زه هم، خو زه پر ماته او شکست معتقد نه یم. کیدای شي نتیجه له دې څخه یوڅه بڼه وي”.

“نو بیا تاسي پر څه شي معتقد یاست؟”

ما یې په جواب کي وویل “پر خوب باندي” له دې ویلو سره پادري پاڅید.

“دا چي تر ډیره درسره پاتي شوم بڅښنه غواړم، خو ستا سره بانډار کول مي په طبعه بڼه لگيري”.

“دعا کوه چي بيا مجلس سره وکړو. له خوب څخه مي چي کومه يادونه وکړل، کوم هدف مي ترې نه درلود.”

پاڅيدو او يو بل ته مو لاسونه سره ورکړل.

پادري “زه اوس په ۳۰۷ کي هستيرم.”

“زه سهار وختي دندې ته ځم.”

“چي راستون شوي، بيا به مجلس سره وکړو.”

تر دروازي پوري مي بدرگه کړ “يو ورځ به په گډه قدم هم ووهو او بانډار به هم سره وکړو.”

پادري وويل “راکښته کيږه مه. ډير خوشاله شوم، چي بيا مو سره وليدل او خدای پاک ډير فضل درباندي وشو، چي بچ شوي.” لاس يې زما پر اوره کښېښود.

ما ورته وويل “زه خو کوم مشکل نه لرم.”

“ښه شپه ولری.”

د خوب له لاسه مي سترگي پټي پټي کيدې.

اوه ويشتم فصل

کوټي ته د رينالډي له رانوتو سره راپاڅيدم خو هغه همداسي غلی تېر شو او زه هم بيرته بیده شوم. سهار مي کالي واغوستل او له رڼا کيدو وړاندي روان شوم. له کوټي څخه چي راوتم، رينالډي لا بیده وو.

باينسيزا مي تراوسه نه وه ليدلي، ځکه نو يوې داسي ډډې ته تگ او سفر کول، چي د اتريشيانو په ولکه کي وه او زما د ژوبليدو له ځای سره په څنگ کي وه بيخي عجبه غونډي راته ښکاره شول. يو بل گړنگ وزمه سرک يې تازه په تازه ودان کړی وو، گڼ شمير موټرونو تگ راتگ پرې کاوه. لږ وړاندي سرک پلن کېده له هماغه ځای مي ځنگل او غونډۍ ته وکتل، چي په خوب کي پټ شوي ول. په ځنگل کي درنه جگړه نه وه شوې، ځکه نو کوم د پام وړ زيان

وراوبنتی نه وو. په کوم ځای کې چې نور نو سرک د غونډیو له منځه وتی او هواری ته داخلېده، دواړه اړخونه او سر یې د جوړو ټانکو باندي پوښل شوی وو. سرک په یوه وران وچاړ کلي کې پایته رسیده. لږ څه لور د جگړې لمری کرښې وې. شاوخوا سیمه بېخه کنډ و کپړ شوی وه، خو کلک نظم پکښې موجود وو. په هرځای کې لوحې لگول شوي وې. جینو مو ولټوی له هغه سره مو کافي وڅښل او له هغه وروسته مو له یو شمیر خلکو او پوستو څخه لیدنه وکړل. له جینو سره له خبرو وروسته پوه شوم، چې بریتانوي امبولانسونه تر بانسیز لاندې په (راون) نومي سیمه کې فعالیت کوي. د ده بریتانویان خورا په طبیعت لگیدل. په خبرو خبرو کې یې د اتریشیانو د سخت بمبار په اړه راته وویل. د ده په خبره اتریشیانو زمور سیمه سخته بمبار کړې، خو چندانې مرگ ژوبله یې نه دي اړولې. داسې بیرې وه، چې د باران له پیل سره به د ناروغانو شمېر زیات شي. داسې گنګوسې وې، چې اتریشیان به حمله کوي، خو د ده زړه ته نه لوېدل. زمور له خوا هم د یرغل هوډ شوی وو، خو د جگړې په ډگر کې د کافي شمېر عسکرو د نه شتون له امله دا حمله هم مخ په پاتېدو وه. دلته قحطي وه، له همدې امله د ده وه گوریزیا ته تلوسه زیاته وه. ما څه ډول خواږه خوړل؟ زما له جواب څخه ډیر خوښ شو. په خاص ډول بیا د ډولچ له نامه څخه متاثره شو. د ډولچ په اړه مي زیات توضیحات ورنه کړل. بس همدومره مي ورته وویل چې ډولچ مو وخوړل. په هر صورت، دغه نوي خواږه یې ښه خوښ شول.

ایا زه پوهیدم چې دی به چیرې واستول شي؟ ما ورته وویل زه نه يم خبر، خو یو څو موټرونه په کاپوریتو کې ولاړ وه؛ ویل کاشکې مي هلته واستوي. کاپوریتو ښکلی او وړوکی ښار وو، د ده یې دنگ غرونه چې شاوخوا سیمه یې راچاپیره کړې وه، خوښیدل. دی خپله یو خوش اخلاقه ځوان وو او د هر چا په مزاج ښه لگیده. د ده په وینا د مځکې پر مخ جهنم په سان گبریل کې وو او د (لورن) جگړې پایله بیخي ناشولته راووته. د ده په خبره اتریشیانو په غرو او ځنگلو کې، زمور شاته ډیره نابوده توپخانه لگولې وه، چې گرده شپه به یې پر لارو گودرو باندي بې درېغه بمبار کاوه. د اتریشیانو سمندري توپخانې دی سخت په غصه کړی وو. د ده په خبره چې د ویشتن لیکي څخه ما ته معلومیدل لمری به غره‌های شو او بیا به سمدستي یو لوی درز وشو. اتریشیانو په یوه وخت کې له دوو توپو څخه په مسلسل ډول ډزې کولې. توغندی به له یوه غرمب سره پر مځکه راپرېوتې او بیا چې به دي کتل، ستا تر دیده به د اوسپنو غټې او کوچنۍ ټوټې فرش شوي وې. له دغو ټوټو څخه یې یوه ستره، غاښوره او تیره ټوټه رابکاره کړل. بیخي نابوده او تیره پرزه وه.

جينو "فکر نه کوم چي دا توغندی دي چنداني ويجارونکي وي، خو زه ځيني بيريرم. رغ يي داسي دی، خاص لکه ته چي يي په نښه کړی يي. اول غرمب شي او بيا له کړيکي سره يوه زوروره چاودنه وشي. خو د دي زهره چاودو گټه څه ده؟ او بله خبره، اوس د جگړې په لمړۍ کړښه کي زموږ پر ضد کروشيايان او هنگريايان هم جنگيري. زموږ سرتېري په تهاجمي حالت کي وه. که اتريشيانو حمله کړي وای، نه د مخابري سيستم کار کاوه او نه هم يو داسي ځای وو چي سرتېرو عقب نشيني ورته کړي وای. د غره په ډډو کي د سنگر لپاره ښه ځايونه ول، خو دومره څوک پيدا نه شو چي هغه تيار او اماده کړي، تر څو پوځيانو کار ځيني اخيستی وای".

خير، زما نظر د بانيسيزا په اړه څه ډول وو؟

زما په نظر هغه تر غونډيو ډيره هواره ده، زه خپله دومر باوري نه وم چي په دي اندازه دي وړانه شوي وي.

جينو "لوري غونډۍ، خو نه مسطحه".

له ده سره د ده په کور کي په يوه وړوکي کوټه کي ډيره شوم. ورته ومي وويل زما په نظر د يوه داسي غره چي ډيري لوري و ژوري ونه لري، ساتل يي د يوه وړوکي غره په نسبت اسانه دي. ده ته مي وويل چي د هوارې منطقي په پرتله پر غره باندي حمله ډيره سخته نه ده. ده په جواب کي راته وويل "دا نو بيا په غره پوري ارتباط لري، چي غره څه ډول دی، اوس بيا وه سان گبريل ته وگوره".

ما ورپسي غبرگه کړل "هغه صحيح ده. خو هغه لور ځای چي په سر کي هوار وي د ستونزي جرړه شي، که نه په اساني ختلاي شوای".

ده وويل "په دومره اساني هم نه، لکه تاسي چي وایاست".

ورته ومي ويل "هو. خو هغه يوه استثنا وه، بله دا چي سان گبريل تر يوه غره وه لښکر کوټ ته ډيره ورته وه. په هر حال، اتريشيانو کلونه کلونه د هغه ځای په مستحکم کولو باندي تير کړل". زما مطلب يو تکتيکي بحث وو، چي په هغه کي يو خوځښت وي.

ما ورته وويل د يوې غرنۍ لړۍ ساتل اسانه نه دی، ځکه ډير ژر له لاسه وزي. د جگړې په ميدان کي بايد د حمل و نقل بشپړه اسانتياوي وي، خو په غرو کي په اساني سره د شيانو حمل و نقل امکان نه لري. ځيني پوځيان به د غره وه ډډې ته راشي، خو که دښمن پرې راسم شي،

نو بيا خو ډير مهم کسان لور په غره کې کلابند کيږي. جينو مي مخاطب کړ "زه له ډېر فکره وروسته دې نتيجې ته رسېدلې يم، چې په غرونو کې له جگړو بايد ډډه وشي. په يوه غره کې ته سنگر نيسي او په مخامخ غره کې ستا دښمن سنگر نيسي او کله چې بيا جگړه په زور او شدت کې شي، بيا دواړه لوري له غرو راکښته کيږي او په هواره کې يو له بل سره دغري وهي".

ده زه وپوښتم "آبڼه که ستا په لاس کې يو غرنی سرحد واي تا څه کول؟"

ما ورته وويل "تراوسه مي په دې اړه فکر نه دی کړی". مور دواړو وخنډل.

بيا مي ورته وويل "خو پخوا به اتريشيانو تل د ويرونا په څلور لاره کې له ماتې سره مخ کيدل. لمړی به يې وه هغو ته موقع ورکول چې لاندي راشي، بيا به يې نو کوتک پسي راسم کړ".

جينو وويل "هو، خو هغه وخت فرانسويانو په دوی دغه ډول کاني کولې. کله چې يو پوځي په پردې هيواد کې جنگيږي، هغه په ډېره اسانۍ جگړه ايز مسایل حلولاى شي".

ورته ومي ويل "ريښتيا هم. پوځيان اړ دي، چې په خپل هيواد کې هر څه د قانون په چوکاټ کې وکړي".

"روسانو د ناپليون د بنکېلولو لپاره همداسي وکړل".

"هو، خو روسانو بې حسابې مخکې درلودې. که تاسي هم د ناپليون د بنکېلولو لپاره شاتګ کوئ، يو وخت به مو دې ته پام شي، چې برينډيسي ته رارسيدلې ياست".

جينو "ډير خطرناکه ځای دی. هلته يو وخت تللی يې؟"

"تللی يم، خو گذاره مي پکې نه ده کړې".

جينو "زه يو هيوادپال يم. خو برينډيسي او تارانتو مي په طبعه بڼه نه لگيږي".

پوښتنه مي ځيني وکړل "باينسيزا دي خوښه ده؟"

جينو "خاوره يې سپيڅلې ده. خو کاشکې چې ډيري پټاټې پکښې کرل کيدای. ته پوهيږي مور چې کله دلته راغلو د اتريشيانو د پټاټو ستر ستر کښتونه په لاس راغلل".

ما ورته وويل "دلته ريښتيا هم خواره نشته؟"

"ما خپله تراوسه په ماره نس ډوډۍ نه ده خوړلې، خو زه ډير خوراک کوم او په عين حال کي تراوسه وړۍ هم نه يم پاتې شوی. خوراكي حالت منځنۍ دی. د جگړې په لمړۍ کړبنه کي پرتو پوځيانو ته د هغوی تر بسه خواره رسيري، خو د مرستندويه ځواکونو حالت چندانې بڼه نه دی. په هر صورت خبره يو ځای وړانه ده. خواره بايد د پراخه لاسه وي."

"کيدای شي، په اعاشه والوو کي يو مورک پيدا شوی وي."

"همداسي ده. د جگړې لمړۍ کړبنې ته هر څه من و خروار رسيري، خو مرستندويه پوځيان د زړه سوي دي. هغوی د اتريشيانو ټولي کرل شوي پټاتې او د ځنگله شاه بلوط وخورل. خواره بايد متوسط وي. دلته ستونزه دا ده، چي زمور گډې هم لږ شان غټي دي. زه ډاډه يم چي خواره پرېمانه دي. د يوه عسکر د شان سره ډيره بده، چي د خوړو د قحط سره مخ وي. تراوسه دي دي ته فکر کړی، چي وړۍ نس څومره اغيز لري؟"

ما يې په جواب کي وويل "هو. په جگړه کي که مور نس د بري لامل نه شي، خو وړۍ نس خامخا د ماتې لامل کيدای شي."

"د شکست په اړه خبرې نه کوو، په دې اړه مو ډيري خبرې کړي. په هر صورت سړ ډوډۍ چي هرڅه وشول هغه چټي نه ول."

ما څه ونه ويل. د سپيڅلي، وياړمن، ايثار او د بيخايه اصطلاحگانو تل حيرانولم. دغه الفاظ مو اوريدلي ول، ځيني وختونه تر باران لاندي، له ليري ځايه به مو يوازي هغه الفاظ اوريدل چي خطيب به په لور اواز ويل. لوستي مو هم ول، پر هغو اعلاميو باندي چي د نورو اعلاميو له پاسه سرين شوي وي. له يوې اوږدې مودې راوروسته مي هيڅ سپيڅلی شی نه وو ليدلی، هغه څه چي وياړمن وه، په هغه کي وياړ پاتې نه وو او ايثار د شيکاگو د مسلخ په څېر وو. په غوښو يې بل کار نه کيده پرته له دې، چي دفن کړل شي. ډير داسي الفاظ ول، چي سړی يې نور د اوريدو توان نه لري او په دې وروستيو کي ځايونو يوازي ظاهري نومونه او ظاهري برم درلود. حقيقي اعداد هماغسي د پخوا په څېر وه، د هري موخي او مطلب لپاره کاريدلای شوای. معنی يا ذهني نومونه لکه وياړ، وقار، زړورتوب يا نمانځل دغه ډول الفاظ د کليو، د سرکانو د شمېر، د ټوليو د شمېرو او د نيټې تر څنگ ليکل يو ډول سپک بنسکاريدل. جينو يو هيوادپال وو، ځيني وختونه به يې داسي خبرې کولي چي زمورد بېلوالی لامل به

شوي. په هر حال دی بڼه ځوان وو او زه د ده پر هیوادپالنه ډاډه وم. دی هیوادپال زیریدلی وو. موټر یې وه پیدوزي ته تسلیم کړ او له مور سره یې د گوریزیا په نیت مخه بڼه وکړل.

هغه ورځ خورا طوفاني تیره شول. له باد سره باران هم ملگری وو. په څو شیبو کې هر اړخ ته ډم اوبه ودریدې. د ویجاړو شوو کورو دیوالونه خړ او لاندې ول. ماپښین ناوخته باران ودرید. په دوهمه شمیره پوسته کې ودرېدم، له هغه ځای مې لوند، خيشت او منی وهلی وطن لیده، چې د تپو او غونډیو له پاسه یې غونډی غونډی وریځې گرځیدې. سرکونه په تانتو پوښل شوي ول او له پانو څخه یې د باران څاڅکي راڅڅیدل. لمر له کوزیدو وړاندې یوځلي بیا څیره رابښکاره کړل او د غرنيزي لړۍ پر ځنگله باندې وېرېښیده. په غرو کې گڼ اتریشي توپونه آماده باش ولاړ ول، خو اوس یوازي یو څو توپو ډزې کولې. همدلته ولاړ وم، چې یو ناڅاپه مې د یوه وران ویجاړ کور له پاسه، چې د جگړې له لمرې کرښې سره په خوا کې وو یوه سپینه و ژړه دور دورکه ولیدل. اول یوه تېزه رڼا وشول، بیا یو درز وشو له درزه وروسته اسمان ته یو څر لوگی پورته شو او د مځکې پر مخ د اوسپنو توپي خورې وړې وې. له پوستې سره نژدې په ورانو او تباہ شوو کورو کې د توغندیو د پرزو ډیرې پرتې وې، خو په هماغه غرمه یې دغه پوسته تر اور لاندې ونه نیول. مور له ژوبلو څخه دوه موټرونه ډک کړل او په لنډو تانتو د پوښل شوي سړک له لارې ولاړو. لمر د وروستي ځل لپاره، د تانتو د چولو له لارې خپلي وړانگې پر مور ولوریلې. له همدې پوښلي سړک څخه د تلو وړاندې لمر کښته شوی وو. له پوښل شوي سړک چې راووتو د هغه وروسته پر سرخلاصه سړک باندې رهي شوو. ډېره لار مو لانه وه وهلی، چې سړک راتاو شو، د غونډیو له مینځه راووتو او بیا وه پوښل شوي تونل ته ورننوتو. باران بیا پیل شو.

تاریک ماښام وو. سخت قهرجن باد لگېده او له بله اړخه به بیا اسمان هم خپل خروښ کښه او سخت باران ورېده. د سهار درې بجې به وې، چې کروشیایان پر غره باندې راتېر شول او د ځنگله له خوا یې د جگړې پر لمرې کرښې باندې سخته حمله وکړه. دوی په دې باران او تیاره کې جنگیدل. له دې خوا ډارېدلو پوځیانو متقابلې حمله پرې وکړل او دښمن یې بیرته شاتگ ته اړ کړ. د جگړې له لمرې کرښې سره په باران کې سخت د توپو، راکټانو او توپکو ډزې روانې وې. کروشیایانو د بیا حملې هڅه ونه کړل، خو په دې سخته سیلی، باران او باد کې په شمال کې د سخت بمبار ږغونه اورېدل کېدل.

ژوبل پوځیان یې پوستې ته راوړل. ځینې یې په تذکیرو، ځینې په پښو او ځینې نور بیا د نورو پوځیانو پر شاگانو راوړل کېدل. دوی ټول لاندې خيسته او ترهیدلي ول. د پوستې له زېرخانې څخه یې څو ژوبل پوځیان په تذکیره کې راپورته کړل؛ په هغوی مو خپل دوه موټره ډک کړل.

ځنگه چي مي د دوهم موټر دروازه بنده کړل، پر بارخو مي د باران زمين غوندي څاڅکي ولگيدل. په ضرب د څو شېبو باران په واوره بدل شو. لوی لوی غټي په ډيره بېره راکښته کېدل.

له لمر راختلو سره که څه هم طوفاني باد چلېده، خو واوره نه وه. واره پر لنډې مځکي له لگيدو سره ويلي شول او باران بيا پيل شو. لمر چي راپوته شو، دوی بيا حمله وکړل، خو دا ځلي هم بيرته شاتگ ته اړ شول او بيا يې د لمر تر کښته کېدو پوري د بلي حملې کولو هڅه ونه کړه. بل اړخ ته بيا اتریشي توپخاني چي د ځنگله په جنوبي برخه کي يې سنگر نيولی وو، تر ځنگله راکښته بمبار پيل کړ. مور يې هم تمه ناست وو، خو څه پيښ نه شول. تياره هم په خپریدو وه. توپو د کلي په شا کي له کښت و کروندو څخه توغندی اورلي، توغندی به ليري له برهار او تيره اواز سره په اسمان کي تلې.

وروسته بيا خبر راورسېد، چي د جنوبي اړخ يرغل ناکامه شو، ځکه يې نو هغه شپه بيا حمله ونه کړل؛ خو په شمالي کرښه کي د درز پيدا کېدو خبرونه مو تر غورو راورسېدل. په شپه کي امر راورسيد، چي د شاتگ لپاره بايد تيار شو. دغه خبره د پوستي تورن راته وکړل. ده ته بيا دغه امر د غونډ له طرفه شوی وو. شيبه وروسته يو بل تلفون راغلی چي دا خبره درواغ ده. دې غونډ ته په کلکه امر شوی وو، چي په هره شوني طريقه بايد د باينسيزا جبهه پخپل واک کي وساتي او د دښمن لاس ته ورتلو ته يې پرېنږدي. د شمالي اړخ د ماتې په اړه مي پوښتنه ځيني وکړل. ويې ويل "د غونډ په قومندانۍ کي خبر شوم، چي اتریشيانو اوه ويشتم لښکر په شا تنبولی او هغه يې کاپوريتو ته شاتگ ته اړ کړی". په شمال کي ټوله ورځ سخته جگړه وه.

زه يې مخاطب کړم "که شمالي والو رزيلانو ماته خوړلي وي، نو زموږ کار هم نور ختم دی".

يوه ډاکټر وويل "حمله کونکي جرمنيان دي". د (جرمني) د نامه له اورېدو سره ټول ډارېدل. مور نه غوښتل له جرمنيانو سره ښکر په ښکر شو.

ډاکټر "په شمالي جبهه کي پنځلس فرقي جرمني پوځيان جنگيري، په شمال کي زموږ ماته د همدې جرمنيانو له لاسه وه او کيدای شي له مرکز سره زموږ اړيکي هم قطع شي".

“د غونډ له خوا د کړنې د ساتلو امر شوی. دوی وايي، ماته دومره لويه نه ده، لکه گنگوسي چې يې دي. مور به يوه بله کړنه چې پر مونت مگيوري غره باندي سپره ده، ساتو.”

“دا امر دي چيري واورېد؟”

“په فرقه کي.”

“د شاتگ امر هم له فرقي څخه راغلی وو.”

ما ورته وويل “مور د يوې پوځي قطعي تر امر لاندي کار کوو او دلته بيا ستاسي تر امر لاندي. طبعاً کله چې ته ما ته يو امر کوي، زه يې عملي کوم. البته د مشورې په ډول درته وایم، چې امرونه په مستقيم ډول اخله.”

“امر دا دی چې مور بايد همدلته تم شو. ته تپيان له دغه ځای څخه مرکز ته ورسوه.”

ما ورته وويل “ځيني وختونه تپيان له مرکز څخه وه ساحوي روغتون ته انتقالوو. تاسي راته ووايست ما تر اوسه شاتگ نه دی تجربه کړی. که د شاتگ پلان وي، نو دا دومره تپيان به څه ډول له دغه ځای انتقالوو؟”

“تاسي به يې نه ليردوئ. دوی به ژوبل تر خپله وسه وليردوي، هغه چې پاته شول؛ هغه همدلته پرېردي.”

“نو په موټرانو کي څه شي ليردوو؟”

“د روغتون سامانونه.”

ما ورته وويل “سمه ده.”

راروانه شپه زموږ له اړخه شاتگ پيل شو. داسي گنگوي وي، چې جرمنيان او اتریشيان د شمالي درو له لارې د سيوايدل او يوډين په لور د لا پرمختگ په حال کي دي. شاتگ منظم، خو لوند او غمجن وو. په شپه کي ورو پر سرک روان وو، له توپو، اسانو څخه چې گادياني يې کښولي، فچرو او لاريو څخه چې ټوله تر باران لاندي له جبهې څخه د تللو په حال کي وې؛ تېر شوو. په پرمختگ کي اړ و دوړ وي، خو شاتگ کي خبره بل ډول وه.

په هماغه شپه مو ساحوي روغتون، چي په يوه نسبتاً لږ ويجاړ کلي کي جوړ شوی وو؛ خالي کړ. ژوبل کسان مو پر سيند باندي وه پلوا ته انتقال کړل. سبا ورځ مو هم گرده ورځ تر باران لاندي په ځغستا تېره کړل، ترڅو روغتونونه او د پلوا مرکزي روغتون خالي کړو. ډير شديد باران وريده. د باينسيزا لښکر د اکتوبر تر باران لاندي له دښتي او سيند څخه چيري چي د هغه کال په پسرلي کي شانداره برياليتوبونه ول، د تيريدو په حال کي وو. سبا غرمه مهال گوريزيا ته راورسيډو. باران درېدلی وو. ښار ته چي دننه راغلو بيخي تش تور او خالي راته ښکاره شو. کوڅي ته له راداخلېدو سره مي پر هغو خلکو چي د عسکرو له کاسيره خانو څخه يې نجوني وه موټرونو ته ورپوته کولي؛ سترگي ولگېدې. د اوو واړو نجونو په لاسو کي وړو کي بستې وي. دوی خولی پر سر کړي او کوټونه يې ټينگ پر ځان راپېچلي ول. دوو پکښي ژړل. يوه يې مور ته مسکي شول او ژبه يې راته وښورول. نري شونډان او توري سترگي يې وې.

موټر مي بريک کړ او له مشري سره د خبرو له پاره ورکښته شوم. دې راته وويل، د افسرانو کورونه مو وختي لا خالي کړي. دوی چيري تلي؟ د دې له قوله چي وه کونگليانو ته ځي. موټر يې چالان کړ. نجلۍ يوځلي بيا ژبه راوايستل او ويې ښورول. مشري يې مور ته لاس وښور او هغه دوو، چي ژړل يې اوس هم په ژړا وي. هغه نورو نجونو په ارمان د ښار وه لورته راوکتل. زه بيرته وه موټر ته راتېر شوم.

بونلو وويل "له دوی سره به يوځای ولاړ شو، ساعت به مو تېر شي".

ما ورته وويل "له دوی ماسپوا به مو هم ساعت تېر شي".

"خاوري په سر پر داسي سفر".

ما ورته وويل "زما هدف هم همدا وو". د کلا وه سرک ته وربرابر شوو.

بونلو "زما خو دا زړه غواړي، چي له دوی سره ولاړ شم".

"نو دوی به دي پريږدي؟"

"سل فيصده. د دوهم لښکر هر سړی د دوی مشره پيژني".

مور د کلا مخي ته ولاړ وو.

بونلو “دا نجوني خپله مشره په (مور) رابولي. نجوني که څه هم تازه راغلي، خو ټوله دا پېژني. کيدای شي له شاتگه لږ وړاندي يې راوستي وي.”

“دوی به يې وخت ولري.”

“زه درته وایم چې دوی به وخت ولري. زړه مي غواړي د دوی په مينځ کي همداسي وړيا ورتوپ کړم. په هر صورت په هغه کور کي ډيري زياتي پيسې اخلي. دولت زموږ وه چورولو ته ملا ترلي ده.”

ورته ومي ويل “موټرونه درسره واخله او مستريان پرې وگرځوه. مبلين يې ور تبديل کړه، ډيفرنشل يې وگوره، ټانکی يې ورډکه کړه او بيا بيده شه.”

“سمه ده، بناغلی بریدمنه.”

کلا خالي وه. رينالدي د روغتون سره تللی وو. جگړن هم د کاريگرو موټر له کاريگرو ډک کړی وو او په خپله مخه تللی وو. د کرکی په يوه کونج کي يې زما لپاره يو څو لارښوونې پرې ايښی وې، چې پکښي ليکل شوي ول: زموږ سره، راسره موټرونه به په دهليز کي له پرتو شيانو څخه ډکوم او پورډينون ته به ځم. مستريان وختي لا تللي وه. زه بيرته وه گارج ته ولاړم. زه لا همالته ولاړ وم، چې هغه پاتې دوه موټرونه هم راورسیدل او موټروانان يې پلي شول. باران بيا په وړېدا شو.

پياني “ما ته ډير ډير خوب راځي. زه له پلاوا څخه تر دغه ځايه درې ځلي خوب يووړم. بریدمنه مور به اوس څه کوو؟”

“لمړی به د موټرو مبلين ورتبديل کړو، گريس به يې کړو، ټانکی به يې ډکي کړو او له هغه وروسته به هغه پاته میده ريزه شيان چې دلته پاتې دي، موټرونه به په ډک کړو.”

“نو بيا لاس په کار کيږو؟”

“يا. اول به يو څو ساعته خوب وکړو.”

بونلو “اوه، خدايه زه بيديرم. زه په خوبوري حالت کي موټر نه شم چلولای.”

له ايمو څخه مي پوښتنه وکړل “ايمو، ستا موټر څنگه دی؟”

“هغه سم دی.”

“ما ته زما د کار کالي راکړه. زه به له تاسو سره مرسته وکړم.”

ایمو “بریدمنه، تاسي هغه مور ته راپریږدئ. دا خو دومره کار نه دی. ته ورشه له کوتي نه دي خپل سامانونه راتول کړه.”

ما ورته وویل “زما سامانونه ټوله، ټول او بسته دي. زه به ورشم هغه باقیمانده شيان به راتول کړم. څنگه چي موټرونه تیار شول دغلته يي ودرؤئ.”

موټرونه يي د کلا وه مخي ته راوستل او د روغتون په سامونو مو ډک کړل. کله چي ټوله ډک شول دري واړه موټرونه مو په کوڅه کي ليک قطار ودرول او مور دننه راغلو.

ما ورته وویل “په اشپزخانه کي اور بل کړئ او خپل کالي مو پرې وچ کړئ.”

پياني “زه د خپلو لنډو کالو په کيسه کي نه يم. ما ته خوب راځي.”

بونلو “زه غواړم د جگړن پر کت بیده شم. زه غواړم په هغه ځای کي بیده شم چي بوداگی به پکښي خمير کېده.”

پياني “ما ته مهمه نه ده چي چيري بیده شم.”

د يوي کوتي دروازه مي خلاصه کړل “هلته هم دوي بیستري شته.”

بونلو “اوه! زه تراوسه خبر نه وم، چي په دې کوټه کي څه شي دي.”

پياني “دا د هماغه زاړه سړي بستره ده.”

ما ورته وویل “تاسي دوه هلته بیده شئ. زه بیا رغ درباندي کوم.”

بونلو “بریدمنه، که ډیر بیده شي نو اتریشیان به راشي او مور به راوینس کړي.”

ما ورته وویل “زه ډیر خوب نه کوم ایمو چيري څه شو؟”

“اشپزخاني ته ولاړ.”

ما ورته وویل “تاسي بیده شئ.”

پياني "زه خپله بيديرم. ټوله ورځ په ناسته بیده وم. اوس مي له ډير خوب نه سترگي نه خلاصيري".

بونلو "بوټونه دي وکاره. دا د بوډا بستره ده".

پياني په بستره کي اوږد و غځېد "بوډا ما ته هيڅ ارزښت نه لري". خټين بوټونه يې جگ ولاړ ول. لاسونه يې تر سر لاندي کړل او سر يې پرې کښېښود. دوی مي همدلته پرېښوول، زه ځيني راووتم او اشپزخاني ته ولاړم. ايمو اور بل کړی وو او له پاسه يې چاچوشه پرې ايښي وه.

زه چې يې وليدم، وې ويل "يو څه مکروني پخوم. کله چې راپاڅيرو کيدای شي وړي يو".
"بارتولوميو، تاسي ته خوب نه درځي؟"

"زيات نه. چې اوبه پر جوش راشي، بيا ځيني ځم اور يې خپله مړ کيري".

ما ورته وويل "زما په نظر که ته بیده شي، ښه به وي. کله چې راپاڅيدو، پڼير او د شادي غوښه به وخورو".

"تر هغو دا ښه خوند کوي. د هغه دوو انارشيستانو لپاره گرم خواړه ښه دي. بریدمنه، تاسي بیده شئ".

"د جگړن په خونه کي يوه بستره شته".

"هلته تاسي بیده شئ".

"نه، زه زما وه پخوانی کوټي ته ځم، بورتولوميو، تاسي يو څه ځينی؟"

"چې تلو بيا به يې وځينيو. اوس فکر نه کوم چې د کوم څه ښه دي وي".

"که تر راتلونکو درو ساعتونو پوري راويښ شوی او ما تا ته ږغ ونه کړ نو بيا ما راپاڅوه. سمه ده؟"

"بریدمنه، له ما سره ساعت نشته".

"د جگړن د کوټي پر دیوال ساعت شته".

“ډير بڼه”.

دی می همدلته پرېښود او ځینې راووتم. د ډوډۍ خوړو د کوتې او له دهلیز څخه د تیریدو وروسته پر ماربل زینو لوړ وه هغې کوتې ته چې زما او د رینالډي په ګډه وه، ولاړم. بهر باران وریده. کړکۍ ته ورتیر شوم او دباندې می وکتل. ورو ورو تاریکه کیدل. موټرونو ته می یو نظر ورواچاوه ټول لیک قطار تر ونو لاندې ولاړ ول. د ونو له پانو څخه څاڅکي راتوییدل. د یخې هوا له امله به څاڅکي پر څانګو یخې او ځوړند پاتېدل. زه د رینالډي د بستر په لور ورتېر شوم او ځان می پر کت ورايله کړ، چې خوب می یوسي.

له تګه وړاندې په اشیزخانه کې ټول راجمع شوو او ډوډۍ مو وخوړل. ایمو یو غاب مکروني، چې پیاز او قوطۍ والا غوښې هم پکښې وې راوړل. مور پر میز راچاپیره شوو او د زیرخاني څخه راپورته شوي دوه بوتله شراب مو پرې له پاسه وڅښل. بهر تیاره وه او باران تراوسه وریده. پياني خوبوری پر میز ناست وو.

بونلو د خبرو سر کښېښود “زما تر پرمختګ شاتګ خوښ دی. په شاتګ کې باربرا څښو”.

ایمو “نن باربرا څښو سبا کیدای شي د باران اوبه وڅښو”.

“سبا کیدای شي په یوډین کې یو. چامپن به څښو. هماغه د لټانو ځای. پياني پاڅه! سبا به په یوډین کې چامپن څښو!”

پياني “زه بیدار یم”. خپل غاب یې له مکرونيو او غوښو څخه ډک کړ “بارتو، د رومیانو رب دي پیدا نه کړ؟”

ایمو “یا. شاوخوا می پسي وکتل، خو پیدا می نه کړ”.

بونلو “په یوډین کې به چامپن وڅښو”. خپل گیلان یې له سرې باربرا نه ډک کړ.

پياني “کیدای شي وه یوډین ته تر رسیدو وړاندې..... وڅښو”.

ایمو “ګډې مو ډکې شوي؟”

“ما ډیره ډوډۍ وخوړل. بارتولومیو یو بوتل ما ته راکړه”.

ایمو “ما د هر یوه لپاره یو یو بوتل رااخیستی او په موټر کې می ایښي دي”.

ما ورته وويل "ته بيده شوي؟"

"زه ډير خوب نه كوم، زما لپار لږ خوب هم بسنه كوي".

بونلو "سبا له خيره به په شاهي بستره كي بيده شو". طبيعت يې خورا سم وو.

پياني "سبا كيدای شي په دغه كي..... بيده شو".

ايمو "زه له ملكي سره بيديزم". ما ته يې وكتل چي ما يې توکه څه ډول برداشت كړل.

پياني په خوبوري انداز ورته وويل "ته له..... بيده شه".

بونلو "بريدمنه، دا درغلي ده. ايا دا درغلي نه ده؟"

ما ورته وويل "چپ شئ. تاسي خو له لږ څينساک سره بي حاله شوي". بهر سخت باران وريده. وه خپل ساعت مي وكتل. نهه نيمې بجې وې.

ما ورته وويل "د تگ وخت دی". او پاڅيدم.

بونلو ما ته وويل "تاسي له چا سره سپريږي؟"

"اول له ايمو سره. بيا به ته راشي او په اخر كي له پياني سره. پر همدې لار وه كورمونز ته ځو".

پياني "زه بيريږم، چي خوب راته رانه شي".

"خير، نو بيا به زه اول له تا سره سپور شم، بيا بونلو او بيا ايمو".

پياني "همدا يې بنه لار ده. ځكه چي ما ته ډير خوب راځي".

"زه موټر چلوم او ته يوه سترگه خوب وکړه".

"نه. زه تر هغه وخته پوري چي يو نفر وي ترڅو ما راپاڅوي، موټر چلولای شم".

"زه دي راپاڅوم. بارتو، څراغان مړه کړه".

بونلو "همداسي لگيدلي يې پريږدي، بيله هغه هم دا کور نور مور ته گټه نه لري".

ما ورته وويل "زما په خونه كې يوه كوچنې بسته پرته ده، پياني په راکښته كولو كې به يې مرسته راسره وكړي؟"

پياني "مور به يې راوړو. الدو، راپاڅه". دى له بونلو سره پاس ولاړ، رغونه مي يې تر غوړو شول چې پورته ولاړل.

بارتولوميو ايمو وويل "دغه ځاى، ډير ښه وو".

په خپله غوټه كې يې دوه بوتله شراب او نيمه ټوټه پڼير كښېښوول "د دغه ځاى په شان به بل ځاى پيدا نه كړو. بریدمنه، كوم ځاى ته شاتگ كوو؟"

ما ورته وويل "داسې ويل كيږي چې د تگليامنتو وه شاته به وي. روغتون او زموږ هستوگنځاى به په پورډينون كې وي".

"دغه ځاى تر پورډينون غوره دى".

ما ورته وويل "ما پورډينون نه دى ليدلى. يوازي پكښې تير شوى يم".

ايمو وويل "چندانې ځاى نه دى".

اته وپشتم فصل

له ښاره د وتلو پر مهال مو شاوخوا كتل، په دې تياره او باراني ماښام كې ښار تش تور او هدېره غوندي ښكارېده. د پوځيانو د اوږدو قطارو او له دوى سره د ورسره توپو پرته بل هېڅ نه وه پاتې. دوى هم له ښاره د وتلو تابيا نيول. گني لاريانې او څه ناڅه په سامانو بار گادپانې هم وي، چې له فرعي كوڅو به راوتې او بيا به پر عمومي باپياس سړك باندي تلې. له خورځاى څخه له تيرېدو وروسته عمومي سړك ته وربرابر شوو. د پوځيان، موټرونو، آسي كراچيو او لويو لويو توپو يو غټ كاروان د ميږي په قدم وړاندي روان وو. په دې لوى كاروان كې ورو ورو، خو مسلسل روان وو. زموږ د موټر راډياتور د يوه بل موټر له شا سره چې بار كړى يې وو او ټاټ يې پرې اچولى وو؛ نژدې وو. گړى وروسته يو موټر ودرېد، له دې سره ټول كاروان ځاى پر ځاى ودرېد. گړى وروسته بيا، لږ لا وړاندي تللي نه وو، چې كاروان بيا جام شو. د خپل موټر دروازه مي خلاصه كړل او ځيني راکښته شوم. د موټرانو و گادپانو په مينځ او د اسانو تر غاړو لاندي وړاندي ولاړم. له مور څخه ښه

وړاندي کوم خنډ رامنځته شوی وو، چې له امله یې کاروان دریدلی وو. سرک مي پرېښود او پر یوه پله باندي له ويالي څخه د ويالي هاغاري ته ورواوبستم. د ويالي پر دې غاړه د ويالي او کروندو تر مينځ رهي شوم. په باران او د ونو له مينځ څخه دغه په تپه ولاړ کاروان ښه سم ښکارېده. نژدې یو ميل وړاندي ولاړم. که څه هم کاروان بې حرکتې ولاړ وو، خو له دې ولاړ کاروان څخه ورهاخوا پوځيان معلومېدل چې وړاندي روان ول. زه بېرته خپل موټر ته راغلم. ممکنه وه، چې دغه کاروان تر یوډين پوري همداسي ولاړ وو. پياني پر سټرينگ سر ايښی وو او بيده وو. زه هم ورپورته شوم او بيده شوم. څو ساعته وروسته مي له مور څخه وړاندي د يوه موټر د چالانېدو ږغ واورېد، پر پياني مي ږغ وکړ، دی هم راپاڅېد او رهي شوو. څو قدمه لا وړاندي نه وو تللي، چې کاروان بيا ودرید. وريځ تراوسه نښتېځل کيدل.

کاروان په شپه کي يو ځلي بيا ودرید، چې بيا يې نو گړد سره حرکت ونه کړ. له موټره راکښته شوم، د ايمو او بونلو ليدو ته ورغلم. له بونلو سره د موټر په سيټ کي دوه سرپرکمشران انجنيران وه ناست ول. زه چې يې وليدم، سره ورتول شول.

بونلو "دوی يې د يوه پله د جوړولو لپاره پرې ايښي ول، خو اوس خپل ملگري ځيني ورک شوي، ځکه مي خپل موټر ته راپورته کړل".

"د ښاغلي بریدمن په اجازه".

ما ورته وويل "ورته اجازه ده".

بونلو "زموږ بریدمن امریکايي دی. له هر چا سره مرسته کوي".

يو سرپرکمشر مسکی شو. هغه بل يوه يې زما په اړه له بونلو څخه وپوښتل، چې دی د شمالي که د سهيلي امریکا له ايټالويانو څخه دی؟

"دی اصلا ايټالوی نه دی. د شمالي امریکا بریتانوی دی".

اخلاقي خلک ول، خو دا خبره يې هيڅ زړه ته نه لويدل. له دوی څخه د ايمو په لور ولاړم. هغه بيا له ځان سره دوي نجوني لور په سيټ کي کښېنولي وې. دی خپله د موټر د شا په سيټ کي ناست وو او سگرېټ يې څکاوه.

چې ورنژدې شوم ورته ومي ويل "بارتو، بارتو". ويې خندل.

وروسته يې راته وويل "له دوی سره د زړه خواله وکړه. زه يې په ژبه نه پوهيرم. هي!"

ایمو د نجلۍ پر ورون لاس ورکښېښود او کښېکښل. هغې پر ځان باندي پورنی را کش کړ او د ده لاس يې پوري واهه. ايمو "اوهی! بریدمن ته د خپل نامه تر څنگ دا هم ووايه چي دلته ولي راغلي يې او څه کوي؟"

نجلۍ په ترهیدلي څیره ما ته وکتل، خو له دې سره ناست بلي نجلۍ لاندي مځکي ته کتل. هغې نجلۍ چي ما ته يې کتل يو څه وويل، خو په يوه خبره يې هم پوه نه شوم.

دا نجلۍ چاغه، توره او شپارس کلنه ښکاريدل.

"خورکی؟" او هغې بلي نجلۍ ته مي اشاره وکړل.

سر يې وښور او مسکۍ شول.

ورته ومي ويل "ډير ښه". او پر زنگون مي وتکول. زما د لاس له لمس سره يې ځان راټول کړ. خور يې همداسي لاندي کتل. تر دې يوکال کشره ښکاريدل. ايمو د دې پر ځنگانه لاس ورکښېښود، خو هغې د ده لاس ورپوري واهه. ده پرې وخنډل.

ایمو ځانته گوته ونيول او ويې ويل "ښه سړی". بيا يې ما ته اشاره وکړل "ښه سړی. مه بيريره". نجلۍ ده ته هم په ترهیدلي څیره وکتل. دواړې د وحشي مرغانو په څير ښکاريدې.

ایمو "که مو له ما ښه نه کيږي نو بيا په موټر کي ولي راسره سپري ياست؟ ځنگه چي مي دوی ته (هو) وويل سمدستي موټر ته راپورته شوي". پر نجلۍ يې مخ راوگرځاوه او مخاطبه يې کړه "مه وارخطا کيږئ.. د دغه.....خطرته دلته نشته". مبتذله الفاظ يې استعمال کړل "دلته هيڅ څوک...." دې ته مي فکر وو، يوازي د جملې په معنا پوه شول او بس. له ډاره په ډکو سترگو يې ايمو ته وکتل او پورنی يې نور هم پر ځان باندي راټينگ کړ. ايمو بيا ورته وويل "د بيرې هيڅ فکر مه کوئ. له چا مه بيريزئ....دلته تاسي له.....خوندي ياست". ايمو چي به هر ځلي يوه خبره وکړه، دې به په پورني کي نور هم ځان ټينگ وپېچه. دا ځلي هم چي ده دا خبره وکړه، پورنی يې پر ځان راټينگ کړ او په ژرا شول. شونډانو ته مي يې کتل، چي لږزېدل. له بلي خوا يې پر پنډو بارخوگانو باندي د اوبنکو څاڅکي راټوی شول. خور يې چي لور يې گرد سره نه کتل، د دې لاس ونيو او دواړې څنگ په څنگ کښېناستي. مشره خور يې چي ډارېدلې وه، په سلگيو پيل وکړ.

ایمو "داسي بنکاري، لکه دا چي له ما وډارېدل. ما نه غوښتل، تاسي وډاروم".

بارتولوميو ايمو له خپلي ورسره غوټي څخه پښير راوکښل او توتې توتې يې کړ "پښير درواخلئ. مه ژارئ".

مشري يې له سر بنورولو وروسته خپلي ژړا ته نوره هم ادامه ورکړه، خو کشري د پښير توتې ته لاس کړ او په خوله يې کړ. گړی وروسته کشري خور مشري ته د پښير دوهمه توتې ورکړل او دواړو په خوراک پيل وکړ. مشره خور يې اوس هم لږ لږ سلگۍ وهلي.

ایمو "شيبه وروسته به د دې طبيعت هم سم شي".

ایمو لږ په فکر کي شو او بيا يې ځنگناستي نجلۍ ته وويل "واده دي کړی؟" هغې د ده په جواب کي په زوره سر وښور او. "ستا خور هم نه دی کړی؟" د نجلۍ خور ته يې اشاره وکړه. دواړو نجونو سر وښورول. مشري خور يې په خپله لهجه کي يو څه وويل.

بارتولوميو "سمه ده. کومه خبره نشته".

دوی دواړې د پخوا په نسبت اوس خوشحاله ښکاريدي.

دوی دواړې مي پر خپل حال له ايمو سره، چي د شا په سيټ کي ناست وو، پرېښودې. بيرته پياني ته ورغلم. د کاروان د ښور هيڅ څرک نه لگېده، خو پلي پوځيان لا روان ول. تراوسه ښه په شريپا باران ورېده. فکر مي وکړ چي د کاروان په تپه درېدل به د ځينو موټرانو د ويرونو د لندېدو له امله وو. دا هم کيدای شوه، چي دا ټولي ربرې د اسانو او خوبورو موټروانانو له لاسه وي، خو بيا هم په ښارو کي چي ټول خلک وينس هم وي، بيا هم سرکونه بنديري. دلته آسان و موټران گډوډ ول. دوی يو له بل سره مرسته نه شوای کولای. د کليوالو گاديانو هم کومه مرسته نه شوای کولای. له ايمو سره ناستي جوړه نجونې ښکلي وي. عقب نشيني د پېغلو لپاره ښه خبر نه وو. حقيقي پيغلي. که جگړه نه وای، کيدای شوای مور اوس پر نرمو ناليچکو پراته وای. په بستره کي به پروت وای او سر به مي پر بالښت باندي ايښی وو. بستر او تخته. په بستره کي به د لرگي په خټکي په څېر آرام پرات وای. کاترين به اوس په کټ کي د دوو روجاييو په مينځ کي پرته وه. يوه روجايي له پاسه او بله لاندي. پر کوم اړخ به پرته وه؟ البته دا هم شوني وه، چي دا دي ويښه وه. کيدای شوه، چي په کټ کي پرته وه او زما په اړه يې فکر کاوه. وچليزه. وچليزه. اې د مغرب باده. ستا خوبنه ده، نور هم وچليزه. باران ورېده، خو څک څک نه وو بلکي په شريپي باران وو. گرده شپه ورېدلې وو. پوهيدم چي دغه ډول باران به کيري. آه، خدايه کاشکي اوس د خپلي ميني په غير کي

واي. زما مينه کاترين. بارانه ووريره او باده کاترين يو ځلي زما په ځولي کي راوچوه. په هر حال، له پيښي تېښته نشته او اوس په دې رېره کي راگير وم او د باران دې وړوکو څاڅکو هم څه نه شوای کولای. په لور اواز مي وويل ”ماښام پخیر کاترين. په خوب ښه ارمان وکاره. که په تکلیف يې اړخ تبدیل کړه. اوس يوڅه يخي اوبه درورم. شيبه وروسته سهار کيږي. بيا به تکلیف نه وي. ډيره بڅښه غواړم چي دومره دي په تکلیف کوي. گراني هڅه وکړه چي بيده شي.”

دې به ځيني وختونه په خبرو خبرو کي راته ويل، ته چي کله بيده يې، اوتي بوتې هم وايې. کومه ستونزه خو به نه وي؟

ته ريښتيا هم دلته يې؟

هو زه همدلته يم. زه له دغه ځايه نه ځم. دا موضوع زما او ستا ترمنځ فراق نه شي راوستلای.

ته ډير مينه ناک او خور يې. ماښام خو به يو خوا ته نه ځي؟

نه زه به تل همدلته يم. هروخت چي مي وغواړي زه حاضر يم.

“.....” پياني وو. ”دوی رهي شول.”

ورته ومي ويل ”خوب غلبه راباندي کړې وه.” ساعت ته مي وکتل د سهار درې بجې وي. لاس مي د شا وه سيټ ته د باربرا په بوتل پسي وروغځاوه.

پياني ”د خوب په حالت کي بيخي په لور اواز گډ وي.”

ما ورته وويل ”انگليسي خوب مي لیده.”

تر پستور باران لاندي وړاندي روان وو. له لمر راختو وړاندي يوځلي بيا ودریدو. د روښنايي له خپرېدو سره راته ښکاره شول، چي پر يوه نسبتاً لوړه منطقه باندي ولاړ يو. د عقب نشينۍ سرک ته مي وکتل، تر ليري ليري پوري غځيدلی وو. د پلي ځواکونو پرته نور ټول ساکن او پر خپل ځای ولاړ ول. کاروان بيا په ښور کي راغلی او په رڼا کي زموږ د تگ سرعت هم رامعلوم شو. له ځان سره مي فکر وکړ چي که غواړو ځانونه يوډين ته ورسوو، نو بايد د عمومي سرک پر ځای فرعي لاري راخپلي کړو.

د شپې په اوږدو کې گڼ کلیوال هم په کاروان باندي راگډ شول. له دوی سره د کور په سامانو بار په پېخړ گادپانې ورسره وې. په گادپو پسي يې چرگان، هیلې گانې او نور حیوانات غوټه کړي ول. له مور څخه لږ څه وړاندي په یوه گادۍ کې د جامو گنډلو ماشين تر باران لاندي پروت وو. قیمتي شيان يې ټول له ځان سره راخيستي ول. د ځينو گادپانو له پاسه بنځې یو له بل سره جوختي جوختي تر باران لاندي ناستي وې او ځيني يې بيا له خپلو گادپو سره نژدې رواني وې. د تگ په ترڅ کې له کاروان سره سپيان يوځای شول، تر گادپو لاندي به يې ځغستل. سرک خټو پر سر اخیستی وو. د سرک د غاړې ويالې تر غاړې غاړې بهېدې، چې یوې خوا يا بلې خوا ته تېریدل يې سخت کړي ول. له موټره راکبسته شوم یوڅه وړاندي ولاړم او د یوه لور ځای په لټه کې شوم، چې پرې ودرېږم او په شا وخوانژدې سیمه کې یوه فرعي لاره پیدا کړم او له دې کاروانه ځانونه وباسو. د دې ځای ټولې لارې گودرې رامعلومي وې، خو زما داسې لار نه وه په کار، چې په پای کې بنده وي. البته ټولې لارې مې هم په ذهن کې نه وې، په دې خاطر، چې مور به ډیرې وختونه پر عمومي لار تگ راتگ کاوه. ځکه نو فرعي لارې دومره نه وې رامعلومي او ټولې یو ډول راته بنکاریدې. له دې ځایه د وتو په اړه مې بنه په عزم فکرونه پیل کړل. د اتریشیان په رازو هیڅوک خبر نه ول، چې هغوی اوس چیرې او څه کوي؟ خو زه ډاډه وم چې د باران له درېدو سره به سمدلاسه پر کاروان الوتکې راپورته کړي او ټول به له یوې مخې له منځه یوسي. د همدې کاروان د ځنډولو لپاره یوازې د یو څو موټرو درول او یا هم د څو آسانو وژل کیدو کفایت کاوه.

باران اوس په خپل پخواني برم کې پاتې نه وو او فکر مې وکړ چې آسمان به هم ډیر ژر صاف شي. د سرک پر ژې باندي وړاندي روان وم، تر څو یوې فرعي لارې ته چې دواړو اړخو ته یې ونې و کروندې ابادې وې او شمالي اړخ ته غځیدلې وه، ورسېدم. همدا لار مې خوښه شول. په بیره وه خپلو موټرانو ته راستون شوم. پياني ته مې وویل چې د موټر مخ راوگرځوي، له ده څخه رارهي شوم، د بونلو او ایمو په لور ورهې شوم.

بونلو ته مې وویل “که دغه لار یوه منزل ته ونه رسیدل کولای شو، بیرته راوگرځو”.

بونلو “د دوی په اړه څه وايي؟” په خوا کې یې دوه سرپرکمشران د مخ په سیټ کې ناست ول. ډیرې یې نه وې خړیلې خو بیا هم گهیځ مهال نظامیان بنکاریدل.

ما ورته وویل “د موټر تیله کولو په وخت کې مو په درد خوري”. بیرته وه ایمو ته ورغلم چې له حاله یې خبر کړم.

ایمووویل “د دې ناواده کورنۍ په اړه څه وایې؟” دواړې نجونې بیدې وې.

ما ورته وویل “دا د کوم درد نه دوا کیږي، یو څوک پیدا کړه چې وېې شړي”.

ایمو “بیا به مو پیدا کړي. اوس خو په موټر کې ځای هم شته”.

ما ورته وویل “هر څنگه چې دې خوښه وي، خو زه بیا وایم یو غټ سینه لرونکی راوله چې پسي وېې شړي”.

ایمو مسک شو “برساگلیري به راولو. هغوی غټي سینې لري، سینې یې اندازه شوي. بریدمنه تاسې څنگه یاست؟”

“زه ښه یم. تاسې څنگه یاست؟”

“ښه یم. خو ډیر وړی یم”.

“په لاره کې به د خوراک یو شی می پیدا شي”.

“ستاسې پښه څنگه ده، بریدمنه؟”

ما ورته وویل “روغه ده”. موټر ته د ختلو په حال کې مي د پياني وه موټر ته پام شو، له کاروانه رابل شو او پر وړوکي فرعي لار وربرابر شو. موټر یې د ونو له لغرو ښاخلو څخه ښکاریده. بونلو هم راوگرځید او په ده ورپسې شو. پياني پر خپله لار روان وو، موټر هم په دوو امبولانسونو پسي وررهي شوو. دغه فرعي لار په یوه کلیوالي کور کې پایته رسېدل. پياني او بونلو د کور په غولي کې ولاړ ول. کور کښته او اوږد وو. د دروازي په خوله کې د انگورو پر تاکانو باندي یوه منا جوړه شوي وه. په کور کې یو کوهی هم وو، پياني د خپل ریډیټر لپاره اوبه ځیني راکښلې. په اول گېر کې د تگ له امله د موټرانو ماشينونه گرم شوي ول. کور خالي ولاړ وو. شا ته مي وه طی شوي سرک ته وکتل. کور لږ لوړ پر یوه غونډۍ باندي پروت وو شاوخوا سیمه ټوله ځیني ښکاریدل. سرک، باغ، پټي، د ونو قطارونه او د عقب نشینۍ سرک. دوه سرپرکمشران د کور په لیدو بوخت ول. نجوني هم راوینسي شوي وې. د کور مخي ولاړو امبولانسو، د سرای غولي او څاه ته یې په ځیر ځیر کتل. یو ځلي د موټروانانو وه لوري ته هم ورتېرې شوې. یو سرپرکمشر، چې ساعت یې په لاس کې وو، بهر راووت.

ما ورته وويل "بیرته یې پر خپل ځای کښېږده". ما ته یې وکتل، بیرته دننه ولاړ او له هاخوا خالي لاس راووت.

د ده څخه مي پوښتنه وکړل "ستا ملگری چیري دی؟"

"تتی ته تللی". موثر ته ورپورته شو او په مخکي سیټ کي کښېناست. بیریده، چي گني مور به یې یوازي پریردو.

بونلو "د ناشتي په اړه دي څه نظر دی بریدمنه؟"

"یوڅه به پیدا شي. لږ صبر وکړه".

"ستا په نظر دا فرعي لار به مو یو ځای ته ورسوي؟"

"هو، زه باوري يم".

"پیر ښه. نو راءه چي څه وخورو". پياني او بونلو کور ته دننه ورغلل.

ایمو نجونو ته وويل "راځئ". د مرستي لپاره یې لاس وراورد کړ. مشري خور یې خپل سر وښور او ه. نه یې غوښتل چي تش کور ته ولاړه شي، په مور پسي یې راکتل.

ایمو "دوی پر خپله خبره ولاړي دي". ټول یو ځای کور ته ورننوتو. کور غټ خو تاریک او د یوازیتوب له احساس سره مل وو. بونلو او پياني په پخلنځي کي مصروفه شول.

پياني "د خوراک لپاره څه نشته، پر کور یې جارو راتېر کړی".

بونلو د پخلنځي پر غټ میز باندي د پنیرو یوه غټه ټوټه خو ټوټي کړل.

"پنیر دي له کومه کړل؟"

"په زیرخانه کي ول. پياني شراب او مني هم پیدا کړي".

"اوس به نو ښه خوند وکړي".

پياني د شرابو له کونجی څخه، چي په وښو کي پېچل شوي وه، کارک ایسته کړ. کونجی یې پر گیللاس راپورته کړل او پک یې کړ.

پياني "سخته ښه بوی کوي! بارتو، ته ورشه یو څو جامونه راوړه".

دوه سرپرکمشران دننه راغلل.

بونلو "پنیر درواخلی".

یوه سرپرکمشر په داسې حال کې چې پنیر یې له شرابو سره خوړل وویل "مور غواړو نور له تاسې څخه بېل شو".

بونلو "تاسې مه پریشانه کړئ، ټوله یو ځای ځو".

ده ته مې وویل "یو پوځي د خپلو مټو په زور ځان تر مرامه رسوي".

سرپرکمشر "څه شي؟"

"خوراک کوه".

"سهې ده، خو وخت هم سره زر دی".

پیانې "زه ډاډه يم دې حرامیانو وختي لا ځان مور کړی". دوی دواړو وه پیانې ته وکتل. له مور څخه یې بیخي بڼه نه راتلل.

یوه یې زه وپوښتلم "مور چې اوس پر کومه لار ځو، هغه تا ته در معلومه ده؟"

ما یې په جواب کې وویل "نه". دواړو یو بل ته وکتل.

لمرې سرپرکمشر وویل "څه وخت رهي کيږو؟"

"بس په یو څو شیبو کې رهي کيږو". د سرو شرابو یو بل گیللاس مې ډک کړ. تر منډ او پنیر وروسته یې بڼه خوند کاوه.

ورته ومې ویل "پنیر راوړه". او ووتم. بونلو له هاخوا له یو غټ جیک سره راووت.

ده ته مې وویل "دا څونه غټ دی؟" په معذورانې انداز یې راوکتل.

ویې ویل "ریښتیا هم غټ دی. پټک راگره چې ډک یې کړم". پټکان یې له هاخوا ډک راوړل زه او دی پر فرش شوي لار باندي د سرای غولې ته ور ووتو. بیا یې جیک راپورته کړ او د دروازي شاته یې کښېښود.

پیانې "اتریشیان به یې د دروازي د ماتولو پرته ولټوي".

ده ته مي وويل "درځي. زه او پياني به لمړی ولاړ شو".

دوه انجنيران له وړاندي لا له بونلو سره په سيټ کي ناست ول. نجونو پښير او منډه خوړل. ايمو سگريټ ځکاوه. پر نړۍ لار باندي رهي شوو. شاته مي دوو راروانو موټرو او کور ته وکتل، وړوکی، بڼکلی او محکمه کور وو. اوسپنيزه پنجره يې ډيره بڼکلی ايسېده. مخ په وړاندي لار مو تنگه، لنده او دواړو اړخو ته يې غټ غټ پټي پراته ول. شاته موټرونه په نژدې واټن کي راپسي وه.

نهه ويشتم فصل

غرمه مهال له يوډين څخه نژدې لس كيلومتري ليري په خټو کي بند شوو. له غرمي وړاندي وربنت هم ودرېد. درې ځلي مو د الوتکو ږغونه واوريدل چي زمور له پاسه به تېري شوي، بيا به چپ لور ته تاو شوي او پر عمومي سرک به يې بمونه وغورځول. مور خپله فرعي لاري پسي راخيستي وې، هر ځلي چي به پر يوه بنده لار وربرابر شوو د يوې بلي لاري په لټه به شوو، خو په ورته وخت کي وه يوډين ته هم ورنژدې کيدو. په لار کي روان وو، وړاندي چي مو وکتل لار بنده وه، موټرونه مو بېرته رپورس وکړ، چي يو ناڅاپه د ايمو موټر همالته په پسته مخکه کي بند شو. ده يې د رايستلو هڅه کول، چي نور هم ژور ولاړ، خو چي پر کومونو باندي ودرېد. اوس کوم څه چي مور بايد کړي واي هغه دا وو چي د تيرونو مخکي ځمکه مو غار کړي واي هلته مو خس و خاشاک ايښي واي خو ځنځيرونه يې خوله پرې ولگوي او بيا مور تر هغه وخت تيله ورکړي واي، چي بېرته راختلای. مور گرده له موټرو راکښته او د ايمو د موټر پر شاوخوا راگرځېدو. سرپرکمشرانو به يوځلي موټر ته بيا به يې تيرو ته وکتل او شيبه وروسته پرته له دې چي څه ووايي روان شول.

دوی ته مي وويل "دلته راشئ. يوڅه خس خاشاک راټول کړئ".

يوه يې وويل "زمور و ستاسي لاري بيلي دي".

ما ورته وويل "هلی، ژر په کار اخته شئ".

يوه يې بيا وويل "مور څو". هغه بل يې همداسي غلی ولاړ وو.

د دوی ډير تلوار وو. ما ته يې هيڅ توجه نه کول.

“زه تاسو ته امر کوم دلته راشی او خاشاک راتول کړی”. یوه سرپرکمشر وویل “مور خو ته مور ته امر نه شي کولای. ته زمور مشر نه یی”.

ما ورته وویل “زه تاسې ته امر کوم چي خس راتول کړی”. مخ یې واراوه او روان شول.

بیا مې ورته وویل “دریرئ”. پر ختین سرک باندي د پټیو څنگ ته روان شول. “زه وه تاسې ته د درېدو امر کوم”. ما لا خبره پایته رسولي نه وه، چي نور هم چابک شول. ما خپله توپنچه راوايستل او هغه ډیر خبرې کونکی مې په نښه کړ او ټک مې پرې وکړ. د ټک له خطا کیدو سره دوی په ځغستا شول. درې ټکه مې نور پسي وکړل او یو مې ځیني راچپه کړ. هغه بل یې په پټیو کې ورک او له نظره نهام شو. په هغه پسي مې نور ټکان هم وکړل، خو د کښتو په مینځ کې په ځغاسته وو او سم نه ښکارېده. د توپنچې مرمی خلاصې شوي او یو بل شاجور مې ورته بسته کړ. دوهم سرپرکمشر د ویشتلو له ساحې څخه ډیر لیري وو. په کروندو کې یې سر لاندي ځړولی وو او ځغستل یې. بل شاجور مې ډکاوه، چي بونلو هم راوړسېد.

بونلو “که ستاسې اجازه وي، زه به یې کار ور خلاص کړم”. توپنچه مې ورکړل دی په سرپرکمشر انجینر پسي چي پرمخي پر مخکې پروت وو، ورغلی. دی ورخم شو توپنچه یې پر ککړی ورکښېښوول او ماشه یې کښېکښل خو ټک ونه شو.

ما ورته وویل “بیا یې لوډ کړه”. لوډ یې کړل او ټک یې ورباندي وکړ. سرپرکمشر یې تر پښو ونيو راکش یې کړ او له کروندې سره په څنگ کې یې وغورځاوه. بیرته راغلی او توپنچه یې ما ته راکړل.

ويي ويل “د سپي زوی”. د سرپرکمشر په لور یې وکتل “بریدمنه، کله چي مې ویشتی راته کتل دي؟”

ما ورته وویل “خس و خاشاک باید ژر راتول کړو. هغه بل ویشتل شوی وو؟”

ایمو “فکر نه کوم. د پیستول له نښې څخه ډیر لیري وو”.

پیانې “رزیلان، مرادرخواره”. مور ټول د بناخ و بناخلو په پرې کولو اخته شوو. له بند موټره مو ټول شیان راکښته کړل. بونلو د موټر د مخ له تیرو څخه خاوره ایسته کول. کله

چي زمور لخوا کار پایته ورسېد، ايمو موټر ته پورته شو او په گير کي يي کړ. تيرونه پر مځکه بنوييدل خس و خاشاک او ختي يي پاشلې. ما او بونلو تر هغه وخته موټر ته تېله ورکول چي هډوکي مو سره تېر شول، خو موټر هيڅ بيخايه نه شو.

دوی ته مي وويل “بارتو، شا او مخ ته تېله ورکړئ”.

موټر يي مخته او شاته کړ، تيرونه يي نور هم په مځکه ننوتل او بيا پر کومکو باندي ودرېد. د موټر تيرونه په هماغه غار کي چي لا له وړاندي يي جوړ کړی وو، ازاد څرخيدل. زه راسيخ شوم او ودرېدم.

“ دا ځلي به رسی امتحان کړو”.

“فکر نه کوم چي هغه دي کار وکړي، ځکه په مستقيم ډول راکشول شونتيا نلري”.

ورته ومي ويل “يو ځلي خو به يي امتحان کړو. په بله لار فکر نه کوم چي رابهر يي کړو”.

په دې تنگه او کمبره کوڅه کي د پياني او بونلو موټرونه يوازي مخامخ تلای شواي. د دوی دواړو پر موټرو مو رسی وتړل او موټر يي کپبل کړ، خو موټر قسم اخيستی وو. ويل يي د چا پلار مي لا ونېکه له خايه وبنوروي.

ما ورناري کړل “يارانو دا ډبره بنده بولئ. هيڅ گټه نه کوي. بس يي ده”.

پياني او بونلو له خپلو موټرو راکښته شول او راغلل. ايمو هم له موټره راکښته شو. نجوني له مور څخه لر څه ليري پر يوه ډبرين دېوال راته ناستي وي.

بونلو “بريدمنه اوس به څه کوو؟”

“د وروستي ځل لپاره به لا يوه يوه طريقه پرې امتحان کړو. البته دا ځلي به تر تيرو لاندي مځکه لا ژوره کړو او بيا به د خرب بوتې و بناخلي تر لاندي کړو”. لاندي مي مځکي ته وکتل. د دې ټولو رېرو مسؤل زه وم، ځکه دوی ما دلته راوستي ول. لمر هم په ډوبېدو وو او د سرپرکشر جسد د کروندې تر څنگ پروت وو.

“د ده کوټ او کوسی هم رواخلي او تر تيرو يي لاندي کښېردئ”. بونلو ولاړ او له هاخوا يي له ځان سره راوړل. زه په بوتو پسي ولاړم. پياني او ايمو د ډب په لا ژورولو باندي

اخته ول. د سرپرکمر کوسی می دوی توتی کره او تر تیرو می لاندی کرل، له پاسه می پری بوتی او میده ربه بناخلي کنبینودی. زموږ دا تجربه بیا آزماینست ته تیاره شول. ایمو موتر ته ورپورته شو او چالان یې کړ. تیرونه یې په ډب کې څرخېدل او څرخېدل او موږ له دې خوا په تېله پسي تېله ورکول، خو موتر پر خپل هماغه پخواني بده سپور وو.

ما ورته وویل "گټه نه لري. ایمو له موتره دې غوټې او بستره راکبسته کړه".

ایمو له بونلو سره موتر ته وروخوت. له هاخوا یې پنیر، دوه بوتله شراب او کوسی راکبسته کړل. بونلو د تیر تر شا کنبیناست او د سرپرکمر د کوسی د جېبو په لټولو مصروف شو.

ما ورته وویل "پرېرېده یې. د بارتو سپین پایڅه باکره کورنی څه شول؟"

پیانې "هغوی به د موتر د شا په سیټ کې کنبیني. فکر نه کوم چې ډیره لار دي ولاړ شو".

د امبولانس د شا دروازه می خلاصه کړل.

ورته ومي ویل "دلته راشئ. ورننوزئ". دواړې ورننوتې او په کونج کې غلي کنبیناستي. پر سرپرکمرانو باندې د ټکانو په اړه یې ځانونه ناگومانه اچولي وه. شاته سرک ته می وکتل. سرپرکمر له خپلي خټیني انگیا سره چې اوږده لستونې یې وه، پروت وو. زه له پیانې سره سپور شوم او رهي شوو. هڅه مو کول، چې له کروندو څخه پورپوزو. څنگه چې لار په کبنتو وربرابره شوه، له موتره راکبسته شوم او وړاندې ولاړم. که له کروندو څخه پوربوتلي وای، دستي په هاغه اړخ کې یو سرک وو، خو بخت مو کار ونه کړ. د دغه ځای محکه ډېره خټینه او نرمه وه. د موټرونو د تگ نه وه. کله چې موټرونه په بشپړ ډول ودریدل او ترسیني پوري په خټو کې غرق شول، نو هغوی مو پرېښوول او پلي د یوډین په لور رهي شوو.

وه هغې لاري ته چې له عمومي سرک سره نښلیدل راورسیدو، وه نجونو ته می اشاره وکړه.

ورته ومي ویل "پر دغه لار ولاړ شئ. په لار کې به له یو چا سره مخ شئ". ما ته یې وکتل، بټوه می راوایستل او هرې یوې ته می لس لس لیرې ورکړي. "داسې ولاړ شئ. ملگري! کورنی!"

زما په خبرو پوه نه شوی، خو پیسې یې په لاس کې ټینګې ونيولې او رهي شوې. په تگ تگ کې یې شاته راکتل. وهم یې په زړه کې وو، داسې نه چې زه پیسې بیرته ځیني واخلم.

دوی ته می کتل. پر خپله لار رواني وي او ځانونه یې په ځادرونو کې ټینګ پیچلي وه. دوی بیا بیا مور ته په ډارجنو سترگو کتل. درو واړو موټروانانو پرې خندل.

بونلو وپوښتل “بریدمنه، که پر دغه لار ولاړ شم څومره راکوي؟”

ما ورته وویل “که خبره د نیولو راشي، نو د یوه پرځای ډله ښه ده.”

بونلو “ما ته دوه سوه لیرې راکړه، مخامخ اتریش ته ځم.”

پیانې “اتریشیان به یې بیرته درڅخه واخلي.”

ایمو “کیدای شي چې جگړه ختمه شي.” تر وسه وسه مو هڅه کول، چې په بېره ولاړ شو. لمر کوبښښ کاوه، چې له وریځې خپل مخ راوباسي. د سرک دواړه اړخه د توتو ونو نیولي ول. د دې ونو له مینځه می په خټو کې خپل بند موټرونه ولیدل. پیانې هم شاته کتل.

پیانې “دولت باید له خټو څخه د دې موټرانو د رایستو لپاره نوي سرکان جوړ کړي.”

بونلو “کاشکې بایسکلان راسره وای!”

ایمو “امریکایان بایسکلان کاروي؟”

“هغوی ورسره عادي دي.”

ایمو “کاشکې راسره وای. اوس به پر پښو، نه پر بایسکلانو رهي وای.”

بونلو “آه، خدایه! کاشکې خو مو بایسکلان درلودای. زه نور پلي نه شم تلای.”

ما وپوښتل “ډزې دي؟” له لیرې څخه می د ډزو د تبادلې رغونه اورېدل.

ایمو “ما ته خو نه ښکاري.” ده هم غوږونه څرک کړل.

ما ورته وویل “ما ته خو همداسې ښکاري.”

پیانې “تر ټولو لمړی چې مور به ورسره مخ شو هغه به د آس سپرو ډله وي.”

“فکر نه کوم چې اتریشیان دي اس سپاره ولري.”

بونلو "خداي دي وکري چي آس سپاره ورسره نه وي. زه نه غوارم چي د سپرو د نيزو په منځ کي راگير شم."

پياني "بريدمنه، تا خو په ريشنيا سرپرکمشر وويشت". ډير په بيره روان وو.

بونلو "هغه ما وواژه. تراوسه مي په دي جگړه کي هيڅوک وژلي نه وو. په ژوند کي مي همدا يو ارمان وو، چي يو سرپرکمشر ووژنم".

پياني "هغه په اسمان کي نه الوته، پر مځکه دي وويشت".

"فکر مه خرابوه. دغه خاطر به مي تل په ذهن کي وي. ما يو سرپرکمشر وواژه...."

ايمو "په تحقيقاتو کي به څه ورته وايي؟"

"زه به ورته ووايم، قاضي صاحب بڅبنه راته وکړه، ما يو سرپرکمشر وژلي". له دي سره ټولو وخنډل.

پياني "دي انارشيسټ²³ دي، کليسا ته نه ځي".

بونلو "پياني هم انارشيسټ دي".

پوښتنه مي ځيني وکړل "تاسي ريښتيا انارشيسټان ياست؟"

"نه بریدمنه. مور سوسياليستان يو، زموږ مرکز په ايمولا کي دي".

"تاسي تراوسه هلته تللي ياست؟"

"نه".

"په خداي قسم چي هغه يو ډير ښکلی ځای دی. ته تر جگړې وروسته راشه، زه به ډير ځايونه درباندي ووينم".

"تاسي ټوله سوسياليستان ياست؟"

"هو".

²³ انارشيسټان پدي عقیده دي چي، چي د حکومت او دين شتوالی د انساني ټولني د پرمختگ لپاره مضر دی

“بنکلی بنار دی؟”

“ډیر زیات. هغه د مځکي پر مخ جنت دی.”

“تاسي څنگه سوسیالیستان سواست؟”

“مور ټوله سوسیالیستان یو. هر یو مو سوسیالیست دی. مور تل سوسیالیستان وو.”

“بریدمنه، ته هم راشه. تا به هم سوسیالیست کړو.”

وړاندي لار چپ لوري ته گرځیدل، په همدې اړخ کي یوه کوچنی تپه هم وه. یوڅه ورهاخوا د یوه ډبرین دیوال وه شا ته د منو یو بڼ وو. لور وه غونډی ته له ختو سره یې بانډار بس کړ. مور ټول په ډیره بیره روان وو.

دیرشم فصل

گری وروسته پر یوه داسې سرک باندي رهي وو، چي د سیند لور ته تلی. له همدې ځایه نیولي بیا د سیند تر پله پوري د گاډیانو او موټرونو یو اوږد قطار پرېښوول شوی وو او د انسان ذات څرک نه لگېده. سیند تر غاړې بهېده او له پاسه پرې پروت پل په مینځ کي وچاړ شوی وو. ډبرین میل یې د سیند مینځ ته وړلوېدلی وو. مور د سیند پر ژی ژی باندي روان وو او په یوه داسې ځای پسي مو سترگي رغوړلي چي له سینده پرې پورېوزو. لږ څه وړاندي د اورگاډي کرښه تېره شوي وه. هیلمن وم، چي کیدای شي د هماغې کرښې په مرسته به پورېوزو. باران وړېدلی وو. مځکه یې لنده او خټینه کړي وه. د پرېښوول شوو موټرانو او د بار گاډیو پرته؛ پر دې سرزمین باندي د بني ادم بوی لا نه وو. د سیند پر شاوخوا باندي له ختو او خاشاکو پرته بل څه نه وه. مور د سیند پر ژی باندي نور هم وړاندي ولاړو، څو چي د اورگاډي پله ته ورسیدو.

ایمو “څومره بنکلی پل!” یو اوږد او ساده پل وو. د سیند پر هغي برخي باندي پروت وو، چي عموماً د اوبو جریان پکښې لږ وو.

دوی ته مي وویل “وړاندي تردې چي دا پل هم وچاړ کړي، باید پرې پورېوزو.”

پياني “څوک نشته چي وچاړ یې کړي، ټول تښتېدلي دي.”

بونلو "کيدای شي په ماینو يې فرش کړی وي. بریدمنه، لمړی تاسي پرې تیر شی".

ایمو "د انارشیست زرينو اقالو ته غور شی! لمړی دی واستوی".

ما ورته وویل "له تاسو ټولو وړاندي زه ځم. د یوه سړي په پوریتو چاودنه نه شي کيدای".

پياني "ورته وگوره! دې ته وايي دماغ. انارشیستانو تاسي ولي عقل نه لری؟"

بونلو "که ما عقل درلودای، زه به اوس دلته نه وم".

ایمو "بریدمنه، دا خوبیخي بڼه خبره ده".

ما ورته وویل "رینتیا هم ډیر بڼه". نور نو اوس وه پله ته نژدې شوي وو. اسمان وریځو

پوښلی وو. ورو ورو باران هم پیل شو. پل اوږد او محکمه وو. پاس پله ته وروختو.

ما ورته وویل "پر یوه ځای راشی". او پر پله تېر شوو. ما تر پټلی او اړکی لاندي د بم یا

چاودیدونکو موادو په نښو پسي وکتل، خو څه می ترسترگو نه شول. له گیپ سره جوخت

تر پټلی لاندي خړې اوبه ډیري په تیزی سره رواني وې. له لږ وړاندي تلو وروسته می له

لانده کلي څخه تر باران لاندي یوډین ولید. له پله څخه می بیرته وه شاته راوکتل. لږ هاخوا

یو بل پل هم وو. څنگه چې می ورته وکتل یو ژر په خټو لړلی موټر می ولید، چې د هماغه

پله له پاسه روان وو. د پله اړخونه جگ ول له دې امله موټر یو ځلي له سترگو پناه شو، خو

د موټروانانو سرونه یې ښکاریدل. یو په مخکني سیت کې له موټروان سره او دوه یې هم

شاته ناست ول. ټولو د جرمني پوځیانو خولی په سر کړي وې. موټر له پله تر پوریتو

وروسته په ونو او پرینودل شوو موټرانو کې ورک شو. ایمو او نورو ته می لاس وښوراوه

چې راجابک شي. زه تر پله راکښته شوم او پر گونډو تر پټلی لاندي کښېنستم. ایمو له ما

سره راکښته شو.

له ایمو څخه می پوښتنه وکړل "موټر دي ولید؟"

"نه. مور وه تا ته کتل".

"د جرمنیانو یو موټر د پله له پاسه تیر شو".

"د جرمنیانو موټر؟"

"هو".

“اوه خدايه!”

هغه نور هم لاندې راغلل او په خټو کې پر گوندو کنبښنستل او له پله ورهاخوا مو پټلی، ونې، وياله او سرک تر نظارت لاندې ونيول.

“بريدمنه، مور راگير شوي یو؟”

“نه پوهيرم. يوازي دومره پوهيرم چې د جرمنيانو يو موټر مي وليد چې تر سرک واوښت.”

“بريدمنه تاسي خو به مسخري نه کوي؟ تاسي ته عجب خيالات نه راځي؟”

“بونلو، بيخايه خبرې مه کوه.”

پياني “د څښناک په اړه څه وايي؟ که راگير شوي یو بنه به وي چې يو څښناک وکړو.”
خپل پتک يې رابهر کړ او سرپوښ يې ترې ايسته کړ.

ايمو “وگورئ! وگورئ!” سرک ته يې اشاره وکړه. د ډبرين پله له پاسه جرمنی خولی
بنکاريدې چې په حرکت وي. دوی مخ په وړاندې ورو او په خارق العاده ډول روان ول.
څنگه چې وه پله ته راوړسيدل راته بنکاره شول. دوی بايسکل سپاره پوځيان ول. د لمړيو
دوو څيري مي يې وليدې. سره و سپين او تندرسته بنکاريدل. خولی يې پر تندي او مخ
خواته راڅرېدلې وي. ټوپکان به يې له بايسکله سره جنګيدل او کرپهار به يې کاوه. لاسي
بمونه يې پر کمر بند باندې تړلي ول. خولی او څررنگه يونيفورمونه يې لاندې وه، خو بنه په
طبيعت پر خپله لار روان ول. مخ او دواړو څنگونو ته يې پام کاوه. په لمړی ليکه کې دوه
نفره، وروسته څلور نفره، بيا نژدې دولس نفره، بيا نور دولس نفره او له هغه څخه وروسته
بيا يو نفر په ترتيب وړاندې روان ول. خبرې يې نه کولې. که يې کولای هم، مور په سيند
کې د اوبو د شور هاري له امله نه شوای اوريدلای. پر سرک باندې وړاندې ولاړل او له
سترگو پناه شول.

ايمو “اوه خدايه!”

پياني “دا خو جرمنيان ول. اتريشيان نه بنکاريدل.”

ما ورته وويل “دلته ولي يو څوک نشته چې مخه يې ونيسي؟ پل يې ولي نه دی ويجار
کړی؟ له پله سره ولي مشين گن والا نشته؟”

بونلو "بناغلی بریدمنه، تاسی راته وواياست ولی نشته؟".

ډیر په غوسه وم.

"توله کم عقلان دي. کبنته یې یو وړوکی پل ویجاړ کړی، خو دلته یې بیا پر عمومي سړک باندي پل پرې ایښی. دا توله چیري ورک دي؟ دوی یې د مقابلي هڅه نه کوي؟"

بونلو "بریدمنه تاسی راته وواياست". نور می څه ونه ویل. دې موضوع په ما پوري اړه نه درلودل. زما دنده یوازي دا وه چې وه پورډینون ته هماغه درې امبولانسه ورسوم. چې زه پکښې بریالی نه شوم. اوس زما دنده دا ول، چې ځان وه پورډینون ته ورسوم. خو یوډین ته رسیدل لا په شک کي وه. بیخي بیچاره شوی وم. هغه څه چې باید کړي می وای دا وه چې باید غلی وه اوسم تر څو ونه ویشتل شم او یا گرفتار نه شم.

له پياني می وپوښتل "خلاص پتک درسره شته؟" ما ته یې راکړ. یو غنټ غورپ می ترې وکړ. دوی می مخاطب کړل "وراندی څو، خو تلوار بڼه نه دی. ډوډی خوری؟"

بونلو "دلته نه. یو خوندي ځای به پیدا کړو".

"سمه ده، نو بیا درځی".

"زما په نظر که تر پټلی لاندی ولاړ شو بڼه به وي. څوک به مو ویني هم نه".

"زه خو وایم، چې د پټلی له پاسه به روان شو. که لاندی رهي شو، کیدای شي د لور پله څخه مو په اسانی وویني".

د اورگاډي پر پټلی باندي روان شوو. دواړه اړخو ته مو بي پایه لنده دښته او په وړاندی مو د یوډین تپه وه. د تپي له پاسه یوه لویه کلا وه، چې برجونه یې وړان شوي ول. ناقوس او د ساعت برج راته ښکاریده. همالته په باغ و پټي کي گڼي د توتو ونې ولاړي وې. وړاندی می د اورگاډي یوه وړانه پټلی ولیدل. اړکی یې ویجاړ شوی او لاندی لویدلی وو.

ایمو وویل "پروت! پروت!" د پټلی یوه اړخ ته مو ځانونه وغورځول او پټ شوو. د بایسکلي پوځیانو یوه بله ډوله وه، چې د سړک له پاسه تیریدل. سر می ورپورته کړ او پټ می ور وکتل. پر خپله لار روان ول.

ایمو "مور یې ولیدو، خو ځانونه یې ناگومانه واچول".

بونلو “بريدمنه، که نور وړاندي ولاړ شو، د سر بابلو شونتيا زياتيري.”

ما ورته وويل “هغوی له مور سره کار نه لري. هغوی خپل دښمن پيژني. که يو ناخاپه راباندي راشي، بيا د خطر امکانات زياتيري.”

بونلو “زه خپله پر همدې لار له سترگو پناه ځم.”

“سمه ده. خو مور د پټلی له پاسه څو.”

ایمو وپوښتل “څه فکر کوي، مور به له دغه ځايه بچ ولاړ شو؟”

“بلکل. تراوسه د دښمن شمير زيات نه دی. په تياره کي به له دغه ځايه ووزو.”

“د پوځيانو موټر دلته څه کول؟”

ما ورته وويل “خداي پوهيري.” د اورگاډي پر پټلی باندي رهي شوو. بونلو لاندي په خټينه مځکه کي له تگه ستړی شو او بيرته راپورته شو. پټلی اوس له عمومي سرک څخه بېلېدل او سهيل ته تاوېدل، ځکه نو مور ته نه معلومېدل، چي پر سرک څه روان دي. لږ وړاندي د ويالي له پاسه يو ويجاړ پل وو. په کيسه کي يې نه شوو، ور وختو او پر پاتي شونو يې تېر شوو. د شا له خوا مو د ډزو ږغونه واورېدل.

د ويالي په خوا کي پټلی ته ورپورته شوو. د پټلی دغه کرښه د کروندو په مينځ کي سيده د ښار په لور تللي وه. شا ته مو يوه بله پټلی هم ښکارېدل. عمومي سرک په شمالي اړخ کي، چيري چي بايسکلي پوځيان ليدل شوي ول پروت وو. په سهيلي اړخ کي مو يو فرعي سرک غځېدلی وو، چي دواړو اړخو ته يې ونې ولاړي وې. له ځان سره مي وويل که پر همدې سرک ولاړ شو ښه به وي. د همدې سرک له لاري مو کولای شوای، چي د ښار له څنډو څخه له تيريدو وروسته وه کامفورميو ته او بيا له هغه ځايه د تگليامنتو وه عمومي سرک ته ځانونه ورسوو. هڅه مو کول د يوډين شا ته پر فرعي لارو باندي ولاړ شو او د شاتگ له عمومي کاروان څخه ځانونه گوبښه وساتو. د غونډيو په منځ کي گڼي فرعي لاري رامعلومي وې. زه له پټلی څخه په راکوزېدو شوم.

ما ورته وويل “راکښته شی.” هوډ مو وکړ، چي د ښار په سهيلي اړخ کي به پر فرعي لارو باندي ځو. مور ټول له پله څخه په راکښته کېدو شوو. په همدې حال کي له شا څخه د ټوپک ډز راباندي وشو. مرمی راغلل او په خټين پله کي ونښتل.

دوی ته می ورنارې کړې "بیرته شا ته ولاړ شی". په خټو کې په بنوییدو پاس پله ته وختم. موټروانان تر ما وړاندي ول. څومره، چې می وس کیده هغومره په بېره پاس ولاړم. د کروندو له مینځه دوه ځلي بیا ډزې راباندي وشوې. ایمو له پټلی نه د راوښتو هڅه کول، چې یو ناڅاپه ورغږېد پښه یې بنده شول او پرمخې راپرېوت. دی مو د پله دا بل اړخ ته لاندي راکش کړ او ستوني ستخ مو پرې ایسته. ما ورته وویل "سر یې باید لوړ اړخ ته وي". پیاښي دی ځانته راکش کړ، ایمو په خټو کې پروت، پښې یې پر پله وراوښتې وي او په زوره زوره یې ساه کښل. له بارانه د ژغورولو په خاطر مور درې واړه پر ده راچاپېره شوو او پټ مو کړ. دی تر ورمیر لاندي په ملا کې ویشتل شوی وو. مرمی یې په اوږه کې لوړه تللي وه او تر بنی سترگې راوتې وه. زه یې لا په پټی بوخت وم، چې د اجل داعي ته یې لږیک ووايه. پیاښي د ده سر لاندي کښېښود، مخ یې په یوه توټه توکر ورپاک کړ او بیا یې یوازي پرېښود.

پیاښي "حرامیان".

دوی ته می وویل "ویشتونکي جرمنیان نه ول. د جرمنیانو شتون دلته هیڅ امکان نه لري".

پیاښي په تحقیر آمیزه لهجه وویل "ایتالویان ول. ایتالیایان!" بونلو د ایمو څنگته غلی ناست وو، خو د ده ته یې نه کتل. پیاښي د ایمو خولی چې لاندي رغړیدلې وه راپورته کړل او پر مخ یې ورکښېښودل. پټک یې ځیني راپورته کړ.

پیاښي بونلو ته پټک ونيو "اوبه څینې؟"

بونلو "نه". ما ته یې مخ راوگرځاوه "که د پټلی له پاسه نور هم وړاندي ولاړ شو، کیدای شي مور هم د ده په برخلیک اخته شو".

ما ورته وویل "داسې نه ده. لامل یې دا وو چې مور غوښتل له هواري نه پوریزو".

بونلو سر وښور او ه. ویې ویل "ایمو مړ شو. بریدمنه له ده وروسته څوک مړ کیري؟ اوس چیري څو؟"

ما ورته وویل "ډزې کونکي ایتالویان ول، نه جرمنیان".

بونلو "زما په نظر که جرمنیان وای، مور ټول یې وژلو".

ما ورته وويل "زمور لپاره ايتالويان تر جرمنيانو ډير خطرناک دي. شاتني پوځيان اوس له هرڅه نه په ډار کي دي. جرمنيان په خپل خير و شر تر هر چا بنه پوهېږي".

بونلو "بريدمنه، ستاسي له نظر سره موافق يم".

پياني وپوښتل "اوس چيري خو؟"

"د تيارې تر خپرېدو پوري به يوځای پټ شو. له هغه وروسته که مو په سهيلي اړخ کي يوه لار پيدا کړل ډير به بنه وي".

بونلو "ډزې کونکي اوس اړ دي چي مور ټوله ووژني تر څو دا ثابته کړي چي تېر ځل هم دوی نه وه خطاوتي. زه نه غواړم چي د دوی د مرمی ښکار شم".

"اوس چي هر څومره ژر شوني وي، بايد د تيارې تر خپرېدا پوري يوډين ته نژدې يو ځای ځانونه پټ کړو او بيا چي کله تياره شول، په حرکت به پيل وکړو".

بونلو "نو بيا درځئ له خيره". پاڅيدو او د پله وه شمالي اړخ ته کوز شوو. شا ته مي وکتل. ايمو د پله پر يوه کوچ باندې پروت وو. وروکي ښکاريده، لاسونه يې په بغل کي پراته ول. خټين بوتونه په پښو او خولۍ يې پر مخ پرته وه. ارام پروت وو. باران بيا پيل شو. ايمو د نورو ملگرو په څېر راباندې گران وو. د ده اسناد مي له ځان سره راواخيستل تر څو کورنۍ يې ترې خبره کړم. له کښتو او کروندو لږ ورهاخوا يو کليوالي کور وو. د کور چار چاپيره ونې راگرځيدلي وي او پر مخامخ يې څو کروندې وي. په دوهم چت کي يې پر ستنو تکيه، يوه برنډه درلودل.

دوی ته مي وويل "ټول بايد يو ځای رهي نه شو، تر مينځ مو بايد يو څه واټن وي. کور ته به لمړی زه ورشم". د پټيو په مينځ کي د کور په لور رهي شوم.

له پټۍ څخه تيريدم، د بل کوم څه په فکر کي نه وم، يوازي دا بيره راسره وه، چي اوس به د ونو له منځه يا هم مخامخ له کوره ډزي راباندې وشي. مخامخ پرې ور روان شوم هر څه مي تر نظر لاندې ول. برنډه په دوهم چت کي له بوس خونې سره وصل وه. د دوو ستنو له مينځه بوس بهر راوتي ول. د سراي غولۍ په ډبرو فرش شوی وو. د ونو له پانو څخه د باران اوبه څک څک راتوييدې. د کور په يوه کوچ کي يوه لويه دوه تيريزه گاډۍ ولاړه وه. لاستې يې لوړې خواته تر باران لاندې جگ ولاړ ول. انگر ته وړ داخل شوم نور هم وړاندې ولاړم او تر برنډې لاندې ودرېدم. د کور دروازه خلاصه وه دننه ورغلم. بونلو او

پياني هم راپسي راغلل. دننه تياره وه. وه پخلنځي ته ولاړم. په يوه غټ سرخلاصي نغري كې د اور ايرې پرته وي. د ايرو له پاسه پر سرتاخ باندي لوبني ايسنول شوي وو، خو پر ټولو يې لاس راټېر كړی وو. شاوخوا مي وكتل، خو د خوراك لپاره مي څه ونه موندل. دوی دواړو ته مي وويل "بايد همدلته په غوجل كې پريوزو. پياني د خوراك لپاره به يو شی ونه لټوي؟"

پياني "زه به پسي وگرځم".

بونلو "درځه چي په گډه يې ولټوو".

ما ورته وويل "سمه ده. زه به بيا پاس ولاړ شم او په بوس خونه كې به وگورم". تر طبيلي لاندي مي د زينو يوه لار چي پاس تللي وه، وموندل. په باران كې له طبيلي څخه وچ او ورم لرونكي بوی راته. رمه يې گرده بېولي وه. كيداى شوه كله چي د كور انسان تلل، نورمه به يې هم له ځان سره اخيستي وه. بوس خونه نيمايي له بوسو ډكه وه. د كوټي په چت كې دوه سوري ول، يو يې په تختو بند كړی وو او له هغه بله يې هم چي په شمالي اړخ كې وو د دريځي كار اخيسته. يوه ناوه هم وه چي وه حيواناتو ته د وېنو د وراچولو كار به يې ځيني اخيسته. د رڼا شغلي لاندي په دهليز كې چيري چي وه حيواناتو ته وابنه وراچول كيدل خپرې وي. پر بام مي د باران د څاڅكو شريپهاري اورېده او ورسره مي د وچو وېنو بوی تر پزې راورسېد. لاندي وركوز شوم همالته په طبيله كې مي د وچو خوشيو بوی تر پزې شو. مور كولاى شوای چي له تختو څخه يوه رابېله كړو او له هغه ځايه انگر تر خپل نظر لاندي وساتو. هغه بله كړكى په شمال كې وه پټيو ته خلاصيدل. د دې دواړو كړكيو په مرسته مور بام او لاندي تلاى شوای. همداسي كه زينه له كاره لويديلي واى كولاى مو شوای چي په ناوه كې كوز شو. غوجل خورا پراخه وه كه يوڅوك دننه هم راغلی واى، په اسانى يې لاسته نه ورتلو. په هر صورت، مور پر بڼه ځای باندي پيښ شوي وو.

زه ډاډه وم كه پر مور ډزي نه واى شوي، سهيل ته پرته له كومي ستونزې تلاى شوای. د جرمنيانو شتون هلته ناشونی وو. هغوی له شمال او د سيوايدل له لوري پر راغلي سړك باندي راتلل. د سهيلي اړخ څخه د هغوی راتگ هيڅ شونتيا نه لرل. ايتالويان تر جرمنيانو ډير خطرناك ول. هغوی ترهيدلي ول، هرڅه چي به په مخه ورتلل پر هغه به يې ډزي كولي. تېره شپه د شاتگ پر مهال مو واوريدل، ويل يې چي گڼ شمير جرمنيان د ايتالويانو په جامو كې شمال لور ته د شاتگ په قافله كې داخل شوي دي. هيڅ باور مي نه كيده. البته دغه ډول خبرې په جگړه ايزو حالاتو كې ډېرې اورېدل كيږي. همدا حيله په هره جگړه كې

کارول کیری. فکر نه کوم چي یو څوک دي د جرمنیانو په جامه کي د هغوی د سرگردانه کولو لپاره د جرمنیانو وه منځته ورغلي وه. کیدای شي داسي خلگ به ول، خو دا کار له ربرو خالي نه بنکاریده. زما هیڅ زړه ته نه لوېده چي جرمنیانو دي داسي کړي وي. البته دوی به د دي حیلې کارولو ته کومه اړتیا هم نه لرل. جرمنیانو هیڅ اړتیا نه درلودل، چي زموږ په عقب نشیني کي کوم خنډ پېښ کړي. د پوځیانو د شمیر زیاتوالي او د سرکونو لږوالي پخپله ایټالویانو ته یو سرخوړی وو. څوک نه وو، چي یو چا ته ووايي دا کار وکړه یا دا کار مه کوه. بیا هم دوی پر مور د جرمنیانو په شک ډزې کولې. ایمو په ډزو ولگېد. له وښو څخه ښه بوی راته او په بوس خونه کي د وښو په مینځ کي پروتې کلونه کلونه واټن له منځه وړی. مور په وښو کي څنگ وهلي او پراته، یو له بل سره مو بانډار کاوه او چي کله به یوه چوغکه د بوس خوني د دیوال په سوري کي کښېنستل په بادي توپک به مو په ښه کړل. هغه بوس خونه اوس نشته، یو کال یي د شوکران ځنگل ټول له منځه یووړ او په هغه ځای کي چي ځنگل ولاړ وو، اوس یوازي د ونو تنې، د ونو گوگ سرونه، ښاخلي او یو څه واښه شنه ول. تېر وخت بیرته نه راگرځېده. که مور همدلته پاتي شو، څه به وشي؟ هیڅکله وه میلان ته نه شو ستنیدلای. خو که میلان ته ستانه هم شو، نو څه؟ په شمال کي له یوډین سره ډزې پیل شوې، غوږونه مي ورته څرک کړل. ډزې پرله پسې وي، خو بمبار نه وو. خپله همدا یوه ستونزه وه. ایټالویانو باید د سرک له پاسه څه عسکر ځای پرځای کړي وای. په نیمه روښنایي کي مي کښته ته وکتل، پیاني مي ولید. دی په دهلیز کي ولاړ وو. په لاس کي یي یو اوږد ساسیج، یوه مرتبانه او په بغل کي دوه بوتله شراب نیولي ول.

ده ته مي وویل "پاس راشه. زینه هلته پرته ده". له ځان سره مي وویل، د مرستي لپاره یي باید ورکوز شم. په وښو کي پروتې یو څه گنگس کړی وم.

له ده مي وپوښتل "بونلو څه شو؟"

پیاني "یوه شیبه صبر. درته وایم". په زینو کي لوړ راوختو. د وښو له پاسه مو شیان کښېښوول. پیاني د بوتل د خولپوتي لیري کولو آله راوکښل او د شرابو بوتل ېې پرې خلاص کړ.

ويي ويل "سرپوښ خو یي ښه ټینګ پرې تړلی خدای دي وکړي چي ښه خوندور وي". مسک شو.

بیا مي پوښتنه ورڅخه وکړل "بونلو چيري دی؟"

پياني ما ته وکتل.

ويي وويل "بريدمنه، هغه ولاړ. هغه غوبنټل چي د پوځيانو په لاسونو زنداني شي".

څه مي ونه ويل.

"هغه د مرگ له بيري له مور څخه بېل شو او ولاړ".

ما د شرابو بوتل په لاس کي ونيو. او کوم څه مي ونه ويل.

"ته پوهيري بريدمنه، له جگړي مو گرد سره بڼه نه راځي".

له ده نه مي پوښتنه وکړل "ته ولي له هغه سره نه ولاړي؟"

"ما نه غوبنټل چي تاسي يوازي پريږدم".

"بونلو چيري ولاړ؟"

"خبر نه يم، خو له مور ه يي لار بېله کړه".

ما ورته وويل "سمه ده. ساسيج به پري کړي؟"

پياني په نيمه روښنايي کي راته وکتل.

ويي ويل "ما د خبرو په جريان کي ټوټي ټوټي کړ". په وښو کي ناست او ساسيج مو له شرابو سره يو ځای تر ستوني تير کړ. کيدای شي د کور خاوند دا شراب د خوښی د کومو مراسمو لپاره ساتلي ول. خو هغه دومره زاړه ول، چي رنگ يي هم بايللی وو.

ما ورته وويل "لويجي، ته په هغه کړکی کي وگوره زه به په دا بله کړکی کي وگورم".

مور دواړو يو يو بوتل وڅيښی. ما له ځان سره خپل بوتل واخيست پر وښو اوږد و غځيدم او په وړوکي کړکی کي مي دباندې وکتل. نه پوهيدم چي دا اوس زه څه وينم؟ خو د کروندو، د ټوټو د لغرو ونو او بارانه پرته مي بل څه نه ليدل. شراب مي وڅيښل خو اغېز يي ونه کړ. د ډېر وخت ول اوس يي له رنگ سره سره خوند هم بايللی وو. دباندې چي مي وکتل، تيارې هر څه په غير کي نيولي ول. ډېر ژر تياره شول. باران او له تيارې ډکي شپي، دوی دواړه مور ته په تمه ول. کله چي بڼه تياره شول، اخوا ديخوا کتلو گټه نه درلودل، نو پياني ته

نژدې ورغلم. دی بیده وو، راوینس مي نه کړ، خو یوه شیبه یې وه څنگته کنبېستم. دی په تنه غټ او ډیر دروند خوب یې وو. شیبه وروسته مي راپاڅاوه او رهي شوو.

یوه عجه شپه وه. له یوه نا اټکل کیدونکي حالت سره مخ وم. مرگ، په تیاره کي ډزې او یا هم ځغاسته، خو هیڅ پېښ نه شول. مور دواړه له سرک سره د یوې ویالې په غاړه کي پټ شوو، کله چي د جرمني پوځیانو کنډک تېر شو، دواړه یوځای د شمال په لور رهي شوو. دوه ځلي په باران کي له جرمنیانو سره بیخي نژدې مخ شوو، خو مور یې ونه لیدو. د کوم ایټالوي سره د مخ کېدو پرته له بناره تېر او شمال ته واوښتو. له بڼه مزله وروسته بیرته د شاتگ عمومي لارې ته ورسم شوو او ټوله شپه مو د ټگلیامنتو په لور مزل وکړ. د شاتگ غټواله او لوی واله مي هیڅ په تصور کي نه شواي راوستلای. د پوځ په گډون ټول هیواد په خوځښت کي وو. شپه مو ټوله په ولاړه او تگ تیره کړل. د موټر په نسبت پلي تگ بڼه وو. لینگي مي کا کول او ستړی هم وم، خو سفر مو بڼه وو. د بونلو د ځان زنداني کولو پریکړه مي په نظر ډیره بي عقله ښکاره شول. هیڅ خطر نه وو. له کومي پېښي پرته له دوو پوځونو څخه تیر شوو. که ایمو وژل شوی نه وای، د خطر هیڅ نښه نه وه. مور چي ان کله د اورگادي پر پټلی روان وو، بیا هم هیڅ چا راته کوم ضرر ونه رساوه. مرگ ناڅاپه او بي دلیله راغلی. د بونلو په اړه اندیښمن وم. هغه به چیري وو؟

پياني “بریدمنه، طبیعت دي څنگه دی؟” پر کوم سرک، چي مور اوس روان وو، د موټرونو او پوځیانو گڼه گڼه پکښي زښته ډیره وه.

“تراوسه خو لا ساه راپکښي چلیري.”

“دې پلي تگ خو له اخه و توخه واچولم.”

“که مړه کیرو، که رغیرو اوس به ځانونه باسو، له دې پرته بله لار نه لرو. د اندیښني کومه خبره نشته.”

“بونلو بیخي نادان وو.”

“ریښتیا هم ډیر نادان وو.”

“بریدمنه، تاسي به د هغه په اړه څه وکړئ؟”

“تراوسه مي کوم تصمیم نه دی نیولی.”

“ته د ده نوم د بنديانو په لیست کي نه شي لیکلای؟”

“نه راته معلومیري”.

“دې خبرې ته دي باید پام وي، چي که جگړه دوام وکړي، حکومت به یې پر کورنی زیات مشکلات او فشار راولي”.

له مور سره په خوا کي روان یوه پوځي وویل “جگړه نور دوام نه کوي. مور کورونو ته ځو. جگړه پایته ورسیدل”.

“توله کور ته ځي”.

“مور ټول کورو ته ځو”.

پیانې “بریدمنه، راخته” ده غوښتل چي له دوی څخه مي لیري کړي.

“بریدمن؟ کومه دی بریدمن؟ د خدای قهر و غضب دي وي پر افسرانو. مرگ پر افسرانو!”

پیانې له بازو ونيولم. “بنه به وي چي زه تا په خپل نامه وبولم. کیدای شي له دوی سره په ستونزه واورو. ځیني افسران یې وژلي هم دي”. چابک شوو او له دوی څخه تېر شوو.

وه خپل مجلس ته مو دوام پسي ورکړ “زه به داسي رپورټ ونه لیکم، چي د ده د کورنی لپاره د ستونزو جرړه شي”.

پیانې وویل “که جگړه پایته ورسیري بیا پروانه لري، خو فکر نه کوم چي همدا دی یې پای وي. البته که ختمه شي، بیا نو د زوی زیری دی”.

ما ورته وویل “په ختم یا نه ختم به یې ژر پوه شو”.

“د جگړې ختمېدل! زما خو زړه ته نه لوېږي. دوی ټول فکر کوي چي جگړه نوره پایته رسیدلي، خو ما ته خیال پلو ښکاري”.

یوه عسکر نارې کړه “ژوندی دي وي سوله! مور کورو ته ځو”.

پیانې وویل “که توله وه کورو ته تلای بنه به وای. ستا وه کور ته زړه نه غواړي؟”

“ولي نه”.

“مور به کله هم ولاړ نه شو. فکر نه کوم چي دغه به يې پای وي.”

يوه پوځي نارې کرې “مور کورو ته ځو!”

پياني “دوی خپل ټوپکان غورځوي. د نارو پرمهال خپل ټوپکان له اوږې رايسته کوي او بيا يې ايسته غورځوي.”

“خپل ټوپکان بايد له ځان سره وساتي.”

“دوی فکر کوي چي که خپل ټوپکان ايسته وغورځوي، بيا يې څوک جگړې ته نه شي مجبورولای.”

په تياره، باران او شپه کي، چي نور هم وړاندي تلو اوس هم ډير شمير پوځيان بنکاريدل، چي وسلې اوس هم ورسره وې او د خپلو کوسيانو له پاسه يې جوخت نيولي ول.

يوه افسر وويل “تاسي د کومي لوا ياست؟”

زما پر ځای بل يوه جواب ورکړ “د سولې لوا! د سولې لوا”. افسر څه ونه ويل.

“څه وايي؟ افسر څه وايي؟”

“مړه دي وي افسران. سوله دي ژوندی وي.”

پياني “راځه”. له دوو بریتانوي امبولانسونو څخه، چي د نورو موټرونو په منځ کي بند ول، تېر شوو.

پياني “له موټرونو څخه يې بنکاري، چي د گوريزيا دي.”

“دوی له مور وړاندي راغلي دي.”

“هو، له مور وړاندي رارهي شوي.”

“خبر نه يم چي موټروانان يې چيري دي؟”

“کيدای شي وړاندي وي.”

ما ورته وويل “جرمنيانو له يوډين بهر سنگرونه نيولي. دغه خلک ټول بايد تر سيند پوريوزي.”

پياني "هو، خو همدا لامل دی، چي وایم جگره به نوره هم وغځيري".

ده ته مي وويل "جرمنيان کولای شي، چي دلته هم راشي. خو نه پوهېږم، چي تراوسه لا ولي نه دي راغلي".

"زه هم نه پوهېږم. زما په دې ډول جگړو هيڅ سر نه خلاصيري".

"فکر کوم، ترانسپورت ته به منتظر وي".

پياني "زيات مي سر نه په خلاصيري". دی، چي به هر کله تنها شو، ډير به غلی وو، خو د مجلس پر مهال به ډير پوچ خولی وو.

"لوبيجي، تا واده کړی؟"

"تاسي خو خبر ياست، چي ما واده کړی".

"بنه نو په همدې خاطر تا نه غوښتل، چي زنداني شي؟"

"له لاملو څخه يې يو همدا وو. بریدمنه تاسي واده کړی؟"

"نه".

"بونلو هم واده نه دی کړی".

ما وويل که څه هم واده والا د خپل زړه خبره نه کوي، خو زما په گمان د واده والا سړي بیره وي، چي ځان ژر ميرمني ته ورسوي". دغه ډول مجلس مي په طبعه لگیده.

"هو".

"ستاسي پښه څنگه ده".

"ډيره خوړينه شوي".

د رڼا تر خپرېدو وړاندي د تگليامنتو تر ساحله ورسيدو. د سيند په څنگ څنگ کي روان وو او هغه قطار ته مو ورو ورو ځان وردننه کاوه، چي د سيند له پاسه پر پله باندي تېریده.

پياني "له دې سيند سره نو بايد د دښمن مخه ډب کړي". په تياره کي مي سيند ته وکتل، بيخي تر غاړې غاړې بهېده. اوبو به يو څرخک وخور او بېرته به خپرې شوي. د پله څلور

پر دریمه حصه پر سیند باندي پرته وه. د سیند یاغي څپي تر پله پوري لوري راغلي وي. د دي سیند اوبه بيا تر پله بنه ورکښته په کوچنيو ويالو کي پر پراخ ډبرين بستر باندي بهېدي. د سیند پر څنډه باندي روان وو او کرار مو په هغه پله کي ځانونه ورگډ کړل، چي له سیند څخه په پورېوتو وه. تر سيلابي څپو لږ لور، تر باران لاندي او د خلکو په گڼه گڼه کي د ميري په قدم وړاندي روان وو. د پله په هاغه بل سر کي توپچيانو سنگر نيولی وو. شاوخوا او سیند ته مي وکتل. ورو ورو تگ ډير راباندي وغمېد او بيخي زهره چاوده کړم. له ځان سره مي وويل، که الوتکه د ورځي له خوا دغه پل بمبار کړي، څه حال به وي؟

نارې مي کړل "پياني".

"دغه يم، دلته يم بریدمنه". په همدې گڼه گڼه کي تر ما لږ وړاندي وو. ټول پته خوله ورو ورو وړاندي روان ول. ټول په دي هڅه کي ول، چي له پله څخه په بېره پوريوزي. په دماغ کي يې يوازي همدا فکر راتاوبده. مور ته هم ډيره لار پاتي نه وه. د پله په سر کي څو تنه افسران له توپکوالو عسکرو سره ولاړ ول. څراغونه ورسره ول او د هر يوه پر مخ به يې ورنیوه. د دوی سایه مي لاندي وليدل. څنگه چي دوی ته ورنژدې شوو، يو افسر د لاس په اشاره په قطار کي يو نفر په گوته کړ. توپکوال د هغه په راوستو پسي د قطار مينځ ته ور په هوا شو او له هاخوا يې هغه نفر لاس نيولی راوست. له سرکه يې وه ايست او يوې گوبښې ته يې کړ. اوس نو زموږ او د دوی تر مينځ هم چندانې واټن پاتي نه وو. په قطار کي هر يو پورېوتونکی کس يې په ډير دقت سره څاره. ځيني وختونه به دوه افسران په خپل مينځ کي په بونډو شول؛ بيا به قطار ته بنه ورنژدې شول او د يو کس پر څيره به يې څراغ ورونيو. زموږ تر رسيدو وړاندي يې يو بل نفر هم له قطاره وه ايست. دی مي هم وليد، په رتبه ډگرمن وو. پر ده باندي له څراغ اچولو سره مي د ده پر لستونو ټومبل شوي ستوري وليدل. ورېښتان يې خړ، کوتاه قده او پنډ سړی وو. توپکوالو دی د افسرانو تر لين شاته ودرواه. چي څنگه موږ ورسره مخ په مخ شوو، له دوی څخه يوه افسر ما ته وکتل؛ بيا يې ما ته گوته ونيول او توپکوال ته يې يو څه وويل. توپکوال ته مي کتل، چي زما پر لور راپه هوا شو. د قطار په څنډه کي زما لور ته راتير شو. داسي مي احساس کړل، لکه زه چي يې تر کالر ونيولم.

ورته ومي ويل "څه خبره ده؟" او په يوه څپيره مي ونازاهه. تر خولی لاندي مي د ده مخ وليد، لوري خوا ته تاو شوي بریتونه او پر بارخو يې د ويني داري ښکاره شوي. يو بل نفر هم زما په لور راوالت.

ما ورته وويل "خبره څه ده؟" زما د سوال جواب يې رانه کړ. زما سره د پنجې نرمولو ته يې شيبې شميرلې، خپلې توپنچې ته مي لاس وراوږد کړ.

"ته نه يې خبر چې افسر ته څوک لاس لانه شي وروړلای؟"

يوه بل نفر د شاه خوا ونيولم او لاس يې په اوږه کي راوپيچئ. چې څنگه مي مخ راوگرځاوه يوه بل نفر تر غاړې ونيولم. ما هم ډېل ونه کړ، لمړی مي په لينگيو کي په لغته وواهه او بيا مي پښه په تشي کي ورکښېښوول.

د يو چا اواز مي تر غوږو شو "که زور وهي ډز پرې وکړئ".

"دا اوس تاسي څه کوی؟" نيت مي وکړ، چې په زوره نارې ووهم، خو له ستوني څخه مي اواز نه راوتی. زه يې هم د سرک گوبښې ته کړم.

يوه افسر وويل "که زور وهي ډز پرې وکړئ، ستوني ستخ يې پرې باسئ".

"تاسي څوک ياست؟"

"اوس به پوه شي".

"تاسي څوک ياست؟"

يوه افسر وويل "نظامي پوليس".

"ولي په سمه نه وايست؟ تاسي وار له مخه الوتکي راپسي راوليرلې".

جواب يې رانه کړ. اړتيا يې هم نه درلودل چې جواب راکړي. نظامي پوليس ول.

افسر وويل "دی هم له هغه نورو سره ودرؤئ. تاسي د ده خبرو ته متوجه شئ، په بېله لهجه خبرې کوي".

ما ورته وويل "ستا د...."

لمړي افسر بيا وويل "له هغه نورو سره يې يو ځای کړئ". زه يې د افسرانو تر کرښې لاندې د هغو خلکو په لور وهي کړم چې د سيند له غاړې سره يې راټول کړي ول. د دوی پر لور ورروان وم، چې د توپک ډز مي واورېد. د مرمی د رڼا او ږغ پرته مي بل څه ونه ليدل. زه يې هم د دوی په ډله ورگډ کړم. څلور افسران يو ځای ولاړ ول. شاوخوا توپکوال

پري راجاپيره شوي ول. يوه بله ډله خلک، چي ټوپکوال پري راجاپيره وه منتظر ولاړ وه. څلور نور ټوپکوال پر هغو افسرانو چي تحقیقات يې کول ماشه په لاس پيره وه. څلورو واړو افسرانو غټي خولي په سر کړي وي. هغو دوو نفرو چي زه يې راوستی وم، د ولاړو خلکو مينځ ته يې ورتيله کړم. تر څو له ما هم تحقیقات وکړي. هغه سړي ته مي، چي اوس تحقیقات ځيني کېدل وکتل، پنډ او خر ورښتانه يې ول. هماغه ډگرمن وو، چي له قطاره يې رايستلی وو. تحقيق کونکي افسران د هغو باکفايته، خونسرده او د امر خاوندانو له جملې څخه ول، چي ډزي يې کولي؛ خو ډزي نه پري کيدې.

“د کومي لوا ياست؟”

وه هغه ته يې وويل.

“کوم غنډ؟”

بيا يې وه هغه ته وويل.

“له خپل غونډ څخه ولي رابل شوي ياست؟”

هغه يې مخاطب کړ.

“ستا تراوسه په دې سر نه خلاصيري، چي يو پوځي بايد له خپلي ډلې بېل نه شي؟”

هغه پوځي په دې قانون پوهېده.

خبره خلاصه شول. يو بل افسر په خبرو شروع شو.

“ته او ستا په شان خلک وه، چي دې وحشيانو ته يې اجازه ورکړه، چي پر دې سپېڅلي مځکه خپل ناپاک قدمونه کښېږدي.”

ډگرمن وويل “بخښنه غواړم، تاسي څه وويل؟”

“ستاسي د بې ساري خيانت له امله مور د بري ميوه له لاسه ورکړل.”

ډگرمن وپوښتل “تراوسه دي په يوه شاتگ کي برخه اخيستي؟”

“ايتاليا بايد هيڅکله شاتگ ونه کړي.”

د باران تر څاڅکو لاندې د دوی وه بانډار ته غوړ وو. مور او افسران مخ په مخ ولاړ وو. زندانيان له مور نه لږ وړاندې ولاړ ول.

ډگرمن "که مو زما وژل هدف وي، د مهربانۍ له مخې له دې بېخايه پوښتنو تېر شئ او خپل کار مو په بېره وکړئ. دا د وړوکو په څېر سوال و جواب پرېږدئ". د صلیب نښه يې پر ټټر وکښل. افسران په خپل مینځ کې سره وبنیدل، یوه يې پر کاغذ باندې یو څه ولیکل. ویې ویل "خپله ډله یې ترک کړي، باید وویشتل شي".

دوو ټوپکوالو ډگرمن تر باران لاندې د سیند غاړې ته رهي کړ. پوخ عمره وو. په لڅ سر له دوو ټوپکوالو سره رهي شو. د ده ویشتل مي ونه لیدل، خو د ډزو ږغ مي واورید. څنگه چې د ډگرمن کار خلاص شو، له یوه بل نفر نه یې تحقیقات پیل کړل. دغه افسر هم له خپلو پوځیانو رابېل شوی وو، خو بیچاره یې خبرو ته پرېښود. د مرگ د حکم په اورېدو په ژړا شو. دی یې د ویشتلو لپاره بوت او له بل نفر څخه یې تحقیقات پیل کړل. د مخکني پوښتل شوي کس د ویشتلو پر مهال، له یوه بل نفره پوښتنې گروېږنې کول یې د ځان ژمنتیا گڼل. له دې طریقې څخه دا واضح کېدل، چې دوی ته له وژلو پرته بل څه ورپاتې نه وه. زه دوه زری شوم، چې تحقیقاتو ته منتظر شم او که د خلاصون یوه لار وسنجوم؟ د دوی په نزد دا یوه ښکاره حقیقت وو، چې زه په ایټالوی جامه کې یو جرمنی وم. پوهیدم چې د دوی دماغونه څه ډول کار کوي، که یې دماغ درلودای او که یې دماغ کار کولای. هغوی ټول ځوانان ول او خپل هیواد یې ساته. دوهم پوځ د ټگلیامنتو شاته د بیا راټولیدو او منظمیدو په حال کې وو. د رتبې په لحاظ له تورن څخه کښته ټول اشخاص، چې له پوځ څخه بېل شوي ول، د اعدام حکم پرې صادریده. په ایټالوی جامه کې د راغلو جرمنیانو کیسه یې په څو شېبو کې پایته رسول. د دوی فولادي خولۍ په سر وې. په مور کې یوازې دوو نفرو فولادي خولۍ په سر کړي وې. ځینو ټوپکوالو هم په سرکړي وې. پاتې ټوپکوالو غټې خولۍ په سر کړي وې. دوی ته به مور الوتکې ویل.

تر باران لاندې ولاړ وو، له مور څخه یې یو یو بېلاوه، تحقیقات به یې ځیني کول او بیا به یې د ویشتلو حکم پرې کاوه. تراوسه چې یې له کومو کسانو څخه تحقیقات کړي ول، ټول د ټوپک په مرمی سوري شوي ول. تحقیق کونکي د هغه ډول انصاف او عدل لرونکي وه چې له مرگ سره یې نیغه اړیکه لرل کار وو او بېله دې، چې راتلونکو خطراتو ته پام وکړي، امر یې کاوه. د جبهې له یوه ډگرواله یې پوښتنې کولې. درې نفره نور یې هم راوستل او له مور سره یې یو ځای کړل.

“د ده غنډ چيري وو؟”

پر توپکوالو مي يو نظر وځغلاوه. نوي راغلي کسان يې په ځير تر څارني لاندې نيولي ول. پاتو توپکوالو بيا وه ډگروال ته کتل. زه يوناخاپه خم شوم. د دو نفرو له منځه د سيند په لور په ځړيدلي سر په منډه شوم. د سيند پر ژي ودرېدم او له يوه شرب سره مي ځان اوبو ته وغورځاوه. اوبه ډيري يخي وي او تر څو چي طاقت مي کيده لاندې پاتي شوم. اوبو تاو راتاو کړم. په اوبو کي دومره پاتي شوم، ان فکر مي وکړ، چي نور به هيڅکله راپورته نه شم. يو ځلي راپورته شوم، ساه مي واخيستل او بيرته په بېره اوبو کي غوته شوم. له دومره زياتو جامو او بوتانو سره تر اوبو لاندې پاتېدل اسانه وه. کله چي دوهم ځلي راپورته شوم د سر له پاسه مي يوه لرگينه ټوټه وه. لاس مي وروغځاوه او راکش مي کړل. تخته مي د سر له پاسه ونيول او آن وه دې ته مي د کتلو هڅه هم ونه کړل. ما نه غوښتل چي د سيند غاړې ته وگورم. زما له ځغاستي او د لمړي ځل راپورته کيدو پر مهال شاوخوا د ډزو ږغونه ول.

چي کله مي سر راپورته کړ ډزې وي، خو اوس ډزې نه وي. د لرگي ټوټه په اوبو کي څرخيدل البته په يوه لاس مي تکیه کړې وه. د سيند ژي ته مي وکتل داسي بنسکاريډل چي په تيزي سره ځيني روان يم. د اوبو پر سر بڼه ډير خس خاشاک راټول شوي وه. اوبه ډيري يخي وي. د اوبو له پاسه، چي خاشاک پرې راجمع شوي ول، روان وم. تخته مي په غبرگو لاسو نيولي وه او ځان مي دې ته ورسپارلی وو. د سيند ژي اوس نه بنسکاريده.

يوديرشم فصل

کله چي د اوبو جريان ورو وي، څوک نه پوهېږي، چي څومره وخت په اوبو کي پاتي شوی. ته به وايي چي ډېر وخت به دننه پاتي شوی يم، خو دومره وخت نه وي تېر شوی. اوبه يخي او سيلابي وي. د سيند له يوې څپې سره د اوبو له پاسه ټول خس و خاشاک بڼه ليري ولاړل. زه نيکمرغه وم چي د ځان پرې تکیه کولو لپاره يوه غټه تخته په لاس راغلي وه. د يخو اوبو په مينځ کي وم. پر تخته مي زنه لگولي وه او په نرمي مي په دواړو لاسو تخته نيولي وه. پر دې بېرېدم، چي ستړی نه شم؛ خو هيلمن وم چي ځان به تر ساحله پوري ورسوم. اوبو تختي ته يو اوږد څرخ ورکړ او بڼه ډېر يي مخ ته بوتلم. د رڼا له خپرېدا سره مي د ساحل پر غاړه، چي کوم خس او خاشاک وه، وليدل. بره خوا کي د خاشاکو يوه جزيره وه. اوس د ساحل پر لور روان وو. فکر مي وکړ، چي جامي او بوټونه به وباسم او ځان به تر ساحله په لامبو ورسوم، خو نيت مي بدل شو. د بل هيڅ شي فکر راسره نه وو، پرته له

دې چې تر ساحله ځان ژر ورسوم. که چیرې په لڅو پښو هواري ته ختلی وای، امکان وو، چې ژوبل شم. ما باید په یو ډول نه یو ډول ځان (میستري) ته رسولی وای.

د سیند غاړې ته مې وکتل، ورو ورو رانژدې کیدل. په همدې وخت کې اوبو لرگي ته څرخ ورکړ او لیرې شوم، خو بیرته ژر ورنژدې شوو. د اوبو له پاسه کرار روان وو او د سیند غاړه هم وار په وار رانژدې کېدل. د سیند پر ژۍ باندي ولې ولاړې وې. تخته یو ځلي بیا وڅرخیدل، د سیند غاړې ته مې شا شول او پوه شوم، چې په گرداب کې يم. یو وړوکی څرخ یې راکړ. دا ځلي چې مې د سیند غاړې ته وکتل، بیخي رانژدې شوي وه، ځکه مې نو په خپل وس، لاس و پښې وهل پیل کړل، خو هڅې مې بې ثمره پاتې شوې. وپیریدم چې له څرخک نه رابهر نه شم، په یوه لاس مې تخته ونيول پښې مې پرې راپورته کړې او وه تخته مې سیخي کړې. ځان مې په زوره د ساحل وه لور ته ورتیله کړ. زما له مسلسلو هڅو او لامبو وهلو باوجود اوبو زه پر خپله مخه پسي واخیستم. فکر مې وکړ چې د درنو بوتو له لاسه به غرق شم، خو لاسونه او پښې مې اخوا دیکخوا وهل او مبارزې ته مې دوام ورکړ او په عین حال کې، چې کله مې ساحل ته وکتل، زه ورته د نژدې کیدو په حال کې وم. څومره چې مې وس کیده، هغومره په تیزی مې لامبو پیل کړل؛ څو چې ځان مې سیند تر ژۍ پورې ورساوه. لاسونه مې د ولې پر یوه راڅریدلې بناخه پورې تینگ کړل، خو دومره سېک راپکښې پاتې نه وو، چې وه وچې ته ورپورته شم. البته دومره پوهیدم، چې نور نو له خطرې خلاص شوم. د ډوبېدو بېره مې هغه وخت لا لیرې شول، چې کله مې په لمړي ځل پر تخته لاس تینگ کړ. د پرله پسي لامبو له امله مې سینې درد کاوه. دلته مې نو، پر بناخو لاسونه ونيول او د دمه کېدو په نیت تم شوم. په ځان کې له لږ سېک احساسولو سره مې بناخه راکش کړل، لاسونه مې پرې نور هم تینگ کړل او د ولې په مرسته باندي وه هواري ته ورپورته شوم. نیمه روښنایي وه. د انسان ذات څرک نه وو. همدلته د سیند پر غاړه پرېوتم، د سیند د یاغي څپو شرهاري او باران ته غوړ شوم.

شپه وروسته راپاڅیدم او د سیند پر غاړه روان شوم. پوهیدم چې تر لاتیسنه پورې د سیند له پاسه بل پل نشته. به گمان اغلب اوس به د سان ویتو پر مخامخ وم. له ځانه سره مې وویل، باید له دې زندان څخه د وتلو یوه لاره چاره وسنجوم. وړاندي یوه ویاله وه چې سیند ته وربیږد. همالته ورغلم. سیند ته تر غورځېدو وروسته مې د انسان ذات بوی لانه و حس کړی. همالته د وښو په مینځ کې کښېناستم، بوتونه مې وکښل او له اوبو څخه مې وڅنډل. کوټ مې وکښ، له جیبه مې لنده بتوه، اسناد او پیسې رابهرکړې او کوټ مې ونښتېځه.

پتلون مي هم ايسته کړ او ومي نښتيځه. بيا مي انگيا او لاندني جامي وچي کړي. په لاسو مي بدن مالش کړ او بيا مي جامي واغوستي. خولي مي بي وفايي راسره کړي وه.

د کوټ له اغوستو وړاندي مي له لستونو نه ستوري ايسته کړل او په جيب کي مي له پيسو سره کښېښودل. پيسي مي که څه هم لندي وي، خو سلامتي وي. شمېر مي کړي، دري زره او څو ليري وي. د جامو لوندواله مي پر بدن احساساوه. بدن ته مي بيا مالش ورکړ تر څو د ويني جريان پکښي روان پاتي شي. يو نخي نيکر مي هم اغوستی وو. زه ډاډه وم که چيري روان وه اوسم له يخ نه به په امان يم. توپنچه يي همالته پر سرک رانه اخيستي وه او کمربند مي له کوټ نه لاندې تړلی وو. کوسۍ مي نه وه اغوستي، څنگه چي به باران شو، يخ به هم حاضر شو. د سيند پر ژي وړاندي روان وم. ورځ روښانه وه او شاوخوا علاقه لنده، کښېناستلي او مراوي ښکاريدل. شاوخوا کښتونه سپيره ښکاريدل. ښه ليري، د يوې غونډۍ له پاسه مي يو ځلي وليد. وه سرک ته راپورته شوم. لږ وړاندي پر سرک يو څو پوځيان راروان ول. له دوی څخه د پټېدو په خاطر د سرک يوې ډډې ته شوم. دوی تېر شول، خو زه يي ونه ليدم. د مشين گڼو په ټولۍ پوري مربوط ول، چي د سيند وه پاس خواته تلل. نور نو پر سرک د خپل مزله په لور رهي شوم.

په هماغه ورځ د وينيشن له هواري نه تېر شوم. دا يوه کښته سيمه وه، په باران کي به نوره هم کښته کېدل. له درياب سره په خوا کي د وښو ډمونه او څو سرکونه غځېدلي ول. سرکونه ټول له رود سره اوږه پر اوږه تللي ول، چي دغه رود بيا وه درياب ته توپيده. له دې دښتو او بانډو څخه د وتو يوازینی لار دا وه، چي زه بايد د ويالو پر ژي ژي وړاندي تللی وای او ځان مي تر هدفه رسولي وای. زه له شمال څخه د جنوب په لور پورېوتم. له گڼو وړوکو سرکونو، د اورگاډي له دوو پټليو او ښه مزل طی کولو نه وروسته د يوې بلي اورگاډي پټلی ته راووتم، چي له يوې زمناکي ساحي سره په خوا کي تېره شوي وه. دغه عمومي پټلی له وينيس نه تر تريست پوري تللی وه. د پټلی دواړو اړخو ته محکمه پټم²⁴، تر اوسپنيزي پټلی لاندې کلک بستر او له پاسه پرې د اورگاډي ډبله کرښه پرته وه. د کرښي د ساتني پوسته له ما څخه لږ څه وړاندي وه، پر پيره ولاړ عسکر مي هم وليدل. د کرښي په هاغه بل اړخ کي يوه وياله وه، چي وه مرداب ته توپېدل او له پاسه پرې يو پل پروت وو. د همدې پله له پاسه هم يو پيره دار ولاړ وو او ما لیده. زه له دې کښت و کروندو څخه د شمال په لور پورېوتم چي پر پټلی باندي پر رارواني اورگاډي مي سترگي ولگېدې. سيمه هواره وه، ځکه نو اورگاډي تر ليري ليري پوري له کومي ستونزي پرته معلومېدل. زه له (پورتوگرارو) نه د

²⁴ Embankment پښتو کي پټم يا بند هغه ځای ته ويل کيږي، چي د اورگاډي پټلی يا هم سرک پرې سپور وي. ډبل اړخونه يي وي.

یوې بلي اورگاډې په تمه وم. پیره دار عسکر ته مي وکتل او له پټم سره داسي پریوتم، چي د پټلی دواړه اړخه مي تر نظر لاندې وه. د پله له پاسه ولاړ عسکر د پټلی هغه خای ته، چي زه پروت وم رارهي شو؛ خو د لار په نیمايي کي بیرته وگرځېد او پله ته ولاړ. زه وږی تږی پروت وم او اورگاډي راتگ ته مي شیبې شمېرلې. په رارواني اورگاډي پسي دومره ډبې تړلي وې، چي په کښولو کښولو یې په لوکوموتیو²⁵ باندي ستمهاری کاوه. اورگاډي ته په ورختو کي مي کومه ستونزه نه لرل. د اورگاډي له رارسېدو مي نژدې امید ختلی وو، چي یو ناڅاپه مي پر رارواني اورگاډي سترگي ونښتې. لوکوموتیو نیغ زما لور ته راروان وو او ورو ورو نور هم رانژدې کیده. د پله له پاسه ولاړ پیره دار عسکر ته مي وکتل. د پټلی له هاغاري سره نژدې د پله له پاسه یې گزمه کول. بخت مي په دې هم یاري راسره کول، چي کله اورگاډي راورسېدل زما او د ده تر مینځ حایل شول او ده زه نه لیدم. لوکوموتیو چي گني ډبې پرې تړلي وې، وار په وار رانژدې کیده. بیچاره خورا په تکلیف راروان وو. دلته مي بیا دا ډار په زړه کي راولوېد، چي کیدای شي په اورگاډه کي ساتونکي هم وي، ځکه مي نو د هغوی په لټه پسي سترگي ورغړولې، خو و مي نه لیدل. په هر حال لوکوموتیو تر ما پوري ځان راورساوه، ډبې په چغ و بغ وړاندي رواني وې. د اورگاډي انجنیر ته مي یې وکتل، تیر شو. زه له خپل سنگره راپاڅیدم او روانو ډبو ته ورنژدې شوم. البته که پیره دارانو له پټلی سره نژدې؛ ولاړ لیدلی وای، کیدای شوه، راباندي شکمن شوي وای. څو باربري ډبې مي پرلپسي له مخي تېري شوې. بیا مي یوه وړوکي ډبه چي دوی (گنډولا) بلل او له پاسه تات پرې هوار وو؛ مخي ته په تېریدو شوه. گنډولا له نیمايي تیر شوې نه وه، چي ورتوپ مي کړل. پر دستگیر باندي مي لاسونه ټینګ کړل او ځان مي لوړ ورتیله کړ. د گنډولا په منځ او د باربري ډبو تر شا پر سینه باندي وڅکیدم. فکر نه کوم چي چا دي لیدلی وم. پر دستگیر مي لاس نیولی وو، خم شوم او د اتصال پرځای باندي مي پښي کښېښودې. مور نو اوس تقریباً پله ته رانژدې شوي وو. د پله له پاسه ولاړ پیره دار مي تراوسه یاد دی، له پله نه د تیریدو پر مهال یې ما ته کتل. ځوان وو، غټه خولی یې پر سر وه. په یوه تحقیر امېزه نظر مي سترگي پرې وگنډلې، خو مخ یې رانه وړاوه. کیدای شي د ده په نظر زه د اورگاډي یو کارمند وم.

له ده راتېر شوو، ما چي ورته وکتل، په لړمانه کي څه نا څه نارامه غوندي راته ښکاره شو او د اورگاډي پر نورو ډبو یې سترگي وگنډلې. ما له ده څخه مخ راوگرځاوه او تات مي وکتل، چي څه ډول یې تړلی. څنډه یې په گورمیت باندي په رسی تړل شوي وه. له جببه

پر پټلی باندي هغه تلونکی موټر، ماشین او یا هم مخکنی ډبه ده چي د اورگاډي نورې شاتنی ډبې ورپسي کشیږي.²⁵

مي چاره راوايسته، رسي مي پري کرل او لاس مي تر تات لاندي کر. تر تات لاندي چي د باران له امله کلک شوی وو، لکي و بوکي موجودي وي. د اورگادي پر مخکنیو ډبو مي يو سرسري نظر راتېر کر، په مخکنیو ډبو کي د یوې باربري ډبې له پاسه يو ساتونکی ناست وو، خو هغه هم مخامخ کتل. ما دستگیرونه ایله کرل او تر تات لاندي ورغړیدم. وچولی مي له کلکي اوسپني سره ونښت، سخت یې خور کریم. گری وروسته مي د وینې تود جریان پر مخ حس کر. خو له ځنډه پرته وڅکیدم او اوږد وغځیدم. بیا راوخرخیدم او تات مي په ځان پسي ټینگ وتاره.

تر تات لاندي له وسلو سره یو ځای پرېوتم. له دوی نه د تېلو او تازه گریسو بوی راته. تر تات لاندي غلی پروت وم. د باران څاڅکو او پر پټلی باندي د رواني اورگادي کرپهاری مي اورېده. د تات له سوریو څخه لږ لږ رڼا دننه راتله. زه پر خپل ځای بت غوندي پروت وم او وسلو ته مي کتل. هره یوه یې جلا جلا په پراشوت کي تړلې وه. ممکن دغه وسلې له دریم لښکر نه رالیږل شوي وي. د وچولي کرل شوي ناحیه وپرسېدل. تر هغو چي پر وچولي مي وینه پرندېدل، غلی پروت وم. کله چي وینه کلکه شوه، په احتیاط مي د ژوبل ځای له شاوخوا ناحیې نه د وینې خورونه ایسته کرل. کومه خاصه خبره نه وه. د وچولي د پاکولو لپاره دستمال راسره نه وو، د تات له سوریو نه اوبه څک څک راتویېدي. هغوی ته مي لاس ونيو او پر وچولي باندي وچه شوي وینه مي پري پاکه کرل او وروسته مي د کوټ په لستوني، لوند ځای وچ کر. ما نه غوښتل یو څوک راباندي شکمن شي. دماغ مي اشاري راته کولې، چي باید مستري ته تر رسېدو وړاندي له اورگادي کښته شم، ځکه د دي شونتیا وه چي د اورگادي ساتونکي د وسلو په څار پسي دلته راشي. پوځ د هېرولو یا هم له لاسه ورکولو لپاره وسلې نه درلودې. معده مي یو مخ خالي وه.

دوه ډیر شم فصل

د موټر په مینځ کي تر تات لاندي د وسلو په گاونډ کي، لوند، یخ وهلی او سخت وری پروت وم. په اخره کي ورغړیدم، پرمخي پریوتم او سر مي پر ځنگلو باندي کښېښود. ځنگون مي کلک، خو تر پخوا ښه وو. ولانټیني ډیر ښه عملیات کړي وه.

د شاتگ نیمایي لار مي په پښو طی کړي وه او د تگلیامنتو یو څه حصه مي د ده په پښه لامبو وهلی وه. ریښتیا هم، دا ځنگون د ډاکټر ولانټیني وو، خو هغه بل زما خپل وو. ډاکټران د ناروغ عملیات کوي، له هغه څخه وروسته بیا دا بدن د ده نه وي. سر او گډه زما

خپله وه، خو په گڼه کي د لوري له لاسه طاقت نه کېده. داسي مي احساسول لکه معده، چي مي خپله پر سپيره ډاگ باندې خود بخوده څرخي. سر مي خپل وو، خو د کار نه وو. د فکر کولو لپاره نه، يوازي د يادولو، هغه هم زيات يادول نه.

د کاترين يادونه مي ذهن کي اخوا دېخوا کېدل، خو دا چي زما او د دې بيا ځلي ملاقات په شک کي وو، نو که مي د دې په اړه فکر کولای، ليونی کيدم. د هغې په اړه مي فکر نه کاوه. يوازي لږ غوندي فکر. يوازي د هغې په خاطر. ډبه ورو ورو له کړپهاري سره يو ځای وړاندې تلل. تر ټاټ لږ رڼا راتلل. د ډبې په کلک غولي کي پروت وم او زه چي له ډير وخته اوږد غځيدلی وم، فکر مي نه کاوه، يوازي مي احساس کاوه. کالي مي لاندې وه او د موټر غولی هم هرځلي ورو خوځيده. له دننه زړه تنگه او يوازي وم. د ميرمنې پر ځای له سخت او کلک غولي او لنډو جامو سره پروت وم.

نه د اورگاډي د ډبې پراخ غولی، نه په پراشوت کي پېچل شوي وسلې، نه هم د غوري شوي اوسپني بوی او نه هم هغه ټاټ چي سوری وي او اوبه ځيني راڅاڅي د چا په طبيعت لگيري؛ خو بيا هم تر ټاټ لاندې له وسلو سره يو ځای، ښه خوند يې کاوه. خبره دلته دا وه چي زما مينه او علاقه له يوه داسي چا سره وه، چي دلته يې د موجوديت تصور لا نه شواي کيدای. اوس هرڅه روښانه او يخ ښکاريدل، خو دومره يخ هم نه لکه روښانه او خالي گيده. پر تشه گڼه باندې پرمخي پروت وم، سترگي مي رغوړلي او وينې چي يوه پوخ ميدان پرېښود او بل پوخ راوړاندې شو. خپل مال و سامان د هغه شاگرد په څېر داسي له لاسه ورکوي، چي د دوکان ټول هست و نيست يې په اور کي لولپه شي او جالبه لا دا چي دوکان بيمه شوی هم نه وي. نور اوبه له ورڅه تېري دي هيڅ مسوليت يې ستا پر غاړه نشته. که له اور لگېدنې وروسته شاگردان، په دې گناه چي هغوی په يوه بېله لهجه باندې خبرې کولي وويشتل شي؛ بيا نو چي کله دوکان بيرته خلاص شي بايد د دې شاگردانو د راتگ انتظار ونه شي، ځکه هغوی به په يو بل کار پيل کړي وي. هغه هم په هغه صورت کي که بل کار وي او پوليسو نيولي نه وي.

غصه او د مسؤليت تعهد دواړه د سيند په اوبو کي پرېولل شوي ول. تعهد هغه وخت لا پايته رسيدلی وو، کله چي ټوپکوال زه تر غاړې ونيولم. نيت مي وکړ، چي اغوستی يونيفورم هم وکارم، خو ما د يونيفورم وه ظاهر ته چندانې اهميت نه ورکاوه. له لستونو مي هم ستوري ځکه ايسته کړل، چي څوک خنډ راته جوړ نه کړي. چندانې د وياړ ښه هم نه وه. البته زه د هغوی مخالف نه وم. هرڅه يو سرگذشت وو. د دوی د نيکمرغی په هيله وم. د دوی په مينځ کي پاک زړي، دلاوره، ارام، غلي او احساس لرونکي خلک موجود ول، چي دوی يې

مستحق وه؛ خو له جگړې سره زما اړیکه نوره پایته رسېدلې وه او زړه مي غوښتل چې دغه لعنتي اورگاډي ژر مستري ته ورسیري، چې ډوډۍ وخورم او نور له فکر نه خلاص شم. باید بس کړي مي وای.

پياني به ټولو ته ویلي وي، چې زه مړ شوی يم. زما ملگري و دوستان به د وژل شوو کسانو جیبونه پلټي، چې زما درک معلوم کړي؛ خو زما اسناد به هغوی ته په لاس ور نه شي. کيدای شي دوی فکر وکړي، چې زه په سیند کي غرق شوی يم. انديښمن وم، چې په امریکا کي زما کورنۍ به زما په اړه څه اوریدلي وي. هغوی به دا فکر کاوه، چې زه د سختو ټپو او یا هم د یوه بل علت له امله وژل شوی يم. اوه، خدایه وړی يم. نه پوهیدم چې له پادري سره به په خورنځای کي څه شوي وي. او رینالډي، هغه به ممکن په (پورډینون) کي وو؛ خو په دې شرط که یې نور شاتګ نه وو کړی. په هر حال، زه او دوی د تل لپاره سره بېل شوو. بیا به یو بل هیڅکله سره ونه وینو. د ژوند هغه پړاو نور پایته ورسېد. فکر نه کوم، چې رینالډي دي سفلس وو. ډاکټرانو به ویل که یې پر وخت درملنه وشي، دومره د انديښني وړ ناروغي نه ده. خو دی به هر وخت انديښمن وو. که زه د ده پر ځای وای زه به هم انديښمن وای. هر یو باید د خپل ځان په اړه فکر مند وه اوسي.

زه د فکر کولو لپاره نه وم پیدا شوی. زه د خوراک لپاره پیدا شوی وم. زما خدایه، هو. خوراک، څښناک او له کاترین سره ناسته پاسته. نه دا ممکنه نه وه، خو سبا ماښام. مور دواړه یو ځای، په هوټل کي، خوندور خواړه به وي او بیا به د بېلتون نوم و نښان لا نه وي. کيدای شي له ناچارۍ نه په بیره ولاړ شو؛ خو دا ځلي به زه یوازي نه يم، دا به هم راسره مله وي. زه پوهیدم چې دا به هم ولاړه شي. خو څه وخت؟ پر دې خبره باید غور شوی وای. تیاره ورو ورو خپرېدل. زه د ډبې پر غولي باندي ارام پروت وم او په دې اړه مي فکرونه وهل، چې چیري به څو او کوم ځای کي به اوسو؟ ځایونه بي شمېره ول.

دري دیرشم فصل

سهار له لمر راختو وړاندي، چې کله اورگاډي په میلان کي ورو شول، زه ځيني راوغورځېدم. له پټلی و اوښتم او د دنگو تعمیراتو له منځه کوڅي ته ور ووتم. همالته یوه فعال کافي شاپ ته د ناشتي لپاره ورغلم. اوس لا گهيځ وو. د کافي شاپ مخ یې جارو کړی وو او د راوړل شوي گرد او د قهوي بوی مي تر سړمو راوړسېد. د دوکان څښتن د کاونټر شاته خزړه وو. کافي شاپ کي دننه پر یوه مېز باندي دوه پوځیان ناست ول. کافي شاپ کي

کنبناستم کي؛ قهوه او يوه گوله ډوډۍ مي وخورل. قهوه په شيدو خر رنگه شوې وه. په گوله مي د قهوي پاسني برخه راپورته کړل. دکاندار ته مي پام شو، په ځير ځير يې راکتل.

“يو گيلاس گراپا څينبي؟”

“نه. مننه.”

“يو گيلاس زما لپاره.” يو وړوکی گيلاس يې ډک کړ او زما لور ته يې راټپل واهه.

“په جبهه کي څه کيسي وي؟”

“د جبهې په اړه په هيڅ شي نه يم خبر.”

“هغوی نشه دي.” وه پوځيانو ته يې اشاره وکړل. باور پرې کيدای شوای. نشه بنکاريدل.

ده وويل “راته ووايه. په جبهه کي څه حالات دي؟”

“زه په تکی لا نه يم خبر.”

“له ديوال نه د راکنټه کيدو پرمهال مي وليدلې. له اورگاډي نه راکنټه شوې.”

“پير ستر شاتگ پيل شوی.”

“زه اخبارونه لولم. څه پيښيري؟ جگره پايته رسيري؟”

“فکر نه کوم.”

له يوه وړوکی بوتل نه يې خپل گيلاس ډک کړ.

بيا يې وويل “که په کومه ستونزه کي يې، زه دي مرسته کولای شم.”

“مننه. تراوسه خو لا کومه ستونزه نشته.”

“بيا هم که چيري په يوه ستونزه کي يې، همدلته پاتيدای شي.”

“کوم ځای کي؟”

“په همدې بيلډينگ کي. گن کسان همدلته اوسيري. هرڅوک چي په ستونزه کي يې همدلته

اوسي.”

“ډير خلک دي؟”

“دا نو بيا په ستونزه پوري اړه لري. ته د سهيلي امريکا يې؟”

“نه.”

“په اسپانوي خبري کولای شي؟”

“لږ لږ.”

پر کاونټر يې صافه راکش کړل.

“په اوسنيو شرايطو کې د هيواد پرېښوول له رېرو خالي نه دي؛ خو ناشوني هم نه ده.”

“زه له هيواده د تينستي هوډ نه لرم.”

“ته هره وخته چې خوبه دي وي، همدلته پاتېداي شي. ما به هم وپيژني، چې څنگه سړی يم؟”

“نن بايد ولاړ شم، خو د بيا راتلو په خاطر به ستاسي پته له ځان سره وساتم.”

سر يې وښور او ه “که دي دا ډول خبرې کولې فکر نه کوم چې بيا دي راشي. ما فکر کاوه چې ته په کومه ستونزه کې يې.”

“که څه هم زه په ستونزه کې نه يم، خو د يوه ملگري پته ياد ساتل ما ته ارزښت لري.”

پر کاونټر مي د قهوي څښلو، په خاطر لس ليري ورته کښېښودې.

ما ورته وويل “له ما سره يو گيلاس گراپا وڅښه.”

“تشکر.”

“فقط يو گيلاس.”

دوه گيلاسه يې ډک کړل.

ده وويل “زما خبره ياد ساته، د دې ځای دروازه هر وخت ستا مخي ته خلاصه ده. نورو ته وخت مه ورکوه چې تا بوزي. دلته تا ته هيڅ مشکل او خنډ نشته.”

“زه پر تا باور لرم.”

“باور لري؟”

“هو.”

دی جدي وو. “یوه مشوره درکوم. دغه کوټ چي تا اغوستی، له دې سره یوځای دباندې مه وزه.”

“ولي؟”

“د کوټ پر لستونې دي له ورايه معلومېږي چي ستوري ترې ایسته شوي. توکر يې بل ډول رنگ لري.”

ما څه ورته ونه ويل.

“که اسناد نه لري، زه يې درکولای شم.”

“د څه شي اسناد؟”

“د رخصتی اسناد.”

“زه وه اسنادو ته هيڅ اړتيا نه لرم. زما سره خپل اسناد شته.”

ده وويل “ډير بڼه. خو که چيري وه اسنادو ته محتاج شوي، زه يې درکولای شم.”

“په څو دي؟”

“د هغوی پر نوعیت پوري اړه لري. قیمت يې مناسب دی.”

“في الحال خو اړتيا ورته نه لرم.”

اوري يې پورته واچولي.

ما ورته وويل “د شيطان غوږونه دي کانه وي، تراوسه خو لا کومه ستونزه نشته.”

د وتلو په حال کي يې تر غوږ راتيره کرل “دا مه هيره چي زه ستا ملگری يم.”

“نه.”

ده وويل "که ژوندي وو، بيا به سره وینو".

ما ورته وويل "له خيره".

بهر له تمخای نه چيري چي نظامي پوليس ولاړ ول، ليري ولاړم. د يوه وړو کي پارک وه څنگته مي يو ټکسي والا ته لاس ورکړ. وه موټروان ته مي د روغتون پته وروښوول. په روغتون کي نيغ د چوپړوال کوټي ته ورغلم. ميرمني يې چي څنگه وليدم غير يې راباندي راتاو کړل. له خاوند سره مي يې ستړي مشي وکړل.

"تاسي پخیر راغلاست؟"

"هو. خير دي په نصيب شه".

"ناشته دي کړي؟"

"هو".

ميرمني يې له ما څخه وپوښتل "بريدمنه تاسي څنگه ياست؟ حالات څنگه دي؟"

"زه بنه يم".

"ناشته به په گډه وکړو".

"نه، مننه. دارته وواياست چي مس بارکلي په روغتون کي ده؟"

"مس بارکلي؟"

"هغه بریتانوی نرسه".

ميرمني يې وويل "هغه د ده ميرمن". پر لاس يې وټکولم او راته مسکی شول.

چوپړوال "نه. هغه ولاړل".

سرسامه شوم "ريښتيا وايي؟ هغه قذبلنده او طلايي ورښتانه لرونکي ميرمن درته بنيم".

"زه ريښتيا وایم. هغه وه ستړيسا ته ولاړل".

"څه وخت؟"

“دوي ورخي وړاندي له يوې بلي بریتانوی سره ولاړل”.

ما ورته وویل “بڼه. له تاسي دواړو یوه غوښتنه لرم، انسان ذات ته لا ونه وایاست، چي زه مو لیدلی یم. او دا خبره بڼه سمه یاد ساتئ”.

چوپړوال “مور به هیڅ چا ته هیڅ ونه وایو”. ده ته مي لس لیره یي نوټ ورکړ، خو بیرته یي راواپس کړ.

وي ويل “زه ژمنه در سره کوم چي وه هیچا ته به نه وایم. پیسې نه غواړم”.

میرمني یي وپوښتل “بناغلی بریدمنه، ستاسي څه ډول خدمت کولای شو؟”

ما ورته وویل “بس هماغه”.

چوپړوال “مور گونگیان یو. واوره، ورور دي ستا لپاره سر ورکولو ته لا تیار دی”.

ما ورته وویل “ژوندي اوسئ. د خدای په امان. که خدای کول بیا به له خیره سره ووینو”.

تر دروازي یي بدرگه کړم، په دروازه کي ودرېدل او ما پسي یي کتل.

زه وه ټکسي ته ورپورته شوم او زما د ملگري، سیمونز پته مي ورکړل. دی مي هماغه ملگری؛ سیمونز وو، چي د سندرو په زده کړه بوخت وو.

سیمونز له بڼاره لیري په پورتامگینتا کي هستېده. زه چي د ده کړه ورغلم، دی لا د خوب په بستره کي وو او له سترگو یي ښکارېدل، چي خوب یي لا نه دی سر شوی.

سیمونز “زما له غرونو پناه یاره، بیخي وختي دي راوپاخولم”.

“زه په وختي اورگادې کي راغلم”.

“د غټ شاتگ اوازي دي. آ بڼه دا بیا کوم کیسه ده؟ ته په جبهه کي وي؟ سگرېټ څکوي؟ د میز پر سر په قوطی کي پراته دي”. غټه خونه وه، له دیواله سره په خوا کي یو کټ، پاس یوه پیانو، لیري په یوه کونج کي یو شوکېز او یو میز پروت وو. یوه چوکۍ مي راکش کړل له کټ سره مي نژدې کښېښوول او پرې کښېناستم. سیمونز پر بالښت څنگ واچاوه او سگرېټ یي بل کړ.

ما ورته وویل "سیمه، وایي یار د یار لپاره خوري د غوايي غوښي. اوس په یوه مصیبت کي راگیر یم."

"زه هم. زه هم تل په ستونزو کي راگیر یم. سگرېت نه څکوي؟"

ما ورته وویل "نه، وه سویزرلنډ ته څه ډول تلای شم؟"

"ته څي؟ ایټالویان به تا له هیواده بهر پرېږدي."

"هو پوهیرم. خو سویس، دوی به څه وکړي؟"

"که هغوی ته په لاس ورشي، زندان ته به دي ولیري."

"پوهیرم. خو سویس ته څنگه تلای شم؟"

"ډیر اسانه. اصول یې ډیر اسانه دي. ته هرځای تلای شي. فکر کوم چي یوازي باید یو

ریپورت یا بل څه وکړي. ولي؟ له پولیسو تښتي؟"

"تراوسه لا معلومه نه ده."

"که دي خوښه نه وي، مه یې راته وایه؛ خو اوریدل به یې پر غورو ښه ولگیږي. دلته هیڅ

څه نه شي کولای. په پیاسینزا کي د مینه والو په راجلبولو کي پاتي راغلم."

"ډیر خواشینی شوم."

"اوه، له همدردی دي مننه... که څه هم ما ښي سندرې وویلي، خو بیا هم کارونه خراب

شول. په لایریکو کي یې یوځلي بیا امتحانوم."

"کاشکي همالته درسره تلای وای."

"ته ډیر مودب یې. صحت خو به دي ښه وي. که څنگه؟"

"نه پوهیرم."

"که نه غواړي مه راته وایه. له دي پډرلننه جبهې څخه څنگه رالیږي شوي؟"

"هوډ می کړی، چي بیا به د جگړې او جبهې نوم په خوله لا نه اخلم."

“شاباس. زه پوهيدم چي ته هوبنيار يي. په هر حال زه کومه مرسته در سره کولای شم؟”

“ته خو بيخي ډېر بوخت بنکاري.”

“زما گران انډيواله، محض امر کوه. زه به ډير خوشحاله شم چي ستا لپاره يو څه وکړم.”

“زما و ستا قد يو شان دی. ته به له خيره داسي وکړي، چي بازار ته به ولاړ شي او زما لپاره به يوه جوړه ملکي جامي وپيري. زه جامي لرم، خو هغه په روم کي دي.”

“تا په روم کي گذاره کړي؟ بيخي چټل بنار دی. هلته دي څنگه گذاره کول؟”

“ما غوښتل له ځانه معمار جوړ کړم.”

“هغه ځای د دې لپاره نه دی. جامي مه رانيسه، زه به ستا تر بسه کالي درکړم. زه به دي په جامو داسي پټ کړم چي خپله به وايي شپارس. کالو اغوستلو کوټي ته ولاړ شه؛ هلته يوه الماری ده، هرڅه چي دي پر زره ولگيدل ځيني راويي خله. زما گران ملگري د جامو وه رانيولو ته هيڅ اړتيا نه لري.”

“سيمه، زه وایم که يي وپېرم بڼه به وي.”

“زما گران ملگري، زما لپاره د بازار تر تگ دا اسانه ده چي زه خپلي جامي درکړم. پاسپورټ در سره شته؟ بيله پاسپورټه به ولاړ نه شي.”

“هو، پاسپورټ اوس هم راسره شته.”

“نو بيا زما خوږ ملگري، ورشه ځان تيار کړه او سويس ته له خيره ولاړ شه.”

“سويس ته تگ دومره اسان هم نه دی لکه ته چي وايي. لمړی بايد ستريسا ته ولاړ شم.”

“سويس ته تگ نو څه زور غواړي؟ په کښتۍ کي سپور شه او په پارو وهلو وهلو ولاړ شه. که زه وزگار وای، زه هم در سره تلم. په هر صورت، زه بيا وروسته درپسي درځم.”

“ناري وهلاي شي؟”

“زما گران ملگري، ناري هم وهلاي شم او زما دا خبره د زره له تله ومنه، زه ريښتيا هم سندري ويلای شم. هغه يوه جلا برخه ده.”

“زه سل په سلو کي او په ډاډ سره ويلاى شم، ته يو ښه سندر غاړى يې.”

سگرېټ په لاس بېرته پر کټ اوږد اوږد و غځېد.

“که څه هم زه سندرې ويلاى شم، خو له حده زيات پر ځان باوري کېدل هم ښه نه دي. سندرې هم هر څوک نه شي ويلاى، خو هڅه کوم چې سر و لاي يې ورسره برابر کړم. سندرې ويل مي خوښيږي. غور شه.” په غرمبيدو يې پيل وکړ. “افريکانا...” غاړه يې د ډېر زوره له لاسه سره شول او رگونه يې وپرسېدل. بيا يې وويل “سندرې ويلاى شم. نور نو که د هغوى خوښيږي که نه.” ما له کړکي نه بهر وکتل “زه به لاندي ورشم او تېکسي والا به رخصت کړم.”

“زما خوږ انډيواله بېرته ژر راشه. ناشته به يوځاى وکړو.” له کټ نه راکوز شو. سيخ ودرېد، يوه ژوره ساه يې واخيستل او په تمرين يې پيل وکړ. زه کښته ولاړم او تېکسي والا ته مي د هغه کرايه ورکړل.

څلور دېرشم فصل

په شخصي جامو کي ځان بيخي بل ډول راته ښکاره شو. له ډېره وخته مي نظامي جامي اغوستي، اوس مي عادت ورسره نيولى وو او که ريښتيا شي، اوس د دې نورو جامو رنگ لا رانه هير شوى وو. پتلون راباندي غټ وو. په ميلان کي مي د سټريسا ټکټ واخيست. يوه نوي خولى مي رانيول. د سېم خولى مي پر سر نه سميدل، خو جامي يې ښکلې وې او د تمباکو بوى هم ځيني راولاړيده. څنگه چې په اورگاډي کي کښېناستم، په کړکي کي مي دباندې وکتل، خولى ته مي پام شو، هغه نوي وه، خو جامي زړې وې. ځان مي د لمپارډ د باران وهلي مځکي په څير چې د اورگاډي تر کړکي دباندې ښکاريدل خفه احساساوه. زمور په ډبه کي څو پيلوتان هم راسره ول، خو ما ته يې چندانې پام د اهميت په نظر نه کتل. هڅه يې کول، چې ما ته ونه گوري. ځکه زما په عمر نفر يې په ملکي جامه کي خورا حقير گانه؛ خو خپله مي ځان سپک نه احساساوه. که پخواني وختونه وای، کيدای شوای دوى مي سپک کړي او جگړه مي ورسره کړي وای. پيلوتان په گالاريټ کي پلي شول، د دوى په پلي کيدو خوشاله شوم. اخبارونه راسره ول، خو ما ځکه نه ويل چې نه مي غوښتل د جگړې په اړه کوم څه ولولم. غوښتل مي، جگړه هيره کړم. ځانته مي د سولي يوه بېله نړى

جوره کړې وه. ځان مي ډير يوازي احساساوه. څنگه چي اورگاډي ستريسا ته ورسيدل، د ارامۍ ساه راپکښې وچلېدل.

په تمځای کي يو گړی ودریدم او منتظر وم، چي د هوټل کوم خادم يا چوپړوال به راشي، خو څوک رانغلل. ډير وخت يې کیده چي موسم يې تېر شوی وو، نو ځکه د مسافرو بڼه راغلي ته هم څوک نه راوتل. له خپلي غوتې سره چي سېم راکړې وه له اورگاډي نه پلي شوم. ډيره سپکه وه، د دوو جامو پرته بل څه پکښې نه وه. زه له باران نه نهام تر ساپوان لاندي ودریدم. اورگاډي پخپله مخه ولاړل. هماغه په تمځای کي مي له يوه نفر نه د فعالو هوټلو په اړه وپوښتل. (گراند)، (ديس اسلز بوروميز) او څو نور وړوکي هوټلونه چي ټول کال خلاص وي، فعال ول. په باران کي د اسلز بوروميز په لور روان شوم. په لار کي له يوې بگۍ سره مخ شوم، چلونکي ته مي يې لاس ورکړ. فکر مي وکړ، چي که هوټل ته په بگۍ کي ورشم بڼه به وي. بگۍ د يوه غټ هوټل په دخولي دروازه ورننوتل. خادم ساپوان په لاس زمور هرکلي ته راودانگل.

يوه بڼه کوټه مي ونيول. ډيره لويه، روښانه او د سيند پر مخ وه. د سيند له پاسه غونډۍ غونډۍ وريځ گرځېدې، چي ښکلا يې بيا د غروب پر مهال دوه برابره کيدل. هوټل والاو ته مي وويل چي ميرمن مي هم راسره ده. په کوټه کي يو لوی کټ چي له پاسه پرې ساتني روجايي هواره وه، پروت وو. ډير عصري هوټل وو. تر اوږده دهليز تېر شوم، پر پراخو زينو کښته شوم او د کوټو له لارې مي ځان تر باره ورساوه. مشر ساقي مي شناخته وخوت. پر يوه غټه چوکۍ ورته کښېناستم، مالگه وهلي بادام او چپيس مي نوش جان کړل. مارتيني ډير بڼه او مزه دار وه.

ساقی د دوهم ځلي د مارتيني له گډولو وروسته وپوښتل "تاسي دلته څه کوی؟"

"په رخصتۍ راغلی يم. د صحت موندلو رخصتي".

"دلته هيڅوک نشته. زه نه پوهيرم چي دوی هوټل ولي فعاله ساتلی".

"د ماهيانو په نيولو پسي نه يې وتلی؟"

"څو ډوله ښکلي ماهيان مي نيولي. هرڅوک چي د کال په دې موسم کي د ماهيانو په مېله وځي، ډير ښکلي ډولونه په لاس ورځي".

"هغه زما راليرلي تمباکو درته راورسیدل؟"

"هو، هغه زما کار د تا ته در ونه رسيد؟"

ما وخنډل. زه د تمباکو په پيدا کولو ونه توانيدم. ده پيپ والا امريکايي تمباکو غوښتل، خو هغه له دې امله هيڅکله زموږ تر گوتو را ونه رسيدل چې يا خو زما کورنۍ له ځان سره ايښي وه يا خو هم ضبط شوي وه.

ما ورته وويل "زه به يې له يوه ځای نه درته راوړم. خیر، ته اوس ما ته دا ووايه چې په ښار کې دې دوي بریتانوي نجونې ليدلي؟ پرون نه ورمه ورځ راغلي دي".

"په هوټل کې نشته".

"هغوی نرساني دي".

"دوي نرساني مي ليدلي، ته صبر وکړه، زه يې ولټوم چې چيري دي".

ما ورته وويل "يوه يې زما ميرمن ده. زه يې ليدو ته راغلی يم".

"هغه بله يې بيا زما ميرمن ده".

"زه توکي نه کوم".

ده وويل "بخښنه غواړم. پوه نه شوم". پاڅيد او ښه شيبه غايب وو. ما زيتون، مالگه وهلي بادام او چپس وخورل. د بار وه شاته په راځوړند هنداره کې مي خپل ځان په ملکي جامه کې وليد. ساقي بېرته راستون شو. "له تمځای سره نژدې، په يوه وړوکي هوټل کې دي".

"ساندويچ شته؟"

"زه به زنگ ووهم چې رايې وړي. ته به هم معلومات لري، په ښار کې اوس پير کم خلک شته. اوس په سل کيلومتري کې هم څوک نه تر سترگو کيږي".

"ريښتيا هم څوک نشته؟"

"ريښتيا وايښم. که وي هم، شمېر يې پير لږ دی".

ساندويچونه هم راوړسيدل، درې دانې مي له څو گيلاسه مارتيني سره يوځای چټ وهل. دغه ډول خوندور خواړه مي تراوسه نه وه خوړلي. له دې وړاندي مي ښه پير شراب، ډوډۍ، پنير، بدخونده قهوه او گراپا څيښلي وه. د ښکلي شيشم ونې او په ژيرو کې د نيول

شوي هنداري پر مخامخ د کوم فکر او اندېښني پرته ناست وم. ساقې يو څو سوالونه راباندي عطا کړل.

ما ورته وويل "د جگړې په اړه بحث مه کوه". جگړه له ما نه ډيره ليرې وه. کيدای شوه جگړه گرد سره وه نه. البته دلته اوس جگړه نه وه. بيا مي ځانته قناعت ورکړ چې جگړه يوازي زما لپاره پايته رسيدلې. په سلو رگو کې مي يوه رگ لا نه ويل، چې جگړه دي ختمه شي. زما حالت د هغه زده کونکي په څير وو، چې له ښوونځي نه تللی وي، خو بيا هم په دې فکر کې وي چې اوس به په ښوونځي کې څه روان وي؟

هوټل ته چې ورغلم کاترين او فرگوسن مابنارمنی ډوډی خوړل. له دهليز نه مي د دوی ميز تر سترگو شو. د کاترين څيره مي سمه نه شوای صحيح کولای. خو د ورښتانو ليکې، ښکلې څيره، اورې او غاړه مي يې وليدل. فرگوسن خبرې کولې. څنگه چې يې زه وليدم، بانډار يې بس کړ.

دې وويل "اوه، زما خدايه! ته او دا ځای!"

سلام مي ادا کړ "سلام".

کاترين "دا تاسي ياست!" څيره يې وغورځيدل. له خوبنې نه يې هيڅ باور نه کيده. ښکل شول. کاترين شرم غرانده شول او پر چوکۍ باندي ننوتلې غوندي کښېناستل.

فرگوسن "ته هم له کوم سرخوړي نه کم نه يې. دلته څه کوي؟ ډوډی دي خوړلي؟"

"نه". د هوټل خادمې ته مي، چې پر ميزو يې غابونه يې ايښوول، د خوړو د راوړلو وويل. کاترين له ما څخه گردسره سترگې نه اړولې.

فرگوسن "په دې ملکي جامو کې دلته څه کوي؟"

"د کابينې غړی شوم".

"فکر کوم بيا دي له ځان سره کوم سرخوړی راوړی".

"وځانده فرگي. په ژوند کې خوشالي ته هم يو څه ځای ورکړه".

"زه، چې تا ووينم، زما څخه خدا هېره شي. زه پوهيرم چې دغه نجلۍ تا د ستونزو په ډم کې غورځولې. زما له تا نه کرکه کيږي".

کاترین راته مسکی شول او تر میز لاندی یی په پنبه وبنورولم.

کاترین “فرگی، زه هیچا په ستونزو کی نه یم اچولی، ما خپل ځان په خپله په ستونزو کی غورځولی.”

فرگوسن “زه نور دی نه شم زغملای. ده پخپلو ایټالوی چلوټو ستا د تباہ کولو پرته بل څه کړي؟ امریکایان تر ایټالویانو ډیر ناوړه دي.”

کاترین “سکاټلنډیان ډیر مهذب دي.”

“زما موخه هغه نه ده. زما هدف د ده ایټالوی پست فطرتي ده.”

“فرگی، زه پست فطرتي یم؟”

“هو ته یی. ته تر پست فطرتي لا ورهاخوا یی. ته د مار په څېر یی. په ایټالوی جامه کی یو مار او له پاسه پرې کوسی.”

“نور می ایټالوی یونیفورم هم په تن نه دی.”

“همدا دي د پست فطرتي یوه بله نښه ده. ټوله دوبي دي د مینې تارونه ورسره غځولي وو، حامله دي کرل او اوس فکر کوم، چي پر سپیره ډاگ به یی پریردي.”

زه وه کاترین او کاترین وه ما ته مسکی شول.

کاترین “مور دواړه به ولاړ شو.”

فرگوسن “تاسي دواړه یو شان یاست. کاترین بارکلي، زه په تا شرمیرم. ته هیڅ شرم و حیا نه لری. ته هم د ده په شان ذلیله یی.”

کاترین ورو د دي پر لاس لاس ورکښېښود. “فرگی، داسي مه وایه. پر ما تهمت مه وایه. ته پوهیږی، چي مور یوه له بل سره مینه لرو.”

فرگوسن “لاس دي ایسته کړه.” څیره یی سره واوښته. “که تا شرم درلودای اوس به حالات بل ډول وای. خو اوس خدای خبر څومره وخت کیږي چي حامله گرځي او دا هرڅه تا ته ټوکي ښکاري. تاسي وه دي ته خوبس یاست چي یو بل غولونکی راي. تاسي هیڅ شرم او حیا نه لری.” په ژړا یی پیل وکړ. کاترین ورنژدي شول او لاسونه یی پرې راچاپیره کړل.

کله چي دا د فرگوسن د دلاسايي لپاره وړپاڅيدل، په هيکل کي مي يې کوم توپير تر سترگو نه شو.

فرگوسن په سلگيو کي وويل "زما يې په څه، نتيجه که يې بڼه وي که بده هر څه به ستاسي په برخه کيږي".

کاترين دا دلاسا کرل "سمه ده، سمه ده. فرگي زه شرم کوم. فرگي مه ژاره، مه ژاره زما گرانې فرگي".

فرگوسن بيا په سلگيو کي وويل "زه نه ژارم. زه نه ژارم، زما ژرا يوازي ستاسي پر دې ناوړه حالت ده". ما ته يې وکتل او ويې ويل "له تا مي نفرت کيږي. دا نه شي کولای ما ستا څخه د نفرته راوگرځوي. بي غيرته امريکايي ايټالويه". له ژرا سره يې پزه او سترگي سرې شوي وي.

کاترين ما ته مسکې شول.

"پر ما لاس چاپيره، وه ده ته مه خنده".

"فرگي، ته بيخي بي منطقه خبرې کوي".

فرگوسن په داسي حال کي چي سلگي يې وهلي وويل "پوهيرم. تاسي بايد له ما څخه خفه نه شئ. زه گنگسه يم. دليل و منطق نه لرم. ما ته معلوميري. زه ستاسي دواړو بڼپگنه غواړم" کاترين "مور دواړه يو له بله راضي يو. فرگي، ته ډيره بڼه يې".

فرگوسن بيا په ژرا ژرا کي وويل "زه په دغه ډول رضاييت خوښه نه يم. تاسي واده ولي نه کوئ؟ بله بڼه خو به دي نه وي کړې؟"

ما ورته وويل "نه". کاترين وخنډل.

فرگوسن "دا د خدا خبره نه ده. ډېر خلک شته، چي څو څو ميرمنې لري".

کاترين "که ته په دې خوشاليږي، مور به همدا اوس واده وکړو".

"زما د خوښی لپاره نه، بلکي د خپلو ځانو په خاطر".

“مور له ډیره وخت مصروفه وو.”

“هو، پوهیږم. مصروفیت اولادونه هم زیږوي.” فکر مي وکړ چې بیا به په ژړا شي، خو پر خای یې ترڅې پیل کړې “نن شپه هم غواړې، له ده سره ولاړه شي؟”

کاترین “هو، که د ده خوبه وي.”

“نو بیا زه؟”

“ته له یوازیتوب نه ډاریرې؟”

“هو.”

“نو بیا به زه له تا سره پاتې شم.”

“نه، له ده سره همدا اوس ولاړه شه. زه ستاسو دواړو له دیدن نه مړه شوي یم.”

“لمړی به ډوډی وخورو بیا به ولاړ شو.”

“نه. همدا اوس.”

“فرگي، په هوبن کي شه.”

“زه وایم همدا اوس ولاړ شی. دواړه ولاړ شی.”

ما ورته وویل “نو بیا درځه.” زه هم له فرگي څخه مور شوی وم.

فرگوسن بیا مور مخاطب کړو “تاسي غواړی، چې ولاړ شی. ورته وگوره، ډوډی لانه راسره خورئ. ما تل غوښتل چې د ایټالوي جهیلونو سیل وکړم، خو اوس حالت دا ډول دی. اوه، اوه.” په سلگی شول، بیا یې وه کاترین ته وکتل او توخی یې وکړ.

کاترین “مور تر ډوډی خوړلو وروسته هم پاتیرو او که چیري ته غواړې له هغه نه وروسته به هم تا یوازي پرېږدو. فرگي، زه به تا یوازي پرېږدم.”

“نه. نه. تاسي ولاړ شی. زه ستاسي په تگ راضي یم.” سترگي یې پاکې کړې “زه ډیره بي عقله یم، لطفاً له ما مه خفه کیرئ.”

هغی نجلۍ، چي خواړه يې ايښوول، له دې ژړا څخه متاثره شوي وه، اوس چي بيا ځلي راغلل او ويې ليدل، چي حالات عادي شوي نو د ارامۍ ساه يې واخيستل.

هماغه شپه په هوټل کي په خپله کوټه کي وو. دهلبز لوی، خو خالي وو. زمور بوتونه بهر له دروازي سره پراته ول. د کوټې په غولي کي يو نری کارپیت هوار شوی وو. له کرکۍ نه مي دباندې وکتل، باران وریده. خونه روښانه، ښکلې او زړه وړونکې وه او بيا چي کله، څراغونه گل شول ښايستو روجايانو او ښکلې کت بيخي بېل ډول ښکاريډ. داسي لکه خپل کور ته چي راغلي يو. نور نو د يوازيوالي احساس زمور له زړونو نه کډه کړې وه. د شپې چي به په مور دوو کي هر يو راويښ شو، يو بل مو نژدې موندل او ليدل مو چي څوک چيري نه دی تللی. له ټولي نری رابل و او په خپله نری کي گرځېدو. له ستړيا سره بیدیدو او کله چي به يو راپاڅيد؛ هغه بل به هم راپاڅيد او زړه ته مو دومره وخت نه ورکاوه، چي د يوازيوتوب احساس وکړي. ځيني وختونه نارينه غواړي چي يوازي وه اوسي او نجلۍ هم غواړي يوازي وه اوسي، خو که يوله بل سره مينه ولري په دې اړه يو له بل سره حسد کوي، خو زه په ډاډ سره ويلای شم چي زمور په برخه کي داسي نه وه. کله چي به يو له بل سره وو د يوازيوالي احساس به مو کاوه. د نورو په وړاندي يوازيوالي. يوازي يوځلي دغه ډول حالت پر ما راغلی. ما له ډيرو ښځو سره د يوازيوالي احساس کړی، خو مور چي به هر کله يوځای وو، هيڅکله يوازي او ترهېدلي نه وو. زه پوهيرم چي ورځ د شپې په څېر نه وي. هرڅه توپير کوي او په ورته وخت کي شپني موضوعات په ورځ کي نه شي بيانيدلای، ځکه هغه مسایل نور وجود نه لري او شپه ممکن د هغه چا لپاره کوم چي يوازيوالي يې پيل شوی وي، ډيره دردونکې وي. خو کله چي به له کاترين سره وم وضعيت هيڅ توپير نه درلود، لا چي تر پخوا به ښه وم. که خلک نری ته بېشانه زړه ورتوب راوړي، نری هغوی له پښو غورځوي. هغوی وژني. بيا نو طبيعي ده چي محوه کيږي. نری ټول له پښو غورځوي، خو ځيني بيا هم پر خپل ځای ولاړ وي، خو که له پښو ونه غورځي، بيا يې وژني. د نری ډير ښه ښاغلي او زړور خلک يو شان وژني. که له دې ډول خلکو څخه نه يې نو يقين وکړه چي وژني دي؛ البته په دې اړه به کومه خاصه بیره نه وي.

ياد مي دي، په هماغه سهار، کله چي راپاڅيدم کاترين بیده وه. لمر راختلی وو او وړانگي يې د کرکيو له لاري کوټې ته راتلې. باران دريدلی وو. له کټه راکوز شوم او د کرکۍ خوا ته ورتېر شوم. لاندي باغونه ښکاريډل. ونې که څه هم، اوس سپيري ښکاريډي خو د هغوی ښه ترتيب يې ښکلا ساتلي وه. فرش شوي لار، ونې، له جهيل سره په څنگ کي ډبرين ديوال او پر سيند باندي د لمر ژري وړانگي؛ بيخي ښه خوند يې کاوه. د سيند په هاغاره کي

غرونه بنکاریدل. گری همداته ولار وم او یوه شیبه می د دباندی منظره وکړل. بیرته راتپړ شوم، کت ته چي راغلم کاترین راوینه شوي وه او ما ته یي کتل.

“گرانه څنگه یې؟ ورځ څنگه ده؟”

“ته څنگه یې؟”

“زه بیخي بڼه یم. بڼکلی شپه وه.”

“ناشته کوي؟”

مور دواړه وړي وو. د نومبر د لمر وړانگې له کړکۍ څخه راتلې، د ناشتې پتنوس لاندې پروت وو.

کاترین “اخبارونه نه لولي؟ په روغتون کي خو دي هروخت لوستل.”

“نه. اوس می علاقه ورسره نشته.”

“یعني جگره دي دومره بده ایسي، چي په اخبارو کي دي هم نه خوښیږي؟”

“نور نه غواړم د جگرې خبرونه ولولم.”

“کاشکې زه هم د جگرې په ډگر کي درسره وای، اوس به زه هم په هر څه خبره وای.”

“پروا نه لري. که می تیري شوي کیسې ذهن ته راغلي، بیا یې درته وایم.”

“که یې ته په دې ملکي جامه کي ونيولې، زنداني ته دي اچوي؟”

“کیدای شي سیده ډزې راباندې وکړي.”

“نوبیا دلته نه پاتېږو. له دغه هیواده باید وزو.”

“زما هم همدا نظر دی.”

“له هیواده وزو. خو تر څو چي په دې هیواد کي یو، باید ډیر احتیاط وکړو. بڼه داراته ووايه، له مستري نه میلان ته څنگه راغلي؟”

“په اورگادې کي راغلم. هغه مهال په پوځي جامه کی وم.”

“نو هغه وخت په خطره کي نه وې؟”

“ډير نه. ځکه ما د تگ يو زور امر درلود. تاريخ مي په ميستري کي ورتبديل کړی وو.”

“گرانه، هره شيبه د دي امکان شته چي تا گرفتار کړي او زه دا هرڅه نه غواړم. د احتياط په خاطر بايد اوس سترگي څلور کړي. بنه ته داراته ووايه که يې ونيولي، څه به کوو؟”

“دغه بحث به پريږدو. زه نور تر پزې ځيني راغلی يم.”

“که دوی ستا د نيولو لپاره دلته درپسي راشي، بيا څه کوي؟”

“پزې ورباندې کوم.”

“ورته وگوره، بيخي بي منطقه. تر څو چي په دې هيواد او دغه ښار کي يو، ته به له هوتله گرسره نه وزي.”

“کوم هيواد دي له خيره په نظر کي دی؟”

“اوه، زما مجنونه دغه ډول خبرې مه کوه. هر ځای چي ستا خوښ وو، همالته ځو، خو اوس سمدستي يو ځای وټاکه.”

“له سينده ورهاخوا سويس دی، همالته به ولاړ شو.”

“سويس ډير ښکلی ځای دی.”

پر اسمان بيا ورځي اخوا ديخوا کيدې او پر جهيل خو اوس لا تياره وه.

ما ورته وويل “کاشکی مو د مجرمينو په څېر ژوند نه کولای.”

“گرانه، دا ډول خبرې مه کوه. ستا ډير وخت نه کيږی چي ده يوه تورن په حيث اوسي. بل دا چي موږ به هيڅکله د مجرمينو په څېر ژوند ونه کړو، موږ د څپل بنه ژوند په لور د سفر په نيمايي کي يو.”

“ځان د يو مجرم په څير احساسوم. له پوځه تښتيدلی يم.”

“گرانه منطقي اوسه. دا له پوځه تښته نه ده، دا يوازي ايټالوی پوځ دی.”

ما ورته وخنډل “ته ډيره پاک زړه يې. ځای ته راشه هلته زه د راحت احساس کوم.”

شيبه وروسته کاترين وويل “ته خو به ځان يو مجرم نه احساسوي؟”

“نه، کله چي له تاسره يم دا ډول احساس نه کوم.”

“ته هم عجه يې. خو ته به زما تر څار لاندې يې. بڼه گرانه داراته ووايه دا بيخي عجه نه ده، زه سهارنی مريضې²⁶ نه لرم.”

“ريښتيا هم. بيخي عجه ده.”

“ته بايد په ما غوندي، يوې ښې ميرمنې ووياري، خو کومه خبره نه ده. زه به تا ستا د دښمنانو له گرفت څخه ډير ليري بوزم. همالته به يو ښکلی ژوند ولرو.”

“درځه همدا اوس به ولاړ شو.”

“له خيره ولاړ به شو، صبر وکړه. ټولو هغو ځايونو ته به ولاړ شو، چي ستا خوښ وي.”

“راځه، د دې غمگينې نړۍ له غمو سره به د يو گري لپاره مخه بڼه وکړو.”

“سمه ده.”

پنځه دېرشم فصل

کاترين د سيند پر غاړه وه وړوکي هوټل ته د فرگوسن ليدو ته ولاړل. زه ساقي خانې ته ولاړم او هلته مې اخبارونه وويل. کافي شاپ کي ښکلي او پستي چرمي چوکۍ پرتې وي، همالته پر يوه باندې کښيښتم او ساقي ته منتظر شوم. پوځ په تگليامينتو²⁷ کي تر ډيره مقاومت ونه شوای کړای. (پياو) ته يې شا تگ را کړی وو. پياو مې څه نا څه په ياد وو. د جبهې اورگاډي له دغه ښار سره نژدې په سان ډونا کي تيريده. د اورگاډي پټلۍ په هغه ځای کي گړنگ وزمه او بر يې تنگ وو. تر پټلۍ کښته په ويالو کي د غوماشو د لښکرو حساب نه وو. ځيني ښکلي ماڼۍ هم وې. يو وخت د جنگ ترمخه چي وه کورټ ډي امپيزا ته تلم څو ساعته مو د غونډيو په لمن کي مزل وکړ. پاس د اوبو جريان داسې ښکاريد لکه د ماهيگر جال. په کم عمقه ساحه، د صخرو په مينځ او سايه کي اوبه ډيري ورو تلې. سرک په کادور کي ترې تاویده. زه حيران دې ته وم، چي پاس په غره کي پوځيان به لاندې څه ډول راتا کيږي. په همدې فکري نړۍ کي گرځيدم چي ساقي رانوت.

²⁶ په حامله ښځو کي د استفراق او گنګسيت ناروغي ته وايي.

²⁷ تگليامينتو او پياو ده ايټاليا ښارونه دي

ساقی راته وویل “کانت گریفی ستا پوښتنه کول”.

“چا؟”

“کانت گریفی. هماغه سپین بریری سړی. هغه تیر خُل چي ته راغلی وي او بانډار مو سره وکړ”.

“آ، هاغه. هغه تراوسه لا ژوندی دی؟”

“هو. دا خُلي له خپل وراره سره راغلی. ما ستا له راتگه خبر کړ. غوښتل یې چي له تا سره بیلبارد لوبه وکړي”.

“چیرې دی؟”

“هغه اوس قدم وهلو لپاره تللی”.

“اوس څنگه دی؟”

“ډیر نه دی زور شوی، البته نور هم ځوان شوی، برایی شپه یې تر ماښامنی مخکې درې بوتله چامپنه²⁸ وڅښل”.

“د هغه د بیلبارد لوبه څنگه ده؟”

“بیخي عجب لوبه کوي. درې خُلي مي لوبه ورسره کړي، درې سره واره یې مات کړی يم. ستا د راتگ چي مي ورته وویل، خورا خوشاله شو. څوک نشته چي لوبه ورسره وکړي”.

کانت گریفی څلورنوي کلن وو. د مترنیک هم عصره وو. سپین بریتونه یې وه او ښکلي اخلاقي سړی وو. په ایټالیا او اتریش دواړو هیوادو کي یې دیپلوماتیکي دندې مخته وړې وې. د ده کلیزه په میلان کي په خورا شاندارو مراسمو لمانځل کیده. تر سل کلنی پوري یې د ژوند کولو هوډ وو. ډیر ښه او منظمه بیلبارد لوبه یې کول چي د ده د څلور نوی کلنیتوب او له کاره لویدو سره په مغایرت کی وه. ما یوځل په ستریساکي چي یې وخته تللی وم دی ولید. د بیلبارد لوبې پرمهال مو چامپن هم څښنه. زما په نظر دا یوه ښه طریقه وه. ده په هغه وخت کي ما ته له سلو څخه پنځلس نومرې راکړې او لوبه یې رانه وگڼل.

ساقی ته مي وویل “تا ولي ما ته نه ويل چي دی همدلته دی؟”

²⁸ یو ډول اروپایی مشروب دی

“هیر می شول”.

“نور څوک شته؟”

“ستا ملکری نشته. ټوله شیر نفره دي”.

“ته اوس څه کوي؟”

“هیڅ نه. بیکاره یم”.

“راځه چي ماهیان ونیسو”.

“زه یوازي یو ساعت وزگار یم”.

“راځه، جال هم درسره راواخله”.

ساقی کوټ و اغوست او په گډه رهي شوو. د سیند له غاړې سره مو یوه کبنتی پیدا کړل. ما پارو وهی او ساقی د کبنتی په شا کي راته ناست وو. د ماهیانو د جلبولو لپاره یې یو لرگی، چي یوه ټوټه دروند تور پرې ځورند وو، لاندې اوبو ته ځړولی وو. له ساحل سره نژدې مو ماهیان ټینگول. ساقی جال په لاس د کبنتی په پای کي ناست وو او گری په گری به یې جال ته څنډ ورکاوه. ستریساً له ساحل نه ډیره لیري بنکاریدل. د سپیرو ونو اوږده قطارونه، غټ هوتلونه او بندي مانی مو لیدې. د (ایزولا بیلا) له لارې تر دیواله پوري ولاړو، له دیواله سره یو دم اوبه ژورېدې. په رڼو اوبو کی ډبرین دیوال، چي لاندې کج و وج تللی وو، ډیر واضح بنکاریده. د سیند په پاسنی برخه کي د ماهیگیرانو جزیره وه. د لمر وړانگې په وریځو کي تټي شوي وې. اوبه یې تاریکي، خو روانې او ډیري یخې وې. د اوبو پر صافه او بنوی سطحه مو څو ځلي د ماهیانو دایروي شکلونه او د تگ راتگ څرک لگولی وو، خو تراوسه مو لا کوم ماهی په گیر نه وو راغلی.

کبنتی می د ماهیگیرانو د جزیرې په لور بوتل، هغوی هم خپلي کبنتی له اوبو راویستی وې او خپل جالونه یې گنډل.

“څیښاک کوو؟”

“هو. بڼه نظر دی”.

کبنتی می د ډبرین میل لور ته بوتل. ساقی جاله له اوبو نه راویستل او د کبنتی په منځ کي په دایروي شکل ورله ټوله کبښپنډول. چنگ یې پر کبنتی باندې وځړاوه. زه له کبنتی نه

راتا شوم او کبنتی می وتړل. وه یوې وړوکی ساقی خانې ته ورغلو. هلته پر یوه خالي لږگینه چوکی کبنيستو او د ورموت اډر مو ورکړ.

“کبنتی خو ستړی نه کړي؟”

“نه.”

“د دې خوا کبنتی ما ته راپرېږده او ته ماهیان نيسه.”

“نه زه یې خپله وهم.”

“زما خبره واوړه، که دا ځلي جال ته ونيسي، کيدای شي يو دانه مانه په جال کي بند شي.”

“سمه ده.”

“بڼه داراته ووايه، جگړه څنگه روانه ده؟”

“حالات ډېر وړان دي.”

“په ما نه ورکه ده، نه ودانه. د جگړې نه يم. د کانت گريفي په څېر بوډا شوی يم.”

“کيدای شي، په همدې بوډاتوب کي دي احضار کړي.”

“ريښتيا هم. اورېدلي مي دي، وايي راروان کال زما په عمر خلگ وه جلب احضار ته

ورغواړي؛ خو فکر نه کوم چي زه دي ورشم.”

“نو څه کوي؟”

“هيواد پرېږدم. نه غواړم، جگړه کي ځان ښکېل کړم. زه يو ځلي وه حبشي ته د جگړې

لپاره تللی يم. ته ولي تللی وي؟”

“نه پوهيرم. بي عقلي مي وکړل.”

“يو بل ورموت څينسي؟”

“هو، سمه ده چي ته وايي وبه ېې وڅينبو.”

د بيرته تگ پر وخت کبنتی ساقی چلول. له ستريسا سره نژدې او د ساحل سره په کم واټن

کي مو په ماهيانو پسي تور اخوا ديخوا کاوه. جال مي په لاس کي نيولی وو او څو ځلي

پرلپسي يې ورو ورو ټکانونه وخورل. مور نور هم ژورو اوبو ته ور ننوتو او له ساحله ليري کيدو. ساقې بڼه په خلاصو لاسو پارو واهه او وړاندي روان وو، چي جال بيا ټکانونه وخورل. په همدې ټېل ماټېل کي جاله يو ناڅاپه درنه شول او بيرته يې سمدستي شا خوا ته زور کړ. ما د جال راپورته کولو هڅه وکړه، داسي بڼکاريدل، لکه يو غټ ماهی چي پکي بند شوی وي. جالي بيا څو ټکانونه وخورل، مور چي ځانونه اماده کول، بڼکار مو له لاسه وتلی وو.

“ډير غټ وو؟”

“هو بڼه په پوره اندازه غټ وو.”

“يوه ورځ يوازې د ماهيانو په نيولو پسې راوتلی وم، جال مي په غابڼو نيولي وو. ناڅاپه ماهی پکښې بند شو، نژدې وو، چي زامه يې رانه کښلې وای.”

ما ورته وويل “بڼه طريقه يې دا ده، چي د جالي تناب دې په پښو کي تړلی وي.”

“اوه، هغه مهال د سړي فکر په ماهي کي وي، چي څه ډول يې ونيسي، غابڼونه له لاسه نه ورکوي.”

لاس مي په اوبو کي ډوب کړ، ډيري يخې وې. اوس نو تقريباً د هوټل پر برابرې وو.

“هوټل ته د تگ وخت ډير رانژدې شوی. يوولسو بجو ته بايد همالته يم. د لهپوري ډی کوکتيل لپاره.”

ما ورته وويل “سمه ده.”

رسی مي راوکښل او پر لرگي باندي مي چي په دواړو سرونو کي بې سوري درلودل وپيچل. ساقې کښتې ډبرين ميل ته رانژدې کړل او په ځنځير بې پسې قلف کړل.

“هر وخت چي دې کښتې په کارشول، درسره بيولای يې شي.”

“مننه.”

له سينده راوختو او د هوټل ساقې خانې ته راغلو. سهار وختي وو، ځکه مي نو ډير څيښاک ته هم زړه نه کيده. ايله مي هوډ وکړ، چي ځان خپلي کوټي ته ورسوم. کوټي ته چي وردننه شوم، خادمي تازه په تازه منظمه او پاکه کړي وه، خو کاترين لا نه وه راغلي. پر کټ اوږد وغځېدم او کوبښن مي کاوه چي له فکرو نه ځان ليري وساتم.

د کاترين په راتگ سره مي ټولې پريشانۍ ايسته شوي. فرگوسن يې لاندي ودرولي وه. غرمۍ يې له مور سره خوړل.

کاترين “زه پوهيرم، ته به د هغې په راتگ نه خفه کيږي”.

“نه، ما ته کومه اهميت نه لري”.

“څه خبره د گرانه؟”

“نه پوهيرم”.

“زه پوهيرم. ته کومه سرگرمي نه لري ځکه داسي يې. ستا هست و نيست زه يم او زه هم درځخه ولاړه شم”.

“همداسي ده”.

“بخښنه غواړم. فکر کوم دغه ډول چي يو څوک يو ناڅاپه يوازي شي، بيخي ډير بدخوند کوي”.

“بله هغه هم زما ژوند ډير نيمگري دی او که ته هم رانه ولاړه شي، زه به له يوازيوالي څخه مړ شم”.

“خو زه به تل له تا سره يم. يوازي د دوو ساعتو په مخه درنه ولاړم، يو بل کوم مصروفيت نشته، چي لاس دي پرې اخته شي؟”

“له ساقي سره د ماهيانو په نيولو پسې تللی وم”.

“څنگه وو ساعت مو تېر شو؟”

“هو بڼه پوره”.

“زما په نه شتون کي زما په اړه فکر مه کوه”.

“چي په جبهه کي وم، همداسي مي کول. خو همالته د کولو لپاره نور ډير څه هم ول”.

کاترين په توکو وويل “اوتيلو له خپلو کارونو سره ولاړی”.

“اوتيلو يو تور پوستی وو. خو د هغه ورهاخوا زه بخيل نه يم. په زړه کي مي ستا د محبت پرته بل څه نشته”.

“له میس فرگوسن سره به په مخ کیدو کي څنگه یې؟ سم با اخلاقه او نرم اوسه”.

“له هغې سره زما راشه درشه پیره بڼه ده، خو که می دا ونه بسکځي”.

“ارام اوسه. حوصله کوه. دې خبرې ته پام وکړه، مور د هغې په نسبت ډېر څه لرو”.

“فکر نه کوم، چي دا دي هغه څه و غواړي، چي مور یې څښتنان یو”.

“ته نادان یې، ستا په دې شیانو سم سر نه خلاصیږي”.

“بڼه سمه ده زه به د دې په وړاندې له حوصلې نه کار واخلم”.

“پوهیږم، ته ډیر بڼه یې”.

“فرگي له ډوډۍ خورلو وروسته پاتیري؟”

“نه. ځان به ترې فارغه کړو”.

ما ورته وویل “بیا بیرته کوټې ته راځو؟”

“هو ولي نه. ستا په نظر نور باید څه وکړم؟”

مور له فرگوسن سره د غرمۍ خورلو په نیت راکښته شوو. د هوټل مجل والي او بسکلا خورا تر تاثیر لاندې راوستې وه. د خوندوري ډوډۍ له پاسه مو دوه بوتله سپین کاپري وڅښل. کانت گریفې هم همالته وو. د ده حال و احوال می واخیست. وراره یې هم ورسره وو، هغه خاص زما د انا په څېر وو. کانت گریفې می بارکلي او فرگوسن ته ورمعرفي کړ په اوریدو یې فرگوسن خورا ځینې متاثره شول. هوټل ډیر غټ او پراخه، خو خالي وو. البته خواړه یې ډیر خوندور ول. شراب ډیر خوندور وه چي په څښلو یې د ټولو طبیعتونه ور واړول. کاترین نورې خوشالی ته اړتیا نه درلودل. اوس ډیره خوشحاله وه. فرگوسن هم اوس په سد شوې وه، زه هم خوشاله وم. د ډوډۍ له خورلو وروسته فرگوسن د خپل هوټل په لور رهي شول. د رخصت پر مهال یې مخاطب کړو، ویل یې اوس ځم او بیدپرم.

ما پښین ناوخته وو، چي دروازه وټکېدل.

“څوک یې؟”

“کانت گریفې تا ته منتظر دی، هغه غواړي ستا سره بیلبارد لوبه وکړي”.

ساعت ته مي وکتل نه وو، تر بالښت لاندې مي ايښی وو.

کاترين ورو وويل “ته خامخا ځي؟”

“چې ولاړ شم، ښه به وي.” په ساعت کې پوښاندې بالا څلور بجې وې. يوڅه په لور اوزمي ورته وويل “کانت گريفي ته ووايه پر پنځه بجې لاندې درځم.”

پاو کم پنځه بجې وې چې کاترين د خدای په امانی په دود ښکل شول. تشناب ته د کالو اغوستلو لپاره لارم. نيکتايې مي تړل ځان مي په هنداره کې وليد، څيره مي بيخي عجيبه غوندي راته ښکاره شوه. د نوو جرابو او کالو رانيول مي بايد له ذهنه نه وای ايستلي.

کاترين “تر ډېره دباندې پاتېږي؟” په ځای کې ښکلې ښکارېده “رمنځ به يو ځل رانکړي؟”

ورښتان يې رمنځول او ما ورته کتل. سر يې پر يوه اړخ ځړولی وو، ټوله ورښتان يې پر همدې اړخ راټوی شوي وو. بهر تياره وه، خو په کوټه کې د څراغ رڼا چې د دې پر ورښتانو او غاړه لگيدل، ورښتانو ته يې پرکا ورکول. ور تير شوم او د ښکلیدو هڅه يې وشوه، له هغه لاس نه مي چې رمنځ يې په نيولې وه ونيول. سر يې لاندې وځړيد. ځان مي د دې سره په بيحده مينه کولو له امله کمزوری احساساوه.

“د ليلا و مجنون تر مينځ فراق مي نه دی خوښ. زړه مي نه غواړي چې ورشم.”

“زما هم نه ده خوښه چې ولاړ شي.”

“نو بيا نه ځم.”

“نه، ولاړشه. يو څو شيبې تيرې کړه بيرته بيا راشه.”

“د ماښام ډوډی به همدلته په کوټه کې وخورو.”

“سمه ده. ته اوس ژر ولاړشه او بيرته ژر راشه.”

کانت گريفي د سنوکر لوبې په کوټه راته منتظر وو. خپله ښښه يې پخول. د سنوکر ميز د پاسه د ځورند څراغ په رڼا کې خورا ضعيفه ښکاريده. له څراغه لږ ها خواته پرميز باندې يو له يخي څخه ډک يو سلور رنگه سطل ښکاريد، چې له ليري لا د چامپن د بوتلانو راوتلي سرونه پکې ښکاريدل. د ده پر لور ورهي شوم، کانت زما په ليدو پر خپل ځای باندې راجست شو. لاس يې راوړاندې کړ. “ډير د خوښی ځای دی چې تاسی دلته ياست. تاسی زما سره د لوبې لپاره ډير لطف وکړ.”

“دا ستاسو پيرزوينه وه، چي مور ته مو د لوبي کولو بلنه راکړل.”

“ستاسي صحت خو به بڼه وي؟ خبر شوم چي په ايسونزو کي زخمي شوی واست. ستاسي د روغتيا په هيله.”

“اوس حاضر دمه د خدای پاک فضل دی بڼه يم. تاسي څنگه ياست؟”

“اوه، زه خو نه مريضيرم، هر وخت بڼه يم. خو ستونزه دا ده چي زيريرم. د زربنت علامي اوس کرار کرار احساسوم.”

“داسي ژر زړه مه اچوه. تراوسه لا ځوان يي.”

“پاره څه درته ووايم؟ غواړي په ثبوت يي درته ورسوم؟ زه په بڼه اسانی سره په ايتالوي خبري کولای شم، خپل ځان د ډيسپلين په چوکاټ کي ساتم، خو کله چي بيا ستري يم په ايتالوي خبري کول خورا راته اسانه شي، نو همدا مي د بوداتوب يوه نښه ده.”

“په ايتالوي خبري کوو کوم مشکل نشته، زه هم لږ غوندي ستري يم.”

“اوه، خو ته چي بيا ستري يي، ستا لپاره به په انگليسي خبري کول اسانه وي.”

“په امريکايي ژبه.”

“هو. مهرباني به دي وي، که په انگليسي خبري وکړي. ډيره ښکلي ژبه ده.”

ما ورته وويل “امريکايان دلته يوه دانه په ټکټ نه پيدا کيري.”

“ياديري به دي هم. د هر چا خپل هيوادوال په تيره بيا هيوادواله ډيره ياديري. دا ما تجربه کړي. لوبه کوو که ستري يي؟”

“نه ستري نه يم. هغه مي محض يوه ټوکه درسره وکړل. څومره وخت به ما ته راکړي؟”

“له هغه راهيسي به دي گني لوبي کړي وي؟”

“نه، ما بيا گرسره دي لوبي ته لاس لا نه دی وروړی.”

“ته به بڼه لوبه وکړي. لس نمرې په سلو کي؟”

“ته زما ستاينه کوي.”

“پنځلس؟”

“ښه خبره ده، خو فکر کوم، شکست به زما په برخه وي.”

“خوښه دي نه ده، چي شرطي لوبه وکړو؟ ستا خو هر وخت داهيله وه چي شرطي لوبه وکړي.”

“هو فکر کوم ښه به وي.”

“سمه ده. اتلس نمرې درکوم، پر هره نمره باندي يوه يوه افغانی.”

ډيره خوندوره سنوکر لوبه يې وکړل. په هغه چانس کي، چي ما په پنځوسو کی درلود زه يوازي تر ده څلور نمرې مخکي وم. کانت گريفی د ساقی د راغوبنتلو لپاره پر ديوال ځورند زنگ وواهه.

هغه چي راغلی، ورته وې ويل “که تکليف نه وي، يو ځلي خو دا د بوتل سر خلاص کړه.” شيبه وروسته يې ما ته مخ کړ “څيناک ښه دی، ستريا پرې ليري کيري.” شراب د يخي د ټوټو په مينځ کي يخ شوي ول او زبردست خوند يې کاوه.

“راځه په ايټالوي به خبري سره کوو. ستا خو به ډيره خوا نه بدپري؟ دا مي اوس ستره کمزوري گرځيدلي.”

لوبې ته مو ادامه پسي ورکړه. بوتل مي څنگته راته ايښی وو او په غورپ غورپ به مي ځيني څيښه. په ايټالوي کي مو يو له بل سره خبرې کولي، هغه هم زياتي نه؛ ځکه ډير فکر او تمرکز مو په لوبه کي وو. کانت گريفی خپلي سل نمرې پوره کړې. ما ته چي کوم وخت راکول شوی وو، څلور نيوې ته پکي رسيدلی وم. دی راته مسک شو او پر اوږه بې وټکولم.

“اوس به هغه بل بوتل وڅيښو او ته به هم ورو ورو د جگري کيسي راته کوي.” زما تر ناستي پوري منتظر شو.

“پر يوه بله موضوع به مجلس وکړو، خوښه دي نه ده؟”

“فکر کوم د جگري خبري دي نه خوښيري؟ سمه ده، په اخبارو کي څه چاپ شوي؟”

ما ورته وويل “هيڅ نه. پر خپل ځان باندي بيريرم يو ډول گنگس يم.”

“ته خو باید د بنار له اوضاع نه باخبره اوسي.”

“په جگړه ایزو حالاتو کې پر کومه موضوع ډیرې لیکنې کېږي؟”

“د باربیوس په نامه یوه لیکوال (تر اور لاندې) او هربرت جورج ویلز د (میسټر بریتانینگ سز ترو ایټ) تر عنوان لاندې، کتابونه لیکلي.”

“نه، هغه نه پکې گوري.”

“څه شي؟”

“هغه یې په دې کې نه گوري. هماغه کتابونه ما په هغه ما په روغتون کې لیدلي وه.”

“نو تر اوسه یې مطالعه کوي؟”

“هو، خو کومه گټه مې پکې نه ده لیدلې.”

“ما فکر کاوه، چې میسټر بریتانینگ د انګلیس د منځنۍ طبقې د خلکو د روحیاتو په اړه ښه اثر دی.”

“د روح په اړه معلومات نلرم.”

“بیچاره. مور دواړه د روح په اړه معلومات نه لرو. ته پر خدای عقیده لري؟”

“د ماښام له طرفه.”

کانت ګریفی مسک شو او په گوتو یې ګیلاس ته څرخ ورکړ.

کانت “له ځان سره به مې ویل، چې څومره مې عمر ډیرېږي، هغومره به مې عقیده سمه شي، خو داسې ونه شول. ډیر د تاسف خبره ده.”

پوښتنه مې ترې وکړل “غواړې له مرګه وروسته ژوند وکړي؟” ځان مې ناڅاپه د مرګ د لفظ په استعمال سره بل ډول احساس کړ، خو ده کوم ارزښت ورته ورنه کړ.

“دا نو بیا د ژوند پر کیفیت اړه لري. کوم ژوند چې اوس یې زه لرم، غواړم تل مدام ژوندی وه اوسم او دا دی تقریباً اوس مې هم ډیر ژوند کړی.” بیا مسک شو. مور په پراخو چرمي چوکیو کې تکیه وهلي ناست وو. د چامپن بوتلان د مېز له پاسه پراته ول، خو زموږ ګیلاسونه مور ته نژدې پراته ول.

“که زما په څیر اوږد ژوند وکړي، نو له ډیرو عجبو او غریبو حالاتو سره به مخ شي.”
“ته خو د ډیر عمر نه یې.”

“دا ظاهري بدن دی چې زیریږي. ځینی وختونه پر دې بیریرم چې گوته می د تباشیر په څیر ماته نه کړم، خو زما روح نه دی زور شوی او نه تر دې هوښیار شوی.”
“تاسی هوښیار یاست.”

“نه. د بوداگانو همدا ستره اشتباه ده. هغوی نور نه هوښیاریري بلکي احتیاط یې ډیریري.”
“شونې ده، چې همدا هوښیاری وي.”

“دا یو ډول غیر جذابه هوښیاری ده. ته په ژوند کي څه شي ته ډیر ارزښت ورکوي؟”
“هغه چا ته چې مینه ورسره کوم.”

“ما هم همداسی فرض کړه. دا داناږې نه ده، بڼه داراته ووايه چې ژوند ته ارزښت ورکوي؟”
“هو.”

“زه هم. ځکه چې همدا زما ټوله دارايي ده او زما د کلیزو میلستیاوي.” بیا یې وخنډل. “ته کیدای شي تر ما پوه او دانا یې. ته خپله د زوکړې کلیزه نه لمانځي.”

له ده می پوښتنه وکړل “بڼه د جنگ په اړه راته ووايه، د جگړې په اړه څه نظر لري؟”
“زما په فکر دا یوه بیخایه جگړه ده.”

“ستا په نظر دغه جگړه به څوک وگتي؟”
“ایټالیا.”

“لامل یې څه دی؟”

“ځکه چې ایټالیا یو ځوان ملت او ولس دی.”

“ځوان ملت او ځوان ولس هر وخت جگړه گتي؟”
“دوی تر یو وخته د بري او سوبي لایق وي.”

“له هغه وروسته څه پېښېږي؟”

“بيا نو همدغه ځوان ملت زړېږي.”

“تاسي ويل، چي تاسي هونښيار نه ياست.”

“گوره ځوانه، دا پوهه او دانايي نه ده. دې ته وايي (له مايوسوونكو فکرو تېښته).”

“ما ته خو همدا دانايي ښکاري.”

“نه داسي نه ده. نور مثالونه هم درکولای شم. بد نه دي. فکر کوم چامپن خلاص شول.”

“هو تقريباً خلاص شوي دي.”

“نور څينېو؟ له هغه وروسته بيا نو زه کالي اغوندم.”

ما ورته وويل “فکر کوم د اوس لپاره همدا کفايت کوي.”

“د زړه څخه وايي؟ نور نه څينېي؟”

“هو.” او پاڅيد.

“هيله لرم بريالی، صحت مند، قوي او بياهم صحت مند اوسي.”

“مننه. په دې هيله يم، چي دا محکه وي او تاسي پرې ژوندي گرځئ.”

“مننه. که چيري دي يو وخت بيا عقیده جوړه شول؛ بيا که زه مړ وم په دعاو کي مي يادوه.

له تا پرته مي له نورو ملگرو هم دا غوښتنه کړې. په دې ارمان وم، چي عقیده به مي جوړه

شي، خو دا ارمان مي پوره نه شو.” پر څيره مي يې يوه دردناکه مسکا په نظر راغلل. د ده

څيره دومره گونجي گونجي وه، چي د خدا په تفسيرولو يې ونه توانيدم. البته د څيري

گونجواله به يې هغه مهال لا پسي زيات شول، کله چي به په خدا شو.

ده ته مي په جواب کي وويل “کيدای شي عقیده مي جوړه شي، په هر حال په دعاوو کي به

دي تل ياد ساتم.”

“ما هم همدا ارمان درلود. ټوله کورنۍ مي پر عقیده باندي مړه شول، خو زما تقدير بيا بل

ډول دی.”

“اوس هم وخت شته.”

“کيدای شي ډير ناوخته وي. کيدای شي ما دومره ژوند کړی وي چې مذهبي احساسات مي له لاسه ورکړي وي.”

“زما عقیده يوازي د شپې لخوا جوړه وي.”

“نو بيا تاسي هم مين ياست. دا مه هيروی، چې مينه مذهبي احساسات دي.”

“تاسي دغه ډول نظر لری؟”

“هو، مننه كوم چې لوبه دي راسره وکړه.” د ميز لور ته ورتير شو.

“ډير بڼه خوند يې وکړ.”

“دواړه به يو خای ولاړ شو.”

شپږديرشم فصل

يوه طوفاني شپه وه. کله، چې راپاڅيدم د باران د څاڅکو برغ مي، چې پر کړکی نښتل واوريد. کړکی خلاصه وه، ځکه يې نو څاڅکي پرته له كوم خنډ نه کوټې ته راتلل. دروازه وټکيدل. ورو په داسي ډول چې کاترين راويښه نه شي، له کټ نه راکښته شوم او د دروازي لور ته ورتير شوم. دروازه چې مي خلاصه کړل، پر ساقي مي سترگې وښتې. لوی باراني کوټ يې اغوستی وو. په لاس کي يې لنډه خولۍ نيولي وه.

“بناغلي، ستا لپاره مي يو خبر راوری.”

“خدای دي خير پيښوي، څه خبره ده؟”

“خبره تر خبرې اوښتې ده.” شا وخوا مي وکتل. کوټه تياره وه. د کوټې پر غولي مي له کړکی نه پر راغلو اوبو باندي سترگې وښتې “دڼنه راشی.” له لاسه مي ونيو او تشناب ته مي دڼنه بوت. دروازه مي قلف کړل او څراغ مي ولگاوه. زه د حمام د ټپ پر څنډه ورته کښېناستم.

“ايميليو څه خبره ده؟ ستونزه کي خو نه يې؟”

“ستونزه کي زه نه، تاسي ياست”.

“څه وايي؟”

“پوليسو ستا د نيولو پلان جوړ کړی او سهار به يې په عملي کيدو پسي راشي”.

“دا اوس ته څه وايي؟”

“زه د دې لپاره راغلم، چي تا ته خبر درکړم. د بنار په يوه کافي شاپ کي د دوی له دغه پلانه خبر شوم”.

“پوه شوم”.

ساقی پر خپل ځای د بت په څېر له څه ويلو پرته له لاندې کوټ او لنډې خولې سره ولاړ وو.

“زما د نيولو لامل څه دی؟”

“فکر کوم، له جگړې سره کوم ارتباط لري”.

“مشخص لامل يې درته معلوم دی؟”

“دقیقاً نه. خو فکر کوم، وړاندي يې په پوځي جامو کي ليدلی وي. له کله چي دغه شاتگ پيل شوی دوی ټوله نيسي”.

يوه شيبه مي فکر وکړ.

“پوليس څه وخت راپسي راځي؟”

“گهيځ مهال، خو دقيق وخت يې نه دی راته معلوم”.

“ستا په نظر، بايد څه وکړم؟” خپله لنده خولې، چي اوس هم ځاڅکي ترې توييدل په دوشی کي واچول.

“که له کومي خبرې څه بيره نه لری، زنداني کيدل دومره خبره نه ده، البته زنداني کيدل بڼه نه دي، په تيره بيا اوس”.

“نه غواړم، چي زندان ته ولاړ شم”.

“نو بيا سويزرلنډ ته ولاړ شه”.

“څنگه؟”

“زما په کښتۍ کې.”

“اوس خو هوا طوفاني ده.”

“طوفان ختم شو. که څه هم لار به تکليفي وي، خو ميوه به يې خوړه وي.”

“څه وخت بايد حرکت وکړو؟”

“همدا اوس. کيدای شي پوليس ستا نيولو ته ډير وختي راشي.”

“زموږ د غوتو اوسامانو په اړه څه وايست؟”

“ټول سره يو ځای کړئ. ميرمن دي تياره کړه. زه د هغو څارنه پخپله کوم.”

“ته به چيري يې؟”

“تر هغو چي تاسي ځانونه اماده کوي، زه همدلته په تشناب کې ستاسي انتظار کوم. نه غواړم دباندي په دهلېز کې مي څوک وويني.” دروازه مي خلاصه کړل راووتم بيرته مي په ده پسي بنده کړل او د خوب کوتې ته ولاړم. کاترين راپاڅيدلې وه.

“څه خبره ده گرانه؟”

“هيڅ نه. غواړې، همدا اوس سويس ته ولاړه شي؟”

“ته ځې؟”

“نه. زړه مي غواړي چي همدلته ښه ډير خوب وکړم.”

“خبره څه ده؟”

“ساقې وايې چي پوليس سهار زما په نيولو پسي راځي.”

“هغه خو به ليونې نه وي؟”

“نه.”

“نو بيا گرانه بيره وکړه. ځان تياروه چي حرکت کوو.” دا د کت پر څنډه کښېناستل، تراوسه گنگسه وه. “ساقې تراوسه په تشناب کې دي؟”

“هو”.

“نو زه به نه لمبیرم. زه جامې تبدیلوم، گرانه که دي مخ و اړوي بڼه به وي. په یوه دقیقه کي ځان تیاروم”. څنگه چي نایت گون یې ایسته کړ و اورین کمر یې ولیدل شول. بیا مي د دې په غوښتنه مخ و اړاوه. د حاملگی له امله یې گیده لویه ښکاریده، ځکه یې نه غوښتل چي ورته وکتل شي. ما هم ځان اماده کاوه او پر کړکی د باران څاڅکو ته غور وم. زما غوټه وړوکي وه، په یوه شیبه کي ټوله سره یوځای شول. “کاترین که ستا شیان ډیر دي، زما په غوټه کي ځای شته”.

“زه اماده يم. اوه، گرانه څومره بي عقله يم. ساقی ولي په تشناب کي دی؟”

“نش — هغه زمونږ غوټو وړلو لپاره منتظر دی”.

“اوه، ساقی ډیر نامي سړی دی”.

“هغه مثل یې ناحقه نه دی کړی چي وایي، زور یار زین کړی اس دی. دی مي له ډیره وخته ملگر دی. یوځلي مي ده ته پایپ والا تنباکو رالیرلي ول”. له کړکی مي بهر وکتل، تیاره وه. سیند می نه شوای لیدای. دباندي تر شنه اسمان لاندې له تیاري او بارانه پرته بل څه نه ول. باد لا اوس خاموشه شوی وو.

کاترین “زه تیاره شوم”.

“سمه ده”. زه وه تشناب ته ورغلم “ایملیو غوټې دغه دي”. ساقی دواړې غوټې واخیستې.

کاترین “ستاسو له مرستي مننه”.

“نه اغلي دا څه دي. ستاسي سره په مرسته ډیر خوشحالیرم. او بله خبره دا، چي ستاسي سره په مرسته زه خپل ځان له ستونزو خلاصوم”. ما ته یې وویل “غور شه زه دغه غوټې د مزدورانو د زینو له لاري لاندی وړم بیا له هغه لاري وه کښتی ته ځم، تاسي هم، چي بهر راځئ، ځانونه داسي واچوی، لکه قدم وهلو لپاره چي بهر وزی”.

کاترین “د قدم وهلو لپاره ډیره ښکلې شپه ده”.

“په هر صورت بیا هم نحصي ده”.

کاترین “له ما سره خو لا شکر دی سایوان شته”.

له ګوتې رابهر شوو. دهلیز ته راووتو. په پراخو او نریو کارپیټ شوو زینو کې لاندې ولاړو. کښته له زینوسره خادم د میز تر شا ناست وو. زمور له لیدو سره حیران شو.

خادم “تاسې دباندې وزی؟”

“هو. مور غواړو، په سیند کې راغلی طوفان وویږي.”

“مشره، له تاسې سره سایوان شته؟”

“نه. دغه ګوت د اوبو د مخنیوي لپاره کافي دی.” ګوت ته یې له شک سره وکتل “بناغلي، تاسې تم شئ، زه همدا اوس تاسې ته سایوان راوړم.” خادم له دې ویلو سره ولاړ او شیبه وروسته له یوه غټ سایوان سره راستون شو. “یو څه غټ دی.” لس لیرې مې ورکړې.

“او، صاحبه تاسې ډیر مهربان یاست. ډیره زیاته مننه.” دروازه یې همداسې خلاصه پرېښودل مور نو نور د خپل مزله په لور تګ پیل کړ. ده کاترین او کاترین وه ده ته مسکې شول.

خادم “په طوفان کې تر ډیره مه پاتیرئ، تاسې او آغلي به لاندې شئ.” دی دوهمه درجه خادم وو، انگلیسي یې هم ماته ګوډه زده وه.

ورته ومې ویل “مورله خیره بیرته ژر راستنیرو.” تر غټ سایوان لاندې په تیاره او لاندې باغ کې روان شوو. له باغه چې راووتو، پر یوه سایوان لرونکې لار باندې وربرابر شوو. د سیند له پاسه بڼه تند باد چلیده. هوا یخه وه او پوه شوم، چې په غرونو کې واوړه وورې. د کښتو له قطار څخه تیر او لنگر ته، چې ساقې راته منتظر وو، ولاړو. اوبه تاریکې ښکارېدې. ساقې د شا له خوا د ونو له قطاره راووت.

ساقې مخاطب کړو “ستاسې ګوتې په کښتۍ کې دي.”

“ستا د کښتۍ پیسې به درکړم.”

ساقې “اوس څومره پیسې در سره دي؟”

“ډیرې نه دي.”

“اوس پروانه لري بیا یې وروسته راولیره.”

“څومره راولیرم؟”

“هر څومره، چي ستا راباندي پيرزو وي.”

“نه، راته ووايه څومره؟”

“که له خيره ورسيداست نو پنځه سوه فرانکه راوليره، چي ورسيري دا دومره شي نه دي.”

“سمه ده.”

يوه کڅونه يې په لاس کي راکښينودل “په دې کي سنډويچ دي. په ټول هوټل کي همدا وه. يو بوتل براندي او يو بوتل شراب هم پکښي شته.” دغه شيان مي په خپله غوټه کي کښينودل. “د دې شيانو پيسي به درکړم.”

“سمه ده، پنځوس ليري راکړه.” پيسي مي يې ورکړي. “دغه براندي اعلي درجه دي. وه اغلي ته يې په ورکړه کي مه شرميره.” ساقی کښتی نیولی وه، خو د ډبرين ديوال په خوا کي يې بيا هم جل واهه. له کاترين سره مي کښتی ته په ورختو کي مرسته وکړل. دا د کښتی په پای کي کښناستل او کوسې يې پر ځان تينگه راونغاړل.

“ته پوهيري چي چيري ځي؟”

“ده سيند وه لوري خواته.”

“د لاري واټن درته معلوم دي؟”

“تر لويينو تيريرو.”

“تر لويينو، کانيرو، کانوباو، او ترانانو تيريرو. څو چي وه بريساگو ته نه ياست رسيدلي تاسي له سويس څخه دباندي ياست تر مونت تاماري بايد تير شئ.”

کاترين “څو بجې دي؟”

“يوولس.”

“تاسي به د سهار اوو بجو ته ورسيري، په شرط د دې چي کښتی به مسلسل روانه وي.”

“لار څومره ده؟”

“پنځه ديرش كيلومتره.”

“څنگه به څو؟ په دې باران کي يوه قطب نما هم بايد وي.”

“نه. تاسي به لمړی ایزولا بیلا ته ولاړ شی. بیا به د ایزولامډرې په هاغه بل اړخ کې د باد په ملګرتیا مخ په وړاندې ولاړ شی. باد به تاسې وه پالنزا ته ورسوي. هماغه به تاسې رڼاوي ووينی. له هغه وروسته پر ساحل ورپور یوزی.”

“کیدای شي، د باد لوری بدل شي.”

“نه. باد تر درو ورځو پوري پر همدې مسیر چلیږي. له (مټرون) نه سیده رالوزي. په کبنتی کې یو دبلې هم شته، کیدای شي له کبنتی نه د اضافي اوبو د پاشلو لپاره مو اړتیا ورته پیدا شي.”

“د کبنتی یوڅه پیسې به اوس درکړم.”

“اوس نه. کله، چې خپل منزل ته ورسیداست بیا یې راولیره.”

“سمه ده.”

“د غرقېدو خطر لږ دي.”

“دا یې بیا بله خوشالي.”

“ورځی له خیره. له باد سره په ملګرتیا کې ولاړ شی.”

“سمه ده.” زه هم وه کبنتی ته ورپورته شوم.

ساقی “د هوټل کرایه دي پرینودل؟”

“هو. زموږ په خونه کې مې په یوه پاکټ کې ایښي.”

“سمه ده. ښه بخت مشره.”

“نیکمرغه اوسئ او ډیره زیاته مننه.”

“که غرق شوي، بیا به مننه راڅخه ونه کړي.”

کاترین “دی څه وايي؟”

“وايي ښه سفر ولری.”

کاترین ده ته وویل “ښه بخت او ډیره زیاته مننه.”

“تاسي آماده ياست؟”

“هو”.

دی را چوک شو او کبنتی یې راتیله کړه. ما اوبو ته پاروگان ورواچول. وه ساقی ته می لاس وښوراوه. ده هم لاس راته وښوراوه. له هوټل نه راوتونکي رڼاگانې می لیدلې او پارو می واهه. تر هغو می سیده پارو واهه، چي رڼاگانې می له سترگو نهامي شوي. سیند ارام او خاموشه وو، خو مور له باد سره په ملتیا وړاندي روان وو.

اوه دیرشم فصل

په تیاره کي می پاروگان وهل او وړاندي روان وو. باران اوس دریدلی وو، خو کله چي به سیلی راوالتو د باران څاڅکي به هم ورسره مله ول. بیخي تپه تیاره وه او له بلي خوا بیا د یخ باد له لاسه هم طاقت نه کېده. کاترین د کبنتی په پای کي ورله ټوله ناسته وه. دا می لیدل؛ خو د پاروگانو سرونه می نه لیدل چي چیري ډوبېدل. اوږده اوږده پاروگان ول، خو په چرم کي نه وو نیول شوي، چي له خورلو او گزولو څخه ژغورل شوي وي. زه به یو ځلي تیت شوم، بیا به راپورته شوم، بیا به می ځان مخ ته تپله کړ او هڅه می کول چي په ارامی پاروگان ووهم. پاروگان می د باد له امله پر نه کړل. پوهیدم چي لاسونه به می تڼاکي کیري، خو دومره ژر می تڼاکي کېدو ته نه پرېښودل. کبنتی سپکه وه په اسانی وړاندي تلل. په تاریک سیند کي په تیاره اوبو کي روان وو. په تیاره کي د لاس گوتې له نه ښکاریدې، خو دعا می کول چي له خیره ژر پالنزا ته ورسیرو.

پالنزا مو گردسره ونه لیدل. باد له کبني نه پورته چلېده. خپل تگ ته مو ادامه ورکړه، چي خبریدو له پالنزا نه تېر شوي وو او د ښار رڼاگانې مو هیڅ ونه لیدلې. په سیند کي له ښه مزله وروسته، د رڼا یوڅه څرک ولگېد. ساحل ته چي ورنژدې شوو، هغه(انتر) وه. له دې رڼاگانو چي تېر شوو، بیا مو تر ډیره نه کومه رڼا او نه هم ساحل ولید. بس یوازي مور وو او د څپو له پاسه ښه په زور پارو وهل وه. ځیني وختونه به څپو کبنتی پورته کړل او وچ پاروگان به می په لاسو کي پاتي شول. زښت په زحمت او تکلیف وو، خو مور هم همت نه بایلوډه او پارو مو واهه. په لار کي د یوې صخري له برآمدگی سره، چي زمور په خوا کي وه، مخ په مخ شوو. اوبه به پر صخره لگیدلې، شریپهاری به یې کاوه، پاس به تللي بیا به بیرته یو ناڅاپه لاندي راتلي. ښی پارو می په زوره راکش کړ او په چپ پارو می اوبه

پوري وهلي، او دوهم ځلي بيا سيند ته ورداخل شوو. صخره ورو ورو له مور څخه ليري كيدل او وروسته له سترگو پناه شول او مور د سيند د هاغاري په لور حركت كاوه.

كاترين ته مي وويل “د سيند په څنډه كي روان يو”.

“له پالنزا راتېر شوو؟”

“هو. داسي بنكاري، لكه ځيني راتېر شوي يو”.

“گرانه ستړي شوي خو به نه يي؟”

“تراوسه لا نه”.

كاترين “پاروگان ما ته راکړه، يو گړي به يي زه ووهم”.

“نه. تراوسه خو لا زه پرې غبنتلي يم”.

كاترين “بېچاره فرگوسن، سهار چي كله زمور ليدو ته راشي، ځاي به وي جولا به نه وي”.

“په هغه خبره مي لا چندانې فكر نه دي خراب. زه غواړم، وړاندي له دې چي سهار شي او ساحلي ساتونكي مو وويني، ځان سويس ته ورسوم”.

“اوس څومره لار پاتي ده؟”

“تقريباً ديرش كيلومتره”.

گرده شپه په پارو وهلو راباندي تېره شول. په اخر كي مي د بدن سپک بيخي ختم شو. ان پاروگان مي يو له بل سره نژدې كولاى نه شواى. څو ځلي د سيند له غاري سره بڼه ټينگ ټكر شوو. له دې بيړې چي په سيند كي ورك نه شو، د سيند پر څنډه څنډ روان وو. په تگ تگ كي به يو ځلي د سيند څنډې ته دومره ورنژدې شوو، چي د سړك اړخو ته ولاړ، د ونو قطارونه او د غره ډډې به لا معلوميدې. وريځي له اوبو نه خالي شوي وې، ځكه نو باد په وريځو پسي رااخيستي ول او اسمان يي په يوه شيبه كي صاف كړ. د اسمان له صافېدو سره سپينه سپورمى رابنكاره شوه. شاته مي وكتل، د كستاگنولا²⁹ له پاسه تپه تياره وه. د سيند واورو ته ورته څپو كي د سپورمى انځور و او د واورينو غرو له پاسه اصلي سپورمى زمور سيل كاوه. دې هرڅه تر ډيره دوام ونه كړ، وريځ بيا پر اسمان خپره شول او په څو

²⁹ د سويس د لوگانو ساحلي ښار پر څنډه يو پروت كلي دى.

شيبو کي بي سپورمي، غرونه او د سيند څپي زمور له سترگو پناه کړي. البته رڼا د پخوا په نسبت زياته شول او ساحل راته ډير واضح بنکاريد. هر څه ډير واضح بنکاريدل. هڅه مي کول، کبنتي له دغه ځايه ليري بوزم، ځکه که پر سرک باندي پوليس وای مور بي ليدلو او ما نه غوښتل، چي پوليس مو وويني. اسمان چي بيا ځلي صاف شو، د غره په ډډو کي ولاړي سپيني او دنګي ماڼۍ او د ونو د قطارو له مينځه سپين سرک رابنکاره شو. خو زه لا تر اوسه مقصد ته رسيدلی نه وم او پارو مي واهه.

سيند برداره شو او له ساحله ورپورته، د غره له ډډي سره بيا د رڼا څرک رابنکاره شو. به گمان اغلب همدا لويينو وه. د ساحل په هغه بل اړخ کي مي د غرو په منځ کي يوه خاليگاه غوندي ځای تر سترگو شو، فکر مي وکړ، چي همدا به لويينو وي. که چيري هغه لويينو وه، نو زمور سفر په بڼه حالت کي وو. پاروگان مي له اوبو راوکښل او د کبنتي په سيټ کي مي ځان وغورځاوه. پاروگانو خورا او بېحده ستړی کړم وم. بازوگانو، اوږو او شا مي درد کاوه. لاسونه مي د حرکت نه ول.

کاترين “زه به سايوان پاس ونيسم، باد هم چليري د باد په مرسته کولای شو، وړاندي ولاړ شو.”

“ما ته لار رابنويولای شي؟”

“هو، کومه ستونزه به نه وي.”

“نو بيا دغه پارو درواخله. له بازو سره بي جوخت ونيسه او د کبنتي له ژي سره کښېنه. زه به سايوان ونيسم.” د کبنتي پای ته ورغلم او پارو نيولو چم مي وروښود. د خادم راكري لوی سايوان مي راواخيست، د کبنتي په مخ کي کښېناستم او له يوه کړپ سره مي خلاص کړ. دواړي پښي مي خلاصي کړي، په سيټ کي کښېناستم او په دواړو لاسو مي سايوان بڼه محکمه ونيو. باد چي څنگه تر سايوان لاندي شو، پرته له ځنډه کبنتي په حرکت شول. تر خپله وسه مي هڅه کول، چي سايوان د کبنتي له دواړو ځنډو سره بڼه سم ونيسم. ده بېحده زور واهه او ورسره کبنتي هم بڼه په سپيد روانه وه.

کاترين “وا، ډير بڼه روان يو.” د سايوان د لاستي پرته مي بل هيڅ شی نه ليدل. ده زور واهه او کشېده، ورسره مور هم وړاندي روان وو. پښي مي راټولي کړي او سايوان ته مي سيخي کړي. که مي کتل، سايوان يو ناڅاپه راکور او يوه ځنډه بي زما پر ټنډه باندي ولگيدل. کوبښس مي وکړ، چي سايوان بيرته بڼغ ودروم، خو باد تر لاندي وو او ما ته يي د

سمېدو وخت رانه کړ. ساپوان له سره تر پایه پوري په بنور کي وو. د ده له سمېدو چي نامیده شوم، باره مي نو له چوکي نه راخلاص کړ او په کښتۍ کي مي کښېښود. زه بیرته کاترین ته ورغلم، چي پارو ځيني واخلم، خو د هغې خوله له خدا نه ډکه ډکه کېدل. زما لاس يې ونيو او لای يې خندل.

پارو مي ځيني واخيست او ورته ومي ويل “څه خبره ده؟”

“ساپوان چي دي نيولي وو، بيخي بل ډول ښکاريدې”.

“رینتیا هم”.

“گرانه، غصه کیره مه. واقعاً جالبه وه. ساپوان چي دي نيولي وو، ډیر برداره او معصوم ښکاريدې”. له خدا يې ستونی وچ شو.

“زه به کښتۍ وچلوم”.

“ته يو گری استراحت وکړه. يو څه ځیناک هم وکړه. ډیره اوږده شپه ده او ډیره لار مو وهلي”.

“کښتۍ باید د سیند له څپو وباسم”.

“زه به مشروب درته راوړم. یوه شیبه هوسایي ښه ده گرانه”.

پاروگان مي راواخيستل او بیا رهي شوو. کاترین بیک خلاص کړ، د براندي بوتل يې ځيني راوايست او ما ته يې راکړ. له بوتله مي سرپوښ ایسته کړ او يو غټ غورپ مي ترې وکړ. غورپ خوندور او گرم وو. گرمواله يې زما په تول بدن کي غځوني وکړې او يو نوی روح يې راپکښې پوه کړ “براندي ډیر ښه خوند کوي”. سپورمی بیا د وریخي تر شا پټ پټانی کاوه، خو بیا هم ساحل ښکاریده. داسي ښکاریدل چي یوه بله دماغه هم تر ډیره په سیند کي ننوتې وه.

کاترین ته مي وویل “کاترین، یخ خو دي نه کیري؟”

“نه زه ښه یم. خو یو څه خسته غوندي یم”.

“تر پښو لاندي اوبه سیند ته واچوه او پښي دي لاندي کښېږده”.

له ځیناکه وروسته، مي بیا پارو ته کش ورکړ او کاترین بیا له کښتۍ نه اوبه لاندي پاشلې.

“دبلی خو راکره، یو څه اوبه پکښې څینم.”

“هغه بیخي چټل دی.”

“پروا نه لري، زه به یې پریولم.”

کاترین لمړی دبلی پریولی او بیا یې له اوبو ډک ما ته ونيو. د برانډي له څینلو وروسته تبری شوی وم، اوبه هم یخي زمړیني وې، چي ومي څینلې غاښو مي ځانگي ورسره وکړې. ساحل ته مي وکتل، اوس نو دماغې ته ورنژدې شوي وو. له وړاندي پراته خلیج نه رڼاوي ښکاریدې.

کاترین ته مي وویل “منه”. دبلی مي بیرته ورکړ.

“تشکر. نوري هم شته، که یې څیني.”

“د خوراک یو شی درکړم؟”

“اوس نه. یو څه وخت وروسته، چي وړي شوو، وبه یې خورو.”

“سمه ده.”

په سیند کي وړاندي روان وو او هغه څه چي مور ته له لیري څخه یوه دماغه ښکاریده یوه کوچنی شانته جزیره وه. د سیند په هغه برخه کي چي مور پکښې روان وو، ورو کمبره کېده. سپورمی یو ځلي بیا راپورته شول، اوس نو که ساحلي ساتونکي پر گزمه باندي وای، مور یې په ډیره اسانی لیدای شوای.

کاترین مي وپوښتل “څنگه یې؟”

“ښه یم. څومره لار لا پاتي ده؟”

“تقریباً اته میله به پاتي وي.”

“اوس هم ډیر لار ده. خوارکيه، بیچاره. ته لا ژوندی یې؟”

“هو. تراوسه خو لا ساه راپکښې چلیري، خو لاسونه مي یو څه درد کوي.”

په سیند کي نور هم وړاندي ولاړو. د سیند په بني اړخ کي د پراته غر په مینځ کي یوه سوره وه. د سیند له دغې څنډې سره د مځکي او اوبو تر مینځ چندانې ډیر واټن نه وو.

همدا کانویو و. مور چي د سیند له ځنډې سره بڼه نژدې روان وو، د ساحلي ساتونکو له بیړې بیرته له ځنډې لیرې شوو. په مخکي مو یو بل لوی غر پروت وو. که څه هم د حرکت نه وم، خو بیا می هم ځانته ډاډ ورکاوه، چي اوس نو دومره لار نه ده پاته. البته بیا هم له کاره وروسته، چي کله څوک ستړی شي، وړوکي ستونزه ورته لویه بڼکاري. پوهیدم، چي لمړی باید له هماغه لوی غره نه تېر شم او له پنځه میله تگ وروسته به سویسي اوبو ته ورداخلیږو. سپورمی ورو ورو په کښته کیدو وه، خو وړاندي له دې چي بشپړه کښته شي، وریځ پرې راغلل او پټه یې کړل. بیا تیاره شوه. اوس به می نو یوه شیبه پارو واهه او بیا به می یوه شیبه هوسایي کول.

کاترین “اوس به نو یو گړی زه پارو ووهم. پارو راکړه”.

“تراوسه لا زه پرې غښتلی یم”.

“بیخي نه. ما ته یې راکړه زما به هم یوه شیبه پام په بله شي”.

“وايم ما ته یې راپریږده”.

“بلکل نه. ورو ورو پارو وهل د حامله میرمنې لپاره گټه لري”.

“سمه ده. خو احتیاط کوه. زه به همالته درشم. او ته د کښتۍ پر دواړو ځنډو لاس نیسه او راشه”.

د کښتۍ پای ته ولاړم او همالته کښېناستم. د کوټ کالرونه می راجگ کړل او کاترین ته می کتل چي پارو یې واهه. بڼه پارو یې واهه، خو پاروگان ډیر لوی ول او همدې لویواله دې ته مزاحمت کاوه. ما خپل بیک خلاص کړ، یو څو سنډویچه می ترې راوايستل او له براندي نه می غورپ وکړ. دومره خوند یې وکړ، چي وایم شپاړس. بل گیلان می هم ډک کړ.

“هر وخت چي ستړی شوی، بیا رارغ کړه”. شیبه وروسته می بیا ورته وویل “پام کوه چي پارو دي له نس سره ونه نښلي”.

کاترین په داسي حال کي چي پاروگان یې په لاس کي نیولي وو، وویل “که ونښلي نو ژوند به نور هم اسانه شي”.

یو بل گیلان براندي می ځانته ډک کړ.

ما ورته وویل “ته څنگه یې؟”

“بيخي سمه يم”.

“که سترې شوي، بيا رغ راباندي وکړه”.

“سمه ده”.

له لږ براندي څينلو وروسته مي د کبنتی دواړې څنډې ونيولې او وړاندي ورغلم.

“اوس نه. ډير بڼه روان يو”.

“ته بيرته خپل ځای ته ولاړه شه. ما ځان هوسا کړ”.

يو څو شيبې د براندي په زور بڼه په بیره او سرعت وړاندي ولاړو. شيبه وروسته مي نو د بدن سيک ورو ورو مخ په ختميدو شو. په څو لحوو کي مي ژامي په لږزه شوې. له براندي څينلو نه وروسته له مسلسل پارو وهلو له امله مي د ژړو د راپورته کيدو احساس کاوه.

کاترين ته مي وويل “په گيلاس کي يوڅه اوبه راکړه”.

“همدا اوس به يې درکړم”.

له صبح دم سره لږ لږ باران پيل شو. باد نه وو، که وو هم پر مور نه لگيده، ځکه شاته مو غر وو. پوه شوم، چي نور نو سهار کيدونکی دی، نو گونډې مي ورته ووهلې او داسي بڼه سم مي پارو ته کش ورکړ. نه پوهيدم، چي چيري او په کوم ځای کي يو؛ خو زما هدف د سيند سويسی برخي ته ځان رسول وو. گهيځ وختي ساحل ته نژدې راوړسيدو. د سيند ډبرينه څنډه او له هغې سره ولاړي ونې له کومي ستونزې پرته بڼه سمې معلوميدې.

کاترين “دا د څه شي رغ دی؟” پر پاروگانو مي تکیه وکړل او غوړونه مي څرک کړل. په سيند کي يوه ماشيني کبنتی راروانه وه. خپله کبنتی مي لږ څه گوبنې ته کړل او دواړه غلي کبنبناستو. د کبنتی رغ ورو ورو رانژدې کيده. ورته کتل مو په باران کي له مور لږ شاته تېره شول. د کبنتی په پای کي څلور ساحلي ساتونکي ولاړ ول. الپيني ډوله فولادي خولې يې پر سر کړي وې. د باراني کوټ کالرونه يې جگ درولي ول. توپکان يې شاته پسي ځوړند ول. گهيځ وو، دوی ټول خوبوري بنکاريدل. پر خولې او د باراني کوکت پر کالر باندي يې ژړ ډوله کربنې گنډل شوي وې. کبنتی په خپل برهاري کي نوره هم وړاندي ولاړل او بيا له سترگو پناه شول.

بیرته په سیند ورگډ شوم. اوس مور و ه سرحد ته دومره نژدې وو چې د ساتونکو وه بڼه راغلاست ته اړتیا نه وه. تر باران لاندې مو درې پاوه نور مزل وکړ. د ماشینی کښتی برهاری می یو ځلي بیا واورید، دا ځلي هم تر هغو غلي وو، څو چې کښتی بڼه را نه لیري او برهاری یې د سیند په څپو کې نهام شو.

ما ورته وویل “کاترین، فکر کوم سویس ته له خیره راورسېدو”.

“رینتیا؟! ”

“هر وخت چې مو له سویسي پوځیانو سره ولیدل، باور به می راشي”.

“یا هم د سویس له سمندري پوځیانو سره”.

“د سویس سمندري پوځ کوچنی خبره نه ده. کیدای شي، هغه کښتی چې اوس تیره شول د سویس د سمندري پوځ وي”.

“که سویس ته راغلي یو، نو ناشته به وکړو. د دې ځای رولونه، کوچي او مربا ډیره خوندوره ده”.

تازه سهار او بنکلی باران وریده. له مور نه بڼه لیري د سیند په مینځ کې لا اوس هم باد چلیده او د اوبو له پاسه یې له مور نه لیري سپینو سپینو حبابو موجونه وهل. اوس له خیالی نړۍ پرته په حقیقي نړۍ کې باوري وم، چې په سویس کې یم. ساحل سره د ولاړو ونو تر شا گڼ کورونه ښکاریدل. لږ ورهاخوا یو کلی وو، د غونډۍ له پاسه څو ډبرین کورونه، مانی او یوه کلیسا له ورايه معلومېده. د سیند له څنډې سره پر تېر شوي سړک باندې می په پولیسو پسي وکتل، خو څوک می تر سترگو نه شو. اوس نو سړک ته ډیر ورنژدې شوي وو. یو عسکر می چې له خورنځای نه راووت، ولید. خړه دریشي او د جرمنیانو په څیر فولادي خولۍ یې په سر کړې وه. ځوان، او تکره ښکاریده. د چارلي چاپلین په څیر بریتونه یې پرې ایښي ول. پر مور یې هم یو نظر راعطا کړ.

کاترین ته می وویل “لاس ورته وښوروه” کاترین هم لاس ورته وښوراه، هغه ورته مسک شو. کښتی می پر هماغه ځای ودرول، اوس نو د کلي پر برابري رارسیدلي وو.

کاترین می مخاطب کړل “درځه له خیره، نور به نو سویس ته ورداخل شو”.

“له ډیر احتیاط سره باید وړاندې ولاړ شو، زه نه غواړم، چې سرحد ته مو بیرته واپس کړي”.

“ سرحد اوس له دې ځايه ډير ليري دى. زما په نظر دا يو سرحدي ښار دى. زه په ډاډ سره ويلي شم، چي همدا بريساگو ښار دى.”

“دلته به ايتالويان نه وي؟ په گمرکي ښارو کي تل دواړه اړخونه وي.”

“البته په جگړه ايزو حالاتو کي نه. فکر نه کوم، چي دوى دي ايتالويانو ته، سرحد ته د راوښتو اجازه ورکړي وي.”

د ښار په ليدو نه مړېدم. په لنگر کي د ماهيگيرانو گني کښتى او د ماهيانو نيولو جالونه پراته ول. ښکلى باران ورپيده.

“څنگه نور نه کښته کيږو؟ سهارنى به هم وخورو.”

“سمه ده.”

په چپ پارو مي کښتى وه ساحل ته نژدي کړل. بيا وه لنگر ته نژدي ورغلو. کښتى مي سيده کړل او يوه څنگته شوو. پاروگان مي په کښتى کي پريښوول. يوه اوسپزه توتېه مي راواخيستل، پر يوه لنده ډبره مي کښيښوول، پښه مي پر تكيه کړل او د سويس په خاوره کي مو قدم کښيښود. کښتى مي وتړل او کاترين ته مي د مرستي لپاره لاس وروغځاوه.

“راځه له خيره. ډير خوشحاله يم.”

“هغه زموږ سامانونه؟”

“همدلته يې په کښتى کي پريږده.”

له کاترين سره مي په گډه د سويس پر خاوره قدم کښيښود.

کاترين “ډير ښکلى هيواد دى.”

“ښه ځاى نه دى؟”

“راځه، له خيره اوس به ناشته وکړو.”

“ښه هيواد نه دى؟ تر قدمو لاندي محکه يې لا يو بېل ډول خوند لري.”

“زه ډيره ستړي يم، احساسات مي چندانې په مزه کي نه دي، خو بيا هم ښکلى هيواد معلوميري. گرانه، ته ريښتيا هم ډاډه يې چي موږ له هماغه خونري هيواده راوتلي يو؟”

“بلکل. زه ډاډه یم. البته زما هم وړاندي هیڅ باور نه کیده.”

“هغه کورو ته وگوره. عجب بڼکلی هیواد! همالته به یو ځای ناشته هم وکړو.”

“باران یې لا خوند کوي. دا ډول باران په ایټالیه کې نه وو. ډیر خوندور باران دی.”

“او مور هم راورسیدو! ستا ریښتیا هم باور کېږي، مور سویس ته راغلي یو؟”

ریستورانته ته دننه ورغلو او یوه پاک لږگین میز ته کښېناستو. مور دواړه له خوښۍ نه په جامو کې نه ځایېدو. یوه نفیسه میرمن چې پیش بند یې تړلی وو، زموږ خواته راغلل او د اډر په اړه یې پوښتنه رانه وکړل.

کاترین “رول، مربا او قهوه.”

“د بخښني په غوښتنو سره باید درته ووايم، چې په جگړه ایزو حالاتو کې مور رول نه لرو.”

“نو بیا ډوډی راوره.”

“ډوډی به برشته کړو.”

“سمه ده.”

کاترین ورته وویل “زما لپاره یو څو هگی هم درسره راوره.”

“او د بڼاغلي لپاره څومره هگی؟”

ما ورته وویل “درې دانې.”

“څلور دانې گرانه.”

“څلور دانې.”

میرمن ولاړل. کاترین بڼکل شول او لاس یې تینګ ونيو. په ریستورانته کې ناست او یو بل ته مو کتل.

“څومره مینه ناکه ځای دی.”

“ریښتیا هم مینه ناک دی.”

کاترین وویل “که رول نشته، پروانلري. ټوله شپه مي د رول په اړه فکرونه وهل. خو کومه خبره نه ده. زما هيڅ فکر نه دی په خراب”.

“فکر کوم، ډير ژر به مو گرفتاره کړي”.

“فکر مه خرابوه. له هر څه نه وړاندي به ناشته وکړو. ناشته چي مو وکړل، که مو بيا ونيسي هم کومه خبره نه ده. بيا دوی په مور څه کولای هم نه شي. ځکه بریتانوي او امریکایي تابعیتونه لرو. هغه هم له بڼه شاليد سره”.

“له تا سره پاسپورټ شته؟”

کاترین “هو. دغه بحث به پریردو. د خوبنی او خوشالی نړی ته راشه”.

ما ورته وویل “تر دې زیاته خوشحالي نه شم کولای”.

یوه پنډه، خړه او لکی داره پیشي مي رابنکاره شوه. زمور د میز لور ته رارهي شول. لکی یې پورته نیولې وه، ځان یې زما پر پینه باندی ومبڼه له هر ځل مښلو سره یې پر هاری کاوه. لاس مي وروغځاوه او ومي رټل. کاترین راته پام شو او ویې خندل.

“کافي هم راورسیدل”.

له ډوډی خوړو وروسته زمور د هرکلي لپاره پولیس راغلل. زمور سامانونه په کښتی کي پراته ول، نو ځکه لمړی د کلي له لاری کښتی ته ولاړو، همالته مو عسکر ولید، چي له کښتی سره اخوا دیخوا کیده.

“دا کښتی ستاسي ده؟”

“هو”.

“له کومه راغلي یاست؟”

“ده سیند له ها غاری”.

“له ما سره راځئ”.

“هغه زمور غوټي او سامانونه؟”

“هغه هم درسره راواخلئ”.

غوټي مي راواخيستي. زه او کاترين څنگ په څنگ د گمرک د زړې ودانۍ په لور روان شوو. عسکر زموږ تر شا راپسې ول. په زاړه گمرک کي يوه ډنگر او نظامي دوهم بریدمن له موږ څخه پوښتنې گروپړني پيل کړي.

“د کوم هیواد یاست؟”

“د بریتانیا او امریکا”.

“پاسپورتونه مو راکړئ”.

ما خپل پاسپورت ورته ورکړ. کاترين هم خپل پاسپورت له لاسي بټوي نه راوايست. بڼه گړی يې پاسپورتونه مخي ته نيولي ول.

“تاسي سويس ته په کښتۍ کي ولي راغلاست؟”

ما ورته وويل “زه يو لوبغاړی يم. کښتۍ چلول زما ذوق دی. کله چي وخت پيدا شي بس کښتۍ چلوم”.

“نو دا ځای مو ولي غوره کړ؟”

“د ژمنيولوبو لپاره. موږ سياحان يو او دلته د ژمنيو لوبو په نيت راغلي يو”.

“دلته خو د ژمنيو لوبو لپاره ځای نشته”.

“خبر يو. موږ غواړو هغه ځايو ته چي همالته ژمنۍ لوبې کيږي ولاړ شو”.

“تاسي په ايټاليا کي څه کول؟”

“زه خپله هلته د معمارۍ زده کړه کوم او د خاله لور مي هنر وايي”.

“د هغه ځای د پرينودو لامل څه وو؟”

“غواړو ژمنۍ لوبې وکړو. دا چي اوس په ايټاليه کي جگړه روانه ده، ځکه نه شو کولای خپلو درسو ته دوام ورکړو”.

دوهم بریدمن موږ مخاطب کړو “تاسي همدلته تم شئ”. دی زموږ له پاسپورتو سره يو ځای تعمير ته ولاړ.

کاترين “ډير بڼه. همدغه چل ته نور هم ادامه ورکړه. ته غواړي، چي ژمنۍ لوبې وکړي”.

“ته د هنر په اړه یو څه معلومات لري؟”
“رېنډ 30”.

ما ورته وویل “هغه لویه او پیره بڼه”.

“ټیټیان 31”.

“هغه طلايي ورینستانو والا، د مانتیګنا په اړه څه وایاست؟”
“سخت سوالونه مه را نه کوه. که څه هم په اړه یې پوهیږم — ډیر تریخ”.
دې ته مې وویل “ډیر تریخ. د میخو له سوریو نه مالامال”.
کاترین “ورته وگوره، ته څومره لایقه میرمن لري. زه به له دې گمرکیانو سره د هنر په اړه
بڼه ډیرې خبرې وکړم”.

ورته مې ویل “هاغه دی راروان دی”.

ډنگر دوهم بریدمن د گمرک له ودانۍ نه زموږ پاسپورتونه په لاس راروان وو.

دوهم بریدمن “تاسې به په یوه بگۍ کې له ساتونکي سره یوځای وه لوکارنو ته ولاړ شئ”.
ده ته مې په جواب کې وویل “سمه ده. هغه زموږ کښتۍ به څه په وکړو؟”
“هغه زموږ سره ضبط ده. له تاسې سره په دې غوتو کې څه دي؟”

زموږ دواړه بیکونه یې وپلټل او نیمه ډک د برانډي بوتل یې ځیني راوایست.

بریدمن مې مخاطب کړ “که دي خوښه ده وبه یې څینو”.
“نه مننه” راپاڅید او سیخ ودرید.

“دا راته وواياست، څومره خوشمري درسره دي؟”

“دوه زره پنځه سوه لیرې”.

ډیر زیات تر تاثیر لاندي راغلی. “د خاله لور نه دي هم وپوښته. له هغې سره څومره
ورسره دي؟”

له کاترین سره څه باندي ۱۲۰۰ لیرې وې. دوهم بریدمن په بریتو کې خورا خندنی وو. له
موږ سره یې چلند هم توپیر وموند.

پیتر پاول رېنډ (۱۵۷۷-۱۶۴۰) د اوسني هالنډ یو رسام وو، چې د ۶۲ کلنو په عمر کې مړ شوی دی. 30

ټیټیان (ټیزیانو ویسلي) د اوسني ایټالوي یو مشهور رسام تیر شوی دی. په انګلیسي کې په ټیټیان نامه مشهور دی. 31

“که تاسی د ژمنیو لوبو په نیت راغلي یاست. نو وینګن یې مرکز دی. زما پلار په وینګن کي خورا ښکلی هوټل لري، بله داچي هغه هوټل هر وخت خلاص وي.”
“ډیر ښه. هوټل په کوم نامه مشهور دی؟”
“زه به یې پر یوه کاغذ درته ولیکم.” په ډیر احترام یې کارډ راګر.

مور یې مخاطب کړو “عسکر به مو وه لوکارنو ته ورسوي. ستاسي پاسپورتونه به هم له هغه سره وي. د دې هرڅه په اړه معذورت غواړم، خو دا مراحل ډیر اړین دي. هیله من یم، چي دوی به په لوکارنو کي وه تا ته ویزه یا د اوسیدو اجازه درکړي.”

پاسپورتونه یې عسکر ته ورکړل او له غوتو سره د کلي په لور روان شوو، چي له هماغه ځای نه بیا په بګی کي لوکارنو ته ولاړ شو.
دوهم بریدمن په عسکر پسي رانارې کړل “هی.” په جرمني باندي یې یوڅه ورته وویل.
عسکر خپل توپک شاته واړاوه او زموږ غوتې یې راڅخه واخیستي او خپله یې پر اوږو پورته کړي.

کاترین ته مي وویل “ډیر میلمه پال هیواد دی.”

“وايم هيڅ ويل پکښې نشته.”

بریدمن ته مي وویل “کور دي ودان.” لاس یې راته وښور او ه.
“ستاسي په خدمت کي یو.” په خپل محافظ پسي ورپسي شوو.

په بګی کي د لوکارنو په لور رهي شوو. عسکر په مخ کي سیټ کي له گاډیوان سره ناست وو. په لوکارنو کي له کومي ستونزې سره مخ نه شوو. سوال و جواب په ډیر ادب او اخلاقو وشول، ځکه له مور سره هم پاسپورتونه ول او هم پیسي. هیڅ فکر مي نه کاوه، چي زموږ پر دې له ځانه جوړه شوي کیسه دي باور وکړي. فکر می وکړ چي دا مي بي عقلي وه، خو دا داسي ښکاریدل لکه یوه محکمه، منطقي دلایلو کار نه کاوه. یو څه چالاکي او هنر پکار وو، چي انسان ځان ورباندي وښلوي او ځان خلاص کړي، بيله دي چي ځانته یې واضح کړي. بله دا چي له مور سره پاسپورتونه وه او پیسي مو هم مصرفولي. په هر حال، مور ته یې موقتي ویزې راګرې. دغه ویزې هر وخت فسحه کیدای شوای او هر وخت چي مور یو ځای ته تلای، نو اړ وو چي پولیسو ته مو اطلاع ورکړي وای.

ایا مور د خپل خوښي ځای ته تلای شوای؟ هو. خو چیري؟

(په دې ځای کې د دوی او د پولیس مامورینو تر مینځ بحث پیلېږي).

“کاترین، ستا په نظر مور باید چیرې ولاړ شو؟”

کاترین “مونټریکس.”

یوه مامور وویل “هغه ډیر بڼکلی ځای دی، زما په نظر هغه ځای به مو خامخا خوښ شي.”

بل مامور “همدلته په لوکارنو کې بڼه ځایونه شته. زه ډاډه یم، چې همدلته په لوکارنو کې به دې پام ډیر په بله شي. ډیر بڼه ځایونه شته.”

“مور غواړو یوه داسې ځای ته ولاړ شو، چې ژمنی لوبې پکښې کیري.”

په مونټریکس کې ژمنی لوبې نشته.”

“بخښنه غواړم. زه د مونټریکس څخه راغلی یم. له مونټریکس اوبیرلند برنویس ریل پټلۍ سره گڼې ژمنی لوبې کیري. فکر کوم چې که زما مشوره ونه مني ډیره لویه غلطي به دي وي.”

“زه یې نه ردوم. ما صرف دا ویل، چې همالته ژمنی لوبې نشته.”

“زه ستاسو پر دې ادعا او ستاسو پر خبرو نیوکه لرم.”

“زه پر خپله خبره باندې ولاړ یم.”

“زه پر دغه نظر باندې نیوکه لرم. ما خپله د مونټریکس په کوڅو کې لوژینګ کړی. یوځل نه بلکې په سلهاو ځله. لوژینګ خپله یوه ژمنی لوبه ده.”

هغه بل مامور ما ته مخ راوگرځاوه.

“بناغلي، ستاسې په نظر لوژینګ یوه ژمنی لوبه ده؟ زما په نظر دلته په لوکارنو کې به دي ډیر ساعت تیر شي. د دغه ځای اب و هوا او چاپیریال ډیر جذاب دی. خلص به درته ووايم، چې ډیر بڼه ځای دی.”

“د مشر هیله داده، چې مونټریکس ته ولاړ شي.”

پوښتنه مې ځیني وکړل “لوژینګ څه شی دی؟”

“ورته وگوره، ده تراوسه د لوژینګ نوم لا نه دی اوریدلی!”

په دې پوښتنه سره هغه بل مامور چې د موقع په لټه وو، ډیر خوشحاله شو.

لمړني مامور وویل “لوژینګ، توبوگان سورلي کول.”

لمړي مامور سر وښور او “ستا سې په اجازه. زه د دې مخالفت کوم. بیا هم باید مخالفت

وڪرم. توبوگان له لوڙينگ سره ڊير توپير لري. توبوگان په ڪاناڊا ڪي په غٽو لڙگيو سره ڪوي. لوڙينگ يو معمولي لڙگي دي. دقت هم يو شي دي.”

پوښتنه مي تري وڪرل “مور لوڙينگ ڪولاڻ شو؟”

“ولي نه. ڊير ښه توبوگان ڪولاڻ شي. په مونٽريڪس ڪي ڊير ښڪلي ڪاناڊايي توبوگان لڙگي پيدا ڪيري. (اوڪ برادرز) ڊير ښه توبوگان خرڅوي، هغوي يي خپله روارڊوي.”

دوهم مامور مخ رواراوه “توباگان لوبه يو ڊول خاص پيسٽ غواري د مونٽريڪس په لارو ڪوڅو ڪي توبوگان نه ڪيري. دلته نو ته دريري چيري؟”

ورته ومي ويل “مور نه پوهيرو. له بريسگو نه دلته په بگي ڪي راغلو، هغه هم تراوسه بهر ولاړه ده.”

لمري مامور بيا مور مخاطب ڪرو “که زما مشوره مني، مونٽريڪس ته ولاړ شه. د هغه ځاي ښڪلي هوا به دي پر صحت ڊيره ښه ولگيري. بله دا چي که وه ژمنيو لوبو ته تللي هم، دومره فاصله به نه وي.”

دوهم مامور بيا په راڳډ شو “که ريښتيا هم غواري، چي ژمني لوبي وکري، نو (اينگادين) يا هم (مورين) ته ولاړ شه. زه د مونٽريڪس پر تجويز، چي د ژمنيو لوبو لپاره شوي انتقاد لرم.”

“تر مونٽريڪس لږ څه ورهاخوا په لیس ڪي د هر ډول ژمنيو لوبو لپاره ځاي شته.” هغه مامور چي د مونٽريڪس پر لور يي زور وو، خپل رقيب ته وکتل.

ما ورته وويل “ښاغلو، بخښنه غواري مور بايد نور ولاړ شو. د خاله لور مي ڊيره خسته شوي. وه مونٽريڪس ته به هم يو ځل بيا سر وربنڪاره ڪرو.”

لمري مامور زما لاس وښوراهه او وي ويل “تبريڪ، خو دا ياد ساته، چي د لوکارنو په پريښودو سره به ارمان وکري.”

دوهم مامور هم خپل وار تير ڪر “په هر حال هر ځلي بايد په مونٽريڪس ڪي وه پوليسو ته خبرتيا ورکري.”

لمري مامور راته وويل “همالته به دي له پوليسو سره ڪومه اوقات تلخي رامنځته نه شي. له هغوي سره تر گذاري وروسته به درته معلومه شي، چي هغوي څنگه خلک دي.”

ما ورته وويل “له تاسو دواړو نه مننه. ستاسي له گتورو مشورو نه زياته مننه.”

کاترين “ستاسي په اجازه. له تاسو دواړو نري نري مننه.”

تر دروازي يې بدرگه کړو. د لوکارنو پلوي رويه يو څه سره غوندي بنکاريدل. تر زينو راکښته شوو او بگي ته وختو.

کاترين وويل "اوه خدايه. لږ په بیره نه شو تلای؟" د يوه هوټل نوم مي، چي مامورينو رابنډولی وو، گاديوان ته ورکړ. ده هم کيزه راپورته کړل.

کاترين "ساتونکی دي هير کړ". دی د بگي څنگ ته ولاړ وو. د ده په لاس کي مي د لسو لپرو يو نوټ ورکښېښود. ده ته مي وويل "تراوسه لا سويسی پيسې راسره نشته". له مننې او سلامي کولو وروسته پر خپله مخه رهي شو. بگي هم په حرکت شول او د هوټل په لور رهي شوو.

له کاترين څخه مي وپوښتل "مونټريکس دي څنگه غوره کړ؟ ته ريښتيا هم غواړي هلته ولاړه شي؟"

کاترين "ما له لمړي سر نه د دغه ځای په اړه فکر کاوه. ښه ځای دی. لور په غره کي يو کور پيدا کولای شو".

"تا ته خوب درځي؟"

"زه دادی همدا اوس بیده يم".

"ښه ډير خوب به وکړو. بيچاره کاترين ټوله شپه دي په وينو تيره کړل".

کاترين "زما خو خپله ډير پام په بله شو. په تيره بيا کله، چي دي سايوان لور نيولی وو".

ما ورته وويل "ستا باور کيږي، چي مور دي په سويس کي يو؟"

"نه، بيريزم، داسي نه دا هر څه يو خوب وي، چي په راپاڅيدو سره به هر څه له منځه ولاړ شي".

"زه هم".

دي راته وويل "دا ريښتيا دي که څنگه؟ زه خو به اوس د ميلان³² وه تم ځای ته له تا سره د خداي امانی لپاره نه ځم؟"

"زه خو په دي اميد يم چي داسي نه وي".

ميلان د ايټاليا يو ښار دی ³²

ڪاترين “داسي مه وايه، زه بيريرم. ڪيداي شي دا هغه خاي وي.”

“زه له خپل عادي حالتو ورو ورو وزم، په هيڅ شي نه پوهيرم.”

“ته دي لاسونه رانژدي ڪړه، چي وي گورم.”

لاسونه مي ور وړاندي ڪړل. دواړه لاسونه مي تڼاڪي تڼاڪي ول.

ورته ومي ويل “لاسونه مي لا تراوسه سوري شوي نه دي.”

“مقدسانو ته سپکاوی مه ڪوه.”

زيات خسته او يو ډول گنگس وم. خوبني مي له سره الوتي وه. بگي لا رهي وه.

ڪاترين وويل “سوليدلي او خوربدلي لاسونه.”

“لاس مه ور وړه. اوه، خدايه دا اوس مور چيري يو؟ گاديوانه دا اوس مور چيري خو؟” ده بگي ودرول.

“وه ميٽروپول هوٽل ته، ولي هلته نه ځي؟”

“هو، سمه ده درځه.”

ڪاترين “سمه ده درځه. مه پريشانه ڪيره. په خوب به بنه ارمان وڪارو، ڪله چي سهار راپاڅيدې، بيا به تر و تازه يي.”

“زه بيخي گنگس يم. داسي بنڪاري لکه يو توکيز پرو گرام. اوه، زه خو وري هم يم.”

“ته ستري يي. اوس چي ولاړو بنه ډېر استراحت به وکړي.”

بگي د هوٽل مخي ته ودريدل. يو نفر زمور د غوتو وړلو لپاره راغلی.

ورته ومي ويل “زه اوس بنه يم.”

له بگيه راکبنته او د هوٽل په لور روان شوو.

“زه پوهيرم چي بنه به شي. ته يوازي ستري يي.”

“په هر صورت، مور دغه دي راورسيو.”

“هو ريښتيا مور دا دی په ريښتيا سره راورسيډو”.

په هلک پسي چي زمور غوتي ورسره وي، روان شوو.

اته ديرشم فصل

په هماغه مني کي واوړه وځنډېدل. مور د غره په ډډه کي په يوه خر لرگين کور کي اوسيدو. د شاه بلوط ونو يوځنگل راباندي راچاپېره وو. په شپه کي به پرځه وريدل. سهار چي به کله راپاڅيدو په قفسچه کي د پرتو منگيانو د اوبو له پاسه به د يخي يو نازک ورغ پروت وو. اغلي گوتينگن گهيځ مهال د کرکيو بندولو او په نغري کي د اور بلولو لپاره کوټي ته راغلل. د اور لپاره به يي د جلغوزيو بوتې کارول. لرگو ته يي خاشه ووهل له بخرکو غورځولو وروسته اور بنه په زور کي بل شو. گوتنگن بيرته دباندي ولاړل له ها خوا نه يي د نغري لپاره نور لرگي او يوه بدنۍ گرمي اوبه راوړې. کوټه، چي گرمه شول د سهارنۍ تيارولو پسي ولاړل. پر کټ به کښناستو او ډوډۍ به مو خورل. له دې ځايه به مو سيند او ورهاخوا فرانسوی اړخ هم لیده. د غرو څو کي سپينو واوړو پوښلي وي او د غره په ډډه کي بهاند سيند اسماني ښکاریده.

زمور د کور پر برابرې باندي، يو سرک پاس په غرو کي تللی وو. پر سرک باندي د تيرو شوو وسايطو د پلونو مورې د يخ له لاسه د اوسپني په شان کلکي شوي وي. سرک پاس په غره کي په مارپيچ شکل وړاندي تللی وو. په شنه چمن او زرغون بستر کي ښکلي وړو کي کورونه له غوڅو سره يو ځای اباد ول. د کورو پر مخامخ يوه ژوره دره وه. د درې په مينځ کي يوه ښکلي وياله بهېدل، دغه وياله په پای کي په سيند باندي ورگډيدل. کله چي به پر دره باد راوالت نو د اوبو شريپهاری به زمور تر غورو رارسېده.

ځيني وختونه د جلغوزيو ځنگله ته تلو. محکه يي پسته وه. د يخ تاثير تر سرک دلته کم وو. که څه هم سرک ښوی وو، خو مور ته يي کومه ستونزه نه وه جوړه کړي ځکه زمور د بوټو تر تليو لاندي ميخونه ول. ميخو به خوله پر يخي لگول او وړاندي به روان وو. له دې سره به مو لا ډېر توان په خپل ځان کي احساساوه. د ځنگله سياحت ښه خوند کاوه.

زمور د کور پر مخامخ غر، د سیند وه څنگته درې ته گړنگ وزمه کښته شوی وو. مور به په برنده کې د لمر پټاوي ته ناست وو او د غره په ډډه کې به مو د سرک کړلیچو او د انگورو وچو شوو تاکانو ته کتل. د دې باغو تر مینځ د حایل په ډول ډبرین دیوالونه پورته شوي ول. ورلاندې په وړوکې دره کې کورونه اباد وه. د سیند په مینځ کې یوه جزیره وه، چې یوازې دوی ونې پکښې ولارې وې. دغه دوی ونې خاص د ماهي نیونکو د دوو کښتیو په څیر ښکاریدې. د سیند په هاغه غاړه کې غرونه دنگ او لاندې بیا ډیر گړنگ وزمه ول. د سیند سره د څنگ دښتې په پای کې د رون دره وه، چې د غرو د دوو لړیو په منځ کې وه. د درې په پای کې چې هلته بیا غرونو یو له بل سره قطعه کېدل، ډینت ډو میدې یو په واوره پوښلی غر وو. پر دره باندې راچاپیره شوی وو، خو سایه یې ځکه پر دره باندې ډیره نه وه، چې یو څه لیرې وو.

کله چې به هوا صافه او لمړینه وه نو غرمۍ به مو په برنده کې خوړل، خو د نورو وختو ډوډۍ به مو پاس په یوه لرگینه کوټه کې، چې یو غټ نغری یې هم درلود، خوړه. په ښار کې مو گڼ کتابونه او مجلې رانیولې. یوه له هغو نه “هویل” وه چې ښه ډیرې دوه نغری د ورقو لوبې مو ترې زده کړې. وړوکې خونه چې نغری پکښې وو، زمور د اوسیدلو کوټه وه. په همدې کوټه کې دوی ښه غټې چوکۍ او د کتابو لپاره یو ښکلې میز پروت وو. له ډوډۍ خوړو وروسته چې به کله غابونه او لوبښي ایسته شول، نو پر هماغه به میز به مو د ورقو لوبه پسي پیل کړه. اغلی گوتنگن او خاوند یې کښته اوسیدل. دواړه پر خپل حال راضي ښکاریدل. ماښامي مهال چې فارغه به شول، بانډار به یې کاوه؛ ځینې وختونه به یې خبرې مور هم اوریدې. دوی دواړو په یوه هوټل کې چې خاوند یې همالته سرخادم وو کار کاوه. پیسې یې سره رایوځای کړې وې او بیا یې همدا کور پرې رانیولی وو. د دوی زوی هم د خپل پلار پر نقش قدم د دوام لپاره زده کړې کولې. زوی یې د زیوریک په یوه هوټل کې کار کاوه. زمور تر چټ لاندې یو میلستون غوندي ځای وو، چې شراب او بیر یې پکې پلورل. ځینې وختونه به مو بهر د گادیانو کرپهاری او د گني گوني اوازونه اوریدل. له گادیانو به خلک راکښته کېدل او میلستون ته به دننه ورتلل.

د کوټې له دروازې سره له بوټو نه ډک یو کارتن پروت وو. له همدې کارتن څخه به مو بوټي رااخیستل او کوټه به مو پرې گرمه ساتل. د شپې به تر ډیره وینښ نه پاتیدو. د تیاري له خپریدو سره به د خوب د لویي کوټې په لور رهي شوو. جامې به مي وکښلې، له خلاصې کړکۍ سره به ودرېدم، په اسمان کې به یخ ستوري او کښته به د شاه بلوط ونو ځنگل معلومېده او بیا به مي په بېره ځان تر بستري رساوه. بستري ته تر راتگ وړاندې یخي او

صافي هوا او له کړکۍ دباندې شپې، ډير بڼه خوند کاوه. د شپې به مو ډير ارام خوب کاوه، خو که د يوه لامل په وجه به راپاڅيدم، روجايې به مي ډيره ورو، چې کاترين راويښه نه شي پر ځان بيا سمه کړل او بيرته به مي له يوه نوي کيفيت سره ځان د خوب غيږې ته وسپاره. مور اوس له جگړې نه ډير ليري وو، خو بيا هم له حالاتو نه د خبرو په واسطه خبرېدم او داسې ښکارېدل، چې د واورې د نه وربښت له امله اوس هم په غرو کې جگړه دوام لري.

ځيني وختونه به له غره راکوزيدو او مونټريکس ته به تلو. د غره په کږليچو کې يوه لار کښته تللې وه، دا چې هغه بيخي گړنگ وزمه وه، ځکه نو زمور تگ و راتگ پر يوه بڼو او برداره سرک باندې وو. دغه سرک د کروندو په مينځ کې له تيرېدو وروسته، د انگورو د باغو په مينځ کې تيرېده، چې هر يو باغ د ډبرين ديوال په مرسته يو له بل نه بيلېدل، له دې وروسته نو بيا دغه سرک د لارې په اوږدو کې پر پرتو کليو باندې سپور وو. په لار کې درې کلي ول، چيرنيکس، فونتان وينټ او د وروستي کلي نوم مي د دماغ له ډکشنري نه ډيليت شوی. بيا به په لار کې د غره په لمن کې له يوې زړې ډبريني کلا څخه تيرېدو، چې مخي ته يې د انگورو يوه وړوکې باغچه وه. د انگورو ډيری تاکان په نورو وړوکو لرگيو باندې تړل شوي ول، چې کاره نه شي. تاکان له يوې مخي ټول خرپر ښکارېدل، لکه د مني باد چې وهلي وي. مخکې د واورې راتگ ته شيبې شميرلې او د سيند تل داسې ښکارېده لکه زنگ وهلي وسپنه. سرک د زړې کلا له مخي تر تيرېدو وروسته کښته تللی، بيا بڼي اړخ ته تاویده او بيا گړنگ وزمه نور هم لاندي تللی. لار تر مونټريکس پورې کرير شوي وه.

په مونټريکس کې نه چاپيژاندو او نه مور څوک پيژانده. په لار کې به د سيند په څنډه څنډه باندې میده میده روان وو. د سيند له پاسه قاز، گول³³ او ټرن³⁴ ښکارېدل، سيند ته په رانژدې کيدو سره به يې ريز کاوه. د سيند په مينځ کې کې گريب³⁵ په ډله ډله گړخيدل کله چې به په سيند کې لمبيدل اوږدې کړبڼې به يې د اوبو پر سر پرېښوولې. د ښار په عمومي واټونو کې به گړخېدو او د هټيو سيل به مو هم کاوه. د ښار مرکزي او لوی هوټلونه ټول بند ول، خو هټي فعالې او پير و پلور يې کاوه. هټيوال زمور په ليدو من من غوښه اخيستل. په ورځو کې يوه ورځ کاترين په بازار کې د ورينستانو لنډولو لپاره يو سينگارځای ته ورپورته شوه. د دوکان څښتنه يوه ډيره بااخلاقه ميرمن وه. په ټول مونټريکس کې مو يوازي همدا

³³ يو ډول سمندري مرغان دي، په فارسي کې ورته مرغ نوروزي ويل کيږي. په شمالي اروپا او اسيايي هيوادونو کې پيدا کيږي.

³⁴ د گول کورنۍ يو ډول مرغان دي، په فارسي کې ورته چلچله دريايي وايي. په ټوله نړۍ کې په تيره بيا په ساحلونو کې ډير پيدا کيږي.

³⁵ دا هم يو ډول مرغان دي، په فارسي کې ورته کشيم ويل کيږي. ماهيان او حشرات يې خوراکه ده. د اوبو پر سر گړخي.

پیژندل. کاترین می همدلته پریسنوول او د بیر خینبلو په نیت یوې هتی ته ورپورته شوم. هتی کی می د میونخ تاریک بیر وخبینل او د اخبار سرتکی می هم څه ناڅه ولوستل. له پاریس نه راغلي (کوریری دی سارا)، انگلیسی او امریکایی اخبارونه می تر نظر تېر کړل. اعلانات او اشتهارات یې له دسمن سره د اریکو د نیولو د مخنیوی له امله بند کړي وو. اخبارونه می هم ښه ونه ایسیدل. حالات ډیر نازک ول. زه د بیر له یوه غټ منگی او په کاغذه کی د پیچلي مالگیني ډوډی سره پر یوه چوکی کښېناستم. او د دې گډوډو حالاتو په اړه می څه مطالعه کړل. زه د کاترین په انتظار ناست وم، خو هغه وځنډېدل او درک یې معلوم نه شو. د تگ په نیت راپاڅیدم، اخبارونه می پر میز کښېنول، د بیر پیسې می ورکړې او د کاترین په لور وررهي شوم. سره، یخه او خوږه ورځ وه. په لار کی می د کورو دیوالو ته وکتل، فکر می وکړ چې د دوی هم لکه چې یخ شوی. کاترین لا تراوسه په سینگارځای کی وه. ارایشگری یې ورینستان تونی کول. زه همالته ورته کښېناستم او سیل می یې کاوه. هر څه بیخي عجبه ښکارېدل، کاترین راته مسکی شول او خبرې یې راسره پیل کړې. اواز می د یوه عجبه احساس له امله بیخي نری شوی وو. له نوسی نه یو زړه رابنکونکی اواز وته. کاترین می په درو هندارو کی لیدل. دباندي که څه هم یخ وو، خو دلته هوا بده نه وه. ارایشگری د کاترین ورینستان سره ورسم کړل. کاترین په هنداره کی وکتل او یو گری یې گوتې پکې ووهلي، بیا په سنجاق کی بند کړل او راولاړه شول. ”بخښه غواړم. پر تا می ډیر ناوخته کړ.”

ارایشگره مسکی شول او وې ویل “میسیر³⁶ یې خورا جذب کړی وو. همداسی نه ده؟”

ورته ومي ویل “همداسی ده.”

دباندي وه کوڅې ته راووتو. له یوې خوا هوا یخه وه او له بلې خوا بیا ښه تند باد هم چلیده.

کاترین ته می وویل “اوه، گرانی مینه درسره لرم.”

“ما ته غوږ شه، راحه نن به له خیره د چایو پر ځای بیر وخبینو. د ماشومی کاترین لپاره هم گټور دی، نوره یې هم وړوکی ساتي.”

ما ورته وویل “کوچنی کاترین، ناشولته.”

په فرانسوي ژبه کی د نارینه د احترام لپاره کارول کیږي. په پښتو کی لکه ښاغلی.³⁶

کاترین راغبگره کړل "تر اوسه خو لا بڼه ده. لږ و ډیر می تکلیفوي. ډاکټر ویل چي بیر ستا لپاره بڼه دي او بله دا چي دا هم وړوکی ساتي".

"که یې ډیره وړوکی کړي او هغه هلک شو، کیدای شي بڼه اس سپور ترې جوړشي".

کاترین وویل "زما په نظر وړاندي تر دې چي ماشوم مو وشي، باید واده وکړو". د بیرو د دوکان په پای کي پر یوه میز ناست وو. ورو ورو تیاره کیدل. که څه هم اوس لا وختي وو، خو ورځ تاریکه وه. ترغونی هم وختي راپورته شوی وو.

ما یې په جواب کي ورته وویل "راځه، همدا اوس به واده وکړو".

کاترین "نه. اوس یې لا وخت نه دی. گڼه می بیخي راوتي ده او په دې راوتلي گڼه خو گردسره نه غواړم، چي واده وکړم".

"کاشکي مو واده کړی وای".

"زه هم همدا ارمان لرم، خو څه وخت مو کړی وای؟"

"نه پوهیږم".

"زه په یوه شي پوهیږم. په دغسي حالت کي له یوه کورداره سره واده نه شم کولای".

"ته داسي نه بنکاري لکه یوه کورداره".

کاترین "اوه یم. په سینگارځای کي ارایشگری پوښتنه راځخه وکړل، ویل یې دا مو لمړی اولاد دی؟ درواغ می ورته وویل. ما ورته وویل دوه هلکان او دوی نجوني هم لرو".

"په هر صورت داراته ووايه، واده کله کوو؟"

"د ماشوم له زیږیدو وروسته. بیا چي دي زړه شو هغه وخت. زه غواړم داسي واده وکړو، چي ټوله گوته په غاښ ورته پاتي شي".

"یعني ته اوس پریشانه نه یې؟"

"اوه گرانه، زه نو ولي پریشانه شم؟ یو ځل چي ځان راته سپک بنکاره شو هغه په میلان کي وو، چي یوازي یې اوه دقیقې طول ونيو. او هغه هم له اثاث البیت له امله. ولي زه ستا لپاره یوه بڼه میږمن نه یم؟"

“نه. ته يوه ډيره بڼه ميرمن يې.”

“بس يې ده. نور ډير مه علمي كيږه. چي څنگه مو ماشوم پيدا شو، واده به وکړو.”
“سمه ده.”

“يو بل ډير وڅينيم؟ ډاکټر زما د ملا په اړه راته وويل، ويل ملا دي نسبتاً نرۍ ده. هر څومره چي ځوانه کاترين وړوکي ساتو بڼه دی.”

د دې خبرو په اندېښنه کي کړم، ځکه مي نو پوښتنه ورنه وکړل “ډاکټر نور څه وويل؟”
“هيڅ نه، گرانه زما د ويني فشار بيخي بڼه وو. بيخي ورته گوته په غاښ وو.”

“ستا د نرۍ ملا په اړه يې څه وويل؟”

“هيڅ نه. هيڅ يې ونه ويل. خو دا يې راته وويل چي بايد سکي ونه کړم.”
“ډير بڼه.”

“هغه راته وويل چي د شروع کولو لپاره يې اوس ډير ناوخته دی. دا يې هم راته وويل چي سکي کولای شم، خو په دي شرط چي پر محکه ونه لويړم.”

“ډاکټر هم بلا کوي.”

“ريښتيا هم، خو ډير بڼه سړی وو. د زيرون پر مهال به همدا ډاکټر راوغواړو.”
“د واده په اړه دي پوښتنه نه ځني وکړل؟”

“نه. ډاکټر ته مي وويل، چي زموږ د واده څلور کاله کيږي. دي ټکي ته متوجه شه، که چيري زما او ستا واده تر امريکايي قوانينو لاندې وشي زه به هم امريکايي تبعه شم او اولاد به مو هم قانوني وي.”

“دا هر څه دي چيري زده کړل؟”

“په نيويارک ورلد المناک کتابتون کي.”

ما ورته وويل “ته هم بيخي عجبه يې.”

“زه به ډیره خوشحاله شم که امریکایي تابعیت واخلم. امریکا ته به ولاړ شو که څنگه؟
غواړم چې دنیگار ا خړوبی وویښم.”

“ته ډیره ښه یې.”

“یو بل ځای هم دی، چی باید یوه لیدنه ځیني وکړم، خو نوم می یې ذهن ته نه راځي.”
“مسلخ؟”

“نه، نوم می یې ذهن ته نه راځي.”

“ولورت تعمیر؟”

“نه. هغه هم نه دی.”

“ستره دره؟”

“نه. هماغه هم نه، خو غواړم، چې ستري درې ته هم په منظره ولاړ شم.”

“کوم ځای دی؟”

“طلایي دروازه. دا هغه ځای دی چې باید ویې وینم. طلایي دروازه چیري ده؟”
“په سانفرانسیسکو کي.”

“نو بیا درځه چې هلته ولاړ شو. سانفرانسیسکو به هم وویښو.”

“سمه ده، هلته به هم ولاړ شو.”

“اوس راځه چې پاس وه غره ته ولاړ شو. که څنگه؟”

“تر پنځو بجو لږ څه وروسته اورگاډي حرکت کوي.”

“نو بیا درځه. داسي نه چې اورگاډي رانه ولاړه شي.”

“سمه ده. زه به یو څه بیر لا وڅیښم.”

له هتې نه بهر کوڅي ته راووتو او تمځای ته رهي شوو. هوا ډیره سپره وه. له رون درې نه
د باد یوه یخه څپه رالوتې وه. په ډبرینو زینو کي پاس تمځای ته روان وو. په لار کي مو
هتیو ته کتل، له کرکیو نه یې د څراغانو رنځاگانې راوتې. برقي اورگاډي د تگ لپاره شیبې

شميرلي. بتي يي ٽولي روڻانه ڪري وي. د اورگاڏي د تگ مهال ویش معلومولو لپاره يي يوه پاڻه ڇرولي وه. ٽول وختونه پري ليڪل شوي ول. خپل لاسي ساعت ته مي وڪتل لس بالا پنڻه بجي يي بنودلي. بيا مي د تمڃاي وه ساعت وڪتل، پنڻه بالا وي. وه اورگاڏي ته ڇي وروختم ڊريور او ڪلنر مي يي وليدل، ڇي له ساقي خاني نه راووتل. مور ڪنڊناستو او ڪرڪي مو خلاصه ڪرل. اورگاڏي په برق سره توديدل، يو ڇه تربوختي يي جوړه ڪري وه. خو له ڪرڪي نه بيا تازه هوا راتل.

ڪاترين مي وپوڻتل “ڪاترين، سٽري خو نه شوي؟”

ڪاترين “نه، تراوسه خو لا ڀڻه يم.”

“فڪر ڪوم اورگاڏي سفر به ڊير وخت په بر ڪي ونه نيسي.”

“زما سفر خوڻن دي. گرانه زما په اڙه تشویش مه ڪوه، زه ڀڻه يم.”

له ڪريسمس نه دري ورڃي وړاندي لا واوره نه وه، خو يوه ورځ سهار، ڪله ڇي راپاڅيدو واوره وريدل. له بستري نه ونه خوځيدو. په ڄاي ڪي همداسي غلي پاتي شوو. په نغري ڪي د اور لمبي تاو راتو ڪيدي او ڪوته يي ڀڻه گرمه ساتلي وه. د واورې سپينو او پر محڪه راپربوتونکو غڻيو ته مو ڪتل. اغلي گوتينگن د سهارني لوبني يوورل، خو له تگه وړاندي يي نغري ته نور بوٽي ورواچول. د واورې يو لوي طوفان رالوتي وو. د دي له خولي خبر شوو، ڇي واوره د شپي په نيمايي ڪي پيل شوي وه. د ڪرڪي لور ته ورتير شوم، خو د سرڪ ها خوا نه ښڪاريدل. واوره او باد ڀڻه په درز ڪي رالوتي ول. بيرته خپل ڄاي ته د بانڊار لپاره راستون شوم.

ڪاترين “ڪاشڪي مي سڪي ڪولاي شواي. خو افسوس ڇي چل يي نه راته راڃي.”

“يوه دانه بوبسليڊ به رانيسو، وروسته به وه سرڪ ته ووزو. د موٽر تر سورلي زيات مضر نه دي. د دي ضرر له موٽر چلولوزيات نه دي.”

“هوا خو به ڊبره خرابه نه وي؟”

ما ورته وويل “د طوفان د زور تر لڙيدو پوري به يو ڇه صبر وڪرو.”

ڪاترين “خداي دي وڪري، ڇي طوفان ڊير قوي نه وي.”

“گري وروسته به د سپيني واورې په مينځ ڪي گرڇو.”

کاترين “ډوډۍ به اوس نه خورو. له دباندي چي کله راغلو، بڼه به ستري يو او اشتها به مو هم بڼه خلاصه شوي وي.”

“زه خو هر وخت وړۍ يم.”

کاترين “زه هم ستا په څېر يم.”

بهر چي واورې ته ورووتو، يو څو قدمه به وړاندي تللي وو، چي باران پيل شو. نور هم وړاندي ولاړم او تر تمخايه مي يو خط ډوله کرښه پر خای پرېښوول، چي په خان خبريدو ډيره لار مو وهلي وه. د واورې د طوفان له لاسه مو په ډيره سختی لار صحيح کولای شوای. د اورگاډي له تمخای سره په خوا کي يوه ميلستون ته ورننوتو. همالته مو جامي له واورې څخه وځنډلې، پر يوه ميز کښېناستو او د ورموت اډر مو ورکړ.

د ميلستون خادمي مخاطب کړو “د واورې طوفان رالوتی.”

“ريښتيا هم.”

“اوره سړ کال ناوخته شول.”

“هو.”

“يو دانه چاکليټ وخورم؟ غرمۍ څه وخت خورو؟ زه خو هر وخت وړۍ يم.”

ما ورته وويل “سمه ده، يو دانه وخوره.”

کاترين “گورگوري والا چاکليټ خورم.”

خادمه “هغه ډير بڼه خوند کوي. زما خپله ډير خوښ دي.”

ما ورته وويل “زه به يو بل ورموت هم وڅينم.”

کورته د ستنېډو پر مهال مي په لاره کي زمور د پښو پلونو ته پام شو، چي واورې پټ کړي ول، خو لږ نښي نښانې يې اوس هم ښکاريدې. واوره مخامخ راباندي وريدل، ورسره مور په سختی سره کولای شوای، چي لار ووينو. کور ته له رسېدو سره سم مو له واورې ځانونه وځنډل او د غرمۍ خورلو په نيت لور کوټي ته پورته شوو. د اغلي گوتنگن خاوند ښاغلي گوتنگن غرمۍ تياره کړې وه.

“سبا له خيره سکې لوبې کيږي. ښاغلي هنري تاسي گډون پکي کوی؟”

“نه. خو غوارم چي زده يي کرم.”

“زده کره يي ډيره اسانه ده. زما زوی په کرسمس کی له خیره راځي. هغه به يي درته وښيي.”

“ډير ښه، نو هغه له خیره څه وخت راځي؟”

“سبا ماښام.”

له غرمی وروسته په کوچنی کوټه کي په نغري کي بل اور ته ناست وو او له کرکيه دباندې مو وريدونکي واورې ته کتل.

کاترين “دباندي تگ ته خو به دي زړه نه کيږي؟ غواړې له نارينه و سره سکې وکړي؟”

“نه. ولي؟”

“همداسي مي ويل. ځيني وختونه له ځان سره فکر کوم، کيدای شي، له ما پرته دي د بل چا ليدو ته هم زړه کيږي.”

“ولي؟ دلته خو به دي نفس نه وي تنگ شوی؟”

“نه.”

“ما هم همداسي وگڼه.”

“پوهېږم. خو زما و ستا تر مينځ توپير شته. زه ځانته په دې قناعت ورکوم، چي حامله يم ځکه نو چندانې هوا خوردي او دباندې تگ ته مي هوا نه کيږي. ما ته معلوميږي اوس بي عقله شوي يم او کيدای شي په ډيرو خبرو مي ته هم يو څه تنگ کړی يي، نو په زړه کي مي راوگرځېدل ما ويل که ته يو څه وخت دباندې تېر کړي، يو څه پام به دي په بله شي، بيا نو زه هم نه درباندي غمېږم.”

“ستا خوبه ده، چي دباندې ولاړ شم؟”

“نه. زما خوبه دا ده، چي زما مجنون له ما سره پاتې شي.”

“زما هم همداسي خوبه ده.”

کاترين “دلته راشه. غوارم په ورپښتانو کي دي گوتي ووهم.” په ورپښتانو کي يي گوتي وهلي. “گرانه، ښه به نه وي، چي ږيره پريږدي؟”

“ستا همداسي خوبنه ده؟”

“ډير به ښه وي. زما داسي خوبنه ده، چي ږيره پرپردي.”
“سمه ده. پرې به ايردم. له همدې شيبې نه مي پريښوول. ښه نظر دی. زما هم همداسي خوبنه ده.”

“بيکاري خو به غمډلي نه وي؟”

“نه. تراوسه لا نه. تراوسه خو لا له کومي ستونزې سره نه يم مخ شوی. ته څه نظر لري؟”
“زه هم له خپله ژونده راضي يم. خو زه د خپلي گيډې غټواله په فکر کي اچولې يم. هسي نه چي تا ته مي کوم سرخوړی جوړ کړی وي.”

“اوه، کاترين ته نه پوهيږي، زه تر خپل ځان زيات له تا سره مينه لرم.”
“په اوسني حالت کي هم؟”

“هو. په همدې حالت کي هم. زه له خپله ژونده راضي يم. ته پر خپل ژوند راضي يي؟”

“هو، خو زما سره بيا ستا د نفس تنگی فکر راسره وي.”
“زه نفس تنگه نه يم. البته ځيني وختونه د جبهې او زما د جگړې د مهال د ملگرو په اړه فکر کوم، خو طبيعيت مي نه په خرابوم. دا مي عادت دی چي د هيڅ شي په اړه ډير فکر نه کوم.”

“په ملگرو کي دي کوم يو ډير ياديږي؟”

“رينالډي، پادري او ځيني نور ملگري. خو په اړه يي ډير فکر نه کوم. که ريښتيا درته ووايم، گردسره د جگړې په اړه فکر لا نه کوم.”

“اوس د څه شي په اړه فکر کوي؟”

“د هيڅ شي په اړه.”

“ستا له څيري نه ښکاري، چي ته يو څه پتوي. راته ووايه خبره څه ده؟”

“د رينالډي په اړه مي فکر کاوه، چي هغه په سفليس ناروغي اخته وو که يا.”

“همدومره؟”

“هو.”

کاترين “رينالډي سفليس وو؟”

“خبر نه یم.”

“ډیره خوشحاله یم، چي ته نه یې پرې اخته. تراوسه دي دا شان ناروغي تیره کړې؟”

“یو ځلي گونوریهي³⁷ اوم.”

“نه غواړم په اړه یې واوړم. ډیر یې په تکلیف کړی وی؟”

“ډیر زیات.”

“کاشکي زه هم په دغه ناروغي اخته وای.”

“نه. خدایي دي نه کوي.”

“هو، کاشکي زه هم وای بیا به نو ستا په څیر وای. کاشکي ستا له ټولو نجونو سره وای چي هغوی مي ستا لپاره مسخره کړي وای.”

ما ورته وویل “جالبه ده.”

“ستا په گونور هیا اخته کیدل جالبه نه ده.”

“پوهیږم. اوس به دا بحث پریردو. بنکلي واوړه ده، ته ورته وگوره.”

کاترین راته وویل “زه د واوړي پر ځای تا ته گورم. ورینستان دي ولي نه غټوي؟”

“څه ډول غټول؟”

“یعني یو څه یې نور هم غټ کړه.”

“همدا حالت یې سم دی.”

“نه. یو څه یې نور هم غټ کړه، زه به بیا خپل ورینستان یو څه لنډ کړم، باره به نو زه او ته یو شان شو.”

“ستا ورینستان پر همدې حالت مناسب دي.”

“گردسره نه. زه بیخي تر پزې ځیني راغلي یم. په شپه کي مي ډېره په تکلیفوي.”

“که زما دا مني، پر همدې حالت سم دي.”

کاترین “ستا نه ده خوبه چي لنډ یې کړم؟”

یو ډول مریضي ده³⁷

ورته ومي ويل “خوبن به مي شي، خو دغه اوسني حالت کي هم بد نه دي”.

“زه وایم، چي لنډ شي بنه به وي، ځکه باره به زه او ته يو شان شو. اوه گرانه، بيخي ډيره مينه درسره لرم، غواړم چي زه ته اوسم”.

“هو ته يې. مور دواړه يو، يو”.

“شپي ډيري بنې دي”.

“غواړم چي مور دواړه يو په بل کي وه اغېنل شو. زه نه غواړم چي له ما نه ليري ولاړ شي. همدومره مي درته وويل. که غواړي، چي ولاړ شي، ولاړ شه خو ژر راستون شه. ځکه کله چي ته نه يې ما ته ژوند معنی نه لري”.

“زه اصلاً نه ځم، زه هم له تا پرته ژوند نه شم کولای. له تا پرته ژوند نه ژوند”.

“نه. زه غواړم ته ژوند وکړي، هغه هم داسي ژوند، چي له خوبنيو مالامال وي. خو مور به يو ځای يو. که څنگه؟”

ورته ومي ويل “بنه اوس دا راته ووايه، چي ډيره پريږدم، که يې وخریم؟”

“نه لويه يې کړه. ډير بنه خوند به وکړي. کيدای شي د نوي کال لپاره هم وي”.

“شترنج نه کوو؟”

“نه. لوبه چي درسره وسي بنه دی”.

“نه، شترنج به وکړو”.

“له هغه وروسته بيا لوبه کيري؟”

“هو”.

“سمه ده”.

زه پاڅېدم د لوبې لپاره مي شيان ميان سره برابر کړل او په داسي حال کي چي دباندې بنه درنه واوره ورېدل، لوبه مو پيل کړل.

يو ځلي د شپې په نيمايي کي راويښ شوم، که مي کتل کاترين هم ويښه وه. سپورمي راختلي وه او له کړکۍ نه يې په راتلونکي رڼا کي په کړکۍ د پرتو شيانو سايه د کوتې په مينځ کي اچولې وه.

“گرانه، ته راويښ شوي؟”

“هو، تا ته خوب ولي نه درخي؟”

“زه همدا اوس راويينه شوم او په دې سوچو کي وم، چي په لمري ځل چي کله ستا سره مخ شوم؛ نژدې وو ليوڼی شم. ستا په ياد دي؟”

“لږ ليوڼی غوندي وي.”

“اوس د پخوا په شان نه يم. اوس ډيره ډيره يم، گرانه ته ووايه ډير بڼه، ووايه ډير بڼه.”

“ډير بڼه.”

“اوه گرانه، زما ژوند يې او زه اوس پر سد يم. اوس ډيره ډيره خوشحاله يم.”

“سمه ده. اوس بيده شه.”

کاترين “سمه ده. راشه دواړه به پر يوه وخت بيده شو.”

“سمه ده.”

خو داسي ونه شول. تر ډيره وخته په چورتو کي ډوب وم او د بيدي کاترين څيري ته مي کتل. څه وخت وروسته زه هم خوب وړی وم.

نهه ديرشم فصل

د جنوري د مياشتې منځنۍ شپې و ورځې رارسيدلي وي. ډيره مي غټه شوې وه. ژمی له سختو سرو شپو او ورځو سره راته واړول. پر سرکانو مو تگ راتگ بيا پيل کړ. واورې هر څه پوښلي ول. له لرگو نيولي، بيا تر وښو او د غره په ډډه کي تر ولاړو ونو پوري؛ ټول يې سپين گرځولي ول. واورې تقريباً تر مونټريکس پوري هر څه پوښلي ول. د سيند د ها غاړې ټول غرونه سپين گرځېدلي ول او د رون درې ټپې خو گردسره په واورو کي غرقې وې. مور به په هغه بله غاړه کي تر بينز دي اليازه پوري پلي تگ کاوه. کاترين به له ميخ لرونکو بوټانو، باراني کوټ او يوې تيرې نوک لرونکي لکړې سره گرځېده. په باراني کوټ کي چندانې لويه نه ښکارېده. ډير تېز به هم نه وو روان، خو کله چي به دا سترې شول، د ونو پر تنو چي د سرک په څنډو کي به پرته وي، څه گړی به کښېناستو او يوه شيبه به مو ځانونه دمه کړل.

په بين دي الياز کي د ونو په مينځ کي يو وړوکی ميلمستون وو. محلي لږکي وهونکي به همدې ميلمستون ته راتلل، چای ماى به يې څيښلي او يوه شيبه به يې استراحت کاوه. مور

هم به ځيني وختونه ورتلو، ځانونه به مو تاوده کرل او څو ډوله گرم سره شراب به مو څښل. دغه سره شراب يې (گلووين) بلل، چي د بدن د حرارت د معتدل ساتلو لپاره ښه وه. دننه ميلمستون تياره او له دوده ډک وو، بهر، چي به راووتو داسي به ښکاريدل لکه د پزي پر سر، چي غوماشي چيچلی يو. له ميلمستونه چي رابهر شوو، شا ته مي وروکتل، له کرکيو نه يې دباندې رڼاوې راوتې. د ميلمستون مخي ته به لرگي وهونکو خپل اسان ترلي ول او لاندي به يې وابنه ورته ايښي ول. اسانو به کله سرونه پورته کرل، کله به يې کښته کرل. د وربوز پر ورښتانو يې پرځه لوږدلي وه، کله چي به يې ساه وکښل، ساه به يې د دود په څېر هوا ته پورته شول. پر سرک د کور په لور روان وو، سرک تر يو ځايه ښوی او صاف وو. اسانو تر هغه ځای چي د لرگيو کرښه نوره تاوېدل، ټول يخی سرک نارنجي کړی وو. په ځنگله کي تير شوی سرک پر هماغه خپل حالت باندې وو. کور ته د راستنيدو پر مهال دوه ځلي له گيدرو سره مخ شوو.

ښکلی وطن وو. هر ځلي، چي به له کوره دباندې راووتو، خامخا به مو پام په بله کېده. کاترين “بريره بيخي ښه خوند درسه کوي، خاص د لرگو وهونکو په څير ښکاري. هغه سړی دي وليد چي کوچني طلايي غوړوالي يې په غوړ کړي ول؟” “هغه د غرڅو ښکاري وو. دوی په دې عقېده چي د دې غوړوالو په غوړ کولو سره د دوی د اورېدو حس پياوړی کيږي.” “ريښتيا؟ زما خو هيڅ باور نه په کيږي. ما فکر کاوه، چي دوی غوړوالي په دې خاطر په غوړ کوي، چي وښيي، دوی د غرڅو ښکاريان دي. دلته نژدې شاوخوا غرڅي شته؟” “هو. له دينت دی جامان سره شته.”

“د گيدرو ليدو بيا بېل خوند وکړ.”

“دوی چي کله بيديري، د ځان تودولو په خاطر خپله لکی پر ځان راچاپېره کوي.” “بيخي جالبه.”

“کاشکي ما هم د دوی په څېر لکی درلودای. که مور هم د گيدرو په شان لکی درلودای ښه به نه وای؟”

“د کالو اغوستلو پر مهال نو له ستونزو سره مخ کيدو.”

“مثل يې کړی، وايي اړتيا د ايجاد مور ده. باره به مو نو بيا د هغه وخت په څير کالي

جوړولای او یا به یوه داسې هیواد ته تللي وای، چې د کالو اغوستنګ یا نه اغوستنګ کومه خبره نه وای.”

کاترین “یوه شیبه به دلته کښېښو. یو څه سترې شوم”.

د ونې پر تنه بغل پر بغل کښېناستو. په مخکې مو یو سرک وو، چې ځنګله ته دننه تلی.

“دا خو به زما او ستا تر مینځ بیلتون نه راوړي؟ ماشوم درښیم”.

“نه. زما او ستا تر مینځ د نفاق اچولو موقع به ور نه کړو”.

“د پیسو له اړخه په کوم حال کې یو؟”

“پیسې ډیرې دي. هغه وروستی حواله یې هم رالیرلي”.

“کورنۍ به دي هم خبره شوي وي، چې تاسې سویس ته راغلي یاست، نو په تاسې نه

راځي؟”

“کیدای شي، راشي. یو لیک ورلیرم”.

“تراوسه دي لیک نه دی ورلیرلی؟”

“نه. یوازي حواله”.

“اوه، خدایه شکر چې زه خو ستاسې د کورنۍ نه یم”.

“یو تلگراف له خیره ورلیرم”.

“د کورنۍ فکر درسره نشته؟”

“ولي نه، خو زموږ په مینځ کې دومره ناندری پېښې شوي، چې د دوی له نظره هرڅه له

منځه تللي دي”.

“کیدای شي، طبیعت مو سره ولگیري. کیدای شي ستا له کورنۍ سره بڼه مینه ناک ژوند

ولرو”.

“که مو موضوع ته تغیر ورنه کړ، کیدای شي د هغوی په اړه په اندېښنو کې شم” شیبه

وروسته مې ورته وویل “که دمه شوي یې، نو درځه له خیره”.

“دمه شوم”.

پر سرک رهي شوو. ورو ورو تياره کېده. تر بوتو لاندي واورې شنهارۍ کاوه. هغه شپه وچه، خو يخه او صافه وه.

کاترين “ريره بڼه خوند درسره کوي. ريره دي گڼه، بڼه پسته او نرمه ده”.

“په ريره کي بڼه بڼکارم، که له ريري پرته؟”

“فکر کوم په همدې حالت کي بڼه بڼکاري. دا يوه خبره مي واوره تر څو چي وروکي کاترين نړۍ ته راغلي نه وي، ورينستان نه لنډوم. اوس بيخي غټه او مروښه بڼکارم، البته د دې تر زيرون وروسته يې لنډوم. وروسته به نو په يوه بېل ډول باندي يم. دواړه به يوځاي ولاړ شو او ورينستان به لنډ کړو. او يا به زه يوازي ولاړه شم، لنډ به يې کړم او تا به حيران کړم”.

د دې د خبرو په جواب کي مي څه ونه ويل.

“ته خو به مي نه مانع کيري؟”

“نه. او دا به بيخي جالبه وي”.

“اوه، ته ډير بڼه يې. زه به بيا په يوه بېل ډول بڼکارم. ډيره به ډنگره شم او تا به بيا د مينې په دام کي بند کړم”.

“بېځايه خبرې مه کوه، زه اوس هم بېجده مينه درسره لرم. څه رانه غواړي؟ تباه کوي مي؟”

“هو. زه غواړم چي تباه دي کړم”.

ورته ومي ويل “ډير بڼه زه هم همدا غواړم”.

څلويښتم فصل

بڼه ژوند وو. د جنورۍ او فبرورۍ سرې مياشتې بڼه په خوشالي تېري شوې. څو ځلي د باد نرمي او گرمي څپې راوالتې، واوره هم ويلي شوه او هوا به خاص د پسرلي په څير شول، خو هر ځلي به د ژمي سرې څپې بيا راغلي او ژمی به يې بيا راته ميشت کړ. اخر په مارچ کي د ژمي لمړنۍ ماته پيل شوه. شپه وه، چي باران پيل شو. راروانه ورځ هم ټوله ورځ وورېد، واوره يې ويلي کړل. پر غره پرته واورې هم په نه زړه له خپل تمځای سره وداع ته تيارۍ ونيو غر يې له فراق سره غمجن شو. د سيند او درې له پاسه اوس هم

ورځي په ډير غرور سره اخوا ديخوا گرځيدې. کاترين خپل غټ باراني بوتونه او ما بيا د بناغلي گوتنگين ربري بوتان په پښو کړل، سايوان مو راسره واخيست او پر هغه بسوی سرک چي د باران اوبو پرېولی وو تر تمخايه ولاړو، په لار کي يوه مېلمستون ته وروگرځېدو، د غرمي ډوډۍ ته لا وخت پاتي وو، ځکه مو نو د ورموت اډر ورکړ. همالته په مېلمستون کي ناست وو او دباندې مو د باران شريپهاری اورېده.

“څه فکر کوي، که په ښار کي هستوگن شو؟”

کاترين په جواب کي راته وويل “ته په دي اړه څه نظر لري؟”
“که ژمی ختم شوی وي او باران هم دغه شان ورپري نو بيا د دي خای خوند نشته، د ماشومي کاترين راتگ ته څومره خت پاتي دی؟”
“يوه مياشت يا هم لږ.”

“مور بايد نور له دي خايه کډه او مونټريکس ته ولاړ شو.”

“لوزين ته به ولاړ شو. همالته روغتون هم شته.”

“سمه ده. خو فکر کوم هغه بيخي غټ ښار دی.”
“څه فرق کوي، همالته به هم د دي خای په څېر يوازي ژوند کوو. کيدای شي هغه خای تر دي لا ښه وڅيزي.”

“نو څه وخت له خيره حرکت کوو؟”

“دغه فيصله ستا په واک کي درکوم. هر وخت چي دي زړه وو هماغه وخت به ولاړ شو. زه خو خپله نه غواړم دغه ښار پرېردم.”

“هوا ته به گورو.”

درې ورځي پرلپسي باران وورېد. د واورې زور اوس تر تمخای لاندي پر غر وو. بل اړخ ته بيا سرک خړو اوبو پر سر اخيستی وو. پر سرک باندي بيخي د نه منلو اوبه ولاړې وې. د باران درې ورځي وشوي، په سهار مو يې پريکړه وکړل، چي ښار ته ځو.

بناغلي گوتنگن “بناغلی هنري، کومه ستونزه نشته. تاسي اړ نه ياست چي وار له مخه مور ته خبر راکړی. فکر نه کوم چي د هوا له خرابيدو سره دي تاسي دلته تم شی.”

ما ورته وويل "ميرمن مي ناروغه ده، نو هرڅومره چي روغتون ته نژدي، يو بڼه دي".
ده وويل "ما ته معلوميري. د ماشوم تر زيږېدو وروسته د راتگ پلان لري؟"
"ولي نه. په دې شرط كه مو تشه كوټه درلوده."
"په پسرلي كي چي كله هوا بڼه جانانه وي راشي. ډير به مو پام په بله شي. ماشوم او
پرستاره به په هغه لويه كوټه كي، چي اوس بنده ده اوسي. تاسي او خانم به په هماغه
پخواني كوټه كي اوړئ. له هغه ځايه د سيند بڼكلي منظره هم كولاى شي".
ده ته مي وويل "كه مو د راتگ پلان درلود، نو وړاندي له راتگ نه تاسي ته خبر دركوو."
غوتي مو سره ټولي كړي او تمځاي ته رهي شو، اورگاډي له غرمنۍ وروسته د تگ تابيا
درلودل. اغلي گوتنگن او خاوند يې دواړه تر تمځايه له مور سره ولاړل. خاوند يې په دې
شرپهاري كي له مور سره زمور د غوتو په وړلو كي همكاري وكړل. دوى دواړه د تمځاي
سره په خوا كي ودريدل او لاسونه يې راته بنورول.
كاترين "دوى بڼه خلك وه".
"ريښتيا هم له مور سره يې رويه ډيره بڼه وه".

له مونټريكس نه په اورگاډي كي د لوزيان په نيت رهي شو. له كركيو نه مو وه هغه ځاي
ته چي پكي اوسيدو، كتل. پر غرو باندي وريخ ورو ورو راغونډېدل. اورگاډي يو ځلي په
ويوي كي ودريدل. له دې ځايه بيرته رهي شو. د لاري په يوه اړخ كي مو سيند په بل اړخ
كي مو خر خر كښتونه، تش ځنگلونه او باران وهلي لاند كورونه ول. لوزيان ته له
رارسېدو سره مو په يوه متوسط هوټل كي واړول. له تمځاي سره، نژدي يوي بگي ته
ورپورته شوو او هوټل ته راغلو. باران تراوسه بڼه په شرپهاري وړېده. د هوټل د ناظم په
چپه گردن ځورند كيلى، لفت، په كارپېټ فرش شوى دهلبز، سپينه چيلم چي له بڼكلو
ظرفونو سره، ژر رنگه كت او بڼكلي لويه كوټه دا هرڅه ډير زړه راښكونكي او خيالي
بڼكاريدل. له كركي نه وړاندي يو لوند بڼ بڼكاريدو، د ديوال له پاسه يې اوسپنيزه كتاري
راتاو شوي وي. زمور له هوټل نه لږ ورهاخوا دي ته ورته يو بل هوټل وو، چي خاص د
دې بڼ په شان بڼ همالته هم وو. تر كركي لاندې مي فواري ته وكتل، چي د باران څاڅكي
پكي رالوبدل.

كاترين څراغان روښانه كړل او د غوتو په خلاصولو يې پيل وكړ. د يوه بوټل ويسكي او
سوډا راوړلو اړ مي وركړ. د ويسكي او سوډا تر رارسيدو پوري پر كت اوږد وغځيدم او
په تمځاي كي رانيولى اخبار مي مخي ته ونيو. اوس د ۱۹۱۸ ميلادي كال د مارچ مياشت

وه. جرمني پر فرانسې حمله كړې وه. ويسكي او سوډا مي وڅيښل او اخبارونه هم مي هم تر نظر تير كړل. كاترين هم د غوتو له شنلو نه فارغه شوې وه او په كوټه كې شاوخوا راگرځېدل.

كاترين "ستا په نظر اوس بايد څه شي رانيسو؟"

"څنگه څه شي رانيسو؟"

"د ماشوم جامې او پوښاك بنيم. خلك وړاندي له دې چې زما حالت ته راورسيږي، د ماشوم ټول اړين مواد يې تيار كړي وي".
"ولاړه شه او ويې پېره".

"همداسې كوم. سبا له خيره بازار ته ځم او ټول اړين شيان رانيسم".

"ستا بايد په هرڅه سر خلاص وي، نرسه هم يې".

"البته په جگړه ايزو حالاتو كې ډير كم موندل كيږي، چې پوځيان دي پلرونه شي".
"زه خو دادې پلار شوم".

بالښت يې راباندې راخپل كړ، سوډا او ويسكي چپه شول.

كاترين "د يو بل بوتل د راوړلو به ورته ووايم. ډيره بڅښه غواړم اشتباه زما وه".
"بوتل كې ډير څه نه وو پاتې. دلته راشه".

"نه. كوټه ډير كار غواړي، بايد د يوڅه په څير خو ښكاره شي".

"د څه په څير؟"

"زموږ د كور په څير".

"د متفقينو بيرغ پكې را ځوړند كړه".

"غلی شه".

"دا جمله بيا ووايه".

"غلی شه".

"څومره ورو دي وويل، داسې لكه د يو چا ازارول دي نيت كې نه وي".

"هو نه غواړم".

"نو بيا راشه".

"سمه ده". راغلل او د كت له پاسه كښېناستل "گرانه پوهيږم چې د كوم درد نه دوا كيږم.
اوس د اوږو د گونۍ په څير شوي يم".

“نه. نه يې. ته ډيره بڼكلي او بڼه يې.”
“په هرصوت، بيا هم نادره ده، چي ما غوندي بدقواره دي د خپل ژوند ملگري وگرځول.”
“نه داسي نه ده. ته هر وخت بڼكلي وي.”
“خو دا خبره واوره، زما گېډه به بيا له خيره وړوڪي شي.”
“اوس هم بده نه ايسي.”
“ته لا تراوسه څينساک کوي؟”
“يوازي سوډا او ويسکي دي.”
“هاغه دی، په دهلبز کي د يو چا د پښو کرپهار دی. ورته وبه وايو چي زموږ مابښامنی دلته کوټي ته راوري.”
“که داسي وشي، بڼه به وي.”

کاترين وويل “که مو ډوډی همدلته خوړه، نو بيا دباندې تگ ته اړتيا نشته. همدلته به پاتي شو.”

“او لوبه به وکړو.”
کاترين “زه به يو څه څينساک وکړم. فکر نه کوم، چي مضر دي وي. هماغه پخواني کاپري شراب به وڅينو.”
“سمه ده. دلته په هوټلونو کي ايتالوي شراب ډير پيداکيري.”

خادم دروازه وټکول. دی له يوه پتنوس سره، چي د يخې ټوټې، يو بوتل ويسکي او يو کوچنی بوتل سوډا پکښې وه کوټي ته راننوت.
ده ته مي وويل “مننه. هماغلته لاندي يې کښېږده. که تکليف نه وي، دوه نوري مابښامنی له دوه بوتله کاپري او يخې سره راوره.”
“خوبڼه مو نه ده چي مابښامنی په سوپ سره پيل کړی؟”
“کاترين، ته سوپ خوري؟”
“هو.”

“سوپ د يوه نفر لپاره.”
“مننه بښاغلي.” بهر ووت او دروازه يې بنده کړل. بيرته مي اخبارونه مخي ته ونيول او په اخبارو کي رواني جگړې ته ورستون شوم. گيلاس کي پراته يخې او ويسکي باندي مي ورو سوډا ورتوی کړل. دا خبره مي هېره شوه، چي خادم ته مي ويلي وای، چي يخی په ويسکي کي وانه چوي، بلکي جلا يې راوري. پدې سره پوهيرو چي په گيلاس کي څومره ويسکي شته او ناڅاپه که سوډا گيلاس ته واچوم ويسکي به نه نری کيږي. ما بايد ويسکي د مخه لا

رانيولي واي، سوډا او يخي مي له دوی نه غوښتي واي. همدا يي ښه لاره وه. ښه ويسكي خوندوره وي.

“په څه سوچو كي ډوب يي، گرانه؟”

“د ويسكي په اړه مي لږ فکر کاوه.”

“څه فکر دي کاوه؟”

“دا چي څومره ښه خوند کوي.”

کاترين په بېل انداز وويل “ډير ښه.”

په هماغه هوټل کي مو درې اونۍ تېري کړې. بد نه وو، خوړنځای به ډيری وختونه تش وو او کله کله به مو د شپې ډوډۍ په خپله کوټه کي خوړه. په ښار کي به گرځيدو راگرځيدو، ځيني وختونه به په اورگاډي کي (اوچي) ته د منظرې لپاره تلو. هوا خاص د پسرلي په څير معتدله شوې وه. ارمان مو کاوه چي کاشکي بيرته هماغه غرني کور ته ولاړ شو، خو دي کاذب پسرلي ډير لږ دوام وکړ او بيرته د ژمي يخي څپې راولوتې.

کاترين ټول هغه شيان چي د ماشوم لپاره اړين ول، وپيرل. ما د ښار په يوه جمنازيم کي بوکسنگ پيل کړ. سهار وختي به چي کاترين به لا بيده وه کلب ته تلم. په کاذب پسرلي کي تر بوکس کولو وروسته لمبا، بيا په کوڅه کي تگ، د پسرلي ښکلې هوا تنفس کول، په کيفي کي کښېناستل او د خلکو تگ راتگ ته کتل، د اخبار له لاري له نړۍ نه ځان خبرول له دې سره جوخت د ورموت څيښل او بيا په هوټل کي له کاترين سره ناشته کول؛ دا هرڅه ډير پام اړونکي ول. د بوکس لارښود مو يو بریتور او ډير باريک بين انسان وو. ډير چسپانده وو، که به چا هغه په تمرين کي تعقيبواوه نو خامخا به ستړی کيده. هماغه جمنازيم کي به مي پام هم په بله کيده. په ښکلې هوا او تر رڼا لاندي مو سخت تمرينات کول. تر رسۍ اوښتل، شيډو بوکسنگ او د نس حرکات، دې ټولو تمريناتو د لمر د وړانگو په وړاندي، چي له خلاصي کړکۍ نه دننه راتلي ډير ښه خوند کاوه. ځيني وختونه به مو د تمرين پر مهال زموږ لارښود هم ډاروی. په پيل کي مي د اوږدې او نړۍ هينداري په وړاندي شيډو بوکسنگ نه شوای کولای، ځکه په ډيره کي تمرين راته بيخي بل ډول ښکاريدل. خو وروسته ورسره عادي شوم. کله چي مي بوکس پيل کړ د ډيري خريلو نيت مي وکړ، خو کاترين راسره ونه منل.

خيني وختونه به زه او کاترين د اس سورلی لپاره د بنار ځنډو ته په بگی کې تلو. که به هوا سمه او صافه وه نو سورلی به ډیر بڼه خوند کاوه. د خوراک او دمه کېدو لپاره مو دوه بڼکلي ځایونه غوره کړي ول. کاترين په دې شپو او ورځو کې ډیر پلي تگ نه شوای کولای، زما بیا دا ارمان وو، چې د بنار په ځنډو کې د سړک پر ژيو تر ډیره وگرځو. په هغه ورځ چې هوا به سمه او معتدله وه، ډیر ساعت به مو تېریده او په خپل منځ کې مو تشویش ته هیڅ ځای نه ورکاوه. په عین زمان کې پوهیدو، چې د ماشوم راتگ ته ډیر وخت پاتې نه دی او داسې مو احساسول لکه یو بیړنی کار چې مو پاتې وي، ځکه مو نو یوه شیبه هم یو له بل نه په جدایي کې نه تیرول.

یو څلویښتم فصل

یوه شپه نژدې درې بجې وې، چې راپاڅیدم. کاترين ته چې مې وکتل، په ځای کې پرله اوښتل.

“کاترين، خیریت خو به وي؟”

“له یو گړي راهیسي مې دردونه کيږي.”

“مسلسل او منظم دي؟”

“نه، زیات نه.”

“که دردونه مسلسل وي، نو بیا روغتون ته درځه.”

ډیر خوبوری وم او په څو شیبو کې بیرته خوب راباندې غالبه شو. شیبه وروسته بیا راپاڅیدم.

کاترين “فکر کوم که ډاکتر ته تېلفون وکړې بڼه به وي. فکر کوم دردونه یې پیل شوي.”

د تېلفون لور ته ورته شوم او ډاکتر ته مې تېلفون وکړ پوښتنه یې رانه وکړل “دردونه څه څه وخت راځي؟”

“کاترين، دردونه څه وخت راځي؟”

کاترين “فکر کوم هر پنځلس دقیقې وروسته راځي.”

ډاکټر “نو بيا په بېره روغتون ته ځانونه رسوئ. زه خپله په بېره کالي تبديلوم او هلته درځم”.

تيلفون مي بند کړ او وه گارج ته مي په ټکسي والا پسي زنگ وواوه. بڼه ډير زنگونه مي ور ووهل، خو چا جواب رانه کړ. کاترين هم ځان اماده کړ او ټول هغه شيان چي په روغتون کي ورته اړتيا پيښيدل، را واخيستل. بڼه ځنډ وروسته يوه سري وعده راسره وکړل چي لږه شيبه وروسته به يو ټکسي راسټوي. دباندې له چوکيداره پرته بل څوک نه وو. خپله مي لفت راپورته کړ او د کاترين غوټه او شيان مي پکښې ځای پر ځای کړل. دا هم پکښې سپره شول او راکښته شوو. چوکيدار دروازه خلاصه کړل او بهر پر سړک وه ټکسي ته منتظر شوو. هوا بڼه صافه وه، ستوري هم ځليدل. خو کاترين حيرانه دريانه پاتې وه. کاترين “په پيليدو يې خوښه شوم. بڼه دی، چي غم يې ژر لنډ شي”.

“ته ډيره زړوره يې”.

“ډار نه دی په کار. خدای دي وکړي، چي دا ټکسي اوس ژر راشي”.

د ټکسي غرهاری مو واورېد. په مخ کي لگيدلي بټي باندي مي سترگي ولگيدې. مور ته رانژدې شو. له کاترين سره مي موټر ته په ورپورته کېدو کي مرسته وکړه. موټروان زموږ غوټي د موټر په مخکني سيټ کي کښيښودې.

موټروان ته مي وويل “وه روغتون ته درځه”.

سړک ته ورپورته شوو او د روغتون پر لور رهي شوو. روغتون ته له رسيدو سره سم مي له ټکسي نه غوټي راکښته کړې او روغتون ته دننه ورغلو. روغتون کي د ميز تر شا يوه ميرمن ناسته وه. د کاترين نوم، عمر، پټه، خپلوان او مذهب يې په کتاب کي درج کړل. کاترين ورته وويل چي لامذهبه ده. هغې هم په کتاب کي د دغه لفظ په مقابله خانه خالي باندي کرښه راوکښل. خپل نوم يې کاترين هنري ورياد کړ.

د ميز تر شا ناستي ميرمن مخاطب کړو “زه به تاسي ته ستاسي کوټه دروبنيم”. په لفت کي لور ولاړو. بيا يې لفت ودراره، دباندې راووتو او په دهليز کي په دې پسي شوو. کاترين ټينگ له لاسه نيولی وم.

“دغه ستاسي کوټه ده. جامي تبديلي کړئ او پر هاغه کټ پريوزئ. شپني جامي هم شته”.

کاترين “زما سره خپلي شپني جامي شته”.

هغې ورته وويل “که هماغه جامي واغوندي بڼه به وي”.

زه بهر راوونم او په دهلیز کې پر چوکۍ کښېناستم. میرمنې راته وویل "تاسې اوس دننه راتلای شئ". دننه ورغلم کاترین پر یوه نرې کټ باندي پرته وه او غټ چارتراخه کې شپنۍ جامې یې اغوستې وې. له خالص شیت څخه جوړ شوي وه. زما په لیدو راته مسکۍ شول.

کاترین "دردونه اوس کم شوي". هغې بڼځې د کاترین مروند نیولې وو او په خپل لاسي ساعت باندي یې د دردو وخت اندازه کاوه.

کاترین "اوه، بیا یو غټ درد راغلی". له څیرې نه یې بڼکاریدل، چې څومره تاثیر یې پرې کړی.

زموږ له لارښودي مي وپوښتل "ډاکټر چیري دی؟" "بیده دی، که هغه ته اړتیا شول بیا یې راغواړو".

نرسه "د اغلي لپاره اوس په بېره زه خپله یوه چاره کوم، کیدای شي یو ځلي بیا ووزی؟"

زه بیا وه دهلیز ته راوونم. دهلیز تش تور ولاړ وو. له دوو بندو کړکیو او بندو دروازو پرته بل څه نه وو. د دواوو بوی مي پزه بوخته ساتلي وه. همدلته پر یوه چوکۍ باندي کښېناستم، سر مي لاندي وځړاوه او د کاترین لپاره په دعوو مشغوله شوم.

نرسه "تاسې راتلای شئ". دننه ورغلم.

کاترین "سلام گرانه".

"دردونه اوس څنگه دي؟"

"اوس بیا ژر ژر راځي". څیره یې الوتي وه. راته مسکۍ شول.

"هغه دی بیا راغلی، نرسې کیدای شي چې لاس مو زما وه شاته ونیسی؟"

نرسه "که ستاسې د درد دوا کیدای شي، ولي نه".

کاترین "گرانه ته تلای شي. دباندې ولاړ شه او د خوراک لپاره یو څه راوړه. نرسه وایي کیدای شي دا لړۍ ډیر وخت ونیسي".

نرسه "اول واري(لمړنۍ) ولادت تل تکلیفي وي".

کاترین "لطفاً دباندې ولاړ شه او د خوراک یو شی راوړه. زه رینتیا درته وایم بڼه يم".

"زه به یوه شیبه لا ودریرم".

دردونه بیا پرلپسې راغلل، خو بیرته یو دم ورک شول. کاترین حیرانه دریانه پاتې وه. کله چې به دردونه سخت وه نو بڼه به یې بلل، بیا چې به کله ولاړل ناامیده او شرمغراندي به شول.

کاترین مخاطب کړم "ته ورشه. فکر کوم چې ستا موجودیت مي په تکلیفوي "څیره یې

ننوتې بنکاریده.

“هغه دی. هغه بڼه یې دی. زه غواړم چې یوه بڼه میرمن وه اوسم او پرته له کومې ستونزې ماشوم نړۍ ته راوړم. لطفا دباندي ولاړ شه او د سهارنۍ لپاره یو څه درسره راوړه. بیرته بیا راشه، فکر کوم چې ستا کمی به محسوس نه شي. نرسه له ماسره ډیره مرسته کوي.”
نرسه “په بیغمه زره ناشته کولای شئ”.

“نو بیا زه ځم. د خدای په امان گرانې”.

“په مخه دي بڼه. او یاد یې لره، چې زما سهارنۍ دي هم له یاده ونه وزی”.

له نرسې مي وپوښتل “سهارنۍ لپاره چیري ولاړ شم؟”

“له څلور لارې چې تیر شوي، هماغه په کوڅه کې یو کافي شاپ دی، کیدای شي اوس هم خلاص وي”.

ورو ورو سهار کیده. په تشه توره کوڅه کې د کافي شاپ په لور پلې روان شوم. په کړکۍ کې یې څراغ لگیده. دننه ورغلم او یوه زاړه سړي راته یو جام له ډبل روتۍ سره راته وړاندي کړ. ډبل روتې د تیرې ورځې وه. هغه مي په جام کې غوټه کول او خوړل او په پای کې مي یو گیلان قهوه هم پسي وڅښل.

زاړه سړي پوښتنه راڅخه وکړل “په دي سهار وختي څه کوي؟”

“میرمن مي د کوچني مریضي لري”.

“د بڼه بخت په هیله یې یم”.

“یو بل جام هم راکړه”.

بوټل یې پر جام باندي راپورته کړ او تر خولې یې راپک کړ. څو څاڅکي پر میز هم تری توی شول. هغه جام مي هم تر ستوني کړ. د سهارنۍ پیسې مي ورکړې او دباندي را ووتم. دباندي په کوڅه کې د کچرې سطلونه، وه مزدور ته په انتظار پراته ول. هماغه یوه ولاړ سپي پر یوه سطل باندي پزه راکښل.

له ده مي وپوښتل “څه شي لتوي؟” په سطل کې می وکتل چې که یو شی مي پیدا کړ او ورته وریې کړم، خو د قهوي له دلبیو او ځینو مړاوو گلانو پرته بل څه نه ول.

ورته ومي ویل “سپیه دلته خو کوم شی نشته”.

سپي د کوڅې یو بغل ونيو او ولاړ. په روغتون کې هغه پور ته چې کاترین پکښې بستر وه، وروختم او د کاترین د کوتې دروازه مي وټکول. چا جواب رانه کړ. دروازه مي ور تیل وهل، د کاترین د غوتو او شپنیو کالیو پرته، چې پر دیوال گیر باندي څریدل بل څه نه وو. بیرته وه دهلیز ته کښته شوم او شاوخوا گړخیدم چې یو څوک پیدا کړم. په اخره کې مي یوه نرسه پیدا کړ.

“اغلي هنري چيري ده؟”

“يوه خانم يې همدا اوس وه ولادت خاني ته بوتلل.”

“ولادت خانه چيري ده؟”

“زه به يې درته وښيم.”

زه يې د دهلبز پای ته بوتلم. د کوتي دروازه لږ خلاصه وه. د دروازي له چولي نه مي کاترين ته وکتل، چي پريوه کت باندی پرته وه او يوه برستن پرې هواره وه. نرسه يې يوه څنگته او ډاکټريې وه دا بل څنگته له څو ډبو سره ولاړ وو. ډاکټرله يوه ربري ماسک سره، چي يو پيپ پرې تړلی وو، ولاړ وو. نرسه “زه به يوه چپنه درکرم بيا کولای شي چي دننه هم ورشي. مهرباني وکړئ دلته راشئ.”

سپينه چپنه مي واغوستل او په سنجاق باندي مي پسي ټينگه کړل.

“اوس دننه ورتلای شئ”. دننه ورغلم.

کاترين په لږزنده اواز وويل “سلام گرانه. وضعه مي لانه ده سمه شوي.”

ډاکټر “تاسي ښاغلي هنري ياست؟”

“هو. ډاکټر صاحب د ناروغ وضع څنگه ده؟”

ډاکټر “خدای پاک مهربان دی. دلته ځکه راغلو چي د اړتيا په وخت کي اکسيجن ژر ورکولای شو.”

کاترين “رايي کړه”. ډاکټر ربري ماسک د دي پر خوله باندي ورکښېښود او ډايل يې سره وڅرخاوه. کاترين ته مي کتل چي ژوره او په بېره يې ساه اخيستل. شيبه وروسته کاترين ماسک له مخي ليري کړ. ډاکټر هم اکسيجن پرې بند کړ.

کاترين “دا ځلي دومره غټ نه وو. څو شيبې وړاندي يې بېره په تکليف کړم. ډاکټر زه بيخي بيهوبنه کړم که څنگه ډاکټر صاحب؟” اواز يې بيخي لږزنده وو، د ډاکټر له ويلو سره يې اواز راپورته شو. ډاکټر مسک شو.

کاترين “هله بيا يې راکړه.” ربري ماسک يې پر خوله باندي جوخت ونيو او په بېره يې ساه

واخيستل. زگپرووی می يې واوريد. بيا يې ماسک له مخي ليري کړ او مسکی شول.

کاترين “دا يې هم له هغه غټو څخه وو. بيخي غټ. خو گرانه ته مه پریشانه کيړه. ته ولاړ شه يو ځلي بيا هم ناشته وکړه.”

ما ورته وويل “ته زه به همدلته پاتي شم.”

د سهار نژدې درې بجې به وي، چې مور روغتون ته ولاړو. تر غرمې پورې لا کاترين په ولادت خانه کې وه. دردونه اوس بيا لږ څه کم شوي وه. دا ډيره ستړې او کوتل شوې بنکاريدل، خو بيا هم همت بايللي نه بنکاريدل.

کاترين "گرانه زه ښه نه يم. ډيره بخښنه غواړم، ما فکر کاوه، چې دا هرڅه به ډير ژر ختم شي. اوس — دادی بيا —" لاس يې راوړاندي کړ او ماسک يې پر خپل مخ باندې ورجوخت کړ. ډاکټر بيا ډايل وڅرخاوه او دې ته يې وکتل. شيبه وروسته درد بيا ختم شو. کاترين "دا ډير غټ نه وو". راته مسکې شول "په دغه اکسېجن پسي ليوڼی شوي يم. ډير ښه خوند کوي".

دې ته مي وويل "کور ته به يې هم له خيره يوسو". کاترين يو ناڅاپه وويل "هنه دی يا راځي". ډاکټر بيا ډايل وڅرخاوه او ساعت ته يې وکتل.

ما پوښتنه ځيني وکړل "اوس د دردونو تر منځ فاصله څومره ده؟" "شاوخوا يوه دقيقه".

ما ورته وويل "د غرمې ډوډی کله خوري؟" ده وويل "اوس به يې وخورم".

کاترين "ډاکټر صاحب تاسي بايد ډوډی وخورئ. بخښنه غواړم چې تاسي مي ځنډولي ياست. زما خاوند اکسېجن راکولای شي؟"

"که ستاسو خوښه وي بيا نو سمه ده. دغه نمبر پر دوه باندې ودره". ما ورته وويل "سر مي په خلاص شو". پر ډايل باندې يوه نښه وه چې په لاس باندې څرخيدل.

کاترين "هه ژر يې راکړه." ماسک يې بيا پر خوله باندې جوخت ونيو. ما نمبر پر دوو باندې ودراره او چې کله کاترين ماسک ايسته کړ بيرته مي اکسېجن پرې بند کړ. د ډاکټر له خوا راسپارل شوې دنده راته په زړه پوري وه.

کاترين "اکسېجن تا راکړ؟" زما مړوند يې ټينگ ونيوه. ما ورته وويل "هو".

"ته ډير ښه يې". اکسېجن پر دې باندې اغيز کړی وو. ډاکټر وويل "زه به په دا ځنگ کوټه کې يو څه ډوډی وخورم. که مو زه په کار شوم، راته ويلای شئ".

ډاکټر ته به مي هر گړی کتل. ډوډی خوړلو باندې بوخت وو. څو شيبې وروسته مي، چې کله ده ته وکتل، ډډه يې لگولې وه او سگرېټ يې څکاوه. کاترين شيبه په شيبه نوره هم

ستري کيدل.

کاترين “څه فکر کوي، ته وا ماشوم به دي نړۍ ته راوړو؟”

“هو. ولي نه.”

“زه تر وسه وسه هڅه کوم، چي نژدې راشي. هغه دی بيا راغلی. هله اکسېجن ژر راکړه.”

څه کم دوي بجې له روغټونه، د غرمې ډوډۍ په نيت ووتم. کافي شاپ کي يو څو نور کسان

هم ناست ول. مخي ته يې د الوبالو او مارک شراب پراته ول. زه هم پر يوه ميز باندي

کنبېناستم. “د خوراک لپاره څه درسره شته؟”

“د غرمې وخت تير شوی.”

“اوس هيڅ هم نه شته؟”

“چکروت شته.”

“يو چکروت له بير سره راوړه.”

“نيمايي که بشپړ؟”

“لږ څه نيمايي.”

د کافي شاپ خادم له هاخوا نه له يوه لوبښي ساورکرات چي له پاسه پرې غوښي ايښوول

شوي وي او يوه ساسيج سره، راغلی. پر دوی سر بېره مي بير پسي وڅيښل. ډير وړی وم.

همدلته مي پر ناستو خلکو يو نظر وځغلاوه. د يوه ميز له پاسه ورقي کيدې. زما گاونډ کي

دوو نفرو بانډار کاوه او سگرېټ يې څکاوه. دلته د دود له لاسه طاقت نه کېده. په کافي شاپ

کي اوس درې نفره په کار بوخت ول. يو بوډا، يوه تورکالی او خريته ميرمن، چي هر څه

يې تر خپل څار لاندي ساتلي ول او يو ځوان چي پيش بند يې تړلی وو. تورکالی ميرمن د

کاونټر شاته، تکيه وهلي ناسته وه. دي خبرې ته فکر وړی وم، چي د دي به څومره

اولادونه وو؟

ډوډۍ چي مي وخورل، بيرته روغتون ته راغلم. کوڅه يې پاکه کړې وه او کچره دانۍ يې

ټوله وړي وي. که څه هم خال خال وريځ وه، خو لمر به بيا هم يو وار وار تر وريځو

راوته. روغتون ته له رارسېدو سره په لفت کي لوړ وختم. د کاترين کوټې ته، چي ما خپله

چپنه پکښي پرې ايښي وه، ورغلم. چپنه مي واغوستل او په غاړه کي مي په سنجاق باندي

بنده کړل. په هنداره کي چي مي ځان ته وکتل، شکل مي بيخي يوه جعلي ډاکټر ته پاتېده.

بيرته راکښته شوم او ولادت خوني ته ورغلم. دروازه يې بنده کړې وه. ما چي وروټکول،

چا جواب رانه کړ، خپله مي دروازه خلاصه کړل او وردننه شوم. ډاکټر له کاترين سره

نژدې ناست وو. نرسه د کوټې په پای کي په يو څه باندي بوخته وه.

ډاکټر کاترين مخاطب کړل "ستاسي خاوند راغلی".
"اوه گرانه! ډاکټر صاحب ډير بڼه او مهربانه دی." دغه جمله يې په يوه سختی سره وويل.
"دی بيخي بڼه خوندورې کيسې راته کوي او چي کله مي دردونه شديد شي، نو مي بيخي بېهونه کړي. ډاکټر صاحب تاسي ډير بڼه شخصيت ياستی".
دې ته مي وويل "ته په سد کي نه يې".
کاترين "پوهيرم، خو تا ته يې د ويلو اړتيا نشته. هله هغه راکړه. هله هغه راکړه". په بېره يې ماسک پر خپله خوله باندي جوخت ونيو. خو پرلپسې او ژورې ساه گانې يې واخيستې. له هر ځل ساه کښلو سره به تنفسي آلي يو ډول اواز کاوه. په اخره کي يې يو غټ اسويلی وکښ. ډاکټر خپل چپ لاس ور وړاندي کړ او ماسک يې ځيني واخيست.
کاترين "ډير سخت وو". اواز يې ډير توپير کړی وو. "اوس نو، نه مړه کيرم. د مرگ له ځايه اوس راتېره شوي يم. گرانه ته خوشحاله نه يې؟"
"بيا يې اړخ ته لا ورتېره نه شي".
"نه مړه کيرم. له مرگه نه ډارېرم. مرگ له ما څه غواړي؟ گرانه زه نه مړه کيرم".
ډاکټر "داسي نه شي کيدای. ته خپل خاوند يوازي نه شي پرېښودئ".
"اوه، زه نه مړه کيرم. زما مرگ نه دی خوښ. مرگه ته مي لا ډير وخت پاتې دی. هغه دی بيا راغلی".

څو شيبې وروسته ډاکټر مخاطب کړم "بناغلی هنري! که تکليف نه وي، د يو څو شيبو لپاره دباندي ولاړ شئ. زه به يوه معاينه وکړم".
کاترين "دی زما سيل ته ولاړ دی. خو ته کولای شي، چي بيا راشي، همداسي نه ده ډاکټر صاحب؟"
ډاکټر وويل "همداسي ده. که تا ته اړتيا پيدا شول، بيا دي مور راغواړو".

زه دباندي راووتم او په هغه کوټه کي، چي له زيرون نه وروسته يې کاترين ورته راوستل، کښېناستم. يوه چوکۍ مي راکش کړل، پرې کښېناستم او شاوخوا مي کتل. غرمه چي د ږوږ لپاره بازار ته وتلی وم، بازار کي مي اخبارونه رانيولي وو، له جيبه مي راوايستل او ومي لوستل. ورو ورو تياره کېده. زه پاڅيدم او گروپ مي ولگاوه. گړی وروسته مي اخبارونه يوه بغل ته کړل، گروپ مي خاموشه کړ او دباندي مي کتل. دې فکرو، چي ډاکټر لا ولي تراوسه يو نفر نه راپسي راولير، پر سر واخيستم. کيدای شي همالته زما نه شتون تر شتون بهتره وو. کيدای شي د هغه غوښتنه همدا وه، چي زه د يو څو شيبو لپاره بهر ولاړ شم. خپل

لاسي ساعت ته مي وکتل. هود مي وکر که تر خو شیبو پوري يو څوک راپسي راونه ليري، نو له سته پرته به ورخم.

بيچاره، بي وزله زما گرانه کاترين. دا د يوځای بیدیدو بيه وه، چي اوس مو پرېکول. همدا د لومي پای وو. همدا يو له بل سره د ميني کولو پایله وه. په هر صورت بيا هم د خدای پاک شکر دی چي گاز شته. آ بڼه که د بیهوشی درمل نه وای، نو؟ دردونه چي به يو ځلي پيل شول نو بيا بيا ځلي به تکرار را راتلل. کاترين تر زيرون پوري له کومي ستونزي سره مخ نه شول. هر څه عادي ول. ان ډيره کمه به ناروغه کېدل. تر دا وروستيو مياشتو پوري خو چندانې په تکليف هم نه وه. له پيښي نه تينته نشته. څه غضب وهلی تگ! که مو پنځوس ځله هم واده کړی وای پایله به يې همدا وای. که دا مړه شي نو؟ نه داسي نه شي کيدای. په اوس وخت کي څوک د ولادت پر مهال نه مري. ټوله ميرونه همدا ډول فکر کوي. هو، خو که مړه شي نو؟ دا نه شي مړه کيدای. اول واري ولادت خو همداسي تکليفي وي. دا هرڅه يوازي يو څو شديد دردونه دي. خو کوم شديد دردونه؟ کاترين بيا وايي په ريښتيا چي دومره بد نه وه. بڼه که دا مړه شي نو؟ نه داسي نه شي کيدای. هو همداسي ده. خو که مړه شي نو؟ خو زه درته وایم چي دا نه شي مړه کيدای. بي عقل کيره مه. دا يوازي يو څو دردونه دي. دا يوازي طبيعي تکليف دی چي دي ته ورکول کيږي. لمړی ولادت خو له معمول سره سم تکليفي وي. هو، خو که دا مړه شي نو؟ داسي نه شي کيدای. ولې مړه شي؟ ايا د دي د مرگ کوم لامل شته؟ يو کوچنی دی محض تولد کيږي. د رېرو او مشکلاتو بوجی يوازي همدا دی دی. وه دي نړی ته راځي، بيا يې پالنه کيږي. ممکن بڼه دي هم ترې راشي. خو که مړه شي نو؟ دا هيڅ شونتيا نه لري. خو که مړه شي نو؟ نه داسي نه شي کيدای. هغه سمه دمه ده. خو که مړه شي نو؟ دا امکان نه لري. خیر، خو که مړه شي نو؟ که مړه شي نو څه؟

ډاکټر کوټي ته رانوت.

ما ورته وويل “د ناروغ وضعه څنگه ده؟”

ډاکټر وويل “د وضعي خوند نشته.”

“څه شي؟”

“بس همدا. معاینات مي يې وکړل....” د معایناتو نتایج يې راته توضیح کړل. “له هغه

راهیسي ورته منتظر یم، خو هيڅ توپير تراوسه نه دی تر سترگو شوی.”

“ته يې په اړه څه وايي؟”

“اوس دوه لاري پاتي دي. لمړی دا چي زيرون به د انبور په وسيله سرته رسيري، له دي سره د زياتي ژوبلېدا او د خطر اندازه زياتيري. د ماشوم لپاره هم زيانمن ثابتيدای شي او بله

طریقه یی هم د سزارین عملیات دی.”

“د سزارین خطر بیا څه دی؟ که مړه شي نو بیا؟”

“خطر یی تر معمولی زیرون پیر نه دی.”

“عملیات تاسی خپله کوی؟”

“هو. د اړتیا وړ شیانو تیارول نژدې یو ساعت وخت غواړی. کیدای شي تر دې لږ.”

“ستا په نظر اوس باید څه وشي؟”

“زما په نظر د سزارین عملیات به یی ښه حلاره وي. که زما خپله ښځه وای، ما به همدا عملیات کول.”

“جانبي عوارض به یی څه وي؟”

“جانبي عوارض نه لري. یوازي یو تپ پاتیري.”

“که مکروبي شي بیا؟”

“خطر یی نسبت وه انبوري عملیاتو ته زیات نه دی.”

“که یی پر همدې حالت پسي پریردو او منتظر شو؟”

“یو څه باید وشي. میرمن دي اوس لا، تر پخوا پیره کمزوره شوي. هر څومره چي ژر شوني وي باید عملیات شي.”

ما ورته وویل “نو بیا چي څومره ژر شوني وي، عملیات یی کړی.”

“زه ځم، وه نرسانو ته لازمی لارښوونې کوم.”

ولادت خونې ته ورغلم. کاترین پر یوه کت باندي پرته وه. له پاسه پرې یوه نازکه روجایی

اچول شوي وه. څنگ ته یی یوه نرسه ولاړه وه. رنگ الوتې او خسته ښکاریدل.

کاترین “له ډاکتر نه دي پوښتنه وکړل، هغه یو څه کولای شي؟”

“هو، خدای پاک مهربان دی.”

“پیر ښه. اوس به دا هر څه له خیره ژر پایته ورسیري. زه یی هم له اخه و توخه واچولم.

غوټه یی ماته کړم. هله هغه راځړه. آخ دا خو کار نه کوي. اوه خدایه دا خو هم له کاره ولوېد!”

“ژوره ساه واخله.”

“سمه ده. اوه دا خو بیا کار نه کوي. له کاره ولوېد!”

نرسی ته مي وویل “یو بله ډبه (سلنډر) راوړه.”

“دغه ډبه نوي ده. خو شيبې وړاندې مو راوړل.”

کاترين “گرانه، زه بيخي ناکاره يم. دې هم کار پرېښود.” په ژړا يې پيل وکړ. “اوه خدايه، ما غوښتل چې اولاد مي وشي خو پرته له مشکل نه. اوس خبره خلاصه شوي، زه مړه کيږم، دا هم کار نه کوي. اوه گرانه. دا خو بلکل کار نه کوي. پروا نه لري چې مړه شم، خو چې دا دردونه مي آرام شي. اوه، خدايه! گرانه دا دردونه ليري کړه. هغه دی بيا راغلی اوه اوه اوه!” د سلگيو وهلو پر مهال يې په ماسک کي ساه واخيستل. “له کاره ولويد. کار نه کوي. بيکاره شو. گرانه، له ما مه خفه کيږه. لطفا مه ژاړه. زما په خبرو سر مه گرځوه. زه يې غوټه ماته کړم. زما مجنون بېچاره. مينه درسره لرم زه به ډير ژر بڼه شم. زه به ډير ژر روغه شم. دوی ما ته يو شی نه شي راکولای؟ فقط يو شی دي راته راکړي.”

“زه به يې اوس سم کړم. درجه به يې تر وروستيو پوري وڅرخوم.”
“ژر يې راکړه.”

ډايل مي تر وروستۍ درجو پوري وڅرخاوه. کاترين له يوه ژور تنفس وروسته ماسک پرېښود. ما گاز بند کړ او ماسک مي ترې پورته کړ. کاترين له يوه اوږده ځنډ وروسته بېرته په حال شول.
“گرانه ډير بڼه وشول. ته زما لپاره ډير بڼه يې.”

“له همت نه کار واخه. زه يې هر ځلي نه شم کولای. کيدای شي همدا دي ووژني.”
“په ما کي نور همت نه شته. زه يې غوټه ماته کړې يم. نور يې نه شم زغملای. زه اوس د دې دردو په سختواله پوه شوم.”

“دا دردونه يوازي ته نه، ټول يې زغمي.”

“خو زه يې بيخي له حرکتو وغورځولم. تر هغو چې څوک بڼه ستړی نه کړي، نه يې پرېږدي.”

“يو څو شيبې لا صبر شه، هر څه به په خير شي.”

“څومره بڼه. گرانه زه خو نه مړه کيږم. همداسي نه ده؟”

“ته به نه مړه کيږي. له ما سره ژمنه وکړه، چې نه مړه کيږي.”

“زه هم نه غواړم، چې مړه شم او تا يوازي پرېږدم. خو زه يې دومره ناهيلي کړې يم، چې اوس مرگ ته په تمه يم.”

“ببخايه خبرې مه كوه. ټوله همداسي فكر كوي.”
“خيني وختونه فكر كوم، چي زه مړه كيږم.”

“ته داسي نه شي كيداى.”
“خو كه مړه شم نو؟”

“زه به تا د مرگ كومي ته پرېږدم.”

“هله هغه ژر راكړه. ژر كوه.”

“نه مړه كيږم. زه ځان د مرگ كومي ته نه سپارم.”
ما ورته وويل “بلكل همداسي ده.”
“ته له ماسره پاتيري؟”
“د سيل لپاره نه.”

“نه، يوازي همدا ستا د شتون په خاطر.”
“ولې نه. زه به هر وخت له تا سره يم.”

“ته پير زړه سوانده يې. هغه دى بيا راغلى. ماسك ژر اكره. هله ژر كوه. اوه خدايه دا خو بياكار
نه كوي.”

ډايل مي له درو نه وه څلورو ته وڅرخاوه. دعاوې مي كولې چې ډاكټر ژر راشي. زه له
دوه نه په پورته شمېرې باندي بيږيدم.

بنه گړى وروسته يو نوى ډاكټر له دوو نرسانو سره كوتې ته راننوت. كاترين يې په يوه
اربه لرونكې تذكيړه كي پرې ايستل او په دهليز كي رهي شوو. تذكيړه په بيړه د لفټ په لور
روانه وه. لفټ ته ورپورته شوو. له گني گوني نه په ډك لفټ كي راټول شوو. لور ولاړو،
بيا د لفټ دروازه خلاصه او ترې رابهر شوو. تذكيړه په ربرې اربو باندي وه عمليات خونې
ته وردننه شول. ماسك وهلى او خولى پر سر ډاكټر مي ونه پيژاند. همالته يو بل ډاكټر او
څو نرساني هم ولاړې وي.

كاترين “د درد د آرمي لپاره بايد يو څه راكړي. اوه ډاكټر صاحب لطفا ما ته تسكينوكې درمل راكړئ.”

د ډاكټرانو له مينځ نه يوه د كاترين پر خوله باندي ماسك وركښېښود. له دروازي نه مي د
ولادت خونې وه وړوكي امفي تياتر ته كتل.

یوې نرسی راته وویل “که تکلیف نه وي، له دغه ځایه تیر شی، همالته په هغه بله کوټه کې کښېښی.” د کتارې تر شا په رڼا کې سپین میزونه ښکاریدل. کاترین ته مې یو نظر کاته وکړل، پر خوله باندي یې ماسک ورايښی وو. اوس د پخوا په نسبت غلې وه. تذکیره یې وړاندي بوتلل. زه بیرته راوگرځیدم او دهلیز کې روان شوم. دوی نرساني په بیره د دخولي دروازي په لور رواني وي.

یوې یې وویل “سزارین دی. دوی سزارین عملیات کوي.”

هغه بلې یې وخنډل “دوی هم پر وخت راورسیدل. بخت یې کار وکړ. که څنگه؟” پر هغه دروازه باندي وردننه شوې چې وه دالان ته ورغلي وه.

یوه بله نرسه راغلل، د دې هم بیره وه. ما ته یې وویل “همدا اوس له دې ځایه ولاړ شه. همدا اوس ولاړ شه.”
“زه بهر تم کیرم.”

همداسې په بیره ولادت خونې ته وردننه شول. زه په دهلیز کې پورته او کښته کیدم. له دننه ورتگ نه بیریدم.. له کړکۍ نه مې بهر وکتل. ماښام وو، خو د څراغانو په رڼا کې د باران وریدونکي څاڅکي ښکاریدل. د دهلیز په پای کې وه یوې کوټې ته ورغلم. هلته مې په یوه بښینه یې الماری کې پر بوتلانو نوشتې ولوستې. بیا راووتم، بهر په تش دهلیز کې ودریدم او د عملیات خونې دروازي ته مې په برندو سترگو کتل.

له ولادت خونې نه یو ډاکټر، چې نرسه هم ورسره وه دباندې راووت. په دواړو لاسو کې یې یو شی نیولی وو. یوه تازه پوست شوي سوی ته ورته وو. په بیره بیره له دهلیز نه ووتل او پر یوه بله دروازه وردننه شول. دوی مې تعقیب کړل، یوې خونې ته وردننه شول همالته په یوه نوي زیریدلي ماشوم باندي بوخت وه. ډاکټر هغه ما ته د رابښکاره کولو په نیت راپورته کړ. تر پوندو یې ونيو او په چپلاخه یې وواهه.

“څنگه دی؟”

“ښه دی. پنځه کیلو دی.”

په زړه کې مې ورته کوم احساسات نه درلودل. داسې نه ښکاریدل چې له ما سره دي کومه اړیکه ولري. اصلاً د پلارولې احساس مې نه کاوه.

نرسی پوښتنه رانه وکړل “تاسې د زوی په پیداېښت خوښ نه شوی؟”

دوی لمړی ماشوم پریولی او بیا یې په یوه توکر کې وپېچله. توربخنه څیره او لاسونه مې یې ولیدل، خو کوم خوځښت او کړیکه مې وانه وریدل. ډاکټر هغه یوې خوا او بلې خواته کړ او وروسته ماښچې ودرېد.

ما ورته وویل "یا داسې نه شي کیدای. نژدې وه، چې خپله مور یې وژلې وای".
"ګناه د ماشوم نه ده. تاسې اولاد نه غوښت؟"

ما ورته وویل "نه". ډاکټر په هغه مصروفه وو. بیا یې تر پښو ونيو او په چپلاخه یې وواهه. زه یې لیدو ته تم نه شوم. بیرته وه دهلبز ته ولاړم. اوس دننه ورتلای او کتلای مې شواى. په دروازه ورننوتم او په دهلبز کې یو څه وړاندې ولاړم. له کتارې سره پر پرتو میزو څو نرساني ناستې وې، زما له لیدو سره یې ما ته اشاره وکړه، چې ورشم. ما د نه په دود سر ورته وښور او ه. دوی مې لیدای شوي.

ما چې ویل کاترین مړه شوې. خاص د مړې په څېر ښکاریدل. د څیرې هغه برخه یې چې ما لیدل څررنگه وه. ولادت خونه کې ډاکټر وه رڼا ته د یوه اوږد او نري زخم په ګندلو بوخت وو. یوه بل ماسک ترلې ډاکټر د بیهوبڼې درمل ورکول. له ډاکټرانو سره دوی همکارې نرساني د هغوی په څنګ کې ولاړې وې. دغه صحنه د منځنیو پیړیو وه بې رحمیو ته ورته وه. څنګه چې مې دوی ته وکتل، فکر مې وکړ چې ټول عملیات زما په وړاندې شوي؛ خو داسې نه وه او خوشحاله هم وه، چې د عملیاتو پر وخت خپله حاضر نه وم. فکر نه کوم، هغه ځای چې ډاکټرانو څیرلې وو، ما دې لیدلې وې؛ خو د یوه ماھر موچي په څیر باتجربه ټکانو ته مې کتل، چې ټپ یې ګنډه. او ورته خوشحاله هم وم. د ټپ له ګندلو او پیوستولو وروسته دباندي راووتم. ګری اخوا دخوا کېدم، چې ډاکټر هم راووت.
"زما میرمن څنګه ده؟"

"روغه رمټه ده. تا راته کتل؟"

ډاکټر ستړی ښکاریده.

"د ټپ ګندلو پر مهال مې درته کتل. زخم ډیر اوږد ښکاریده".

"تا همداسې فکر کاوه؟"

"هو، ټپ به یې بیرته هوار شي؟"

"اوه، هو".

څو لحظي وروسته يې اربه لرونکي تذکيره راوايستل او په ډير بېره يې په دهليز کي د لفت په لور روانه کړل. زه هم پسي ورغلم. کاترين زگيروي کاوه. لاندي په کوټه کي يې پر يوه کټ باندي پرې ايستل. زه يې له پښو سره کښېناستم. په کوټه کي يوه نرسه هم وه. لږ وروسته راپاڅيدم او کاترين ته نژدې ودرېدم. په کوټه کي تياره وه. کاترين له روجايي نه لاس راوايست.

کاترين "سلام گرانه". ږغ يې ډېر بې سپکه او نښتيلی شانته وو.

"سلام گراني".

"نجلی وه که هلک؟"

نرسه "شش..... خبرې مه کوه".

"هلک. غټ، اوږد او تور".

کاترين "سم خو به وي؟"

نرسی مور ته رډ رډ کتل.

کاترين "بدن مي توک توک دی او سخت درد کوي. ته څنگه يې گرانه؟"

"بنه يم. نورې خبرې مه کوه".

"ته ډير بنه يې. اوه گرانه ډير سخت درد مي کيږي. کوچنی څنگه ښکاري؟"

"داسي ښکاري لکه د سوی نه چي پوست وکارې او لکه د يوه بوډا بونجی څيره".

نرسه "ته دباندې ووزه. اغلي لطفا خبرې مه کوي".

ما ورته وويل "زه به ووزم".

"ورشه، يو څه ډوډی وخوره".

"نه. زه بهر تم کيږم". کاترين مي ښکل کړل. څېره الوټې، کمزورې او ستړې ښکاريډل.

نرسی ته مي وويل "له تاسي سره يو څو خبرې لرم." مور دواړه دهليز ته راووتو. له کوټي

څو قدمه هاخوا تېر شوو.

له نرسی څخه مي پوښتنه وکړل "په ماشوم څه شوي؟"

"ته نه يې په خبر؟"

"نه".

“هغه ژوندی نه وو.”

“مر وو؟”

“دوی یې په تنفس کښلو بريالي نه شول. نه پوهیږم چې پری یې په غاړه کې تاو شوی وو، او که بله مسله وه.”

“نو مر شو؟”

“هو. ډیر د شرم خای دی. ډیر تندرست او غټ هلک وو. ما فکر کاوه، چې ته خبر یې.”

دې ته مې وویل “زه نه وم خبر. مننه. که اوس بیرته وه اغلې ته ورشي، ښه به وي.”

پر یوه چوکۍ باندي کښېناستم. پر مخامخ مې یو مېز او یو چنگک په دېوال کې ټک وهل شوی وو، چې نرسانو به د خپلو کړنو رپپورټ پرې نښلاوه. له کړکۍ مې دباندې وکتل، د خراغ په رڼا کې د باران د څاڅکو پرته بل هیڅ شی نه ښکارید. ماشوم ومړ. د ډاکټر د ماښمې کیدو لامل هم هماغه وو. خو دوی په هماغه کوټه کې له ده سره دا هرڅه نه کول؟ دوی به دا فکر کاوه، چې کیدای شي اوس به ساه اخیستل پیل کړي. زه لادین وم، خو زما په نظر ده ته باید غسل تعمید ورکړل شوی وای. څه پروا لري چې ده گرد سره تنفس ونه کړي. ماشوم د کاترین د گډې پرته گردسره ژوند ونه کړ. په وارو وارو مې د ده لغتې وهل احساس کړي وه. خو د یوې اونۍ راهیسي دا هرڅه نه وه. کیدای شي په همدې موده کې خفه وو. بیچاره ماشوم. ارمان مې درلود چې زه هم د ده په شان خفه وای. نه، نه مې غوښتل. نور مرگ گټه نه درلودل چې پناه دي وروري وای. کیدای شي کاترین یې وژلي وای. همدا د عمل جزا وه. مرکيزي، خو نه پوهیږي چې ولې؟ هیڅکله یې د لامل لټولو لپاره ژوندی نه پاتیري. دوی دي لمړی نښاسي، بیا قوانین درته وایي او له هغه نه وروسته دي وژني او یا هم د ایمو په څېر پرته له کوم دلیل وژل کيږي. یا هم په سفلس باندي مړ کيږي، لکه رینالډي. له مرگه په هیڅ ډول چاره نشته. که نن زما نوبت دی، سبا بیا ستا نوبت دی.

یو وخت مې په کمپ کې له میریانو نه ډک یو لرگی د اور له پاسه کښېښود. څنگه چې لرگی اور واخیست، میریان تبجن شول، د لرگی له گوگ نه راووتل او د اور په لور په خُغاسته شول. هماغه له رسیدو سره یې بیرته شاتگ راوکړ او ټول د لرگی په اخره کې راغونډ شول. څنگه چې د لرگی پر اخره باندي د میریانو شمېر زیات شو، لرگی د اور مینځ ته ولوېد. ځیني یې په سوځلو بدنو اخوا دخوا په خُغاسته شول، خو نه پوهیدل چې اوس کوم لور ته ولاړ شي. ځیني یې بیرته د اور په لور روان وه، په همدې ټپل ما ټپل کې یې ډیری

برخه اور ته ولوېدل. په هماغه شېبه مي فکر وکړ، چې دا د نړۍ پای دی. له ځان سره مي فکر وکړ، چې که غواړم له ځانه مسيح جوړ کړم همدا يې بڼه موقع ده، بايد دغه لرگی له اور نه رايسته کړم او بيا يې پر مخکۀ کښېږدم چې ميريان په اور کي له لولپه کېدو نه په امان شي. خو ما داسي ونه کړل. البته گيلاس کي موجودي اوبه مي پر اور وپاشلي، هغه هم د دې لپاره چې ويسکي او اوبه سره گډي کړم او بيا يې وڅينيم. فکر مي وکړ، چې د اوبو له پاشلو سره ميريان بخار شول.

اوس په دهلبز کي ناست وم او د کاترين په اړه مي غوږونه په بې صبرۍ سره، د يو څه اورېدولو په تمه ول. نرسه تراوسه دننه په کوټه کي وه. د حوصلې کاسه مي ډکه شوه، د دروازي په لور ورتېر شوم او دننه مي وروکتل. لمړی مي څه نه ليدل، ځکه په دهلبز کي څراغ ډير روښانه او په کوټه کي تياره وه. وروسته مي نرسه وليدل، له کاترين سره نژدې ولاړه وه. کاترين پر يوه بالښت سر ايښی وو او يوه نغاړکۍ پرې هواره وه. نرسې د کاترين پر شونډانو گوتې کښېښودې. بيا راپاڅيده او د دروازي لور ته راغلل.

له دې مي پوښتنه وکړل “دا څنگه ده؟”

نرسه “بڼه ده. ته ولاړ شه ږوږۍ وخوره او که دي خوښه وه بيا بيرته راشه.”

په دهلبز کي رهي شوم، د زينو له لارې لاندي راکښته شوم او بيا له روغتون نه دباندې ووتم. په تياره کوڅه کي د باران په څاڅکو کي کافي شاپ ته ولاړم. دننه بڼه روښنايې وه، د خلکو شمېر هم زيات وو. په يوه خالي مېز پسي مي يوې خوا او بلې خوا ته وکتل، خو په نظر مي رانغلی. خادم يې زما لور ته راتېر شو له ما نه يې لوند کوټ او لنده خولی واخيستل او د يوه نشه بوډا څنگ ته وه پرته چوکۍ ته يې اشاره وکړل. بوډا بير څيښل او ماښامني اخبارونه يې لوستل. زه کښېناستم او له خادم نه مي د ورځې د خاصې غذا په باب پوښتنه وکړل.

“د گيلگي غورمه، خو هغه خلاصه شوي.”

“اوس د خوړلو لپاره څه شته؟”

“غوښې، هگۍ، هگۍ له پنيرو سره او ساسيج.”

ما ورته وويل “ساسيج مي نن غرمه وخوړل.”

ده وويل "هو، ريښتيا. تاسي نن غرمه ساسيج وخور". دى پوخ عمره، نرله ختلى او بنوى سړى سړى وو. مهربانه څيره يې درلودل.

"اوس مو څه شي ته زړه كيږي؟ هگى، غوښي او كه هگى او پښير؟"

ما ورته وويل "هگى او غوښي له بير سره".

"نيمايي؟"

"هو".

ده وويل "زما ياد دي، غرمه دي هم نيمايي څيښلى وو".

غوښي او هگى مي وخورل او له پاسه مي بير پسي وڅيښه. غوښي او هگى په يوه گردي غاب كي وي. هگى د غوښو له پاسه پرته وي. خواره گرم وه، په دې چي خوله مي ونه سوځي، نو مي په لمړنيو څو گولو پسي هر ځلي د بير غورپ كاوه. ټينگ وږى شوى وم، خادم ته مي د يو بل خوراك د راوړو وويل. څو گيلاسه بير مي پرلپسي وڅيښل. د دنيا او مافېها پرېشاني او فکرونه مي ايسته كړل. زما پر برابرې ناست سړي، اخبار مخي ته نيولى وو، زما چي پام ورواوبنت، په شانتى برخه يې ما پيل وكړ. په جبهه كي يې د بريتانويانو د ماتې په اړه يو مطلب ليكلى وو. ده چي ما ته وکتل چي زه يې د اخبار شا لولم؛ اخبار يې كت كړ. فكر مي وكړ چي وه خادم ته د اخبار راوړلو ووايم، خو فكر مي راغونډ نه وو. په كافي شاپ كي گرمې وه، اصلاً هوا يې د كار نه وه. اكثره كسان، چي دلته ناست ول، يو بل يې پېژندل. د څو مېزو له پاسه د ورقو لوبې كيدي. خادمان سخت لگيا وه. پك جامونه به يې ايښوول، تش به يې بيرته وړل. دوه نفره پر دروازه رادننه شول، شاوخوا يې په يوه خالي مېز پسي وکتل، خو پيدا يې نه كړ. زما پر برابرې باندي راته ودرېدل. ما د يوه بل بير ادر پسي وركړ. اوس لا وختي وو، د تللو اراده مي لا نه وه كړې. البته اوس لا روغتون ته د تگ وخت نه وو. هڅه مي كول چي له سوچو نه ځان وژغورم او په بشپړه توگه ارام وه اوسم. هماغه دوه نفره اخوا ديخوا شول، خو چا له خپل ځاى نه بنور ونه خور، بيرته ووتل. ما يو بل بير هم كورت كړ. اوس مي د نالېكيو يو غونډ وه مخي راټول شوى وو. زما وه مخ ته ناست سړي له سترگو نه عينكي ايسته كړې او په پوښ كي يې واچولې. اخبار يې كت او په جيب كي يې كښېښود. د ليكويړ گيلاس يې په لاس كي نيولى او شاوخوا يې سترگي رغوړولې. يو ناڅاپه مي په زړه كي راوگرځيدل چي بايد ولاړ شم. خادم مي راوغوښت، خپل حساب مي تصفيه كړ. كوټ مي واغوست، خولى مي پر سر كړل او د دروازي په لور رهي شوم. په باران كي د روغتون په لور رهي شوم.

په زینو کې له نرسې سره چې لاندې راکوزیدل، مخامخ شوم.

ما ته یې وویل "ما همدا اوس په تا پسي وه هوټل ته ټلیفون وکړ". د بدن وجغونې مې زیرې شوي.

"خدای دي یې خیر کړي، څه خبره ده؟"
"د اغلي وینه توییدنه شوې (خونریزي)".

"زه دننه ورتلای شم؟"
"نه، اوس نه. ډاکټر همالته دی".

له نرسې مې وپوښتل "خونریزي خو به خطرناکه نه وي؟"

"ډیره خطرناکه ده". نرسه کوتې ته دننه شول او دروازه یې بنده کړل. زه دباندې په دهلیز کې کښېناستم. هیڅ په سد کې نه وم. دماغ مې کار پرېښود. بیخي بېحاله غوندي وم. دومره پوهېدم، چې کیدای شي مړه شي، خو دعاوې مې کولې، چې داسې ونه شي. خدای پاک دي یې نه مړه کوي. اوه، خدایه ته خو یې مه مړه کوي. که مړه نه شي زه به ستا لپاره هرڅه وکړم. لطفاً، لطفاً، لطفاً اه خدایه پاکه ته خو یې مه مړه کوي. زه به ستا د خوښۍ لپاره هر څه وکړم. ماشوم دي ځانته در وغوښت خو دا مه راڅخه اخله. هغه پروا نه کوی خو دا مه راڅخه اخله. لطفاً، لطفاً اوه خدایه دا مه راڅخه اخله.

نرسه راووتل. او د کوتې په اشاره یې وروغوښتم. زه کوتې ته دننه ورغلم. زه چې ورغلم، کاترین پاس ونه کتل. زه ورتېر شوم او له کت سره په خوا کې ودریدم. ډاکټر د کت په بل اړخ کې له کت سره ولاړ وو. کاترین ما ته وکتل او مسکې شول. زه ورخم شوم او ژړه غونۍ شوم.

کاترین په یوه بې سپکه اواز وویل "زما مجنون بیچاره". ډیره کمزوري ښکاریده.

ما ورته وویل "کاترین، په تا هیڅ نه دي شوي. ته به ډیر ژر بیرته جوړه شي".
زه یې مخاطب کړم "زه مړه کیږم". بیا تم شول او وې ویل "نفرت مې ترې کیږي". لاس مې یې ونيو.

وې ویل "لاس مه راوړه". لاس مې یې ایله کړ. مسکې شول.
"گرانه، څومره چې زړه دي وي، لمسولای مې شي".

"کاترین، ته به ډیر ژر بیرته روغه شي. زما زړه راته وايي چې ته به جوړه شي".

“ما غوبنټل چي يو ليک درته وليکم که داسي وشول له تاسره به وي، خو و مي نه شوای کولای”.

“غواړې چي يو پادري يا بل څوک راولم، چي تا وگوري؟”

ما ته يې وويل “يوازي تا غواړم”. شيبه وروسته يې بيا وويل “زه له مرگه نه ډارېږم، فقط کرکه مي ورځني کيږي”.
ډاکټر “تاسي بايد دومره زياتي خبرې ونه کړئ”.

کاترين وويل “سمه ده”.

ما ورته وويل “کاترين، زه ستا لپاره کوم څه کولای شم؟ يو شی درته راوړلای شم؟”

کاترين مسکې شول “نه”. شيبه وروسته يې بيا وويل “زما او ستا تر مينځ چي کوم څه شوي، هغه خو به له يوې بلي نجلۍ سره نه شريکيږي. که څنگه؟”

“داسي به هيڅکله ونه شي”.

“خو بيا هم زما رايه دا ده، چي بنځه ولري”.

“هيڅوک مي نه دي په کار”.

ډاکټر “تاسي له حده زياتي خبرې کوي. بساغلی هنري تاسي بايد ولاړ شئ. تاسي بيا وروسته راشئ. ته نه مړه کيږي. بي عقلي مه کوه”.

کاترين “سمه ده. زه هم بيا درځم او سره يو ځای به يو”. کاترين په ډيره سختی سره خبري کولې.

ډاکټر “لطفًا بهر ولاړ شه. تاسي بايد له خبرو نه ډډه وکړئ”. کاترين ما ته سترگه ووهل. د څيري رنگ يې الوتې وو. ورته ومي ويل “زه دباندې درته منتظر يم”.

کاترين “تشويش مه کوه. زه هيڅ نه بيريږم. يوازي يوه عجبه لوبه ده”.

“زما زړوري ميني”.

زه دباندې په دهلبز کي منتظر شوم. زما انتظار ډير وخت ونيو. نرسه له کوتي راووتل او نژدې راتېره شول. بيا يې وويل “زه بيريږم. د اغلي وضعيت ډير وخيم دی. ډيره بيريږم”.

“مړه شول؟”

“نه، تراوسه لا بېهوبنه ده”.

داسي ښکاریدل چې د کاترین پرله پسې خونریزي شوي وه. ډاکټران يې د خونریزي په مخنيوي کي پاتې راغلل. کوتي ته دننه ورغلم او تر هغو چي روح يې له بدنه سره مخه ښه کول، ورته ولاړ وم. ټوله وخت په بېهوښۍ کي پرې تېر شو او روح يې بيخي ژر له بدنه ووت.

له کوتي راووتم او په دهليز کي مي له ډاکټر سره خبرې وکړې ”زما لپاره که کوم امر وي؟“

”نه. نه. هيڅ نشته. زه دي تر هوټله ورسوم؟“
”نه، مننه. زه همدلته يوه شېبه تم کيرم.“

”زما سره د خبرو الفاظ نشته. زه نشم ويلای چي.....“
”نه، مننه.“

ډاکټر ”يوازي همدا لار پاتې وه، عملياتو ثابته کړه چي.....“
ما ورته وويل ”زه نه غواړم په اړه يې خبرې وکړم.“

”تر هوټله به دي ورسوم.“
”نه، مننه.“

دی په دهليز کي رهي شو. زه ولادت خونې د دروازي په لور ورتېر شوم.

يوې نرسې وويل ”تاسي دننه نه شئ راتلای.“

ما ورته وويل ”له مخي مي ليري شئ.“

”تاسي لا تراوسه د دننه راتگ اجازه نه لرئ.“

ما ورته وويل ”تاسي ټول ووزئ.“

کله چي دوی ټولي دباندي ولاړې، دروازه مي بنده کړه. څراغ مي ولگاوه، خو کومه فايده يې نه لرل. داسي وه لکه د يوې مجسمې سره چي خدای په امانی کوم. څو شيبې وروسته راووتم، روغتون مي پرېښود او په باران کي د هوټل په لور روان شوم.

پای.

د ژباړن لنجه پيژندگلوي

بناغلی رزاق راحل له نن څخه یوویشتم پسرلیه وړاندي د افغانستان په تاریخي ولایت، کندهار کې زیږیدلی. په کال ۱۳۹۳ کی له بنونځی نه فارغ شوی او سمدستي د کانکور ازمویني له لارې د کندهار پوهنتون د بنووني او روزني پوهنځی، پښتو څانگي ته بریالی شو. بناغلی رزاق راحل انگلیسي ژبه په کندهار کې لوستې او له پښتو ادب سره د بې حده میني په خاطر یې (له وسلې سره مخه ښه کتاب) له انگلیسي نه راپښتو کړ. البته همدا یې لمړنی ژباړه هم ده. هیله ده، پښتو ژبې ته خپلې دغه هڅې لایسي پراخي کړي. بریالی دي وي

د خدیجه الکبرا فرهنگي او ټولنيزه ټولنه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**